

การขยายตัวและบทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 - 2555

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการเมืองและการจัดการปกครอง ภาควิชาการปกครอง
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE PROLIFERATION AND ROLES OF PEOPLE'S POLITICS IN MALAYSIA FROM 2007
TO 2012

Mr. Chalermchai Chotisut

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Politics and Governance

Department of Government

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2016

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การขยายตัวและบทบาทของการเมืองภาคประชาชนใน มาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 - 2555
โดย	นายเฉลิมชัย โชติสุทธิ์
สาขาวิชา	การเมืองและการจัดการปกครอง
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ดร.กนกรัตน์ เลิศชูสกุล

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ฉันทนา หวันแก้ว)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ดร.กนกรัตน์ เลิศชูสกุล)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา สุจริตชนารักษ์)

เฉลิมชัย โชติสุทธิ์ : การขยายตัวและบทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 - 2555 (THE PROLIFERATION AND ROLES OF PEOPLE'S POLITICS IN MALAYSIA FROM 2007 TO 2012) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ดร.กนกรัตน์ เลิศชูสกุล, 216 หน้า.

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียประสบความสำเร็จในการระดมมวลชนขนาดใหญ่และมีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องในช่วงต้นทศวรรษ 2550 วิทยานิพนธ์นี้มุ่งศึกษาบทบาทและวิเคราะห์เงื่อนไขปัจจัยที่ส่งผลต่อปรากฏการณ์ดังกล่าว โดยเน้นช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 ผ่านกรณีศึกษา 3 ขบวนการเคลื่อนไหว ได้แก่ แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย และองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย งานวิจัยฉบับนี้ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพและวิเคราะห์ผ่านกรอบทฤษฎีขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ได้แก่ ทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ทฤษฎีการระดมทรัพยากร และทฤษฎีการสร้างกรอบความคิด

จากการศึกษาพบว่า ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียทั้ง 3 กรณีศึกษา มีบทบาทที่สำคัญใน การสร้างการตระหนักรู้ต่อประเด็นข้อเรียกร้องของพวกเขา และระดมการสนับสนุนจากประชาชน ผ่านการชุมนุมประท้วงเพื่อบรรลุเป้าหมายของขบวนการ รวมทั้งสร้างความชอบธรรมให้กับการเคลื่อนไหว โดยเงื่อนไขและปัจจัยที่กำหนดความสำเร็จและการขยายตัวซึ่งทั้ง 3 กรณีศึกษา ได้แก่ ปัจจัยที่หนึ่ง คือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างการเมืองแบบอำนาจนิยม ระบบการเลือกตั้งที่ไม่ยุติธรรม กฎหมายความมั่นคงภายใน การถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายู ความล้มเหลวของพรรคการเมืองขนาดเล็กและคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย ปัจจัยที่สอง คือ ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว เช่น บทบาทของแกนนำ การขยายเครือข่ายเป็นแนวร่วมระดับนานาชาติ และการระดมมวลชนผ่านสื่อสังคมออนไลน์ และปัจจัยที่สาม คือ ปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิดของขบวนการเคลื่อนไหว ได้แก่ การสร้างกรอบความคิดเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของระบบการเลือกตั้งมาเลเซีย ความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติ และการปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย

ภาควิชา การปกครอง ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา การเมืองและการจัดการปกครอง ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา 2559

5680930724 : MAJOR POLITICS AND GOVERNANCE

KEYWORDS: PEOPLE'S POLITICS / MALAYSIA / BERSIH / HINDRAF / SUARAM

CHALERMCHAI CHOTISUT: THE PROLIFERATION AND ROLES OF PEOPLE'S POLITICS IN MALAYSIA FROM 2007 TO 2012. ADVISOR: KANOKRAT LERTCHOOSAKUL, Ph.D., 216 pp.

Several social movements in Malaysia have successfully organized mass mobilizations and maintained their campaign during the late 2000s. This thesis focuses on the roles and analyzes key factors affected the phenomenon. The study collected data from three cases including Coalition for Clean and Fair Elections (BERSIH), Hindu Rights Action Force (HINDRAF) and Voice of the Malaysian People (SUARAM) during the period of 2007 and 2012. This research uses qualitative methodologies and applies social movement theory (SMT) including political opportunity structure (POS), resource mobilization (RMT) and framing.

The study found that these social movements in Malaysia have important roles in promoting public awareness on their demands. In order to achieve their goals and gain political legitimacy, they mobilized support through organizing mass protests. There are three major conditions that all these three successful social movements in Malaysia have in common. First, several political opportunity structure opened opportunity for the movements to mobilized mass support particularly authoritarian regime, unfair election system, Internal Security Act (ISA), marginalization of ethnic minorities, and failure of non-governmental party and Human Rights Commission of Malaysia in defending rights of non-Malay citizen. Second, resource mobilization techniques and conditions enhanced the movements to mobilized their support especially leadership, transnational networks, and mobilizing by social media. Finally, the movement successfully constructed and utilized their frames including unfair election, ethnic minorities' injustice and human rights frames.

Department: Government

Student's Signature

Field of Study: Politics and Governance

Advisor's Signature

Academic Year: 2016

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ ดร.กนกรัตน์ เลิศชูสกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการให้คำปรึกษาและแนะนำ ตรวจสอบงานวิจัย รวมทั้งให้ข้อคิด และความช่วยเหลือต่าง ๆ ในระหว่างการทำงานวิจัยเป็นอย่างดี อีกทั้งยังได้ถ่ายทอด ประสบการณ์และความรู้ทางด้านวิชาการ เพื่อที่จะสามารถนำไปปรับใช้กับการทำงานต่อไป ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย รองศาสตราจารย์ ดร.ฉันทนา หวันแก้ว ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา สุจริตรนารักษ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ และข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ในการแก้ไขปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจากสถาบันต่าง ๆ ที่ให้โอกาสในการสัมภาษณ์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และกรุณาให้เอกสารและข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการทำวิทยานิพนธ์ ฉบับนี้ และขอบคุณเพื่อน พี่ น้อง สาขาการเมืองและการจัดการปกครอง สำหรับคำแนะนำ ความช่วยเหลือต่าง ๆ และกำลังใจที่มีมาโดยตลอดระหว่างการศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ รวมทั้ง กัลยาณมิตรจากการทำงานที่คอยรับฟังปัญหาและให้คำปรึกษาด้วยดีเสมอมา

ท้ายที่สุดนี้ ขอขอบพระคุณครอบครัวที่ให้โอกาสทางการศึกษา สนับสนุน ทุนการศึกษา ความช่วยเหลือและกำลังใจเป็นอย่างดี อีกทั้งความเข้าใจของครอบครัวก็เป็น แรงผลักดันที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	10
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	10
1.2 คำถามของการวิจัย.....	24
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	24
1.4 สมมติฐานของการวิจัย.....	24
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	25
1.6 วิธีการศึกษาวิจัย.....	26
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	27
1.8 ค่าโครงการนำเสนอผลงานวิจัย.....	27
บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎี.....	28
2.1 ทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมือง (Political Opportunity Structure).....	29
2.2 ทฤษฎีการระดมทรัพยากร (Resource Mobilization Theory).....	36
2.3 ทฤษฎีการสร้างกรอบโครงความคิด (Framing Theory).....	54
บทที่ 3 การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม.....	62
3.1 บทบาทของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม.....	62
3.2 ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม.....	78
3.2.1 ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง.....	79
ระบบการเมืองแบบอำนาจนิยมกับการจัดการเลือกตั้งของมาเลเซีย.....	80

การเปลี่ยนแปลงผู้นำทางการเมืองของมาเลเซีย	86
3.2.2 ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว	92
การเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำแนวร่วมเบอร์เซห์	93
การขยายเครือข่ายเป็นแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติ.....	97
การขยายการสนับสนุนผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์.....	100
3.2.3 ปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิดเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของระบบการ เลือกตั้ง	105
บทที่ 4 การเคลื่อนไหวของกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย	113
4.1 บทบาทของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียในพหุสังคมมาเลเซีย	114
4.2 บทบาทของกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย	118
4.3 ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวของกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย	123
4.3.1 ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง	125
การถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย	126
ความล้มเหลวของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซีย	135
4.3.2 ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว	140
การขยายข้อเรียกร้องจากประเด็นการเมืองภายในไปสู่การเมืองระหว่างประเทศ	140
การขยายการสนับสนุนผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์.....	142
4.3.3 ปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิดเกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติ.....	144
บทที่ 5 การเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย	151
5.1 บทบาทขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย.....	152
5.2 ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย	159
5.2.1 ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง	160
กฎหมายความมั่นคงภายในกับบริบททางการเมืองและสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย .	160

ความล้มเหลวของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย.....	165
5.2.2 ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว	169
การเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเผยแพร่ความรู้ไปสู่การเคลื่อนไหวทางการเมือง ...	170
การสร้างเครือข่ายทางด้านสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับชาติและนานาชาติ.....	175
5.2.3 ปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิดเพื่อปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้าน สิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย	179
บทที่ 6 สรุปผลการศึกษา.....	192
6.1 ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง	192
6.2 ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว.....	197
6.3 ปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิด.....	202
รายการอ้างอิง	207
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	216

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มาเลเซียเป็นประเทศที่มีลักษณะ “พหุสังคม” (plural society) เป็นสังคมที่แยกส่วนไม่มีการผสมกลมกลืนกัน ประกอบด้วยกลุ่มประชากร 2 กลุ่มหลัก คือ กลุ่มเชื้อชาติมลายู ซึ่งเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ที่สุดของมาเลเซีย และกลุ่มที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายู ประกอบด้วยกลุ่มเชื้อชาติจีนและกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ซึ่งอพยพเข้ามาในช่วงสมัยอาณานิคมของอังกฤษ ส่งผลให้วัฒนธรรมทางการเมืองมาเลเซียมีลักษณะของการต่อสู้ขัดแย้ง และประสานผลประโยชน์กันระหว่างพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของแต่ละเชื้อชาติ ด้วยลักษณะเฉพาะของสังคมมาเลเซียที่มีการแบ่งแยกกันสูงมาตั้งแต่สมัยอาณานิคมและส่งผลมาจนถึงสังคมปัจจุบัน มาเลเซียจึงมักประสบกับปัญหาและความขัดแย้งทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ซึ่งมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันกับประเด็นทางเชื้อชาติ

ท่ามกลางความหลากหลายทางเชื้อชาติเหล่านี้ได้ส่งผลให้การแสดงออกทางการเมืองของชาวมาเลเซียจึงมีลักษณะของการผลักดันนโยบายหรือผลประโยชน์ผ่านพรรคการเมืองที่เป็นทั้งผู้นำและตัวแทนของแต่ละเชื้อชาติ การก่อตั้งพรรคการเมืองของมาเลเซียจึงมีลักษณะเป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มเชื้อชาติ (Funston, 2001: 166) และยังเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับการเมืองการปกครองมาเลเซียที่ต้องคำนึงถึงการมีตัวแทนของแต่ละเชื้อชาติเข้ามาร่วมกันเพื่อเรียกร้องเอกราช จนนำไปสู่การรวมกลุ่มพันธมิตรทางการเมืองเป็น “แนวร่วมแห่งชาติ” (Barisan Nasional - BN) ในปี พ.ศ. 2517 ประกอบด้วยพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติหลัก ๆ โดยมีพรรคองค์การแห่งชาติเอกภาพชาวมลายูหรือพรรคอัมโน (United Malays National Organization - UMNO) เป็นพรรคนำสำคัญซึ่งเป็นตัวแทนของชาวมลายูเชื้อชาติมลายูและชนพื้นเมือง พรรคสมาคมชาวจีนมาเลเซีย (Malaysian Chinese Association - MCA) เป็นตัวแทนทางการเมืองของชาวมลายูเชื้อชาติจีนและพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซีย (Malaysian Indian Congress - MIC) เป็นตัวแทนทางการเมืองของชาวมลายูเชื้อชาติอินเดีย (Liew and Leifer, 2015: 102) ร่วมกับพรรคการเมืองที่มีขนาดเล็กอีกจำนวนหนึ่ง เพื่อสร้างฐานเสียงสนับสนุนทางการเมืองจากชาวมลายูเชื้อชาติส่วนใหญ่ รวมทั้งพยายามสร้างความยอมรับต่อความหลากหลายทางเชื้อชาติชาติอีกทางหนึ่งด้วย ด้วยการส่งเสริมระบบ

อุปถัมภ์ทางเชื้อชาติที่พรรคการเมืองแต่ละพรรคให้การสนับสนุน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พรรคอัมโนที่ให้การสนับสนุนทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองกับชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูและชนพื้นเมืองเป็นพิเศษ ซึ่งถือเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ของประเทศและเป็นฐานเสียงสำคัญ ส่งผลให้แนวร่วมแห่งชาติสามารถเข้าสู่อำนาจทางการเมืองและครองอำนาจในการบริหารประเทศมาโดยตลอดเป็นเวลากว่า 50 ปี หลังจากได้รับเอกราชจากอาณานิคมอังกฤษ

นอกจากการแสดงออกทางการเมืองของมาเลเซียจะมีการผลักดันนโยบายหรือผลประโยชน์ผ่านพรรคการเมืองแล้ว ในมาเลเซียก็ยังมีขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมทั้งที่มีลักษณะเป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติ และตัวแทนของกลุ่มผลประโยชน์อื่น ๆ ที่มีเป้าหมายแตกต่างกัน ซึ่งมีบทบาทในการผลักดันนโยบายหรือผลประโยชน์ของขบวนการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเช่นเดียวกันอีกด้วย เช่น ขบวนการดากะห์ (Dakwah) ที่มีเป้าหมายเพื่อกระตุ้นให้มีการฟื้นฟูและรักษาหลักปฏิบัติทางศาสนาอิสลามในมาเลเซีย และขบวนการเคลื่อนไหวทางการศึกษาของกลุ่มเชื้อชาติจีน (Dongjiaozong) เพื่อปกป้องสิทธิในการศึกษาภาษาจีนในมาเลเซีย เป็นต้น (Govindasamy, 2015: 116) ทั้งนี้ ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมของมาเลเซียได้มีการขยายตัวและเติบโตขึ้นทั้งในเชิงขอบข่ายการทำงานและเชิงปริมาณมาตั้งแต่ช่วงทศวรรษ 2510 จากเดิมที่เป็นการเคลื่อนไหวเกี่ยวข้องกับประเด็นอัตลักษณ์ทางเชื้อชาติและศาสนา เศรษฐกิจ และสวัสดิการที่เป็นธรรม โดยไม่ได้มีเป้าหมายทางการเมือง ซึ่งในระยะต่อมาได้มีการขยายบทบาทไปสู่การต่อรองทางการเมืองมากขึ้นโดยเฉพาะประเด็นทางด้านสิทธิพลเมืองและสิทธิในการเมือง (Weiss and Hassan, 2003: 1) ซึ่งทำให้สามารถรวบรวมผู้สนับสนุนและสมาชิกได้เพิ่มมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลมาเลเซียยังคงมีการควบคุมด้วยกฎหมายอย่างเข้มงวดในการทำกิจกรรมหรือการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาเสถียรภาพทางการเมืองและความมั่นคงของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ

บริบททางการเมืองของมาเลเซียที่มีเสถียรภาพอย่างต่อเนื่องภายใต้รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติดูเหมือนว่าจะมีความเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับการลงจากตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด (Mahathir Mohammad) ในขณะที่นายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี (Abdullah Ahmad Badawi) ซึ่งครองตำแหน่งต่อมาก็ไม่สามารถรักษาเสถียรภาพที่มั่นคงทางการเมืองเอาไว้ได้เช่นเดิม ซึ่งเห็นได้จากความเคลื่อนไหวของการเมืองภาคประชาชนมาเลเซียที่ได้เริ่มปรากฏบทบาทมากขึ้น โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 ที่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมกลับมามี

บทบาทและการขยายตัวอย่างชัดเจนมากขึ้นจากการทำงานร่วมกันระหว่างพรรคการเมืองฝ่ายค้านกับกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคม (civil society) และองค์กรพัฒนาเอกชน (non - government organization) โดยในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีการออกมาเคลื่อนไหวทางการเมืองในหลากหลายรูปแบบ ทั้งการเดินขบวน การชุมนุมประท้วง และการรณรงค์ยื่นข้อเรียกร้อง ซึ่งมีความครอบคลุมทั้งประเด็นทางด้านสังคม การเมือง และเศรษฐกิจที่มาเลเซียกำลังเผชิญอยู่ในขณะนั้น ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ออกมามีบทบาทในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง และประสบความสำเร็จในการระดมมวลชนผู้สนับสนุนจากประชาชนชาวมาเลเซียได้เป็นจำนวนมาก อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นบ่อยครั้งในประวัติศาสตร์การเมืองมาเลเซีย แม้ว่ากฎหมายของมาเลเซียจะมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นทางการเมือง แต่การเคลื่อนไหวของขบวนการเหล่านี้ได้กระตุ้นให้การเมืองภาคประชาชนของมาเลเซียกลับมามีบทบาทที่สำคัญอีกช่วงเวลาหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซียไม่ได้เพิ่งปรากฏขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวเท่านั้น โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียได้มีพัฒนาการมาตามลำดับหลังจากได้รับเอกราชจากอาณานิคมอังกฤษเป็นต้นมา เพียงแต่ขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้ อาจจะไม่ได้รับบทบาทในการเคลื่อนไหวที่มีผู้สนับสนุนขนาดใหญ่และมีความต่อเนื่องหรือสร้างผลสะท้อนที่เป็นรูปธรรมชัดเจน เนื่องจากบริบททางการเมืองของมาเลเซียในช่วงเวลานั้นไม่ได้เปิดโอกาสให้มีการเคลื่อนไหวมากนัก อย่างเช่น ขบวนการมลายูเพื่อสำนักแห่งชาติ (Aliran) ซึ่งเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีความพยายามในการปฏิรูปทางการเมืองที่ปรากฏบทบาทการเคลื่อนไหวมาตั้งแต่ทศวรรษ 2510 ขบวนการมลายูเพื่อสำนักชาตินับเป็นขบวนการเคลื่อนไหวขบวนการแรกของมาเลเซียที่เกิดขึ้นจากความหลากหลายทางเชื้อชาติ มีเป้าหมายเพื่อสร้างความเป็นธรรม เสรีภาพ และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของทุกกลุ่มเชื้อชาติในสังคมมาเลเซีย ในสมัยรัฐบาลของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ขบวนการมลายูเพื่อสำนักชาติยังคงทำงานอย่างต่อเนื่องในประเด็นการใช้อำนาจโดยมิชอบ การทุจริต และการบริหารที่ผิดพลาดของรัฐบาล แต่ก็ไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนเนื่องจากกลุ่มที่ออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องมีเฉพาะกลุ่มชนชั้นกลาง และยังเป็นช่วงทศวรรษที่มาเลเซียมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูง จึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียและนักเคลื่อนไหวมากนัก (Nain, 2002: 122-123)

ทั้งนี้ การเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซียได้ปรากฏความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของบริบททางสังคมและการเมืองของมาเลเซียในช่วงทศวรรษ 2540 มาจนถึงต้นทศวรรษ 2550 ซึ่งเป็นปัจจัยที่เอื้อให้เกิดโอกาสสำหรับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียให้กลับมามีบทบาทมากขึ้นในการเคลื่อนไหวทางการเมืองและชั้นนำทางสังคมในประเด็นข้อเรียกร้องต่าง ๆ โดยเหตุการณ์การเคลื่อนไหวครั้งสำคัญที่มีอิทธิพลต่อขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมหลังปี พ.ศ. 2550 คือ ขบวนการปฏิรูป (Reformasi) ที่มีการเคลื่อนไหวระหว่างปี พ.ศ. 2541 จนถึงปี พ.ศ. 2542 ได้ทำให้เกิดกลุ่มที่สนับสนุนนายอันวา อิบราฮิม (Anwar Ibrahim) ซึ่งประกอบด้วยนักการเมืองและนักเคลื่อนไหวจากทั้งองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชน โดยกลุ่มผู้สนับสนุนเหล่านี้ได้มีการรวมตัวกันและพัฒนาไปเป็นกลุ่มการเมืองฝ่ายค้านของมาเลเซีย รวมทั้งยังสนับสนุนอยู่เบื้องหลังการเคลื่อนไหวของขบวนการต่าง ๆ ในระยะเวลาต่อมา กลุ่มการเมืองฝ่ายค้านในมาเลเซียจึงสามารถกลับมามีพื้นที่และบทบาททางการเมืองที่สำคัญอีกครั้งหนึ่ง ผนวกกับในช่วงเวลาดังกล่าวมาเลเซียก็กำลังเผชิญกับสภาวะปัญหาทางการเมืองและเศรษฐกิจหลายด้าน เช่น วิกฤตทางเศรษฐกิจ วิกฤตภาวะความเป็นผู้นำทางการเมือง การตระหนักรู้ของประชาชนต่อระบบอำนาจนิยมของรัฐบาล และผลกระทบจากการชุมนุมประท้วงของชาวมาเลเซียในประเทศเพื่อนบ้านที่ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เป็นต้น (Weiss, 2006: 5)

ขบวนการปฏิรูปมีเป้าหมายเพื่อการปฏิรูปที่ครอบคลุมทั้งประเด็นทางด้านสังคม การเมือง และกระบวนการยุติธรรมของมาเลเซีย ซึ่งต่อมาขบวนการปฏิรูปได้ขยายไปสู่การเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ต่อต้านนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด พรรคอัมโน และรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ขบวนการปฏิรูปเกิดขึ้นหลังจากที่นายอันวา อิบราฮิม อดีตรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ถูกนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ปลดออกจากทุกตำแหน่งในรัฐบาลและถูกไล่ออกจากการเป็นสมาชิกพรรคอัมโน เนื่องจากผู้นำทั้งสองมีความคิดเห็นที่ไม่สอดคล้องกันเกี่ยวกับนโยบายทางเศรษฐกิจของประเทศ (Weiss, 2010: 106) ในช่วงที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจต้มยำกุ้งในปี พ.ศ. 2540 โดยนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ยืนยันว่าวิกฤตเศรษฐกิจดังกล่าวสามารถแก้ไขได้ด้วยมาตรการของรัฐบาลมาเลเซีย เช่น การลงทุนในโครงการขนาดใหญ่และการจ้างงานภายในประเทศเพื่อเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจโดยไม่จำเป็นต้องขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund - IMF) ในขณะที่นายอันวารอิบราฮิม เสนอว่าควรกู้ยืมเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศมาใช้เพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤต

เศรษฐกิจของมาเลเซีย (ตีรณ พงศ์เมฆพัฒน์, 2542: 26) ซึ่งนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด มองว่า นายอันวาร์ อิบราฮิม มีท่าทีโอนอ่อนผ่อนตามแนวทางของชาตินิยมอำนาจอธิปไตยที่มีบทบาทควบคุมระบบและแทรกแซงระบบเศรษฐกิจโลกมากเกินไป โดยระหว่างที่นายอันวาร์ อิบราฮิม ถูกปลดจากตำแหน่งนั้น ในวันที่ 12 กันยายน พ.ศ. 2541 เขาได้เริ่มเคลื่อนไหวในฐานะแกนนำของขบวนการปฏิรูปอย่างเป็นทางการเพื่อเรียกร้องการปฏิรูปสังคมและการเมือง โดยได้ออกเดินทางไปทั่วประเทศเพื่อปราศรัยอธิบายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและประท้วงต่อต้านรัฐบาลเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจและการทุจริตของรัฐบาล ต่อมาในวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2541 ได้มีการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่โดยการชุมนุมประท้วงบนท้องถนนใกล้กับบริเวณจัตุรัสเอกราชกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ มีผู้เข้าร่วมประมาณ 40,000 คน โดยได้รับการสนับสนุนจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านอย่างเช่น พรรคกิจประชาธิปไตยและพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย การเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปในครั้งนี้ถือได้ว่าเป็นการชุมนุมประท้วงทางการเมืองที่มีผู้เข้าร่วมจำนวนมากอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในมาเลเซีย เนื่องจากการชุมนุมประท้วงในมาเลเซียถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ทั้งนี้รัฐบาลได้สั่งให้มีการสลายการชุมนุม ในขณะที่นายอันวาร์ อิบราฮิม ก็ถูกจับกุมด้วยข้อหาการทุจริตและการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Acts - ISA) (Freedman, 2006: 109-110)

ถึงแม้ว่าขบวนการปฏิรูปจะมีการเคลื่อนไหวในช่วงระยะเวลาไม่นานนักแต่ก็ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซียที่สำคัญหลายประการ กล่าวคือ ประการแรก การเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปถือเป็นการตอบโต้ทางการเมืองอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมของประชาชน โดยการที่นายอันวาร์ อิบราฮิม ถูกปลดออกจากตำแหน่งและถูกดำเนินคดีนั้นได้ส่งผลให้เกิดขบวนการเคลื่อนไหวที่สนับสนุนนายอันวาร์ อิบราฮิม และในขณะเดียวกันก็เป็นการต่อต้านนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดอีกด้วย ประการที่สอง เป็นการเคลื่อนไหวที่ทุกกลุ่มเชื้อชาติและชนชั้นในสังคมเข้ามามีส่วนร่วม แม้ว่าจะนำโดยนักเคลื่อนไหวที่ผลักดันประเด็นทางการเมือง ประการที่สาม เป็นการผลักดันที่เกิดขึ้นจากทั้งองค์กรที่ไม่เป็นสถาบัน (non - institutionalized) อย่างเช่นองค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรที่เป็นสถาบัน (institutionalized) อย่างเช่น พรรคการเมืองฝ่ายค้าน ซึ่งทำงานร่วมกันในการต่อสู้เรียกร้องต่อรัฐให้มีการตอบสนองหรือปรับปรุงแก้ไขในประเด็นต่าง ๆ แม้ว่าจะไม่ได้มีเป้าหมายเดียวกันก็ตาม นอกจากนี้หลังจากการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปได้มีการพัฒนาและขยายไปสู่การร่วมมือกันของกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านของ

มาเลเซียโดยมีการก่อตั้งเป็น แนวร่วมทางเลือก (Barisan Alternatif - BA) ในปี พ.ศ. 2542 ซึ่งต่อมา กลายมาเป็น แนวร่วมประชาชน (Pakatan Rakyat - PR) ในปี พ.ศ. 2551 เพื่อลงเลือกตั้งแข่งขันกับ แนวร่วมแห่งชาติ และประการสุดท้ายการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปยังเป็นการกระตุ้นให้ ตระหนักถึงประเด็นการใช้อำนาจรัฐโดยมิชอบอย่างกว้างขวางอีกด้วย (Nair, 2007: 350) ใน ขณะเดียวกันอินเทอร์เน็ตก็ได้เริ่มเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเป็นพื้นที่สำหรับการวิพากษ์วิจารณ์ รัฐบาลและการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง โดยขบวนการปฏิรูปได้ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการ เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร และเป็นช่องทางในการระดมมวลชนระหว่างองค์กรพัฒนาเอกชนและพรรค การเมืองฝ่ายค้านในมาเลเซีย เนื่องจากมีข้อจำกัดในการเข้าถึงสื่อกระแสหลักที่ถูกควบคุมโดยรัฐบาล (Balassiano and Pandi, 2013: 1583)

แม้ว่าการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปจะหยุดลงหลังจากการเลือกตั้งทั่วไปในปี พ.ศ. 2542 ซึ่งแนวร่วมแห่งชาติยังคงสามารถครองอำนาจการเป็นรัฐบาลได้เช่นเดิม แต่ขบวนการปฏิรูปก็ เป็นส่วนสำคัญในการสร้างความเข้าใจของชาวมาเลเซียต่อขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม แนวคิด ทางด้านสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ การปกป้องสิทธิมนุษยชน และกระตุ้นให้เกิดการเคลื่อนไหว หรือการสนับสนุนขบวนการเคลื่อนไหวได้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้การเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูป ยังก่อให้เกิด “ความรู้สึกร่วมต่อความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในประเทศของพวกเขา และความตั้งใจในการ ที่จะเปลี่ยนแปลงในอนาคต” (Nain, 2002: 123) สำหรับประชาชนชาวมาเลเซีย ทั้งนี้ จากเหตุการณ์ การใช้อำนาจโดยมิชอบของรัฐบาลกับนายอันวา อิบราฮิม ได้ก่อให้เกิดความกังวลต่อการถูกจำกัด สิทธิและเสรีภาพของประชาชน โดยเฉพาะการใช้กฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งให้อำนาจรัฐบาลใน การจับกุมและคุมขังโดยปราศจากการสอบสวนตามกระบวนการยุติธรรมแบบปกติ จึงทำให้ชาว มาเลเซียกล้ามีความที่จะออกมาเผชิญหน้ากับรัฐมากขึ้น ขบวนการปฏิรูปจึงมีส่วนสำคัญในการ กระตุ้นให้เกิดสำนักทางการเมืองกับชาวมาเลเซียอย่างแพร่หลาย และประสบความสำเร็จในการ รวบรวมพันธมิตรผู้สนับสนุนที่มาจากทุกเชื้อชาติในมาเลเซีย ในขณะที่กลุ่มการเมืองฝ่ายค้านที่ พัฒนาขึ้นหลังจากการเคลื่อนไหวขบวนการปฏิรูปก็ยังคงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้นำการ เคลื่อนไหวในสังคมมาเลเซียในระยะต่อมา ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าขบวนการปฏิรูปจึงมีอิทธิพลต่อการ เคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในช่วงต้นทศวรรษ 2550

การปรากฏขึ้นของบทบาทและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 เป็นผลมาจากปรากฏการณ์ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของมาเลเซียใน

ช่วงเวลาดังกล่าว 2 ประการ คือ ประการแรก การเปลี่ยนแปลงของบริบททางการเมืองซึ่งมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการรักษาเสถียรภาพของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนหลังจากการลงจากตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดในปี พ.ศ. 2546 และประการที่สอง การขยายตัวของกลุ่มภาคประชาสังคมที่มีบทบาทการเคลื่อนไหวต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย และการมีบทบาทของกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่รวมตัวกันในนามของแนวร่วมประชาชนเพื่อแข่งขันทางการเมืองกับแนวร่วมแห่งชาติ จะเห็นได้ว่าโอกาสทางการเมืองดังกล่าวนี้ได้กระตุ้นและส่งเสริมให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเข้ามามีบทบาทในการต่อสู้เพื่อขับเคลื่อนขบวนการไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ โดยเฉพาะความร่วมมือกันระหว่างพรรคการเมืองฝ่ายค้านกับกลุ่มภาคประชาสังคม

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียได้ปรากฏบทบาทและการขยายตัวอย่างกว้างขวางมากขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 เป็นต้นมา แม้ว่าขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้จะได้รับอิทธิพลมาจากการเคลื่อนไหวและการก่อรูปขึ้นมาตั้งแต่ในช่วงทศวรรษ 2540 แต่ในช่วงเวลาดังกล่าวขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียไม่ได้มีบทบาทในการเคลื่อนไหวมากนักและหากมีการเคลื่อนไหวก็เป็นเพียงการเคลื่อนไหวในช่วงระยะหนึ่งเท่านั้นดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ดังนั้นจะเห็นได้ชัดถึงความแตกต่างระหว่างบทบาทการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในช่วงก่อนหน้าปี พ.ศ. 2550 และหลังจากปี พ.ศ. 2550 กล่าวคือ ในช่วงก่อนหน้าปี พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นยุคสมัยของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ซึ่งครองอำนาจอย่างยาวนานตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 จนถึงปี พ.ศ. 2546 ทำให้รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติมีเสถียรภาพที่เข้มแข็งมากทั้งทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจ จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นรัฐบาลใน ระบอบกึ่งอำนาจนิยม (semi-authoritarianism) เนื่องจากมีลักษณะของการควบคุมสื่ออย่างเข้มงวด มีการแทรกแซงกระบวนการยุติธรรม รวมทั้งการจับกุมผู้ที่มีความคิดเห็นขัดแย้งหรือวิพากษ์วิจารณ์นโยบายและการทำงานของรัฐบาลด้วยกฎหมายความมั่นคงภายใน (Embong, 2016: 51) จึงอาจกล่าวได้ว่ารัฐบาลในสมัยนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ได้มีการสร้างกลไกต่าง ๆ มาควบคุมและจำกัดพฤติกรรมทางการเมือง โดยเฉพาะการอ้างถึงความจำเป็นในการสร้างระบบการรักษาความสงบของชาติ ทำให้รัฐมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญและออกกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงหลายฉบับ เช่น กฎหมายว่าด้วยการก่อความไม่สงบ (Sedition Act) กฎหมายว่าด้วยความลับของทางราชการ (Official Secrets Acts) และกฎหมายว่าด้วยความมั่นคงภายใน (Internal Security Act) ในขณะเดียวกันก็ใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมพรรคการเมืองฝ่ายค้าน และยังเป็น การควบคุมสิทธิและเสรีภาพในการเคลื่อนไหวทางการเมืองอีกด้วย (ชัยโชค จุลศิริวงศ์, 2546: 308)

ถึงแม้ว่ารัฐธรรมนูญของมาเลเซียจะมีการรับรองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ไม่ว่าจะเป็นการชุมนุมโดยสงบ เสรีภาพในการพูด การแสดงความคิดเห็น การตีพิมพ์ การตั้งสมาคม และการมีส่วนร่วมทางการเมือง เป็นต้น แต่สิทธิเสรีภาพนั้นจะต้องไม่กระทบต่อความมั่นคงของชาติและความสงบสุขหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติได้อ้างถึงเหตุผลทางด้านการรักษาความมั่นคง การสร้างความเป็นเอกภาพระหว่างเชื้อชาติ และการพัฒนาทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จากการที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ได้เคยกล่าวไว้ว่า “หน้าที่ของรัฐบาลคือการสร้างความสงบและความปรองดองผ่านความมั่นคงทางการเมือง ซึ่งเป็นการสร้างสภาพแวดล้อมในการสร้างความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ” (Weiss and Hassan, 2003: 6) นอกจากนี้รัฐธรรมนูญมาเลเซียยังมีการห้ามการนำเอานโยบายของรัฐในประเทศที่อ่อนไหว (sensitive issues) มาวิพากษ์วิจารณ์ในที่สาธารณะหรือในรัฐสภา รวมถึงการถกเถียงในวงวิชาการด้วย โดยประเทศที่อ่อนไหวดังกล่าว ได้แก่ สถานะและอำนาจของผู้ปกครองเชื้อชาติมลายู ความเป็นพลเมืองของพลเมืองที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายู ภาษามลายูในฐานะภาษาประจำชาติ สิทธิพิเศษของชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูและชนพื้นเมืองเดิม และสถานะของศาสนาอิสลามในฐานะศาสนาประจำชาติ (Moten, 2008: 14) ถ้าหากมีการฝ่าฝืนด้วยการนำเอาประเด็นเหล่านี้มาวิพากษ์วิจารณ์ก็จะถูกลงโทษตามกฎหมาย

นอกจากนี้ในช่วงกว่าสองทศวรรษของการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของนายมหาเธร์ โมฮัมหมัด ยังเป็นช่วงที่มาเลเซียพัฒนาไปสู่ความทันสมัยอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ด้วยการพัฒนาที่รวดเร็วเหล่านี้จึงทำให้นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ได้ประกาศนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 (Vision 2020) ของมาเลเซียในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 ซึ่งเป็นนโยบายระยะยาวในการเปลี่ยนแปลงมาเลเซียให้ก้าวสู่ประเทศที่พัฒนาแล้วภายในปี พ.ศ. 2563 แต่อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ทางการเมืองของมาเลเซียเริ่มเปลี่ยนแปลงไปหลังจากการลงจากตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ทำให้กลุ่มการเมืองหรือภาคประชาสังคมต่าง ๆ มีพื้นที่ทางการเมืองมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาลเริ่มอ่อนลง อันสืบเนื่องมาจากหลายปัจจัย เช่น การขาดภาวะการเป็นผู้นำ การแบ่งพรรคแบ่งพวกหรือความขัดแย้งภายในรัฐบาล การทุจริตคอร์รัปชัน ความบาดหมางทางเชื้อชาติที่เพิ่มมากขึ้น และการกลับมามีบทบาทอีกครั้งในปี พ.ศ. 2547 ของนายอันวา อิบราฮิม ในฐานะแกนกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน เป็นต้น (Jha, 2008: 118) โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่เติบโตขึ้นอย่างเห็นได้อย่างชัดเจนในช่วงปี พ.ศ. 2550

จนถึงปี พ.ศ. 2555 ที่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียได้กลับมาสร้างความตื่นตัวทางการเมืองที่สำคัญอีกช่วงเวลาหนึ่ง โดยการเคลื่อนไหวในช่วงเวลาดังกล่าวมีลักษณะที่สำคัญหลายประการ ได้แก่ การเกิดขึ้นของขบวนการใหม่ ความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ความสำเร็จในการระดมผู้สนับสนุน และการสร้างผลสะท้อนต่อรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยของนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ที่รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติต้องเผชิญกับวิกฤตความนิยมที่ลดลงอย่างชัดเจน

นับตั้งแต่ นายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ได้สืบทอดตำแหน่งต่อจากนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดในปี พ.ศ. 2546 ด้วยการให้สัญญาแก่ชาวมาเลเซียในการปฏิรูปทางการเมือง สร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันทางการเมือง และการปรับปรุงแก้ไขในความบกพร่องของประเด็นต่าง ๆ เช่น การปรับปรุงกระบวนการยุติธรรม การปกป้องสิทธิมนุษยชน การต่อต้านการทุจริต และการให้เสรีภาพกับประชาชนมากขึ้น จากการทำคำมั่นสัญญาเหล่านี้ได้ทำให้นายอับดุลละห์ บาดาวี ได้รับความนิยมจากชาวมาเลเซียจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นกลางในเมืองที่อยู่ภายใต้การควบคุมอย่างเข้มงวดในสมัยนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ส่งผลให้นายอับดุลละห์ บาดาวี ได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้นในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2547 แต่ในขณะดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีสมัยแรกนโยบายการปฏิรูปของเขาที่เคยสัญญาไว้กับชาวมาเลเซียก็ยังคงล้มลุกคลุกคลานและไม่ประสบความสำเร็จมากนัก จึงส่งผลให้เกิดจุดเปลี่ยนสำคัญคือปรากฏการณ์ที่เรียกว่า สึนามิทางการเมือง (political tsunami) ในการเลือกตั้งทั่วไป ครั้งที่ 12 ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2551 เมื่อแนวร่วมแห่งชาติภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ไม่สามารถรักษาเสียงข้างมากจำนวน 2 ใน 3 ของสภาผู้แทนราษฎรเอาไว้ได้เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเมืองมาเลเซีย และยังได้คะแนนนิยม (popular vote) น้อยกว่ากว่าแนวร่วมประชาชนอีกด้วย นับว่าเป็นความพ่ายแพ้ทางการเมืองครั้งใหญ่ของแนวร่วมแห่งชาติและพรรคแกนนำอย่างพรรคอัมโนด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าจะยังคงรักษาอำนาจทางการเมืองเอาไว้ได้

จะเห็นได้ว่าหลังจากได้รับการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2547 ความนิยมต่อรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติและความเชื่อมั่นต่อนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ได้เริ่มลดลงอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 ซึ่งได้เริ่มมีการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมออกมาชุมนุมประท้วงหลายขบวนการ ในขณะที่ความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติก็ย่ำแย่ลง จากที่เขาเคยได้กล่าวไว้ว่าอย่างชัดเจนว่าเขาคือ ผู้นำของชาวมาเลเซียทั้งหมด (leader of all Malaysian) และจะทำให้พลเมืองมาเลเซียมีความเสมอภาคเท่าเทียมกันโดยปราศจากความรู้สึกด้อยกว่าหรือเหนือกว่าไม่ว่าจะด้านเชื้อ

ชาติหรือศาสนา เจตนารมณ์ดังกล่าวของเขาได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากชาวมาเลเซียกลุ่มที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายู (Lee, H. G., 2008: 187-188) อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นได้มีความเปลี่ยนแปลงจากนโยบายทางสายกลางที่ให้ความเท่าเทียมกับทุกเชื้อชาติ กลับมาเป็นการสนับสนุนนโยบายที่ปกป้องและส่งเสริมประเด็นของเชื้อชาติมลายู และนโยบายอิสลามานุวัตรเพื่อให้มาเลเซียกลายเป็นสังคมมุสลิม โดยได้รับการผลักดันและสนับสนุนจากพรรคอัมโนซึ่งเป็นแกนนำของแนวร่วมแห่งชาติ ประเด็นเหล่านี้ได้ทำให้ความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการให้สัญญาของนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวิ ลดลง และส่งผลกระทบต่อผลการเลือกตั้งที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เนื่องจากชาวมาเลเซียกลุ่มที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายูที่เคยให้การสนับสนุนแนวร่วมแห่งชาติได้หันไปลงคะแนนเลือกตั้งให้กับแนวร่วมประชาชนหรือกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านมากขึ้นโดยเฉพาะกลุ่มเชื้อชาติจีนและอินเดียที่เคยสนับสนุนพรรคสมาคมนักชาวจีนมาเลเซียและพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซีย

จากความเปลี่ยนแปลงในการเลือกตั้งได้นำไปสู่แรงกดดันจากนายมหาเธร์ โมฮัมหมัด อดีตนายกรัฐมนตรีและผู้สนับสนุน ซึ่งได้กดดันให้นายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวิ ลงจากตำแหน่งในเดือนเมษายน พ.ศ. 2552 หลังจากนั้นนายมหาเธร์ โมฮัมหมัด ก็ได้สนับสนุนนายนาจิบ ราซัค (Najib Razak) ก็ขึ้นครองตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรีต่อมา โดยถูกวางตัวให้มาเป็นผู้ปฏิรูปทางการเมืองและเศรษฐกิจ แต่การปฏิรูปเหล่านี้โดยเฉพาะการปฏิรูปทางการเมืองก็เกิดขึ้นเพียงระยะเวลาอันสั้น และระบบอำนาจนิยมเหมือนจะกลับมาเกิดขึ้นอีกครั้ง ดังนั้นปรากฏการณ์จากผลการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2551 จึงได้แสดงให้เห็นถึงสัญญาณบางอย่างเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมืองของมาเลเซีย นั่นก็คือ ทศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปของชาวมาเลเซียต่อแนวร่วมแห่งชาติ โดยเฉพาะในกลุ่มผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่เป็นเยาวชนและชนชั้นกลางใหม่ที่หันไปเลือกกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน ทำให้แนวร่วมแห่งชาติอาจไม่สามารถที่จะรักษาอำนาจเอาไว้ได้ตลอดไปจากการใช้นโยบายการเมืองที่อยู่บนพื้นฐานของเชื้อชาติ ในขณะที่เดียวรัฐบาลก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ลงจากค่าครองชีพที่สูงขึ้นรวมทั้งปัญหาเกี่ยวกับการทุจริตของรัฐบาลที่ถูกเผยแพร่ออกมามากขึ้นยิ่งทำให้ความนิยมต่อรัฐบาลเสื่อมลง นอกจากนี้ การกำเนิดขึ้นของสื่อทางเลือกที่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นที่แตกต่าง และทำให้ประชาชนมีข้อมูลประกอบตัดสินใจในการเลือกตั้งได้อีกด้วย (Singh, 2009: 161)

ในขณะเดียวกันช่วงก่อนที่จะมีการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2551 กลุ่มการเมืองฝ่ายค้านของมาเลเซียก็ได้เริ่มมีความเคลื่อนไหวทางการเมืองอีกครั้งหนึ่งพร้อมกับการกลับมาของนายอันวา อิบรา

ฮิม ในฐานะของแกนนำของกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน ด้วยการก่อตั้งแนวร่วมระหว่างพรรคการเมืองฝ่ายค้านในนามของ แนวร่วมประชาชน (Pakatan Rakyat - PR) โดยเกิดจากการร่วมตัวของกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน 3 พรรค ได้แก่ พรรคประชาชนยุติธรรม (Parti Keadilan Rakyat - PKR) พรรคกิจประชาธิปไตย (Democratic Action Party - DAP) และพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย (Parti Islam Se-Malaysia - PAS) (Liow and Leifer, 2015: 285) เพื่อที่จะลงแข่งขันในการเลือกตั้งเป็นรัฐบาลทางเลือกและสร้างฐานเสียงสนับสนุนจากชาวมาเลเซียทุกเชื้อชาติ เนื่องจากแนวร่วมประชาชนมีนโยบายและแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมความเท่าเทียมทางเชื้อชาติ การยึดหลักธรรมาภิบาล และการต่อต้านการทุจริต ซึ่งนอกจากจะส่งผลให้เกิดสึนามิทางการเมืองดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แนวร่วมประชาชนยังมีบทบาทสำคัญในการเป็นแกนนำและให้การสนับสนุนขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมซึ่งเริ่มมีบทบาทขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 โดยเฉพาะการเข้าไปมีบทบาทสำคัญในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม ซึ่งมีเป้าหมายเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลปฏิรูประบบการเลือกตั้ง บริบทเหล่านี้เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้แนวร่วมแห่งชาติเริ่มขาดเสถียรภาพทางการเมือง และส่งผลในทางที่ต่อการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนของมาเลเซียมีบทบาทที่ชัดเจนขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีบทบาทสำคัญในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 ได้ปรากฏการเคลื่อนไหวทั้งขบวนการทางสังคมที่เกิดขึ้นใหม่และขบวนการทางสังคมที่มีอยู่แล้ว บทบาทสำคัญของการเคลื่อนไหวที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันในช่วงเวลาดังกล่าวมีหลายประการ คือ ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียจำนวนมากขึ้น และเข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและการเคลื่อนไหวในหลากหลายรูปแบบทั้งการลงชื่อสนับสนุน การเดินขบวนแสดงพลัง และการชุมนุมประท้วง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าขบวนการเคลื่อนไหวในช่วงดังกล่าวประสบความสำเร็จในการระดมมวลชน นอกจากนี้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมยังได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าการเคลื่อนไหวเหล่านี้จะถือว่าการกระทำที่ผิดกฎหมายและไม่ได้รับการตอบสนองต่อเป้าหมายที่เรียกร้องจากรัฐบาล โดยส่วนใหญ่แล้วยุทธวิธีในการต่อสู้ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเหล่านี้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่สิ่งที่มีบทบาทสำคัญในช่วงดังกล่าวคือ การใช้สื่อสังคมออนไลน์ (social media) ซึ่งขบวนการเคลื่อนไหวได้นำมาเป็นเครื่องมือการเผยแพร่ข้อเรียกร้อง การระดมทรัพยากร และสร้างการสนับสนุนจากประชาชน อย่างไรก็ตาม การออกมาเคลื่อนไหวของขบวนการทางสังคมเหล่านี้ก็ยังถือว่าผิดกฎหมายสำหรับมาเลเซียที่ห้ามการแสดงความคิดเห็นหรือวิพากษ์วิจารณ์ทาง

การเมือง ทำให้รัฐบาลยังต้องใช้อำนาจรัฐในการจัดการและควบคุมการเคลื่อนไหวในลักษณะนี้มาอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าจะมีการควบคุมแต่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียก็ยังคงปรากฏให้เห็น โดยเฉพาะการขยายตัวขึ้นอย่างมีนัยสำคัญตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 เป็นต้นมา

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของมาเลเซียในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 มีปรากฏการณ์ที่สำคัญหลายประการ โดยเริ่มตั้งแต่การเกิดขึ้นของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมอย่างต่อเนื่องในปี พ.ศ. 2550 หลังจากนั้นก็ได้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกี่ยวกับการเลือกตั้งที่เรียกได้ว่าเป็น สีนามิทางการเมือง ในการเลือกตั้งทั่วไปในปี พ.ศ. 2551 ส่งผลให้แนวร่วมแห่งชาติไม่สามารถรักษาเสียงข้างมาก 2 ใน 3 ของสภาไว้ได้เช่นเดิมอย่างที่เคยเป็นมา และอาจกล่าวได้ว่าจากผลการเลือกตั้งดังกล่าวได้ส่งผลสะท้อนขยายออกไปอย่างต่อเนื่องในช่วงหลังจากนั้น โดยเฉพาะปรากฏการณ์ที่แสดงถึงความไม่มีเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาลและการแข่งขันอย่างเข้มข้นมากขึ้นระหว่างแนวร่วมแห่งชาติกับแนวร่วมประชาชน พร้อม ๆ กับการกลับเข้ามาสู่ปริมณฑลทางการเมืองอีกครั้งหนึ่งของนายอันวา อิบราฮิม นอกจากนี้ผลการเลือกตั้งยังได้แสดงให้เห็นว่าระบบทางการเมืองแบบเก่าที่ตั้งอยู่บนการอุปถัมภ์ทางเชื้อชาติ ไม่สามารถที่จะรับรองความมั่นคงของอำนาจทางการเมืองได้อีกต่อไป เนื่องจากต้องเผชิญกับการเกิดขึ้นของการเมืองใหม่ (new politics) ที่ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนผ่านกระบวนการทางการเมือง ซึ่งทำทลายกับแนวคิดทางการเมืองแบบเดิม (O'shannassy, 2011: 173-174) อย่างไรก็ตาม รัฐบาลมาเลเซียภายใต้นายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค ได้มีความพยายามในการตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองดังกล่าวโดยได้มีการพิจารณาที่จะทำให้เกิดการปฏิรูปทางการเมืองและยอมรับต่อความหลากหลายทางสังคมมากขึ้น เพื่อหวังเรียกคะแนนนิยมของรัฐบาลกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง

จากความสำคัญของการเคลื่อนไหวที่ปรากฏในช่วงเวลาดังกล่าว ผู้ศึกษาเห็นว่าขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียที่ออกมาเคลื่อนไหวในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 มีความน่าสนใจในการศึกษาบทบาทการขยายตัว และความสำเร็จของขบวนการ เนื่องจากว่าไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งนักที่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียจะมีการขยายตัวอย่างชัดเจนและส่งผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของมาเลเซีย เพราะฉะนั้นการศึกษาปรากฏการณ์ดังกล่าวจะทำให้สามารถอธิบายให้เห็นถึงปัจจัยที่เข้ามามีอิทธิพลหรือส่งผลกระทบต่อ การสร้างบทบาทและการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนของมาเลเซีย โดยการวิเคราะห์ผ่านกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับ

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม และศึกษาผ่านกรณีศึกษาทั้ง 3 ขบวนการที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าแต่ละขบวนการมีความแตกต่างกันของเป้าหมาย การระดมมวลชน ยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว การสร้างความชอบธรรมของขบวนการ และการสร้างผลสะท้อนต่อรัฐและสังคม แต่อย่างไรก็ตาม ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเหล่านี้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ บทบาทในการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 และประสบความสำเร็จในการระดมมวลชน ผู้สนับสนุน รวมทั้งได้สร้างผลสะท้อนให้รัฐบาลต้องตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของขบวนการ แม้ว่าจะยังไม่บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายก็ตาม ซึ่งได้แสดงให้เห็นว่าการเมืองภาคประชาชนของมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าวได้เกิดขยายตัวและเติบโตมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดจากการเข้ามามีส่วนร่วมและตระหนักถึงสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นทางการเมือง การศึกษาปรากฏการณ์การเคลื่อนไหวทางการเมืองดังกล่าวนี้จึงอาจมีส่วนช่วยในการอธิบายและสร้างความเข้าใจต่อความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของมาเลเซียในบริบทร่วมสมัย

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ได้ยกมาเป็นกรณีศึกษา ได้แก่ แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (Coalition for Clean and Fair Elections - BERSIH) กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย (Hindu Rights Action Force - HINDRAF) และองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (Suara Rakyat Malaysia - SUARAM) ซึ่งขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเหล่านี้มีบทบาทการเคลื่อนไหวอย่างชัดเจนในระหว่างปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 โดยจะเห็นได้จากการสร้างการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องโดยใช้ยุทธวิธีการเคลื่อนไหวจากการกระทำรวมหมู่ทั้งการยื่นข้อเรียกร้องไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ การชุมนุมประท้วงและการเดินขบวน รวมทั้งการรณรงค์ในประเด็นต่าง ๆ ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ เพื่อสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลตอบสนองต่อเป้าหมายของขบวนการและเป็นการสร้างการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียในวงกว้างมากขึ้น นอกจากนี้ทั้ง 3 กรณีศึกษายังประสบความสำเร็จในการระดมมวลชนผู้สนับสนุนออกมาเคลื่อนไหวได้จำนวนมากหลายหมื่นคน การเคลื่อนไหวในช่วงเวลาดังกล่าวจึงว่าเป็นการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่กว่าการเคลื่อนไหวในช่วงก่อนหน้านี้ของมาเลเซีย การเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ที่กล่าวมานี้จึงถือเป็นความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกี่ยวกับการเมืองภาคประชาชนและขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียที่มีการเติบโตและขยายตัวขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนและความชอบธรรมที่มากขึ้นในการสร้างบทบาทเคลื่อนไหวเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามเป้าหมายของขบวนการ

แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรมหรือที่เรียกว่า แนวร่วมเบอร์เซห์ เป็นแนวร่วมที่เกิดจากความร่วมมือของพรรคการเมืองฝ่ายค้าน กลุ่มภาคประชาสังคม และองค์กรพัฒนาเอกชน มีเป้าหมายเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลปฏิรูประบบการเลือกตั้ง เนื่องจากแนวร่วมมองว่ากระบวนการเลือกตั้งของมาเลเซียไม่มีความเป็นธรรมจากการถูกแทรกแซงโดยรัฐ การเคลื่อนไหวครั้งสำคัญของแนวร่วมเบอร์เซห์เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมาแล้ว 3 ครั้งในช่วงเวลาที่ศึกษา คือ ในปี พ.ศ. 2550 2554 และ 2555 โดยการออกมาเดินขบวนและการชุมนุมประท้วงซึ่งสามารถระดมมวลชนผู้สนับสนุนได้เป็นจำนวนมากนับหมื่นคน ทั้งนี้แนวร่วมเบอร์เซห์ถือได้ว่าเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียทุกเชื้อชาติทุกศาสนาแม้ว่าจะริเริ่มขึ้นโดยแกนนำจากพรรคการเมืองฝ่ายค้าน แต่ช่วงหลังก็ได้ขยายตัวขึ้นมาสู่การมีบทบาทนำของกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคม (Embong, 2016: 53)

ขบวนการต่อมาเป็นการเคลื่อนไหวของกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดียนหรือกลุ่มอินตราฟ เกิดขึ้นจากการรวมตัวขององค์กรพัฒนาเอกชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียน มีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง รวมทั้งการดำรงรักษาวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียน โดยเฉพาะการออกมาชุมนุมประท้วงต่อการใช้อำนาจโดยมิชอบของรัฐในการรื้อถอนศาสนสถานของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียน ซึ่งการชุมนุมของกลุ่มอินตราฟมีทั้งที่เป็นการชุมนุมย่อยที่เกิดขึ้นตามศาสนสถานที่ถูกรื้อถอน และการชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่กลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ในปี พ.ศ. 2550 ในขณะที่กลุ่มอินตราฟมีความแตกต่างจากแนวร่วมเบอร์เซห์ คือ เป็นกลุ่มที่ออกมาเพื่อปกป้องการเลือกปฏิบัติและการถูกผลักให้เป็นชายขอบของเชื้อชาติอินเดียนในมาเลเซีย (Mohamad, 2008: 444) ทั้งทางด้านสิทธิทางการเมืองและนโยบายทางเศรษฐกิจที่ขาดความเท่าเทียมจนทำให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียนต้องตกอยู่ในสถานะที่ลำบากกว่าเชื้อชาติอื่น ๆ โดยเฉพาะกลุ่มชนชั้นกลางและผู้ใช้แรงงาน ดังนั้นเป้าหมายของกลุ่มอินตราฟจึงเป็นประเด็นเฉพาะทางเชื้อชาติไม่ได้เป็นประเด็นร่วมของทุกกลุ่มในสังคม ทำให้กลุ่มผู้ที่สนับสนุนส่วนใหญ่จึงเป็นชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียน

และขบวนการสุดท้าย คือ องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย มีเป้าหมายเพื่อปกป้องและสนับสนุนประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยเฉพาะการเรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมองว่าเป็นกฎหมายที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนเนื่องจากให้อำนาจรัฐในการจับกุมผู้ต้องสงสัยในคดีเกี่ยวกับความมั่นคงโดยไม่

จำเป็นต้องสอบสวน องค์กรเสียงประชาชนจึงเกิดมาจากการรวมตัวกันของนักเคลื่อนไหวขององค์กรพัฒนาเอกชนร่วมกับผู้ที่เคยได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน องค์กรเสียงประชาชนเป็นองค์กรที่ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2532 แต่บทบาทในการออกมาเคลื่อนไหวอย่างชัดเจนในทศวรรษมาตั้งแต่ทศวรรษ 2540 โดยเฉพาะการออกมาชุมนุมประท้วงครั้งสำคัญในปี พ.ศ. 2550 และ 2552 เนื่องจากในช่วงแรกจะเป็นการทำงานในลักษณะของการสร้างการตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนและการให้ความช่วยเหลือเหยื่อผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียจำนวนมากเนื่องจากเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเสรีภาพของพลเมือง

1.2 คำถามของการวิจัย

1.2.1 ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียมีบทบาทการเคลื่อนไหวอย่างไร ในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555

1.2.2 ปัจจัยและเงื่อนไขใดบ้างที่ส่งผลต่อความสำเร็จและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาบทบาทของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555

1.3.2 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยและเงื่อนไขที่ส่งผลต่อการขยายตัวและความสำเร็จของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555

1.4 สมมติฐานของการวิจัย

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 มีบทบาทในการเคลื่อนไหวที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือ การสร้างการตระหนักรู้เกี่ยวกับประเด็นข้อเรียกร้องของขบวนการ ซึ่งพยายามแสดงให้เห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไข เพื่อเป็นการสร้างความชอบธรรมในการเคลื่อนไหวและสร้างการสนับสนุนจากประชาชน และการชุมนุมประท้วงขนาดใหญ่ที่มีผู้เข้าร่วมชุมนุมเป็นจำนวนมาก เพื่อสร้างแรงกดดันต่อรัฐบาลให้ตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของขบวนการ สำหรับการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหว

ทางสังคมของมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นผลมาจาก 2 ปัจจัยที่สำคัญ คือ ปัจจัยภายในขบวนการจากการที่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมประสบความสำเร็จในการระดมมวลชนผ่านการสร้างการตระหนักรู้และการสร้างความชอบธรรมให้กับขบวนการเคลื่อนไหว และการใช้ยุทธวิธีการเคลื่อนไหวที่หลากหลายในการต่อสู้เรียกร้องกับรัฐบาลเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายของขบวนการ อย่างเช่น การสร้างการสนับสนุนผ่านสื่อสังคมออนไลน์ และการสร้างเครือข่ายระหว่างประเทศ เป็นต้น สำหรับปัจจัยภายนอกขบวนการ เกิดขึ้นจากโอกาสทางการเมืองที่เอื้อให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมมีการขยายตัว โดยเฉพาะสถานการณ์ความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่สำคัญของมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการรักษาเสถียรภาพของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาเรื่องการขยายตัวและบทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตการวิจัยออกเป็น 2 กรอบ คือ กรอบของระยะเวลาและกรอบของกรณีศึกษา สำหรับกรอบของระยะเวลา ผู้ศึกษาได้กำหนดกรอบระยะเวลาในการศึกษาระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 เนื่องจากเป็นช่วงที่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียสามารถสร้างการเคลื่อนไหวที่มีขนาดใหญ่และมีการขยายตัวอย่างชัดเจนจากการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีความแตกต่างอย่างชัดเจนกับบทบาทการเคลื่อนไหวในช่วงก่อนปี พ.ศ. 2550 โดยเฉพาะในยุคสมัยของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ซึ่งรัฐบาลมีเสถียรภาพทางการเมืองสูงทำให้โอกาสในการสร้างการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นไปได้ยาก จึงทำให้เกิดการเคลื่อนไหวทางการเมืองน้อยและไม่มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งยังไม่ได้เป็นการเคลื่อนไหวที่มีขนาดใหญ่ ดังนั้นการปรากฏขึ้นของการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ในช่วงเวลาดังกล่าวจึงถือเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญสำหรับบทบาทของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้ศึกษาจะเลือกศึกษาเฉพาะในช่วงเวลาดังกล่าว แต่ก็ไม่ได้ละเลยต่อการพิจารณาถึงบริบททางการเมืองหรือเงื่อนไขปัจจัยที่เกิดขึ้นในช่วงก่อนหน้าปี พ.ศ. 2550 มาประกอบการวิเคราะห์ในการศึกษาครั้งนี้ด้วย สำหรับกรอบของกรณีศึกษา เนื่องจากขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 มีหลายขบวนการและยังมีความหลากหลายทั้งรูปแบบและเป้าหมาย ผู้ศึกษาจึงจำเป็นต้องเลือกขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมมาเป็นกรณีศึกษาเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าว โดยผู้ศึกษาได้เลือก

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีบทบาทในการสร้างการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่และมีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องโดยได้รับการสนับสนุนจากประชาชนเป็นจำนวนมาก และสร้างผลสะท้อนต่อทั้งสังคมมาเลเซียและการตอบสนองรัฐบาลมาเลเซียในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 ทั้งนี้ ผู้ศึกษามุ่งเน้นการศึกษาบทบาทและปัจจัยที่ส่งผลต่อการขยายตัวและความสำเร็จของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย ผ่านการเลือกกรณีศึกษา 3 กลุ่มขบวนการที่มีบทบาทการเคลื่อนไหวที่สำคัญในช่วงเวลาดังกล่าว คือ แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (Coalition for Clean and Fair Elections - BERSIH) กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวฮินดูอินเดีย (Hindu Rights Action Force - HINDRAF) และองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (Suara Rakyat Malaysia - SUARAM) ซึ่งทั้ง 3 กรณีดังกล่าวที่เลือกมาศึกษานั้นเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีความหลากหลายและแตกต่างกันทั้งการเกิดขึ้นของขบวนการ เป้าหมาย และกลุ่มผู้สนับสนุน เพื่อสะท้อนถึงบทบาทและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีความหลากหลายในมาเลเซีย

1.6 วิธีการศึกษาวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ในการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอในรูปแบบการพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (descriptive analysis) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์ ซึ่งมีรายละเอียด คือ การเก็บข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร เป็นการรวบรวมข้อมูลและข้อคิดเห็นในทางวิชาการจากเอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประเภทแรก คือ เอกสารชั้นต้น (primary documents) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเอกสารที่เผยแพร่ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้ง 3 กรณีศึกษา ประกอบด้วย เอกสารข้อเรียกร้อง รายงานประจำปี จดหมายข่าว และข้อมูลที่เผยแพร่ในเครือข่ายสังคมออนไลน์ของขบวนการ เช่น รายงานประจำปีทางด้านสิทธิมนุษยชนขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (Suaram's Malaysia Human Rights Report) เอกสารข้อเสนอการปฏิรูประบบการเลือกตั้งของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ (Submission to The Parliamentary Select Committee for Electoral Reform) เป็นต้น ประเภทที่สอง คือ เอกสารชั้นรอง ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นเอกสารที่ให้ข้อมูลและความคิดเห็นทางวิชาการ ประกอบด้วย บทความ รายงานวิจัย วิทยานิพนธ์ หนังสือหนังสือพิมพ์ และข้อมูลจากเครือข่ายสังคมออนไลน์อื่น ๆ เป็นต้น ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียและกรณีศึกษาทั้ง 3 ขบวนการ นอกจากนี้ยังมีการเก็บข้อมูลจากการ

สัมภาษณ์ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (unstructured interview) เพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) ซึ่งได้แก่ อาจารย์และนักวิชาการที่มีประสบการณ์และความเชี่ยวชาญทางวิชาการเกี่ยวกับการเมืองในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และการเมืองมาเลเซีย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจต่อบทบาทการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย รวมทั้งยังสร้างความเข้าใจต่อปัจจัยและเงื่อนไขที่ส่งผลให้เกิดการขยายตัวและความสำเร็จของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 เพื่อเป็นข้อมูลในการอธิบายปรากฏการณ์ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย ซึ่งส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและการเมืองของมาเลเซีย

1.8 คำโครงการนำเสนอผลงานวิจัย

บทที่ 1 บทนำ เป็นการกล่าวถึงโครงสร้างและภาพรวมของวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา คำถามของการวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย วิธีการศึกษาวิจัย และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎี ประกอบด้วย ทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมือง (Political Opportunity Structure) ทฤษฎีการระดมทรัพยากร (Resource Mobilization Theory) และทฤษฎีการสร้างกรอบความคิด (Framing Theory)

บทที่ 3 การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (BERSIH) นำเสนอบทบาทในการเคลื่อนไหว และวิเคราะห์ปัจจัยการขยายตัวและความสำเร็จของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม

บทที่ 4 การเคลื่อนไหวของกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย (HINDRAF) นำเสนอบทบาทในการเคลื่อนไหว และวิเคราะห์ปัจจัยการขยายตัวและความสำเร็จของกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย

บทที่ 5 การเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (SUARAM) นำเสนอบทบาทในการเคลื่อนไหว และวิเคราะห์ปัจจัยการขยายตัวและความสำเร็จขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย

บทที่ 6 สรุปผลการศึกษา

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎี

การศึกษาเรื่อง “การขยายตัวและบทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย ช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555” กรณีศึกษา แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย และองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย” เป็นการศึกษาบทบาทและวิเคราะห์เงื่อนไขปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียจากทั้ง 3 กรณีศึกษาในช่วงระยะเวลาดังกล่าวข้างต้น ดังนั้นผู้ศึกษาจึงต้องมีเครื่องมือหรือแนวทางในการศึกษาทางวิชาการ ในบทนี้จึงเป็นการทบทวนกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาประกอบในการศึกษาและวิเคราะห์บทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียโดยใช้กรอบแนวคิดและทฤษฎี 3 ประการ ดังต่อไปนี้

ประการแรก ทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมือง (Political Opportunity Structure) เพื่อนำมาอธิบายเหตุการณ์หรือสถานการณ์ทางการเมืองของมาเลเซียที่มีผลต่อการเกิดขึ้นและขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยเน้นการวิเคราะห์ผ่านการสร้างตัวชี้วัดโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ซึ่งมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะในการระดมทรัพยากรของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ได้แก่ โครงสร้างรอยปริแยกระดับชาติ โครงสร้างเชิงสถาบัน ยุทธศาสตร์เชิงโครงสร้างที่ดำรงอยู่ และโครงสร้างพันธมิตร

ประการที่สอง ทฤษฎีการระดมทรัพยากร (Resource Mobilization Theory) เพื่อนำมาอธิบายเกี่ยวกับความสามารถของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในการระดมมวลชนและระดมทรัพยากรเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมาย โดยจุดเน้นสำคัญในการวิเคราะห์อยู่ที่เงื่อนไขที่เพียงพอ 3 ประการ คือ องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม กระบวนการระดมทรัพยากร และยุทธวิธีการเคลื่อนไหว รวมทั้งยังมีการสร้างเครือข่ายของขบวนการและการใช้เครื่องมือการสื่อสารสมัยใหม่ในการระดมมวลชนและขยายการสนับสนุนจากประชาชน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนกิจกรรมการเคลื่อนไหวให้มีประสิทธิภาพ

ประการที่สาม ทฤษฎีการสร้างกรอบความคิด (Framing Theory) เพื่อนำมาอธิบายกระบวนการสร้างความหมายให้กับขบวนการเคลื่อนไหวภาคประชาชน เป็นการสร้างความเชื่อและ

ความความหมายที่นำไปสู่ความชอบธรรมต่อกิจกรรมและการณรงค์ขององค์กรการเคลื่อนไหว ด้วยการวิเคราะห์ผ่านกรอบการอธิบายของกระบวนการสร้างกรอบความคิด 3 ประการ คือ การสร้างกรอบโครงในการวินิจฉัยปัญหา การสร้างกรอบโครงในการหาคำตอบของปัญหา และการสร้างกรอบโครงในการจูงใจ เพื่อการระดมมวลชนและสร้างการสนับสนุนจากประชาชนในการเข้ามาร่วมกับการต่อสู้ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม

2.1 ทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมือง (Political Opportunity Structure)

ทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมืองเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของทฤษฎีกระบวนการทางการเมือง (Political Process Theory) ที่มีแง่มุมในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการกำเนิด การพัฒนา การเติบโต รวมถึงความสำเร็จและความล้มเหลวในการบรรลุเป้าหมายของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ทั้งนี้ ประภาส ปิ่นตบแต่ง ได้อธิบายความหมายของโครงสร้างโอกาสทางการเมืองว่า หมายถึง เหตุการณ์หรือกระบวนการทางสังคมในระดับกว้างที่มีผลทำให้โครงสร้างหรือสถาบันทางการเมืองซึ่งลงรากปักฐานในระบบการเมืองปกติขณะนั้นอยู่ในสถานะที่มีการเปลี่ยนแปลงในโอกาสทางการเมืองที่เอื้อหรือไม่เอื้อต่อขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 97) ในขณะที่ Tarrow และ Tilly (2009 อ้างถึงใน Edwards, 2014: 83) ได้ให้นิยามความหมายของโครงสร้างโอกาสทางการเมืองว่า ลักษณะของสถาบันและระบบทางการเมืองที่เอื้อหรือขัดขวางการกระทำรวมหมู่ของผู้กระทำทางการเมืองเพื่อเปลี่ยนแปลงลักษณะเหล่านั้น ทั้งนี้ โอกาสทางการเมืองเกิดมาจากสิ่งที่ฝังอยู่ในโครงสร้างของระบอบทางการเมือง อย่างเช่น วงรอบของการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม ซึ่งอาจเปิดช่องทางหรือโอกาสสำหรับการกระทำรวมหมู่ และระบบการเมืองทั้งที่ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติของรัฐก็มีอิทธิพลต่อโอกาสทางการเมือง เป็นต้น นอกจากนี้โอกาสทางการเมืองยังสามารถเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงแนวร่วมพันธมิตรและความขัดแย้งระหว่างผู้นำทางการเมืองอีกด้วย (Edwards, 2014: 83)

แนวคิดโครงสร้างโอกาสทางการเมืองถูกพัฒนาขึ้นโดย Eisinger (1973 อ้างถึงใน มณีมัยทองอยู่, 2557: 86-87) ซึ่งวิเคราะห์ว่า การประท้วงมีความสัมพันธ์อย่างมากกับสภาพแวดล้อมทางการเมือง โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบต่าง ๆ ของการประท้วงกับโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะส่งผลต่อการเอื้อหรือขัดขวางในการที่พลเมืองจะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองผ่านสถาบันทางการเมือง และมีผลโดยตรงต่อโอกาสที่พลเมืองจะดำเนินการประท้วงและการ

สร้างขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ทั้งนี้ Eisinger ยังได้มีการตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับโครงสร้างทางการเมืองที่ทำให้เกิดการประท้วง กล่าวโดยสรุปคือ สมมุติฐานแบบที่หนึ่ง การประท้วงจะมีมากขึ้นในสังคมที่โครงสร้างทางการเมืองแบบปิด ซึ่งให้โอกาสน้อยต่อการมีส่วนร่วมและการเปลี่ยนแปลงแก่คนกลุ่มน้อยและกลุ่มที่เสียเปรียบ การกีดกันไม่ให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองจะนำไปสู่การประท้วงของประชาชน และสมมุติฐานแบบที่สอง การประท้วงจะเกิดขึ้นบ่อยในสังคมที่มีส่วนผสมของโอกาสและข้อจำกัด และการประท้วงจะเกิดขึ้นน้อยทั้งในสังคมที่มีระบบปิดกั้นกดขี่และในสังคมที่มีระบบเปิดที่ให้โอกาสในการมีส่วนร่วมทางการเมือง กล่าวคือ ในสังคมปิด มีการกดขี่สูงทำให้การประท้วงเกิดขึ้นน้อย เพราะมันทำให้ต้นทุนหรือการสูญเสียของการประท้วงมีสูง นอกจากนี้ในสังคมปิดการประท้วงมักไม่ก่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผล เพราะผู้นำที่มีความเป็นเผด็จการรวบอำนาจ มักไม่สนใจต่อข้อเรียกร้องของผู้ประท้วง ในสังคมเปิด ที่มีเสรีภาพและผู้นำตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน ดังนั้นไม่มีความจำเป็นต้องมีการประท้วง เพราะหากความต้องการหรือข้อเรียกร้องต่าง ๆ ได้รับการตอบสนองอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ในขณะที่ในสังคมซึ่งอยู่กึ่งกลางระหว่างสังคมปิดและสังคมเปิด โอกาสในการประท้วงจะมีสูง โดย Eisinger (1973 อ้างใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 88) ได้อธิบายเกี่ยวกับโอกาสที่การประท้วงจะเกิดขึ้นมากในสังคมที่อยู่ระหว่างกึ่งกลางของสังคมปิดและเปิดว่าเป็นเพราะอัตราความเร็วของการเปลี่ยนแปลงไม่เท่ากับระดับความคาดหวังของคน ถึงแม้ว่าการเปลี่ยนแปลงกำลังเกิดอยู่ก็ตาม ในขณะที่โครงสร้างของโอกาสทางการเมืองเปิดกว้างมากขึ้น กลุ่มคนที่เคยไร้อำนาจจะเริ่มมีสิทธิมีเสียงมากขึ้น การได้รับสิทธิและพัฒนาการของสิทธิที่เกิดขึ้น จนในที่สุดกลุ่มคนเหล่านี้อาจหันไปใช้วิธีการประท้วงเพื่อแสดงออกถึงความไม่พอใจ

นอกจากนี้ Eisinger (1973 อ้างใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 89) ยังได้เสนอเกี่ยวกับประเด็นการรับรู้ของผู้กระทำการต่อโอกาสทางการเมือง โดยให้ความสำคัญการต่อสู้ที่ประสบความสำเร็จซึ่งจะกระตุ้นให้เกิดการต่อสู้ครั้งต่อ ๆ ไป ผู้นำที่พยายามระดมมวลชนเพื่อการประท้วงจะไม่สามารถดึงคนเข้ามาร่วมได้อีก หากการประท้วงเหล่านั้นไม่เคยประสบความสำเร็จเลย ในสภาพแวดล้อมของการประท้วงจะมีกลไกที่ให้ข้อมูลป้อนกลับ ความสำเร็จและความล้มเหลวของการประท้วงจะสื่อให้ชุมชนทางการเมืองรู้ว่าโอกาสแห่งความสำเร็จของการประท้วงในครั้งต่อ ๆ ไป จะอยู่ในระดับใด รวมทั้งส่งข้อมูลป้อนกลับนี้ต่อกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งอาจกำลังวางแผนการประท้วงอยู่ด้วยว่าควรจะจัดการประท้วงหรือไม่ แนวคิดเรื่องข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) และแนวคิดวาทกรรมการเคลื่อนไหวหนึ่ง ๆ จะมีผลต่อโอกาสของกลุ่มอื่น ๆ มีความสำคัญต่อแนวคิดโครงสร้างโอกาสทางการเมืองของขบวนการ

เคลื่อนไหวทางสังคม และชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการรับรู้ต่อโอกาส (perception of opportunity)

ทั้งนี้ ยังมีนักคิดคนสำคัญที่ได้มีการพัฒนาและอธิบายแนวคิดโครงสร้างโอกาสทางการเมืองให้มีความชัดเจนมากขึ้น นั่นก็คือ Tarrow (1998 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 90) ซึ่งได้พัฒนาแนวคิดเรื่องโครงสร้างโอกาสทางการเมืองโดยเสนอว่า โครงสร้างโอกาสทางการเมือง ประกอบด้วย โอกาส (opportunity) และข้อจำกัด (constraint) โอกาสทางการเมือง หมายถึง มิติต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ทางการเมือง ซึ่งเหนียวแน่น แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นแบบทางการ ถาวร หรือดำเนินการในระดับชาติ ที่กระตุ้นผู้คนให้เข้าร่วมในการเมืองของการต่อสู้ ข้อจำกัดทางการเมือง หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ เช่น การกดขี่บีบบังคับ และรวมถึงความสามารถของผู้มีอำนาจในการสร้างแนวต้านที่เข้มแข็งต่อผู้ก่อการจลาจล ซึ่งทำให้เกิดความกลัวที่จะต่อสู้ ต่อมา Tarrow (1999 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 101-102) ได้พัฒนาและเพิ่มการอธิบายตัวชี้วัดโครงสร้างโอกาสทางการเมืองที่มีอิทธิพลต่อขบวนการทางสังคม โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ โอกาสระดับพื้นฐาน (fundamental opportunity) ซึ่งค่อนข้างแข็งตัวเปลี่ยนแปลงได้ยาก เช่น ธรรมชาติและโครงสร้างของระบบการเมือง ความเข้มแข็งและความอ่อนแอของรัฐ รูปแบบการปราบปราม ความสามารถของรัฐ เป็นต้น และโอกาสที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน (immediate opportunity) และเปลี่ยนแปลงได้ง่าย เช่น การเพิ่มขึ้นของระบบการเข้าถึงระบบและพื้นที่การตัดสินใจทางการเมือง การจัดระเบียบทางการเมือง ความขัดแย้งหรือการแตกแยกในหมู่ชนชั้นนำทางการเมือง พันธมิตรที่มีอิทธิพล การปราบปรามและการส่งเสริมขบวนการ เป็นต้น

ทั้งนี้ Tarrow (1998 อ้างถึงใน สมชัย ภัทรธรรณานนท์, 2559: 156-157) ยังได้มีการอธิบายถึงลักษณะที่สำคัญของโครงสร้างโอกาสทางการเมือง 5 ประการ คือ ประการแรก การเปิดกว้างทางการเมือง การขยายสิทธิทางการเมือง โดยเฉพาะในประเทศที่โครงสร้างทางการเมืองไม่เป็นประชาธิปไตยมักจะกระตุ้นให้เกิดการเคลื่อนไหวเรียกร้องของประชาชน ประการที่สอง การเปลี่ยนแปลงพันธมิตรทางการเมือง โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงพันธมิตรในการเลือกตั้งซึ่งส่งผลต่อสถานะของรัฐบาลและฝ่ายค้านที่ก่อให้เกิดความไม่แน่นอนทางการเมือง และกระตุ้นให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางการเมืองออกมาเคลื่อนไหวประท้วง และอาจทำให้ชนชั้นนำต้องหาทางสร้างแนวร่วมกับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ประการที่สาม การแตกแยกของชนชั้นนำ ความขัดแย้งในหมู่ชนชั้นนำกระตุ้นให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมออกมาเคลื่อนไหว และยังคงกระตุ้นให้ชนชั้นนำ

บางส่วนที่สูญเสียอำนาจหันไปให้การสนับสนุนขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ประการที่สี่ การมีแนวร่วมที่ทรงอิทธิพล หากได้รับการสนับสนุนจากแนวร่วมหรือเครือข่ายโดยเฉพาะการจากพรรคการเมืองหรือองค์กรทางสังคมในด้านทรัพยากรต่าง ๆ และประการสุดท้าย การปราบปรามและการสนับสนุนขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยรัฐได้มีการสร้างกลไกขึ้นมาควบคุมหรือปราบปรามการชุมนุมประท้วงอย่างเช่นกฎหมายความมั่นคง การตอบสนองของรัฐต่อการเคลื่อนไหวทางการเมืองมีลักษณะที่สำคัญตามระบบทางการเมืองกล่าวคือ รัฐที่เป็นประชาธิปไตยจะเอื้อต่อการเคลื่อนไหวมากกว่ารัฐที่มีลักษณะแบบอำนาจนิยม ซึ่งมักจะตอบสนองการเคลื่อนไหวประท้วงด้วยการปราบปรามหรือสลายการชุมนุม

จากการศึกษาเปรียบเทียบขบวนการเคลื่อนไหวด้านสันติภาพของ Kriesi และคณะ (1995 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 102-109) ได้พัฒนากรอบการศึกษาโครงสร้างโอกาสทางการเมืองที่เชื่อมโยงการวิเคราะห์กับทฤษฎีการระดมทรัพยากร โดย Kriesi ได้ให้นิยามโครงสร้างโอกาสทางการเมืองว่า คือ ข้อบ่งชี้หรือตัวชี้วัดถึงความกล้าของตัวกระทำ (actor) ทางสังคมและการเมืองในการที่จะใช้ทรัพยากรภายในองค์กรเพื่อก่อรูปขบวนการทางสังคมว่ามีมากขึ้นหรือลดลง การนิยามในลักษณะนี้เน้นไปที่การสร้างตัวชี้วัดความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างโอกาสทางการเมืองกับสมรรถนะในการระดมทรัพยากรของขบวนการทางสังคม ได้แก่โครงสร้างรอยปริแยกระดับชาติ โครงสร้างเชิงสถาบัน ยุทธศาสตร์เชิงโครงสร้างที่ดำรงอยู่ และโครงสร้างพันธมิตร กล่าวโดยสรุปดังนี้

2.1.1 โครงสร้างรอยปริแยกระดับชาติ

โครงสร้างรอยปริแยกระดับชาติ (national cleavage structures) หมายถึง ความขัดแย้งและแตกแยกในหมู่ชนชั้นนำทางการเมือง กลุ่ม องค์กร และสถาบันทางการเมืองต่าง ๆ เปิดโอกาสให้กลุ่มหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถใช้เป็นช่องทางในการเคลื่อนไหวและระดมทรัพยากร เพราะจะสามารถชักนำให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในความขัดแย้งนั้นเข้ามาเป็นพันธมิตรทางการเมืองได้ง่าย อีกทั้งช่องว่างที่เกิดขึ้นนี้ยังเปิดโอกาสให้กลุ่มหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมนำเสนอเป้าหมายของตนมาเป็นทางเลือกใหม่ให้กับการเมืองและสังคมได้ นอกจากนี้ความแตกแยกและความขัดแย้งในหมู่ชนชั้นนำทางการเมืองยังทำให้กลุ่มคนที่ไม่เคยกล้าออกมาเคลื่อนไหวทางการเมือง กล้าที่จะปรากฏตัวในเวทีการเมืองสาธารณะ เพราะเป็นโอกาสทางการเมืองที่ลดต้นทุนในการรวมกลุ่ม เพิ่มทรัพยากร และประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหวประท้วง

2.1.2 โครงสร้างเชิงสถาบัน

โครงสร้างเชิงสถาบัน (institutional structure) หมายถึง สถาบันที่เป็นทางการของระบบการเมือง ซึ่งเป็นเงื่อนไขทางการเมือง ที่บางช่วงอาจเปิดโอกาสให้การเคลื่อนไหวของขบวนการทางสังคมประสบความสำเร็จได้ และบางช่วงเวลาก็อาจทำให้การเคลื่อนไหวประสบความสำเร็จล้มเหลวและล่มสลายลง โดยจากการศึกษาโครงสร้างโอกาสทางการเมืองในลักษณะโครงสร้างเชิงสถาบันของ Kitschelt (1986 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 104-105) ได้มีการจำแนกเงื่อนไขโครงสร้างเชิงสถาบันออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรก คือ เงื่อนไขโครงสร้างเชิงสถาบันในระบบการเมืองที่มีอิทธิพลต่อปัจจัยนำเข้า (input) ได้แก่ พรรคการเมืองในแบบพรรคมวลชน สมรรถนะของฝ่ายนิติบัญญัติในการพัฒนา และควบคุมนโยบายอย่างอิสระจากฝ่ายบริหาร ความเป็นไปได้ของการสร้างพันธมิตรทางนโยบาย เป็นต้น เงื่อนไขเชิงโครงสร้างเหล่านี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของการเป็นระบบเปิด (openness) หรือโอกาสทางการเมืองที่เปิดสำหรับขบวนการทางสังคม และส่วนที่สอง คือ เงื่อนไขโครงสร้างสถาบันที่มีอิทธิพลต่อผลลัพธ์หรือปัจจัยออก (output) คือ สมรรถนะของระบบการเมืองในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งตัวชี้วัดของความเป็นระบบเปิด คือ ลักษณะกลไกของรัฐที่มีการกระจายอำนาจหรือมีลักษณะการรวมศูนย์ต่ำ ระบบราชการที่ไม่เข้มแข็งหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่มีลักษณะแบบรัฐราชการ

ในขณะทำงานศึกษาของ Della Porta และ Diani (1999 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 105-106) ได้จำแนกชุดตัวแปรด้านโครงสร้างอำนาจรัฐออกเป็น 3 ชุด ประกอบด้วย ชุดที่หนึ่ง ตัวแปรด้านขอบเขตและระดับการกระจายอำนาจของรัฐ กล่าวคือ ยิ่งรัฐส่วนกลางมีการกระจายอำนาจให้แก่รัฐบาลท้องถิ่นมากเท่าใด ก็ยิ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ขบวนการทางสังคมได้เข้าถึงและมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจมากขึ้นเท่านั้น รัฐในระบบสหพันธรัฐเปิดโอกาสให้ขบวนการทางสังคมเข้าถึงและมีส่วนร่วมในอำนาจรัฐได้มากกว่ารัฐในระบบรัฐเดี่ยว ชุดที่สอง ความหลากหลายในการครอบครองอำนาจ ซึ่งเป็นการพิจารณาถึงการแบ่งแยกหน้าที่และการคานอำนาจระหว่างฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ พบว่า ในระบบประธานาธิบดีมีแนวโน้มที่จะเปิดให้กับขบวนการทางสังคมมากกว่าระบบรัฐสภา เพราะผู้ตัดสินใจนโยบายมีความหลากหลายมากกว่าในระบบรัฐสภา ขณะที่ในรัฐบาลผสมหากมีการแบ่งเป็นฝักฝ่ายหรือเป็นกลุ่มย่อยมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้ขบวนการทางสังคมสามารถหาพันธมิตรทางการเมืองได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้รัฐที่มีระบบราชการอ่อนแอ มีความแตกแยก แบ่งฝักแบ่งฝ่าย ขาดการประสานงานภายใน จะเปิดและเอื้อให้ขบวนการทางสังคมสามารถเข้าไปสู่กระบวนการเชิงนโยบายได้มากกว่ารัฐที่มีระบบราชการเข้มแข็ง มีงบประมาณมาก

และมีความเหนียวแน่นภายในสูง และชุดที่สาม การบริหารรัฐกิจ ซึ่งมีรากฐานจากระบบกฎหมายที่แตกต่างกัน กล่าวคือ รัฐที่มีระบบกฎหมายแบบโรมันมักมีลักษณะปฏิเสธการติดต่อกับภายนอก และมีแนวโน้มที่จะต่อต้านการกดดันจากภายนอกหรือตัวกระทำกรนอกสถาบันทางการเมือง ในขณะที่รัฐที่มีระบบกฎหมายแบบแองโกล-แซกซอน มีรากฐานทางความคิดที่เปิดโอกาสให้ตัวกระทำกรนอกสถาบันทางการเมืองเข้ามามีส่วนร่วมมากกว่า ดังนั้นจึงมักจะมีกลไกการมีส่วนร่วม เช่น การลงประชามติ ประชาพิจารณ์ ระบบการถอดถอนผู้บริหาร เป็นต้น

2.1.3 ยุทธศาสตร์เชิงโครงสร้างที่ดำรงอยู่

ยุทธศาสตร์เชิงโครงสร้างที่ดำรงอยู่ (prevailing structure strategies) หมายถึง ยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี และท่าทีของชนชั้นนำหรือผู้มีอำนาจหน้าที่ทางการเมืองที่มีผลต่อปฏิบัติการของขบวนการทางสังคม ซึ่งเป็นทั้งการปฏิบัติโดยผ่านกลไกกฎหมายและนโยบายที่เป็นทางการ และปฏิบัติการที่ดำเนินการอย่างไม่เป็นทางการหรือไม่ผ่านช่องทางในระบบการเมืองปกติ ทฤษฎีกระบวนการทางการเมือง เชื่อว่า ขบวนการทางสังคมเคลื่อนตัวอย่างช้า ๆ ภายใต้บริบททางวัฒนธรรมทางการเมืองและระบบการเมือง ยุทธศาสตร์หรือแนวทางการเคลื่อนไหวของขบวนการทางสังคมจึงได้รับอิทธิพลและปรับเปลี่ยนไปตามคุณลักษณะของวัฒนธรรมทางการเมืองระดับชาติ

Kriesi (1995 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 107-108) ได้แบ่งวัฒนธรรมของรัฐในการเผชิญหน้ากับขบวนการทางสังคมออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่หนึ่ง วัฒนธรรมแบบกีดกันชัดเจน และปราบปราม (exclusive) เป็นลักษณะปฏิเสธสัมพันธ์และการเผชิญหน้าแบบแยกตัว โดยรัฐมองขบวนการทางสังคมที่มีความขัดแย้งกับรัฐในฐานะที่เป็นฝ่ายตรงกันข้าม ขบวนการทางสังคมจึงถูกขีดเส้นให้อยู่นอกระบบทางการเมืองปกติ ดังนั้น รัฐจึงมีปฏิสัมพันธ์กับขบวนการในลักษณะของการปราบปราม และเผชิญหน้าด้วยความรุนแรง และลักษณะที่สอง วัฒนธรรมยอมรับปรับร่วม (inclusive) รัฐมองการเคลื่อนไหวทางสังคมว่าเป็นเรื่องปกติในการแสดงออกทางการเมือง และไม่ได้มองขบวนการทางสังคมที่ขัดแย้งกับรัฐ ในฐานะฝ่ายตรงกันข้าม ดังนั้นรัฐจึงมีปฏิสัมพันธ์กับขบวนการทางสังคมในรูปแบบของการยอมรับเข้าสู่ระบบการเมืองปกติ โดยการเปิดช่องทางในระดับต่าง ๆ ให้กับการเคลื่อนไหว

มีข้อถกเถียงเกี่ยวกับวัฒนธรรมของรัฐในการเผชิญหน้ากับขบวนการทางสังคมว่า วัฒนธรรมแบบยอมรับปรับร่วมอาจจะนำไปสู่การครอบงำ และในทางตรงกันข้าม วัฒนธรรมแบบกีดกันชัดเจน ปราบปราม ก็อาจนำไปสู่การลุกขึ้นสู้ของกลุ่มคนชายขอบมากยิ่งขึ้น รัฐจะมีวัฒนธรรมการ

เผชิญหน้ากับขบวนการทางสังคมแบบใดนั้นสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์และพัฒนาการด้านประชาธิปไตยของแต่ละรัฐ กล่าวคือ รัฐในระบบอำนาจนิยม รัฐที่มีประวัติศาสตร์และพัฒนาการทางด้านประชาธิปไตยที่ล่าช้า หรือรัฐประชาธิปไตยที่เพิ่งเปลี่ยนผ่านมาจากรัฐแบบอำนาจนิยมนั้นมีแนวโน้มที่วัฒนธรรมการเผชิญหน้าแบบปราบปรามด้วยความรุนแรงจะถูกผลิตซ้ำและนำกลับมาใช้เมื่อเกิด “ความวุ่นวายทางการเมือง” หรือเมื่อมีการเคลื่อนไหวประท้วง ทั้งนี้เพราะการใช้กลไกความรุนแรงในการปราบปราม ซึ่งตรงกันข้ามกับรัฐที่มีประวัติศาสตร์และผ่านพัฒนาการการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยอย่างเข้มข้น มีระบบประชาธิปไตยที่ลงรากปักฐานในสังคมและระบบการเมือง เพราะรัฐเหล่านี้จะมีวัฒนธรรมในการเผชิญหน้ากับขบวนการทางสังคมในลักษณะของการยอมรับปรับรุ่มมากกว่าการปราบปราม

2.1.4 โครงสร้างพันธมิตร

โครงสร้างพันธมิตร (alliance structure) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบทางด้านบริบททางการเมือง ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ที่เปิดกว้างจนทำให้ขบวนการทางสังคมสามารถเข้าถึงช่องทางมีส่วนร่วมในระบบการเมืองปกติได้ และการเปลี่ยนแปลงบริบททางการเมืองรวมถึงการเปลี่ยนแปลงวงข่ายทางการเมืองของชนชั้นนำ อันเป็นภาวะการณ์ที่ก่อให้เกิดช่องว่างทางอำนาจในหมู่ชนชั้นนำขึ้น ขณะเดียวกันก็เป็นโอกาสในการเพิ่มพันธมิตรที่มีศักยภาพหรือทรงอิทธิพลของขบวนการทางสังคม โดยเฉพาะการได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายที่สาม (third parties) ซึ่งมีสมมติฐานที่ว่า ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของขบวนการทางสังคมนั้นอยู่กับการสนับสนุนจากฝ่ายที่สาม อย่างเช่นการศึกษาของ Schumaker (1975 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 109) พบว่า การได้รับการสนับสนุนจากสังคม คือ การได้รับความสนับสนุนจากหน่วยงานราชการ องค์กรท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้ง สื่อมวลชน และกลุ่มคนในชุมชนทั่วไป มีผลในทางบวกต่อความสำเร็จในการเคลื่อนไหวของกลุ่มผู้ประท้วง

อย่างไรก็ตาม กรอบในการวิเคราะห์ระหว่างทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมืองกับทฤษฎีการระดมทรัพยากรก็มีความแตกต่างที่สำคัญ กล่าวคือ ในขณะที่ทฤษฎีการระดมทรัพยากรที่ให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์มิติด้านองค์กรและการจัดการภายในองค์กรเพียงมิติเดียวซึ่งถือได้ว่าเป็นปัจจัยภายใน แต่ทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมืองซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของทฤษฎีกระบวนการทางการเมืองให้ความสำคัญกับปัจจัยภายนอก โดยเฉพาะมิติด้านการเมืองและมิติเชิงสถาบัน ซึ่งเป็น

มิติของการวิเคราะห์ภายนอกอาณาบริเวณขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยมีความสัมพันธ์กับโอกาสทางการเมืองที่เอื้อหรือเป็นอุปสรรคต่อขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งนอกจากที่โอกาสทางการเมืองเหล่านี้จะเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมแล้ว ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเองก็ยังสามารถสร้างโอกาสทางการเมืองขึ้นเองได้จากการเคลื่อนไหวต่อสู้ และสามารถส่งต่อให้กับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมอื่น ๆ ได้อีกด้วย (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 93-94)

2.2 ทฤษฎีการระดมทรัพยากร (Resource Mobilization Theory)

ทฤษฎีการระดมทรัพยากร เป็นกรอบในการอธิบายขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสามารถของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในการระดมทรัพยากรเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมาย การเลือกใช้ยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวที่มีประสิทธิภาพ และเงื่อนไขปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งทฤษฎีการระดมทรัพยากรเป็นทฤษฎีที่ได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีการเลือกอย่างมีเหตุผล (Rational Choice Theory) มาใช้ในการอธิบายขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยผู้ที่มีอิทธิพลทางความคิดต่อทฤษฎีการระดมทรัพยากรเป็นนักเศรษฐศาสตร์ คือ Olson และ Oberschall (1973 อ้างถึงในณิรมัย ทองอยู่, 2557: 55) ซึ่งมีฐานคิดว่า พฤติกรรมของมนุษย์เป็นพฤติกรรมที่มีเหตุผล (rational action) และเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว (self-interest) ซึ่งจากแนวคิดดังกล่าวได้มีการอธิบายว่า ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นการกระทำที่มีเหตุผลของกลุ่มทางสังคมและผู้กระทำการทางสังคมในการดำเนินกิจกรรมทางการเมือง และมองว่าปัจเจกบุคคลจะชั่งน้ำหนักระหว่างต้นทุนและผลได้ของการเข้ามามีส่วนร่วมในขบวนการและจะตัดสินใจกระทำการเมื่อคาดว่าผลได้จะสูงกว่าต้นทุน ในขณะที่ตามทฤษฎีพฤติกรรมรวมหมู่ (Collective Behavior Theory) ได้อธิบายการปฏิบัติการรวมหมู่ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมว่าในภาวะปกติธรรมดาที่ปราศจากความตึงเครียด มนุษย์เป็นผู้ที่มีความสมเหตุสมผล แต่เมื่อเข้าร่วมการประท้วงหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจึงได้เปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่ความไร้เหตุผล แต่ในการอธิบายของทฤษฎีการระดมทรัพยากรเห็นว่าผู้ประท้วงไม่ได้มีการเปลี่ยนพฤติกรรมและยังคงมีเหตุผล ปัจเจกชนตัดสินใจเข้าร่วมการประท้วงหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นผลมาจากกระบวนการตัดสินใจที่สมเหตุสมผล จึงทำให้ปฏิบัติการรวมหมู่ที่ตามมาเป็นสิ่งที่มีความหมายด้วย (สมชัย ภัทรธรรณานันท์, 2559: 89)

งานบุกเบิกชิ้นสำคัญของ Olson (1965 อ้างถึงใน ประภาส ปันตบแต่ง, 2552: 74-76) คือ เรื่อง The Logic of Collective Action: Public Goods and the Theory of Groups เป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทฤษฎีการระดมทรัพยากร โดยเสนอว่า การเกิดขึ้นของกลุ่มและขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นสิ่งปกติ ปัจเจกชนมีเหตุผลในการคำนวณผลได้ผลเสียในการเข้าร่วม โดยปัจเจกที่มีเหตุมีผลจะเข้าร่วมกระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ร่วม (collective goods) หรือผลประโยชน์สาธารณะ (public goods) ถ้าต้นทุนของการเข้าไปมีส่วนร่วมของปัจเจกบุคคลไม่มากกว่าผลประโยชน์ของปัจเจกบุคคล ซึ่ง Olson ได้มีการอธิบายทางทฤษฎีจากคำถามที่ว่า เหตุใดปัจเจกบุคคลเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมกลุ่มในบางสถานการณ์ หรือทำไมมนุษย์ที่คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตนจึงเข้าร่วมในขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อส่วนรวม โดยเขาได้ชี้ให้เห็นว่า ปัจเจกชนจะเข้าร่วมการกระทำรวมหมู่ในบางสถานการณ์เนื่องจากมีสิ่งกระตุ้น ซึ่งอาจจะเป็นการบังคับ การลงโทษ หรือการจูงใจ ดังนั้นการกระทำรวมหมู่ (collective action) จึงเกี่ยวข้องกับปัจจัย 2 ประการ คือ เหตุกระตุ้นร่วม (collective incentive) และเหตุกระตุ้นสำหรับปัจเจก (selective incentive) ซึ่งเหตุกระตุ้นทั้งสองประการจะต้องมีความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกัน

ทั้งนี้ ทฤษฎีการระดมทรัพยากรมีฐานคติในการอธิบายการเกิดและการรวมกลุ่มของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่เหมือนกับทฤษฎีพฤติกรรมกรรวมหมู่ (Collective Behavior Theory) คือ ความเดือดร้อนร่วมของผู้คน (shared grievances) เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นที่สำคัญและเป็น “เงื่อนไขจำเป็น” (necessary condition) ที่ทำให้เกิดการกระทำร่วมหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม แต่สิ่งที่แตกต่างคือ ทฤษฎีการระดมทรัพยากรได้ตั้งข้อสังเกตว่า ความเดือดร้อน ความรู้สึกถูกกลืนหรือความไม่พอใจของผู้คน มีอยู่ทั่วไปในสังคม แล้วเหตุใดขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อคัดค้านจึงเกิดขึ้นบางพื้นที่เท่านั้น และการรวมกลุ่มของผู้คนยังเกิดขึ้นในช่วงบริบททางเศรษฐกิจและการเมืองบางลักษณะเท่านั้น ดังนั้นกรอบการวิเคราะห์ที่สำคัญของทฤษฎีการระดมทรัพยากร จึงอยู่ที่การอธิบายการเกิดและการพัฒนากระบวนการทางสังคมไปสู่ความเข้มแข็ง ตลอดจนความสำเร็จของขบวนการทางสังคมด้วย “เงื่อนไขเพียงพอ” (sufficiency condition) ซึ่งประกอบด้วยเงื่อนไขด้าน องค์การเคลื่อนไหวทางสังคม กระบวนการระดมทรัพยากร และยุทธวิธีการเคลื่อนไหว เป็นจุดเน้นสำคัญในการวิเคราะห์ของทฤษฎีการระดมทรัพยากร โดยมีนักทฤษฎีคนสำคัญคือ John D. McCarthy และ Myer N. Zald (ประภาส ปันตบแต่ง, 2552: 76-77)

McCarthy และ Zald (1977 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 77-78) ได้พัฒนาทฤษฎีการระดมทรัพยากรโดยให้ความสำคัญกับกรอบในการวิเคราะห์ที่สำคัญ 3 ประการ คือ องค์การเคลื่อนไหวทางสังคม การระดมทรัพยากร และยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว การวิเคราะห์ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจึงเกี่ยวข้องกับองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคม เพราะจะเข้ามาทำหน้าที่ในการรวบรวมทรัพยากร และสร้างกิจกรรมในการระดมทรัพยากรซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ดังนั้นความสำเร็จ ล้มเหลว หรือการสร้างผลสะท้อนโดยการเคลื่อนไหวต่อสู้ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจึงขึ้นอยู่กับกลุ่มและองค์กรในบริบทแวดล้อมของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม นอกจากนี้องค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมยังมีภารกิจสำคัญในการคิดค้นนวัตกรรมด้านวิธีการต่อสู้ อันได้แก่ ยุทธวิธีการระดมผู้สนับสนุน ยุทธวิธีดึงสาธารณชน และขนานนำเพื่อให้เปลี่ยนมาเป็นผู้เห็นอกเห็นใจ หรือทำให้ผู้ที่ขัดขวางต่อต้านกลายเป็นผู้ที่เป็กลางเมื่อขบวนการทางสังคมกระทำการภายใต้บริบททางสังคม

2.2.1 องค์การการเคลื่อนไหวทางสังคม

องค์การการเคลื่อนไหวทางสังคม (social movement organization - SMO) ตามการนิยามของ McCarthy และ Zald (1976 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 78) หมายถึง องค์การที่มีลักษณะซับซ้อนหรือองค์การที่มีลักษณะเป็นทางการที่มีจุดหมายของตนเอง ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายขบวนการทางสังคมหรือฝ่ายต่อต้านที่จะทำหน้าที่ในการขับเคลื่อนเพื่อให้บรรลุจุดหมายของขบวนการ ในขณะที่ Tarrow (1999 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 78) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นองค์การการกระทำกรรวมหมู่ที่มีปฏิสัมพันธ์กับฝ่ายตรงข้าม และเป็นโครงสร้างการเชื่อมโยงที่มีการเชื่อมโยงระหว่างผู้นำกับผู้ตามหรือความร่วมมือระหว่างองค์กรกับส่วนต่าง ๆ ขององค์กร โดยองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมอาจมีลักษณะเป็น 1) องค์กรที่เป็นทางการ เช่น องค์กรกรีนพีซ สหภาพแรงงาน สมาคม 2) องค์กรที่ไม่เป็นทางการ เช่น กลุ่มก่อการร้าย การประชุมทางวิชาการ และ 3) เครือข่าย ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่หลวมกว่าองค์กร

ทั้งนี้ McCarthy และ Zald (1977 อ้างถึงใน มณีนมัย ทองอยู่, 2557: 61-62) เสนอว่า องค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถเปรียบได้กับธุรกิจหรือหน่วยของผู้ประกอบการในทางเศรษฐกิจซึ่งตอบสนองต่อความต้องการทางเศรษฐกิจ องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมเกิดขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความต้องการหรืออาจสร้างความต้องการขึ้น และจะต้องกระทำการเพื่อให้ความต้องการนั้นได้รับการตอบสนอง นอกจากนี้ยังได้เสนอแนวคิดเรื่อง อุตสาหกรรมขบวนการทางสังคม

(social movement industry-SMI) เป็นกลุ่มขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ทำงานต่อสู้หรือรณรงค์ในเรื่องเดียวกัน ซึ่งต้องมีการแข่งขันกันเพื่อช่วงชิงตลาด และยังคงไปแข่งขันกับองค์กรการเคลื่อนไหวอื่น ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพยากร และเมื่ออุตสาหกรรมขบวนการทางสังคมมารวมตัวกันนำไปสู่การเป็น ภาคส่วนของขบวนการทางสังคม (social movement sector-SMS) ภาคส่วนของขบวนการทางสังคมก็ต้องไปแข่งขันกับภาคส่วนอื่น ๆ ที่สำคัญในสังคม อันได้แก่ ภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพยากร ดังนั้น องค์กรของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจึงมีบทบาทและหน้าที่สำคัญในการระดมคนและทรัพยากร ทำหน้าที่ในการจัดสรรทรัพยากรให้กับกิจกรรมการเคลื่อนไหวของขบวนการ ทำการแข่งขันกับองค์กรอื่น ๆ เพื่อแย่งชิงทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทในการปรับเป้าหมายและยุทธวิธีให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เพื่อบรรลุเป้าหมายและการดำรงอยู่ต่อไปของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม (Byrne, 1966 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 78) นอกจากนี้เป้าหมายที่สำคัญประการหนึ่งขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมคือการทำให้อัจฉกรชนและองค์กรเห็นด้วยกับขบวนการให้มากที่สุด ซึ่งอาจทำให้ผู้ที่เห็นด้วยกับขบวนการกลายเป็นผู้ให้การสนับสนุนโดยเฉพาะการให้ทรัพยากรแก่ขบวนการด้วย

2.2.2 การระดมทรัพยากร

ทรัพยากรเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม เนื่องจากทรัพยากรมีความจำเป็นสำหรับการอยู่รอดขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม ทรัพยากรจึงถูกกำหนดว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม และการสร้างการเคลื่อนไหว ทั้งนี้ McAdam, McCarthy และ Zald (1988 อ้างถึงใน Cress and Snow, 1996: 1090) เสนอว่า ทรัพยากร อาจหมายถึง ทรัพยากรที่องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมจำเป็นในการเคลื่อนไหวและนำมาปรับใช้เพื่อการนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของพวกเขา อันได้แก่ เงิน ความชอบธรรม ประชาชน ความสามารถหรือความชำนาญ เป็นต้น

องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมจึงจำเป็นต้องมีทรัพยากรสนับสนุนเพื่อให้สามารถดำเนินกิจกรรมตามเป้าหมายได้ โดยผู้ที่เป็นเจ้าของและครอบครองทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมก็คือ ปัจเจกบุคคล และกลุ่มองค์กรต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ในหลายมิติ คือ 1) สมาชิกผู้ร่วมจุดหมายเดียวกัน (adherent) คือ ปัจเจกบุคคลและกลุ่มองค์กรที่เชื่อในเป้าหมายร่วมของขบวนการทางสังคม 2) สมาชิกผู้สนับสนุน (constituent) คือ ปัจเจกบุคคลที่อุดหนุนทรัพยากรแก่องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม 3) สาธารณชนผู้เฝ้ามอง (bystander public)

คือ ผู้ที่ไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกผู้ร่วมจุดหมายเดียวกันแต่รับรู้ในจุดหมายและการกระทำของ ขบวนการทางสังคม และ 4) ฝ่ายตรงกันข้าม (opponent) คือ ผู้ที่ทั้งไม่เห็นด้วยกับจุดหมายและการ กระทำการเพื่อนำไปสู่การบรรลุจุดหมายของขบวนการทางสังคม (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 79-80) นอกจากนี้ ในปรากฏการณ์ทางสังคมซึ่งขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมกระทำอยู่อาจแบ่ง ปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มองค์กรที่เกี่ยวข้องโดยพิจารณาจากการได้รับหรือไม่ได้รับประโยชน์จาก ความสำเร็จ กล่าวคือ 1) ผู้ได้รับประโยชน์โดยตรง (potential beneficiary) คือ ปัจเจกหรือกลุ่ม องค์กรที่เป็นส่วนหนึ่งของขบวนการทางสังคมและได้รับประโยชน์จากความสำเร็จขององค์กร เคลื่อนไหว และ 2) ผู้ให้การสนับสนุนแต่ไม่ได้รับประโยชน์ (conscience adherent) คือ ปัจเจกหรือ กลุ่มองค์กรที่เป็นส่วนหนึ่งของขบวนการทางสังคม เป็นกลุ่มที่เห็นอกเห็นใจให้ความช่วยเหลือ แต่ไม่ รับประโยชน์จากความสำเร็จขององค์กรเคลื่อนไหว ทั้งนี้ การแบ่งประเภทผู้ถือครองทรัพยากรสำหรับ องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นประเภทต่าง ๆ ก็เพื่อเชื่อมโยงไปสู่การวิเคราะห์กระบวนการ ระดมทรัพยากรขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม เช่น การพยายามเปลี่ยนแปลงสังคม สาธารณชน ผู้เฝ้ามอง (bystander public) ให้เป็นสมาชิกผู้ร่วมจุดหมายเดียวกัน (adherent) หรือการขยาย เป้าหมายของขบวนการเพื่อขยายวงขอบของผู้ที่จะเข้ามาได้รับประโยชน์โดยตรง การชักจูงเปลี่ยนแปลง ให้เปลี่ยนแปลงให้สมาชิกที่เชื่อในเป้าหมายร่วมให้เป็นสมาชิกผู้สนับสนุน และรักษาสถานภาพ ดังกล่าวนี้เอาไว้ เป็นต้น (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 80)

McCarthy และ Zald (1977 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 81-82) ยังได้อธิบายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการระดมทรัพยากรและกระบวนการไหลเวียนทรัพยากรขององค์กร การเคลื่อนไหวทางสังคมจากผู้ถือครองทรัพยากรประเภทต่าง ๆ กับการพัฒนาเติบโตของขบวนการ เคลื่อนไหวทางสังคม ดังนี้

1. องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมที่แม้ว่าจะได้รับการสนับสนุนหรือผู้ที่ได้รับผลประโยชน์ โดยตรง (potential beneficiary) เข้าร่วมจำนวนมาก แต่การได้รับทรัพยากรสนับสนุนจาก ผู้สนับสนุนที่ไม่ได้รับผลประโยชน์โดยตรง (conscience adherent) ด้วย ยิ่งช่วยให้องค์กรการ เคลื่อนไหวทางสังคมและเครือข่ายอุตสาหกรรมของขบวนการทางสังคม (SMIs) พัฒนาจนนำไปสู่การ บรรลุเป้าหมายได้ เพราะผู้สนับสนุนที่ไม่ได้รับผลประโยชน์มักจะเป็นกลุ่มผู้ถือครองทรัพยากรประเภท เงินและเวลามากกว่ากลุ่มผู้ได้รับผลประโยชน์โดยตรง

2. องค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมที่พึ่งพา “ผู้สนับสนุนขจร” (isolated constituents) ซึ่งหมายถึง ผู้ที่ให้ทรัพยากรกับองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมโดยที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเคลื่อนไหวขององค์กรนั้น การไหลเวียนทรัพยากรจากกลุ่มผู้สนับสนุนขจรย่อมส่งผลกระทบต่อความไม่มั่นคงขององค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมได้ เพราะมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์น้อย และยังมีการแข่งขันแย่งชิงทรัพยากรกับองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมต่าง ๆ ทำให้ผู้สนับสนุนขจรอาจเปลี่ยนการสนับสนุนและการจัดสรรทรัพยากรให้กับองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมอื่น ๆ ได้ โดยมีเป้าหมายของขบวนการเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจให้การสนับสนุน ดังนั้น การรณรงค์ผ่านสื่อและการโฆษณาประชาสัมพันธ์จึงเป็นกิจกรรมสำคัญในการช่วยประสานและเชื่อมโยงผู้สนับสนุนขจรเข้ากับองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคม เช่น การสื่อสารประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อ หรือการสร้างการเป็นข่าวให้กับกิจกรรมขององค์กร เป็นต้น ที่สำคัญการนำเสนอเป้าหมายขององค์กรจำเป็นต้องสร้างความน่าสนใจและแสดงถึงความคุ้มค่า เพราะปัจจัยเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเพื่อการสนับสนุนของผู้สนับสนุนขจร

3. องค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมที่เชื่อมโยงสมาชิกผู้สนับสนุนที่ได้รับผลประโยชน์และผู้สนับสนุนที่ไม่ได้รับผลประโยชน์เข้ากับองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมผ่านโครงสร้างแบบเครือข่ายพันธมิตรและผ่านการสร้างแรงจูงใจของความเป็นปึกแผ่นเพียงอย่างเดียว มีแนวโน้มที่จะเกิดความตึงเครียดและความขัดแย้งภายใน เพราะพื้นฐานที่แตกต่างกันของทั้งสองกลุ่มอาจนำไปสู่ปัญหาการแบ่งแยกเป็นก๊กเหล่าภายในองค์กรและปัญหาความเป็นเอกภาพขององค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อกลุ่มผู้ให้การสนับสนุนแต่ไม่ได้รับผลประโยชน์จัดสรรทรัพยากรที่ตนถือครองอยู่ให้กับองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมมากกว่าหนึ่งองค์กร

จากการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของคนไร้บ้าน Cress and Snow ได้จำแนกทรัพยากรเป็น 4 ประเภท คือ 1) ทรัพยากรความชอบธรรม เป็นการสร้างความเห็นชอบจากองค์กรภายนอกเกี่ยวกับเป้าหมายและการทำกิจกรรมขององค์การการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งให้ความสำคัญกับการให้เหตุผลและความสมเหตุสมผลภายในขบวนการและการเห็นด้วยจากภายนอกขบวนการ ได้แก่ การแสดงความเห็นอกเห็นใจหรือการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วยการเข้าไปมีส่วนร่วมในการกระทำกรรมากรรม 2) ทรัพยากรทางวัตถุ ซึ่งอาจเป็นสิ่งของหรือการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น เครื่องมือเครื่องใช้ สถานที่ประชุม สถานที่ทำงาน เงิน การจ้างงาน การรับส่ง เป็นต้น 3) ทรัพยากรข้อมูลข่าวสาร อาจหมายถึงองค์ความรู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับการสร้างการกระทำกรรมากรรม

การสร้างการเคลื่อนไหว ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์การสนับสนุน (strategic support) หมายถึงองค์ความรู้ที่มีส่วนช่วยให้บรรลุเป้าหมายในการกระทำการรวมหมู่อย่างเช่นการนั่งประท้วงและการเข้าไปยึดพื้นที่ การสนับสนุนทางเทคนิค (Technical support) ซึ่งเป็นองค์ความรู้ที่จะช่วยในการพัฒนาองค์กรและการดำรงรักษาองค์กรให้อยู่รอด รวมทั้งการสร้างการเชื่อมโยงกับองค์กรภายนอกที่มีศักยภาพในการระดมทรัพยากร และ 4) ทรัพยากรมนุษย์ คือ ผู้ที่ให้การสนับสนุนทรัพยากร เวลา และการช่วยเหลือให้กับองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้นำขบวนการ สมาชิกผู้เชื่อฟัง เจ้าหน้าที่ด้านความปลอดภัย (Cress and Snow, 1996: 1094-1096)

ในขณะที่ Edwards และ McCarthy (2007 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 68-73) ได้จำแนกทรัพยากรออกเป็น 5 ด้าน คือ

1. ทรัพยากรด้านหลักธรรมจริยา (moral resource) ได้แก่ ความชอบธรรม (legitimacy) การสนับสนุนความร่วมมือ (solidarity support) และการสนับสนุนจากผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในสังคม (celebrity) นักเคลื่อนไหวที่ดำเนินการสอดคล้องกับประเด็นที่ถูกยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ชอบธรรมโดยสถาบันหลัก ๆ ในสังคม มักจะได้เปรียบกลุ่มที่ไม่สามารถสะท้อนถึงความชอบธรรมได้ ตัวอย่างการเคลื่อนไหวในประเด็นที่จัดว่าเป็นความชอบธรรมของคนหมู่มาก เช่น การเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย การเรียกร้องความเท่าเทียมกันทางสีผิว เป็นต้น การเคลื่อนไหวในประเด็นเหล่านี้ในเวลาที่เหมาะสมมักได้รับการสนับสนุนจากคนจำนวนมากเนื่องจากเป็นประเด็นที่สอดคล้องกับความถูกชอบธรรมหรือหลักธรรมจริยาที่เป็นสากล

2. ทรัพยากรด้านวัฒนธรรม (cultural resource) ทรัพยากรด้านวัฒนธรรมกินความถึงสิ่งประดิษฐ์และผลผลิตทางวัฒนธรรม เช่น เครื่องมือทางความคิด (conceptual tools) และความรู้เฉพาะเรื่องที่เป็นที่ยอมรับกว้างขวาง รวมถึงความรู้ที่ฝังอยู่ในตัวของแต่ละคน (tacit knowledge) เกี่ยวกับการทำงานบางด้านให้บรรลุผล เช่น การจัดกิจกรรมประท้วง การจัดแถลงข่าว การจัดประชุม การจัดตั้งกลุ่ม/องค์กร การจัดงานเทศกาล หรือการค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น นอกจากนี้ยังกินความถึงองค์ความรู้ทางยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี และเทคนิควิธีในการระดมมวลชน การจัดตั้งมวลชน และการผลิตอุปกรณ์ เครื่องมือสื่อสารเพื่อการเคลื่อนไหว เช่น ดนตรี วรรณกรรม จดหมายข่าว หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วีดีโอ เป็นต้น

3. ทรัพยากรด้านองค์กร - สังคม (social organization resource) ประกอบด้วย 1) โครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ สินทรัพย์สาธารณะต่าง ๆ เช่น บริการ ไปรษณีย์ ถนน ทางเดินเท้า ที่อำนวยความสะดวก

ความสะดวกในชีวิตประจำวัน โครงสร้างพื้นฐานเป็นทรัพยากรส่วนรวมที่คนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ และ 2) เครือข่ายและกลุ่มองค์กรที่อยู่ภายนอกขบวนการมักถูกควบคุมกีดกัน ขบวนการทางสังคมต่าง ๆ มักมีโอกาสนี้ไม่เท่าเทียมกันในการเข้าถึงทรัพยากรนี้

4. ทรัพยากรมนุษย์ (human resource) เป็นทรัพยากรที่จับต้องได้มากกว่าทรัพยากรอีกสามประเภทที่กล่าวถึงข้างต้น ทรัพยากรมนุษย์หมายถึงแรงงาน ประสบการณ์ ทักษะ และความชำนาญ รวมทั้งสภาวะผู้นำ ทรัพยากรเหล่านี้มีอยู่ติดในตัวบุคคลมากกว่าติดอยู่กับองค์กรหรือวัฒนธรรม ซึ่งองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมย่อมต้องการทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณสมบัติหลากหลาย ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

5. ทรัพยากรทางวัตถุ (material resource) หมายถึง สิ่งที่นักเศรษฐศาสตร์เรียกว่า เงินตราและทุนฝีมือมนุษย์ เช่น ทรัพยากร เงินตรา ทรัพย์สิน พื้นที่สำนักงาน ครุภัณฑ์ และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ทรัพยากรเงินตราได้รับความสนใจในเชิงการวิเคราะห์มากที่สุด ทั้งนี้เพราะเงินตราเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกขบวนการ และเป็นสิ่งที่สามารถจับต้องได้และแลกเปลี่ยนทดแทนได้ง่ายกว่าทรัพยากรอื่น ๆ

ทั้งนี้ ในการที่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจะนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ได้นั้นจะต้องเข้าไปถึงทรัพยากรเหล่านั้นก่อน โดยกลไกที่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจะสามารถเข้าถึงทรัพยากรได้นั้นมี 4 แบบ ได้แก่ 1) การระดมจากผู้สนับสนุน (aggregation) หมายถึง กลไกที่ทรัพยากรซึ่งอยู่กระจัดกระจายตามปัจเจกชนต่าง ๆ ถูกแปลงมาเป็นทรัพยากรรวมชุดหนึ่งและถูกนำมาจัดสรรโดยนักเคลื่อนไหว 2) การผลิตเอง (self-production) หมายถึง กลไกที่องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมหรือผู้นำขบวนการสร้าง หรือสร้างมูลค่าเพิ่มแก่ทรัพยากรที่ได้ระดมมา ด้วยการผลิตเองจากภายในขบวนการ เช่น กรอบแนวทางในการสร้างกิจกรรมรวมหมู่ กลวิธีการดำเนินกิจกรรม การก่อตั้งองค์กรการเคลื่อนไหว การสร้างเครือข่ายและพันธมิตร การสร้างและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้วยการจัดฝึกอบรม รวมทั้งมีการผลิตสินค้าต่าง ๆ เพื่อขาย เช่น หนังสือ เสื้อยืด หรือสิ่งที่มีตราสัญลักษณ์ของการเคลื่อนไหว เป็นต้น 3) การเข้าครอบครอง (co-optation/appropriation) ขบวนการทางสังคมมักใช้ประโยชน์จากความสัมพันธ์ที่มีกับองค์กรทางสังคมอื่น ๆ ที่ไม่ได้ตั้งขึ้นเพื่อการเคลื่อนไหว กล่าวคือเป็นการหยิบยืมทรัพยากรโดยโปร่งใสและได้รับอนุญาตจากกลุ่มองค์กรซึ่งเป็นผู้ระดมทรัพยากรนั้น องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมจำนวนมากมีองค์กรอื่นเป็นสมาชิกทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ และ 4) การอุปถัมภ์ (patronage) หมายถึง การที่ทรัพยากรถูกมอบให้แก่องค์กร

การเคลื่อนไหวทางสังคม โดยปัจเจกบุคคลหรือองค์กร เช่น การอุปถัมภ์ด้านการเงิน การให้เงินสนับสนุนจากมูลนิธิ การบริจาคเงินจำนวนมากจากภาคเอกชน นอกจากนี้ยังมีการอุปถัมภ์ทางด้านทรัพยากรมนุษย์ เช่น การให้ยืมบุคลากรมาเป็นการชั่วคราว (มณีมัย ทองอยู่, 2557: 74-77)

2.2.3 ยุทธวิธีการเคลื่อนไหว

Tilly (1995 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 154) ได้ให้ความหมายของยุทธวิธีการเคลื่อนไหวว่าหมายถึง เครื่องมือทั้งหมดที่กลุ่มขบวนการมีและถูกนำมาใช้เพื่อเรียกร้องต่อปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มคนซึ่งตกเป็นเป้าหมายของการเรียกร้อง โดยส่วนใหญ่แล้ววิธีหลักในการเคลื่อนไหวเพื่อบรรลุเป้าหมาย ผลประโยชน์ หรือความต้องการของขบวนการทางสังคม คือ การใช้การกระทำรวมหมู่ (collective action) ด้วยยุทธวิธีขัดขวางทำลายระบบการเมืองปกติ (disruptive tactic) เช่น การกระทำระดมมวลชนและผู้สนับสนุน (mass mobilization) การสร้างอัตลักษณ์ร่วม (collective identity) ของผู้คนในขบวนการหรือการสร้างเหตุการณ์การชุมนุมประท้วง เป็นต้น การสร้างอำนาจและอิทธิพลผ่านวิธีการดังกล่าวนี้เกิดขึ้นนอกพื้นที่และช่องทาง ระบบการเมืองปกติ และมักมีลักษณะการเคลื่อนไหวที่ขัดแย้งกับโครงสร้างสถาบันที่ลงรากปักฐานในสังคม ซึ่งนำไปสู่การต่อต้านขัดขวางและปราบปรามโดยรัฐหรือฝ่ายต่อต้านขบวนการทางสังคม (counter-movement) (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 83) โดยยุทธวิธีดังกล่าวสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ปฏิบัติการทำลายแบบที่ไม่ผิดกฎหมายและปฏิบัติการทำลายที่มีลักษณะละเมิดกฎหมายแต่ปฏิบัติการด้วยยุทธวิธีที่ไม่มีความรุนแรง

ตัวอย่างของยุทธวิธีการขัดขวาง ทำลายระบบการเมืองปกติที่มีความสำคัญและนิยมใช้ โดยจำแนกตามรูปแบบและลักษณะของกิจกรรม สำหรับปฏิบัติการทำลายที่มีลักษณะละเมิดกฎหมาย คือ อารยะขัดขืน (civil disobedience) หมายถึง ปฏิบัติการทางการเมืองซึ่งมีลักษณะเป็นสาธารณะ (public) สันติวิธี (nonviolent) และมีมีโนสำนึกที่ขัดต่อกฎหมายปกติ โดยมุ่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือนโยบายของรัฐที่ไม่เป็นธรรม และเป็นกิจกรรมที่จะไม่กระทำตามกฎหมาย เพื่อปลุกจิตสำนึกของผู้คนในสังคมให้ตระหนักถึงความไม่ยุติธรรมของกฎหมายหรือนโยบายและโครงสร้างที่ไม่เป็นธรรมของสังคม ทำให้ผู้คนเข้ามาเห็นด้วยหรือสนับสนุน และสำหรับลักษณะของกิจกรรมที่อยู่ในระดับที่ไม่ผิดต่อกฎหมายแต่เป็นการกระทำทำลายซึ่งหน้า คือ การบอยคอตหรือการปฏิเสธไม่ยอมรับ (boycott) การบอยคอตเป็นการกระทำที่ไม่ละเมิดหรือผิดต่อกฎหมาย แต่จำเป็นต้องอาศัยการแลกเปลี่ยนด้วยความสูญเสียทางเศรษฐกิจหรือความสะดวกสบายของผู้ร่วมกระทำกร นอกจากนั้นก็

ยังมี การนั่งประท้วง (sit-in) คือ การบุกเข้าไปนั่งประท้วงในสถานที่เฉพาะซึ่งมักจะเป็นสถานที่หวงห้ามหรือไม่มีสิทธิสำหรับกลุ่มคนที่บุกเข้าไป นอกจากนี้ก็ยังมีรูปแบบอื่น ๆ ที่ถูกนำมาใช้ในการเคลื่อนไหว เช่น การปิดล้อมสถานที่เพื่อขัดขวางไม่ให้อำนาจสามารถดำเนินกิจกรรมได้ตามปกติ หรือการชุมนุมโดยสงบในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งเพื่อแสดงการคัดค้าน (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 157-161) นอกจากนี้ ยุทธวิธีการเคลื่อนไหวที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในปัจจุบัน คือ การสร้างการประท้วงข้ามชาติ (Cross-National Diffusion of Protest) ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการเคลื่อนไหวที่ขยายออกไปยังต่างประเทศ โดยแนวคิดนี้ให้ความสำคัญกับโครงสร้างขององค์กร ยุทธศาสตร์การเคลื่อนไหวหรือการให้ความหมายจากขบวนการหนึ่งไปยังอีกขบวนการหนึ่งจากเมืองหนึ่งไปสู่อีกเมืองหนึ่ง จากศูนย์กลางไปสู่รอบนอกและในทางกลับกันจากรอบนอกเข้าสู่ศูนย์กลาง โดยการกระจายการเคลื่อนไหวเหล่านี้จำเป็นต้องมีการเชื่อมโยงผ่านสมาชิกของขบวนการหรือสื่อมวลชน (Kriesi et al., 1995 อ้างถึงใน Della Porta and Diani, 2006: 186) ทั้งนี้ การขยายการประท้วงไปยังต่างประเทศถือเป็นอีกยุทธวิธีหนึ่งในการสร้างความกดดันและเรียกร้องการสนับสนุนจากกลุ่มเป้าหมาย

2.3.4 การสร้างเครือข่ายขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม

ทฤษฎีการระดมทรัพยากรเป็นทฤษฎีที่มีจุดเน้นเรื่องบทบาทของทรัพยากรภายนอกที่ถูกนำเข้ามากับการระดมพลังในขบวนการทางสังคม โดยทฤษฎีการระดมทรัพยากรบางสำนักได้มีการเสนอเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสำคัญของเครือข่าย นักทฤษฎีคนสำคัญคือ Oberschall (Crossley, 2002 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 65) ได้เสนอว่า มนุษย์อยู่รวมกันเป็นนกลุ่ม เป็นชุมชน เป็นเครือข่าย และรูปแบบอื่น ๆ ของการสมาคมและการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เครือข่ายการสมาคมและการพึ่งพาอาศัยกันบางรูปแบบจะค่อนข้างอ่อนแอ ไร้โครงสร้าง และขาดการจัดระเบียบ แต่บางเครือข่ายก็มีความเข้มแข็งและมีการจัดระเบียบสูง เครือข่ายที่ดำรงอยู่เหล่านี้เป็นแหล่งที่มาของทรัพยากรที่สามารถดึงมาใช้ในการต่อสู้ ชุมชนและเครือข่ายจึงเป็นที่มาของผู้นำ เป็นพื้นที่แห่งการสมาคม เป็นช่องทางและวิธีการสื่อสาร และเป็นแห่งสะสมทรัพยากร ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมส่วนใหญ่จึงเกิดและเติบโตขึ้นจากเครือข่าย ชุมชน และองค์กรที่ดำรงอยู่แล้ว และเกิดขึ้นในสภาพการณ์ที่กลุ่มทางสังคมมีเครือข่ายโยงใยกันมากกว่าในสถานการณ์ที่กลุ่มทางสังคมอยู่โดดเดี่ยว กระจัดกระจาย นอกจากนี้ยังเสนอเพิ่มเติมว่า ชุมชนหรือกลุ่มที่ถูกกดขี่มักจะได้รับทรัพยากรการเคลื่อนไหวจากชุมชนหรือกลุ่มที่เป็นพันธมิตร (alliance) ซึ่งมีทรัพยากรมากกว่า การประท้วงของ

ขบวนการที่ไร้อำนาจมักจะได้รับการหนุนช่วยและกระตุ้นโดยการสนับสนุนทรัพยากรจากชนชั้นนำภายนอก เมื่อได้รับความช่วยเหลือจากกลุ่มที่เข้มแข็งจึงจะมีทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการประท้วงที่มีประสิทธิภาพ

แม้ว่าทฤษฎีการระดมทรัพยากรจะให้ความสำคัญกับทรัพยากรจากภายนอก แต่ก็ไม่อาจละเลยความสำคัญของเครือข่ายที่เกิดขึ้นภายในชุมชน (indigenous networks) ซึ่งเป็นปัจจัยที่เอื้อต่อการเข้าร่วมขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้คน ซึ่งสอดคล้องกับทัศนะของ Tilly (Jenkins, 1983 อ้างถึงใน สมชัย ภัทรธนานันท์, 2559: 100) ได้เสนอเกี่ยวกับศักยภาพในการระดมพลังของกลุ่มส่วนใหญ่แล้วกำหนดโดยระดับความเป็นองค์กรของกลุ่มที่ดำรงอยู่ก่อนที่จะเกิดขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม (preexisting group organization) ทั้งนี้เพราะกลุ่มที่มีอัตลักษณ์ที่เข้มข้นร่วมกันและมีเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่แน่นหนาภายในหมู่สมาชิกย่อมมีการจัดตั้งในระดับสูง ดังนั้นจึงมีความพร้อมในการระดมพลัง ทั้งนี้ เครือข่ายที่เอื้อต่อการก่อตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีอยู่ 2 ประเภท คือ ประเภทแรก องค์กรชุมชน (communal organization) องค์กรประเภทนี้เชื่อมโยงผู้คนเข้าด้วยกันผ่านความสัมพันธ์เชิงประเพณีที่มีมาอย่างยาวนานซึ่งมีนัยเชิงสัญลักษณ์และศีลธรรม อย่างเช่น ศาสนา วัฒนธรรม หรือชาติพันธุ์ และประเภทที่สอง องค์กรเชิงสมาคม (association organization) ซึ่งเป็นการรวมตัวที่เป็นแบบแผน มีความผูกพันที่สะท้อนถึงผลประโยชน์ร่วมของกลุ่ม อย่างเช่น สหภาพแรงงาน พรรคการเมือง หรือองค์กรอาสาสมัครอื่น ๆ (สมชัย ภัทรธนานันท์, 2559: 100) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสัมพันธ์ระหว่างขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมกับพรรคการเมืองมีลักษณะของความเกี่ยวข้องหลายรูปแบบ เช่น การสร้างความสัมพันธ์กับผู้มีตำแหน่งในพรรคการเมืองไปจนถึงความพยายามในการเข้าไปมีอิทธิพลครอบงำ การประสานงานร่วมกันไปจนถึงการทำงานอย่างอิสระต่อกัน ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมมักจะพัฒนาการเชื่อมโยงเป็นการเฉพาะกับพรรคการเมืองหรือเครือข่ายพรรคการเมือง เช่น ขบวนการแรงงานมักจะเริ่มขึ้นมาจากพรรคสังคมนิยม ขบวนการเคลื่อนไหวทางเชื้อชาติมักจะสร้างสัมพันธ์กับพรรคการเมืองแบบภูมิภาคนิยมเพื่อสร้างการสนับสนุน เป็นต้น (Della Porta and Diani, 2006: 213) การมีเครือข่ายที่เข้มแข็งจึงเป็นปัจจัยเบื้องต้นที่จะช่วยให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมประสบความสำเร็จได้

ความสัมพันธ์ระหว่างขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมกับเครือข่ายเป็นสิ่งที่ยากจะแยกออกจากกัน เนื่องจากขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมไม่ได้เป็นเรื่องของคนที่ไม่เคยร่วมมือกันมาทำงาน

ร่วมกัน แต่เป็นเรื่องของคนที่มีมือร่วมกันอยู่แล้วทำการเปลี่ยนเครือข่ายของพวกเขาไปสู่บางอย่างที่แตกต่างออกไป การเกิดขึ้นของขบวนการใหม่มาจากการแปลงรูปของเครือข่ายที่มีอยู่แล้ว โครงสร้างองค์กรของเครือข่ายเหล่านี้มักจะกลายเป็นองค์กรสำคัญของขบวนการ ในทางกลับกันบางครั้งขบวนการเองเป็นผู้สร้างเครือข่ายใหม่ ๆ ขึ้น โครงสร้างเครือข่ายของขบวนการเป็นสิ่งที่มีความซับซ้อนและหลากหลาย มีเครือข่ายหรือเครือข่ายย่อยหลายประเภทภายในเครือข่ายของขบวนการทั้งหมด นอกจากนี้ยังมีความเกี่ยวเนื่องระหว่างองค์กรเหล่านี้กับผู้สนับสนุนภายนอกองค์กร และมีความซับซ้อนในการเป็นสมาชิกของกลุ่มต่าง ๆ ทั้งนี้เครือข่ายยังมีความสำคัญต่อการดำรงอยู่ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในสภาวะที่ยากลำบากหรือไม่เอื้อต่อการเคลื่อนไหว เนื่องจากเครือข่ายจะเป็นช่องทางที่สมาชิกของขบวนการมาประชุมและมีปฏิสัมพันธ์กัน เพื่อเป็นการรักษาเครือข่ายในการเคลื่อนไหวเมื่อโอกาสนั้นมาถึง (Crossley, 2002 อ้างถึงใน สมชัย ภัทรธนานันท์, 2559: 101)

นอกจากนี้ บทบาทการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในปัจจุบันได้ให้ความสำคัญกับการคำนึงถึงความท้าทายต่อแนวคิดของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและการประท้วงที่เกิดขึ้นมาจากทรัพยากรที่เชื่อมโยงกัน ได้แก่ โลกาภิวัตน์ การเติบโตของการเคลื่อนไหวข้ามชาติ (Tarrow, 2006 อ้างถึงใน Edwards, 2014: 151) และการเกิดขึ้นของสื่อใหม่ได้แก่การสื่อสารโดยโทรศัพท์มือถือและสื่อสังคมออนไลน์ ทั้งนี้ โลกาภิวัตน์มีความเกี่ยวข้องกับการขยายตัวของทุน สินค้า และแนวคิด ที่ข้ามพรมแดนของชาติ ซึ่งทำให้เกิดการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมไปสู่ระดับนานาชาติ โดยเฉพาะการเพิ่มขึ้นของประเด็นด้านสันติภาพ การขยายตัวของเศรษฐกิจแบบทุนนิยม วัฒนธรรมการบริโภคแบบตะวันตก ซึ่งขับเคลื่อนโดยการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศและองค์กรทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ รูปแบบที่มีบทบาทสำคัญของโลกาภิวัตน์เหล่านี้เห็นได้ชัดเจนจากการเกิดประเด็นใหม่ทางด้านสิ่งแวดล้อมสำหรับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและเป้าหมายใหม่ของการเคลื่อนไหว สำหรับกระบวนการและกลไก (process and mechanisms) ที่มีความสำคัญในการเปลี่ยนแปลงบทบาทการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจากระดับชาติไปสู่ระดับนานาชาติ McAdam และคณะ (2001 อ้างถึงใน Edwards, 2014: 152-153) ได้จัดแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลไกของสภาวะแวดล้อม (environmental mechanisms) ซึ่งเป็นอิทธิพลจากภายนอกที่ส่งผลต่อสภาพการดำรงชีวิตในสังคม เช่น ความแพร่หลายของประชาธิปไตยและความไม่พอใจที่เคลื่อนย้ายจากระดับชาติไปสู่นานาชาติ 2)

กลไกของความสัมพันธ์ (relational mechanisms) นั่นคือ ความเปลี่ยนแปลงการเชื่อมโยงกับบุคคล กลุ่มบุคคล และเครือข่ายส่วนบุคคล อย่างเช่น ความแพร่หลายของสื่อใหม่อย่างอินเทอร์เน็ต การสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์มือถือ และสื่อสังคมออนไลน์ รวมทั้งการส่งเสริมเครือข่ายข้ามชาติจาก สมาชิกหรือตัวแทน และ 3) กลไกขององค์ความรู้ (cognitive mechanisms) ซึ่งเป็นการปฏิบัติการ ผ่านการเปลี่ยนแปลงการรับรู้และความเข้าใจทั้งในระดับส่วนบุคคลและส่วนรวม เช่น การเปลี่ยนแปลงอัตลักษณ์ และการเชื่อมโยงกรอบโครงความคิดสากลไปสู่บริบทระดับท้องถิ่นและระดับชาติ

ในขณะที่ Tarrow (2001 อ้างถึงใน Smith, 2004: 324-326) ได้ระบุถึงกระบวนการที่มีส่วนสำคัญในการเพิ่มทรัพยากรและยกระดับการเคลื่อนไหวในระดับชาติและนานาชาติไว้ 4 ประเภทคือ 1) การเป็นนายหน้า (brokerage) ซึ่งหมายถึงการสร้างการเชื่อมโยงระหว่างผู้กระทำการในประเทศกับผู้กระทำการต่างประเทศเพื่อเป็นการสร้างความความเข้าใจใหม่หรืออัตลักษณ์ใหม่ นายหน้าคือผู้ที่มีเครือข่ายหรือเป็นผู้ประสานที่เป็นตัวเชื่อมเครือข่ายส่วนบุคคลและอุดมการณ์ที่หลากหลายเพื่อให้เข้ามาร่วมกระทำการ นับว่ามีความสำคัญในการเป็นตัวเชื่อมระหว่างกลุ่มที่มีความแตกต่างกัน 2) การให้การรับรอง (certification) หมายถึงการสร้างการยอมรับหรือความชอบธรรมของผู้กระทำการและการเคลื่อนไหวจากผู้มีอำนาจหรือองค์กรอื่น ๆ ในสังคม การให้การรับรองจากผู้กระทำการระหว่างประเทศทั้งที่เป็นกลุ่มพลเมืองข้ามชาติและหน่วยงานระหว่างประเทศมีความสำคัญที่ส่งผลต่อการต่อสู้ทางการเมืองในระดับชาตินั้นก็คือการชุมนุมประท้วง ซึ่งการต่อสู้ของนักเคลื่อนไหวที่ได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มระหว่างประเทศหรือการอ้างอิงขบวนการเคลื่อนไหวที่เห็นว่ามีเหมาะสมจากกลุ่มภายนอกประเทศ จะทำให้นักเคลื่อนไหวได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มอื่น ๆ เพิ่มขึ้น 3) การสร้างตัวแบบ (modeling) หมายถึง การนำรูปแบบของการกระทำรวมหมู่หรือการสร้างองค์กรมาปรับใช้ซึ่งได้มีการพัฒนาและถูกใช้กับกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งเกิดขึ้นจากกลไกของการแพร่กระจาย (diffusion) ข้ามชาติโดยเห็นได้ชัดจากการแพร่หลายของแนวคิดระหว่างขบวนการเคลื่อนไหวของแต่ละประเทศ และ 4) ความเหมาะสมขององค์กร (institutional appropriation) หมายถึง การใช้ทรัพยากรขององค์กรหรือความมีชื่อเสียงเพื่อสนับสนุนเป้าหมายในการสร้างเครือข่ายและการรวมกลุ่ม

ทั้งนี้ จะเห็นได้ชัดเจนว่ากระบวนการและกลไกที่ขับเคลื่อนการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเหล่านี้มีความสำคัญในการช่วยอธิบายแนวคิดของการเปลี่ยนแปลงจากการต่อสู้ในระดับชาติไปสู่การต่อสู้ในระดับนานาชาติ สร้างความเข้าใจต่อการเคลื่อนไหวที่ขยายตัวจากที่หนึ่ง

ไปยังอีกที่หนึ่ง และช่วยสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการต่อสู้เรียกร้องข้ามชาติจากการอธิบายถึงประเด็นแนวคิด และนักเคลื่อนไหวที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ระหว่างระดับชาติและนานาชาติ ปรากฏการณ์ของของโลกาภิวัตน์จึงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงบทบาทการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งขบวนการเคลื่อนไหวภายในประเทศอาจประสบกับความยากลำบากในการระดมมวลชนสำหรับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมขนาดใหญ่ ถ้าหากไม่มีการพิจารณาถึงนโยบายหรือปัจจัยจากทรัพยากรข้ามชาติ ซึ่งนักเคลื่อนไหวอาจต้องนำยุทธศาสตร์ใหม่มาปรับใช้โดยเฉพาะจากอิทธิพลของการเมืองโลก โดยผู้กระทำการของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจะต้องใช้องค์กรระดับโลกเพื่อยกระดับการต่อสู้ของพวกเขาในการเปลี่ยนแปลงสถานะของรัฐ (Smith, 2004: 327) ตัวอย่างของการสร้างการสนับสนุนของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจากองค์กรระหว่างประเทศ เช่น การเคลื่อนไหวของเพื่อต่อต้านการประหารชีวิตและการปฏิบัติกรด้วยความรุนแรงของตำรวจโดยกลุ่มนักเคลื่อนไหวของสหรัฐอเมริกาได้มีการร้องเรียนผ่านคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติเพื่อกดดันรัฐบาล ส่งผลให้พวกเขาสามารถโน้มน้าวประชาชนส่วนใหญ่ให้เห็นด้วยกับเป้าหมายของขบวนการ เนื่องจากข้อเรียกร้องของพวกเขาสอดคล้องกับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและความคิดเห็นของรัฐบาลอื่น ๆ กลุ่มนักเคลื่อนไหวเหล่านี้จึงได้รับความชอบธรรมเพิ่มมากขึ้นและสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการต่อสู้เพื่อบรรลุเป้าหมายของขบวนการ ซึ่งกระบวนการดังกล่าว Keck และ Sikkink (1998 อ้างถึงใน Smith, 2004: 316) เรียกว่า ผลการสะท้อนกลับ (boomerang effect) เพื่อใช้ในการอธิบายยุทธวิธีของการใช้บริบทระหว่างประเทศเพื่อเปลี่ยนแปลงการกระทำของรัฐบาล

2.3.5 การขยายตัวของอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์

การวิเคราะห์การขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในปัจจุบันมีความจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (information and communication technology-ICT) ซึ่งนอกจากจะเป็นปัจจัยสำคัญในการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลกและปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์แล้ว ยังได้ส่งผลกระทบต่อขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและการสื่อสารทางการเมือง (Flesher Fominaya, 2014: 127) ที่มีส่วนสำคัญในการสร้างการสนับสนุนหรือขยายเครือข่ายของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลจากการปรากฏขึ้นของสื่อใหม่ (new media) โดยเฉพาะการสื่อสาร

ด้วยโทรศัพท์มือถือและสื่อสังคมออนไลน์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีบทบาทสำคัญที่ทำให้นักเคลื่อนไหวสามารถสื่อสารไปยังสมาชิกหรือประชาชนได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว

ในขณะที่ Castells (2012 อ้างถึงใน Loong, 2014: 4) เสนอว่า เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแบบใหม่ทำให้เกิด สื่อสังคมออนไลน์แบบใหม่ ซึ่งทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถสื่อสารความรู้สึกไม่พอใจและสามารถเปลี่ยนแปลงความรู้สึกร่วมให้กลายเป็นการกระทำรวมหมู่ที่กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคม ทั้งนี้ สื่อสังคมออนไลน์ (social media) คือ กลุ่มของโปรแกรมที่มีพื้นฐานอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งสามารถสร้างการมีปฏิสัมพันธ์ที่กว้างขวางผ่านการสร้างเนื้อหาโดยผู้ใช้งาน มีราคาถูก การใช้งานง่าย และเปลี่ยนแปลงรูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยที่ผู้ใช้งาน (users) เป็นได้ทั้งผู้ผลิตเนื้อหาสาระและในขณะเดียวกันก็เป็นผู้บริโภคเนื้อหาเหล่านั้นด้วย ทำให้เกิดความแพร่หลายขององค์ความรู้และข้อมูลข่าวสาร ซึ่งเข้าถึงได้อย่างกว้างขวางและสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างรวดเร็วผ่านโปรแกรมของสื่อสังคมออนไลน์ อย่างเช่น บล็อก (blogs) เครือข่ายบนอินเทอร์เน็ต (internet forum) เฟสบุ๊ก (Facebook) หรือ ทวิตเตอร์ (Twitter) เป็นต้น นับว่าเป็นการสร้างพื้นที่สาธารณะในการสื่อสารข่าวและข้อมูล รูปแบบของสื่อสังคมออนไลน์เหล่านี้ทำให้สมาชิกสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ส่งข้อความ อัปโหลดวีดีโอ รูปภาพ ข้อความ และแสดงมุมมองหรือความคิดเห็น ทั้งยังส่งเสริมให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ในประเด็นต่าง ๆ ในสังคมอีกด้วย (Loong, 2014: 5-6)

นอกจากนี้ Castells และคณะ (2006 อ้างถึงใน Edwards, 2014: 157-158) ยังมองว่า สื่อใหม่ได้สร้างการเปลี่ยนแปลงลักษณะของการสื่อสาร เนื่องจากข้อมูลข่าวสารและการสื่อสารไม่ได้ถูกควบคุมโดยรัฐหรือสื่อกระแสหลัก เพราะบุคคลสามารถติดต่อสื่อสารกันได้โดยตรงกับบุคคลอื่น ๆ ผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ด้วยความรวดเร็วเป็นปัจจุบัน (in real time) โดยเขาเรียกการสื่อสารลักษณะนี้ในหลายรูปแบบว่าเป็น การสื่อสารระหว่างบุคคลกับบุคคล การสื่อสารแนวระนาบ หรือการสื่อสารมวลชน ทั้งนี้ การสื่อสารโดยใช้โทรศัพท์มือถือยังได้ช่วยเพิ่มบทบาทในการระดมมวลชนสำหรับการประท้วง อย่างเช่น การรวมตัวของกลุ่มคนในสถานที่หนึ่งอย่างฉับพลันซึ่งอาจจัดตั้งขึ้นโดยการส่งผ่านข้อความ (flash mobs) นอกจากนี้โทรศัพท์มือถือยังมีรูปแบบการใช้งานที่หลากหลาย (multi-modality) ทั้งรูปภาพ เสียง และข้อความ ทำให้สามารถสื่อสารได้อย่างรวดเร็วและแบ่งปันการสื่อสารเหล่านั้นไปยังเครือข่ายได้ นักเคลื่อนไหวสามารถใช้การสื่อสารแบบเผชิญหน้า (face-to-face) เพื่อสื่อสารความไม่พอใจ การแบ่งปันข้อมูลข่าวสารหรือการสร้างความรู้สึกร่วม จะ

เห็นได้ว่าการเกิดขึ้นของสื่อใหม่และช่องทางการสื่อสารได้ทำให้เกิดการแพร่กระจายของความไม่พอใจ แนวคิด และเหตุการณ์จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง หรือแม้แต่จากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและนักเคลื่อนไหวได้นำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเหล่านี้มาใช้ในการสร้างการเคลื่อนไหวที่หลากหลาย โดยเฉพาะการขยายการสนับสนุนขบวนการให้กระจายออกไปในวงกว้าง โดย McCarthy และ Zald 1973 (1973 อ้างถึงใน Edwards, 2014: 63) ได้ให้ความสำคัญกับบทบาทของสื่อในการสร้างพลังในการเรียกร้อง การสร้างแนวร่วม การสร้างภาพลักษณ์ และการชักชวนประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วม ซึ่งแกนนำขององค์กรการเคลื่อนไหวสามารถนำสื่อมาใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งกับผู้ที่สนับสนุนและฝ่ายตรงข้าม อย่างเช่น การผลิตความไม่พอใจที่หาทางออกไม่ได้ หรือการสร้างความไม่พอใจให้แพร่กระจายออกไปมากขึ้น รุนแรงขึ้น หรือเร่งด่วนมากขึ้น เป็นต้น เนื่องจากเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแบบใหม่เหล่านี้มีประโยชน์ที่เอื้อให้เกิดการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมหลายประการ กล่าวคือ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารแบบใหม่เหล่านี้เป็นเครื่องมือที่สามารถการกระจายข้อมูลข่าวสารและประสานงานกันได้อย่างรวดเร็วและมีต้นทุนต่ำ การสร้างความเข้มแข็งให้กับขบวนการที่ขาดแคลนทรัพยากรในการยกระดับการเคลื่อนไหวทางการเมือง การเชื่อมโยงบุคคลที่กระจายอยู่ตามพื้นที่ต่าง ๆ ยังเอื้อต่อการพัฒนาเป็นเครือข่ายข้ามชาติ และสนับสนุนให้เกิดการปรึกษาหารือและการมีส่วนร่วมระหว่างเครือข่ายของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมกับกลุ่มต่าง ๆ และระหว่างแกนนำของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมกับสมาชิกของพวกเขา นักเคลื่อนไหวยังสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการสื่อสารเรื่องราว การรายงานการเคลื่อนไหว รายงานกระบวนการมีส่วนร่วม และทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเชื่อมโยงกับกลุ่มอื่น ๆ หรือสมาชิกทั่วโลกเพื่อสร้างการเคลื่อนไหวรูปแบบใหม่ นอกจากนี้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารยังทำให้เกิดรูปแบบของ ยุทธวิธีการใช้สื่อ (tactical media) ที่หลากหลาย โดยเฉพาะการแสดงออกถึงความไม่พอใจที่สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตัวเองผ่านการสื่อสารด้วย วิทยู วีดีโอ และอินเทอร์เน็ต อย่างเช่น การนำเสนอภาพการปฏิบัติการของตำรวจในระหว่างการชุมนุมประท้วงให้แพร่กระจายออกไป ซึ่งอาจถูกนำมาใช้ในการตั้งคำถามถึงความชอบธรรมในการใช้อำนาจรัฐและสร้างความชอบธรรมให้กับขบวนการเอง หากมีการละเมิดอำนาจโดยการปราบปรามหรือการจับกุม (Flesher Fominaya, 2014: 127-130)

สำหรับบริบทในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ Wong (2008 อ้างถึงใน Loong, 2014: 4) ได้เสนอว่า โทรศัพท์มือถือ การส่งข้อความ และอินเทอร์เน็ตถูกนำมาใช้ในการสร้างการเคลื่อนไหวและการชุมนุมประท้วง ในขณะที่นักวิชาการอื่น ๆ เสนอว่า เทคโนโลยีเหล่านี้ได้ทำให้ผู้ที่ถูกผลักดันให้เป็นชายขอบในช่วงก่อนหน้านี้อาจหรือพรรคการเมืองใหม่เข้ามามีบทบาทในฐานะของผู้กระทำการ และทำให้นักเคลื่อนไหวสามารถเข้าถึงประชาชนจนกลายเป็นขบวนการหรือชุมชนข้ามชาติ ในบริบทของมาเลเซีย การขยายตัวของอินเทอร์เน็ตได้ส่งผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลงของภูมิทัศน์ทางการเมืองที่สำคัญ เนื่องจากชาวมาเลเซียสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็วผ่านสำนักข่าวอิสระและรูปแบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตต่าง ๆ โดยรัฐบาลต้องการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศด้วยการพัฒนาเทคโนโลยีขั้นสูงในช่วงทศวรรษ 1990 (Wong, 2003 อ้างถึงใน Loong, 2014: 10) เพื่อเป็นการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศจึงได้ปล่อยให้เกิดความเป็นอิสระของข้อมูลข่าวสารบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเห็นได้ชัดเจนว่ารัฐบาลมาเลเซียไม่ได้มองว่าอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือของเสรีภาพและประชาธิปไตย รัฐบาลพิจารณาอินเทอร์เน็ตเป็นเพียงเครื่องมือในการส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง รัฐบาลมาเลเซียจึงมองการใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตในทางตรงข้ามกับพรรคการเมืองฝ่ายค้านและภาคประชาสังคม ในขณะที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านและภาคประชาสังคมได้ใช้การขยายตัวของอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการต่อสู้ทางการเมืองและท้าทายการครอบงำทางด้านอุดมการณ์ รวมทั้งมีความพยายามในการสร้างวาทกรรมการก้าวสู่การเป็นประชาธิปไตย อย่างไรก็ตาม การขยายตัวของอินเทอร์เน็ตได้ทำให้เกิดพื้นที่ที่เป็นประชาธิปไตยและส่งผลการเปลี่ยนแปลงผลการเลือกตั้งในมาเลเซียในเวลาต่อมา

อย่างไรก็ตาม ในทฤษฎีการระดมทรัพยากร อินเทอร์เน็ตนับเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญสำหรับการเคลื่อนไหวทางสังคม อินเทอร์เน็ตจึงถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่นักวิชาการให้ความสำคัญในการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมหรือการกระทำการรวมหมู่ โดยพิจารณาอินเทอร์เน็ตในฐานะเครื่องมือที่มีต้นทุนต่ำในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร การประสานงาน การเคลื่อนไหว และการมีส่วนร่วมสำหรับนักเคลื่อนไหวและผู้สนับสนุนขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม รวมทั้งการขยายตัวการเกี่ยวกับการนำเสนอการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยเฉพาะขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในปัจจุบันได้ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางสำหรับการเคลื่อนไหวทางสังคมเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการเติบโตขึ้นของสื่อสังคมออนไลน์ (social media) (Harlow, 2012 อ้างถึงใน Lee, F. L., 2015: 308) อินเทอร์เน็ตและเครือข่ายสื่อสังคมออนไลน์ทำให้เกิดการพบปะส่วนบุคคล

ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเกิดการสร้างเครือข่ายระหว่างประเทศ อีกทั้งยังเป็นช่องทางสำหรับการส่งข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็วจึงมีประสิทธิภาพในการทำให้เกิดการตีพิมพ์เผยแพร่และการประสานงานในการกระทำการรวมหมู่ ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าการเคลื่อนไหวหรือการรณรงค์การกระทำรวมหมู่ในสังคมร่วมสมัยส่วนใหญ่จะมีความเกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ตในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการระดมมวลชนและสร้างการเคลื่อนไหว

นอกจากนี้การขยายตัวของอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ยังก่อให้เกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า การเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมือง (citizen self - mobilization - CSM) และการระดมมวลชนเพื่อการกระทำการรวมหมู่ โดยพลเมืองโดยไม่ต้องอาศัยความสัมพันธ์กับกลุ่มทางสังคมหรือการเมือง เนื่องจากการเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมืองเป็นกระบวนการเคลื่อนไหวที่เริ่มต้นและสร้างขึ้นมาจากปัจเจกบุคคลเป็นหลัก โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือสนับสนุนจากกลุ่มที่มีมาก่อนหน้าหรือองค์กรต่าง ๆ (Lee, F. L., 2015: 308) อย่างไรก็ตามได้มีการพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม (social movement organization - SMO) กับการเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมืองในฐานะที่เป็นทรัพยากรประเภทหนึ่งในทฤษฎีการระดมทรัพยากร กล่าวคือ การดำรงอยู่ขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตในการสร้างการเคลื่อนไหวที่มีพลังเข้มแข็งมากขึ้น การสื่อสารประชาสัมพันธ์กับประชาชน และการมีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวออนไลน์ ในอีกทางหนึ่งประชาชนทั่วไปยังสามารถจัดตั้งและเคลื่อนไหวเพื่อการกระทำการรวมหมู่อย่างมีประสิทธิภาพด้วยตนเองผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต อินเทอร์เน็ตจึงได้กลายมาเป็นตัวแทนขององค์กรที่เอื้อให้เกิดการกระทำรวมหมู่ แต่อย่างไรก็ตาม องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมก็ไม่ได้ถูกแทนที่จากการขยายตัวมากขึ้นของการเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมือง เนื่องจากองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมยังมีศักยภาพที่สำคัญในการระดมทรัพยากรซึ่งส่งผลต่อการสร้างการกระทำรวมหมู่ที่มีความเข้มแข็ง ในขณะที่เดียวกันการเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมืองก็ไม่ได้สร้างขึ้นมาง่าย ๆ เนื่องจากมีลักษณะที่ยืดหยุ่นต่อการเคลื่อนไหวและไม่สามารถจับต้องได้อย่างเป็นรูปธรรม (Lee, F. L., 2015: 310) ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมกับการเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมืองมีลักษณะที่มีการส่งเสริมระหว่างกัน

การเคลื่อนไหวในสื่อสังคมออนไลน์ได้เพิ่มความสำคัญมากขึ้นในทุกะดับของการเคลื่อนไหวทางสังคมไม่เพียงเพราะสามารถสร้างการกระทำรวมหมู่ได้ง่าย ๆ แต่ยังเริ่มการกระทำรวมหมู่โดยพลเมืองทั่วไป และสามารถทำงานไปด้วยกันกับการเคลื่อนไหวขององค์กรการเคลื่อนไหวทาง

สังคม การเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมืองสามารถตอบสนองได้เร็วขึ้นกับประเด็นใหม่เพื่อให้เกิดการเคลื่อนไหวเรียกร้อง การเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมืองมีส่วนช่วยในการเพิ่มการเคลื่อนไหวและทำให้มีผู้สนับสนุนเพิ่มมากขึ้นในประเด็นที่เรียกร้องและนำไปสู่การเข้ามามีส่วนร่วมกับองค์กร การเคลื่อนไหวทางสังคม รวมถึงการขยายจำนวนและขอบข่ายของการรณรงค์และการกระทำการรวมหมู่ การเกิดขึ้นของการเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมืองยังมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบและวิธีการของการเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหวด้วยตนเองมีความแตกต่างจากการเคลื่อนไหวขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมเกี่ยวกับประเด็นเป้าหมาย การประนีประนอมกับผู้มีอำนาจและยุทธศาสตร์ที่นำเสนอ ผลกระทบจากอินเทอร์เน็ตและการเคลื่อนไหวด้วยตนเองของพลเมืองยังทำให้เกิดการรวมกลุ่มแบบใหม่หรือการเกิดขึ้นของนักเคลื่อนไหวออนไลน์ การสร้างเว็บไซต์ เพื่อเป็นที่ของการแบ่งปันภาพถ่ายและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร

อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอของทฤษฎีการระดมทรัพยากรโดยสรุป คือ กระบวนการของการกระทำรวมหมู่ โดยเห็นว่า ความไม่พอใจเป็นเงื่อนไขจำเป็น แต่ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม การเข้าร่วมในขบวนการทางสังคมเกิดจากการคำนวณผลได้ผลเสียที่จะได้จาก การเข้าร่วม เพราะการที่ปัจเจกบุคคลต้องการผลประโยชน์ไม่ได้หมายความว่าต้องแสดงพฤติกรรมร่วมเสมอไป ทฤษฎีการระดมทรัพยากรจึงต้องการจะอธิบายว่า ปัจเจกบุคคลเข้าร่วมในขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเพราะเหตุใด เมื่อใด โดยให้ความสำคัญกับการระดมทรัพยากรเพื่อการเคลื่อนไหวทางการเมือง โครงสร้างโอกาสทางการเมือง และส่วนที่สำคัญที่สุดอย่างองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมในฐานะที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม

2.3 ทฤษฎีการสร้างกรอบความคิด (Framing Theory)

ปัญหาของแนวคิดทฤษฎีและงานศึกษาวิจัยเกี่ยวกับขบวนการทางสังคมได้มีการละเลยภารกิจที่สำคัญของขบวนการทางสังคม นั่นคือ งานของการสร้างความหมาย (meaning work) ซึ่งหมายถึง การต่อสู้เพื่อการผลิตความคิดและความหมายต่าง ๆ เพื่อการระดมพลังและต่อต้านการระดมพลัง (Benford และ Snow, 2000 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 107-108) ตามแนวคิดนี้ ขบวนการทางสังคมมิใช่เป็นแค่ผู้ส่งต่อ (carriers) ความคิดและความหมายที่ดำรงอยู่แล้วหรือเกิดขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติ หรือจากสถานการณ์ที่ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของผู้คน หรือจากอุดมการณ์ที่มีอยู่ แต่ในทางตรงข้ามแนวคิดนี้มองว่า นักกิจกรรมในขบวนการทางสังคมคือ ผู้กระทำ

การตามความหมาย ซึ่งทำการผลิตและดูแลรักษาความหมายที่ผลิตขึ้นในกลุ่มผู้สนับสนุนขบวนการ รวมทั้งกลุ่มผู้ที่เฝ้าดูขบวนการอยู่ห่าง ๆ คนเหล่านี้ รวมไปถึงสื่อสารมวลชน รัฐบาลท้องถิ่น และรัฐบาลกลาง ซึ่งอาจเรียกว่า “การเมืองของการสร้างความหมาย” (the politics of signification) โดย Benford และ Snow (1988 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 108-109) ใช้คำว่า การสร้างกรอบโครง (framing) ซึ่งอธิบายว่าการสร้างกรอบโครงความคิดมีลักษณะที่เป็นกระบวนการ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการกระทำ ต้องมีผู้กระทำการ และเป็นการแข่งขันต่อสู้ในระดับของการสร้างความจริง (reality construction) และผลของกระบวนการสร้างกรอบโครงเหล่านี้ อาจเรียกว่าเป็น “กรอบโครงความคิดของการกระทำรวมหมู่” (collective action frames)

กรอบโครงความคิดของการกระทำรวมหมู่ให้ความสำคัญกับการกำหนดว่าอะไรที่เกี่ยวข้องกับการกระตุ้นความรู้สึกของกลุ่มและอะไรที่ไม่เกี่ยวข้อง อะไรอยู่ในกรอบ (in frame) อะไรอยู่นอกกรอบ (out of frame) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับเป้าหมายในการเคลื่อนไหว นอกจากนี้กรอบโครงความคิดยังสามารถปรับเปลี่ยนได้หากมีการเปลี่ยนแปลงเป้าหมายของขบวนการ หรือต้องการให้มีความสัมพันธ์กับผู้กระทำการ หรือการเปลี่ยนแปลงที่มาจากความไม่พอใจ สถานการณ์ที่ไม่เป็นธรรม หรือการเคลื่อนไหวจากความไม่พอใจในบริบทของการกระทำรวมหมู่ โดยที่แนวคิดเรื่องกรอบโครงความคิดในการกระทำรวมหมู่หรือในขบวนการทางสังคมถูกพัฒนาขึ้นจากงานของ Erving Goffman โดย Goffman (Benford and Snow, 2000 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 109) มองว่า กรอบโครงความคิด คือ แผนผังของการตีความ (schemata of interpretation) ซึ่งทำให้ปัจเจกสามารถบอกตำแหน่งแห่งที่ เข้าใจ ระบุ และอธิบายสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและทำให้สิ่งเหล่านั้นมีความหมายขึ้นมา กรอบโครงความคิดของการกระทำรวมหมู่ทำหน้าที่ในการตีความผ่านการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญ การเชื่อมโยง และการเปลี่ยนแปลงกรอบโครงความคิด ซึ่งเป็นวิธีการในการจูงใจผู้สนับสนุน การเปลี่ยนจากสาธารณชนผู้เฝ้ามองให้กลายเป็นผู้สนับสนุน และการสร้างการยอมรับจากกลุ่มเป้าหมาย (Snow, 2004: 384-385) ดังนั้น กรอบโครงความคิดของการกระทำรวมหมู่จึงเป็นการสร้างชุดของความเชื่อและความหมายที่มุ่งสู่การกระทำ การสร้างแรงบันดาลใจและความชอบธรรมต่อกิจกรรมและการรณรงค์ขององค์กรการเคลื่อนไหว

2.3.1 การสร้างกรอบโครงความคิดของการกระทำรวมหมู่

กรอบโครงความคิดถูกสร้างขึ้นเมื่อผู้ร่วมขบวนการมีการสร้างความเข้าใจร่วมเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาที่พวกเขาคิดว่าต้องมีการเปลี่ยนแปลง โดยมีการหาเหตุผลว่าใครหรืออะไรคือ

สาเหตุของปัญหา และทางออกของปัญหาคืออะไร จากนั้นก็วางแนวทางและเรียกร้องให้ผู้อื่นเข้ามาร่วมมือกันเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลง ซึ่ง Benford และ Snow (2000 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 110-114) ได้นำเสนอกระบวนการสร้างกรอบโครงความคิดของการกระทำการรวมหมู่เป็น 3 ลักษณะคือ การสร้างกรอบโครงในการวินิจฉัยปัญหา การสร้างกรอบโครงในการหาทางออกของปัญหา และการสร้างกรอบโครงในการจูงใจ

1. การสร้างกรอบโครงในการวินิจฉัยปัญหา (diagnostic framing) ประกอบด้วยการระบุถึงตัวปัญหาและสาเหตุของปัญหา โดยส่วนใหญ่ขบวนการทางสังคมมักไม่ค่อยประสบความสำเร็จในการระบุปัญหา แต่การวินิจฉัยถึงสาเหตุของปัญหามักจะมีความยุ่งยากซับซ้อนมากกว่า Gamson (1982 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 111) เรียกว่า กรอบโครงความคิดว่าด้วยความยุติธรรม (injustice frame) โดยมักจะพบในขบวนการเคลื่อนไหวแบบต่อต้าน การประท้วง และการกบฏ ซึ่งผู้เข้าร่วมขบวนการเห็นว่าการกระทำของผู้มีอำนาจขาดความยุติธรรม รวมทั้งพบในขบวนการที่เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเศรษฐกิจ เนื่องจากขบวนการทางสังคมมีเป้าหมายอยู่ที่การแก้ไขปัญหาหรือหาทางเปลี่ยนแปลงสภาพปัญหา ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่กรอบในการวินิจฉัยปัญหาจะต้องระบุที่มาหรือสาเหตุของปัญหา รวมทั้งตัวกระทำการให้เกิดปัญหา ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสิ่งที่ปัญหา

2. การสร้างกรอบโครงความคิดในการหาทางออกของปัญหา (prognostic framing) มีความหมายรวมไปถึงข้อเสนอในการแก้ปัญหา แผนการแก้ปัญหา หรือยุทธศาสตร์ในการแก้ปัญหา เป็นการแสวงหาคำตอบว่าอะไรคือสิ่งที่ต้องทำ ซึ่งทางออกของปัญหาย่อมต้องเชื่อมโยงกับการวินิจฉัยถึงสาเหตุของปัญหา กล่าวคือ ตัวปัญหาและผลการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาจะเป็นตัวกำหนดทางเลือกต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา นอกจากนี้มีข้อสังเกตว่า การแก้ปัญหาจะเกิดขึ้นในสนามที่มีองค์กรต่าง ๆ อยู่ร่วมด้วยกันเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม ฝ่ายตรงข้ามขบวนการ และสื่อสารมวลชน เป็นต้น เราจึงมักพบว่า กรอบโครงความคิดเกี่ยวกับทางออกของปัญหามักจะมีการกล่าวถึงข้อโต้แย้งต่อตรรกะของทางออกปัญหาของฝ่ายตรงข้ามและเหตุผลของการเสนอทางออกของตัวขบวนการ กรอบการโต้แย้งความคิดของฝ่ายตรงข้ามนี้เรียกว่า กรอบโครงความคิดโต้กลับ (counter framing)

3. การสร้างกรอบโครงความคิดในการจูงใจ (motivation framing) มีเป้าหมายเพื่อดึงคนเข้ามาร่วมกับขบวนการ เป็นการกระทำผ่านภาษาและการเลือกใช้ศัพท์ที่จะเป็นการกระตุ้นให้คนกลุ่ม

ต่าง ๆ เข้าร่วมและสนับสนุนขบวนการ Benford (1993 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 113-114) พบว่า ศัพท์ที่ใช้บ่อยได้แก่ ความรุนแรงของปัญหา ความเร่งด่วนของปัญหา ความซบเซา และหน้าที่ที่พึงกระทำ คำศัพท์เหล่านี้จะบีบให้คนกลุ่มคนต่าง ๆ เห็นถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องเข้าร่วมในขบวนการ แม้ว่าในบางครั้งคำศัพท์เหล่านี้ อาจจะมี ความขัดแย้งกันอยู่บ้าง ขบวนการทางสังคมจะเลือกใช้คำศัพท์ที่เรียกร้องว่านี่คือภาระหน้าที่ของพวกเขาที่จะต้องเข้าร่วมในขบวนการเพื่อหาทางแก้ปัญหาดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การสร้างกรอบความคิดดังกล่าวนี้ จะไม่สามารถส่งผลให้เกิดการระดมพลังได้อย่างจริงจัง หากไม่สามารถเชื่อมต่อกับผู้สนับสนุนขบวนการ องค์กรการเคลื่อนไหวต่าง ๆ รวมทั้งผู้ที่มีความรู้จะเป็นผู้สนับสนุนขบวนการที่อยู่วงนอกออกไป ผ่านการสร้างพันธมิตรทางกรอบความคิด

2.3.2 กระบวนการสร้างพันธมิตรทางกรอบความคิด

กระบวนการสร้างพันธมิตรทางกรอบความคิด (frame alignment processes) ตามการอธิบายของ Snow และคณะ (1986 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 114-126) หมายถึง การเชื่อมโยงระหว่างแนวคิดที่ถูกปรับผ่านการตีความหมายของปัจเจกกับองค์กรการเคลื่อนไหว จนทำให้บางชุดของความสนใจ ค่านิยม และความเชื่อของปัจเจก กับกิจกรรมเป้าหมาย และอุดมการณ์ขององค์กรการเคลื่อนไหว มีลักษณะลงรอยเข้ากันและส่งเสริมกัน ซึ่งการสร้างพันธมิตรทางกรอบความคิดมีความสำคัญและเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นต่อการสร้างความเข้มแข็งและการขยายจำนวนผู้เข้าร่วมในขบวนการทางสังคม การสร้างพันธมิตรทางกรอบความคิด สามารถจำแนกได้เป็น 4 ประเภท คือ การเชื่อมโยงกรอบความคิด การขยายกรอบความคิด การยึดกรอบความคิด และการเปลี่ยนกรอบความคิด

1. การเชื่อมโยงกรอบความคิด (Frame bridging) หมายถึง การเชื่อมโยงกรอบความคิดสองกรอบขึ้นไปซึ่งมีความสอดคล้องกันในประเด็นปัญหาและความคิดต่อทางออกของปัญหา แต่ยังไม่สามารถเชื่อมต่อกันได้ด้วยอุปสรรคเชิงวิธีการหรือเชิงการจัดการ การเชื่อมโยงกรอบความคิดสามารถกระทำได้ในระดับองค์กรและในระดับปัจเจก หรือระหว่างองค์กรการเคลื่อนไหวยกกับปัจเจกก็ได้ โดยการเชื่อมโยงระหว่างองค์กรการเคลื่อนไหวยกกับปัจเจกจะเน้นการเชื่อมต่อกับกลุ่มคนที่ยังไม่เข้าร่วมกับขบวนการแต่ทว่ามีความคับข้องใจหรือประสบกับความไม่เป็นธรรมเช่นเดียวกับคนในขบวนการ รวมทั้งมีแนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาไปในทิศทางเดียวกัน สำหรับวิธีการเชื่อมโยงสามารถกระทำได้โดยองค์กรการเคลื่อนไหวยกทำหน้าที่เชื่อมประสานและขยายข่าวสารข้อมูลผ่าน

เครือข่ายความสัมพันธ์ทั้งในระดับบุคคลและระดับองค์กร รวมทั้งผ่านสื่อสารมวลชน โทรศัพท์ จดหมาย จากนั้นจึงดึงพวกเขาเข้ามาร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กรการเคลื่อนไหว

2. การขยายกรอบโครงความคิด (frame amplification) หมายถึง การทำกรอบโครงความคิดเกี่ยวกับประเด็น ปัญหา และเหตุการณ์ ให้มีความชัดเจนมากขึ้น ด้วยเหตุที่ความหมายของเหตุการณ์ต่าง ๆ การที่จะทำให้ปัจเจกชนหันมาให้การสนับสนุนหรือเข้าร่วมในขบวนการทางสังคมจึงขึ้นอยู่กับความชัดเจนของกรอบโครงความคิด ซึ่ง Snow และคณะ (1986 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 117-119) เสนอว่า การขยายกรอบโครงความคิดมี 2 ลักษณะ คือ ลักษณะที่หนึ่ง การขยายกรอบโครงความคิดด้านค่านิยม (value amplification) หมายถึงการเลือกระบุและการสร้างความชัดเจน รวมทั้งการยกระดับค่านิยมบางอย่างที่มวลชนเป้าหมายยึดถืออยู่ เพื่อเชิญชวนหรือระดมให้คนเหล่านั้นเข้ามาร่วมในขบวนการ โดยค่านิยมที่พบว่าถูกนำมาใช้บ่อย คือ ค่านิยมที่เชื่อมโยงกับประชาธิปไตย เช่น ค่านิยมในเรื่อง ความเสมอภาค และเสรีภาพ และยังมีขยายไปสู่ประเด็นเรื่องสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่สนับสนุนการแสดงออกอย่างเสรีของบุคคลต่อประเด็นสาธารณะที่เคารพต่อหลักการประชาธิปไตย ค่านิยมเกี่ยวกับสิทธิในการแสดงออกถึงความเดือดร้อนและการแสดงความคิดเห็นคัดค้านต่อสิ่งที่ไม่ถูกต้องชอบธรรม และลักษณะที่สอง การขยายกรอบโครงความคิดด้านความเชื่อ (belief amplification) โดยในขบวนการทางสังคมมีความเชื่อ 5 แบบที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการระดมมวลชนและกระบวนการมีส่วนร่วมในขบวนการ ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับความหนักหน่วงรุนแรงของปัญหา ประเด็นความทุกข์ยาก เดือดร้อนที่ขบวนการกำลังเข้าไปเกี่ยวข้อง ความเชื่อเกี่ยวกับจุดกำเนิดของสาเหตุหรือข้อกล่าวหา ความเชื่อแบบตายตัวเกี่ยวกับอุปสรรคของขบวนการ ความเชื่อเกี่ยวกับโอกาสของการเปลี่ยนแปลงหรือผลสำเร็จของการกระทำรวมหมู่ และความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นและความถูกต้องเหมาะสมของการลุกขึ้นต่อสู้

3. การยืดกรอบโครงความคิด (frame extension) หมายถึง การปรับกรอบโครงความคิดเกี่ยวกับเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และกิจกรรม ของขบวนการให้สามารถเชื่อมโยงกับกลุ่มเป้าหมายที่อยู่นอกขบวนการให้ได้ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากกว่า สาเหตุที่ต้องมีการยืดกรอบโครงความคิดในส่วนที่เป็นรูปธรรม เนื่องจากบางครั้งวัตถุประสงค์หรือกิจกรรมของขบวนการไม่สอดคล้องกับประเด็นปัญหา ความสนใจ และทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายที่ขบวนการต้องการระดมเข้ามาร่วมในขบวนการ คนเหล่านี้จึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องหันมาสนใจกับขบวนการ องค์กรการเคลื่อนไหว

ทางสังคมจึงอาจต้องใช้วิธีการยึดกรอบโครงความคิดให้มีความชัดเจน และตอบประเด็นปัญหาของกลุ่มเป้าหมายเพื่อขยายมวลชนสนับสนุน

4. การเปลี่ยนกรอบโครงความคิด (frame transformation) เป็นกระบวนการที่องค์กรการเคลื่อนไหวต้องสร้างให้เกิดขึ้น เมื่อกรอบโครงความคิดที่องค์กรการเคลื่อนไหวเสนอไม่สอดคล้องหรือขัดกับหลักจริยธรรมของรูปแบบการดำเนินชีวิต พิธีกรรม และกรอบการตีความที่ดำรงอยู่ในสังคม การสร้างความเข้าใจใหม่และการตีความแบบใหม่จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องทำเพื่อให้ขบวนการทางสังคมได้รับการสนับสนุนจากประชาชน การเปลี่ยนกรอบโครงความคิด มี 2 รูปแบบ คือ รูปแบบแรกคือการเปลี่ยนกรอบโครงความคิดในขอบเขตเฉพาะ (domain-specific transformation) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงในกรอบความคิดเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของมนุษย์ ครอบคลุมแง่มุมต่าง ๆ ของชีวิต และรูปแบบที่สอง คือ การเปลี่ยนกรอบโครงความคิดแบบตีความครอบคลุมทั้งหมด (global interpretive frame transformation) เช่น การเปลี่ยนโลกทัศน์ การเปลี่ยนระบบคิดทั้งหมด เป็นต้น

2.3.3 ผลสะท้อนของกรอบโครงความคิด

ผลสะท้อนของกรอบโครงความคิด (frame resonance) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ผลสำเร็จของกรอบโครงความคิด หมายถึง ประสิทธิภาพหรือศักยภาพในการระดมมวลชนของกรอบโครงความคิดที่ถูกเสนอขึ้นมา ปัจจัยที่ส่งผลให้กรอบโครงความคิดประสบความสำเร็จ ปัจจัยดังกล่าวสามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ปัจจัยหลัก คือ ความน่าเชื่อถือของกรอบโครงความคิด และความสำคัญของกรอบโครงความคิด (มณีมัย ทองอยู่, 2557: 127-131)

1. ความน่าเชื่อถือของกรอบโครงความคิด (credibility of frame) อยู่กับปัจจัย 3 ประการ คือ ประการแรก ความสอดคล้องของกรอบโครงความคิด (frame consistency) หมายถึง ความสอดคล้องต้องกันระหว่าง ความเชื่อ ข้ออ้าง และการกระทำของสิ่งที่องค์กรเคลื่อนไหวเสนอ ประการที่สอง ความน่าเชื่อถือด้านข้อมูลเชิงประจักษ์ที่สนับสนุนกรอบโครงความคิด หมายถึง ความสอดคล้องต้องกันระหว่างกรอบโครงความคิดกับเหตุการณ์จริงในโลก โดยให้เน้นให้เห็นถึงข้อมูลเชิงประจักษ์สนับสนุนให้ดูมีน้ำหนักสมจริงเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือต่อกลุ่มผู้สนับสนุนขบวนการ ประการที่สาม ความน่าเชื่อถือของผู้สร้างกรอบโครงความคิด โดยเฉพาะผู้พูดที่มีความน่าเชื่อถือจะสามารถโน้มน้าวใจผู้ฟังให้เชื่อตามได้ดีกว่า ยิ่งผู้สร้างกรอบหรือองค์กรที่เขาสังกัดมีสถานภาพและความเชี่ยวชาญมากเท่าใดในสายตาของผู้สนับสนุนหรือผู้ที่มีศักยภาพในการสนับสนุนขบวนการ กรอบโครง

ความคิดก็น่าจะยิ่งน่าเชื่อถือและประสบความสำเร็จมากขึ้นเท่านั้น จะเห็นว่าขบวนการทางสังคมต่าง ๆ มักจะเชิญให้ผู้ที่มิมีสถานภาพทางสังคม ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ที่เป็นที่ยอมรับในสังคม เป็นผู้แสดงทัศนะ จุดยืน เป้าหมาย ข้อโต้แย้ง และกรอบโครงความคิดของขบวนการของสาธารณชน

2. ความสำคัญของกรอบโครงความคิด (salience of frame) ความสำคัญของกรอบโครงความคิดประกอบด้วย 3 มิติ คือ มิติแรก มิติด้านความเป็นศูนย์กลาง (centrality) เกี่ยวข้องกับความสำคัญขององค์ประกอบต่าง ๆ ของกรอบโครงความคิดในด้านความเชื่อ ค่านิยม และความคิดต่อชีวิตของมวลชนเป้าหมาย ยิ่งค่านิยม ความเชื่อ และความคิดของกรอบโครงความคิดมีความสำคัญกับมวลชนเป้าหมายมากเท่าใด ความสำเร็จในการระดมมวลชนจะยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น มิติที่สอง มิติด้านความสอดคล้องกับประสบการณ์ (experimental commensurability) โดยเป็นกรอบโครงความคิดที่สอดคล้องหรือเชื่อมโยงกับประสบการณ์ส่วนตัวในชีวิตประจำวันของมวลชนเป้าหมายหรือไม่ หรือว่ากรอบนั้นมีความเป็นนามธรรมและห่างไกลจากชีวิตและประสบการณ์ของมวลชนเป้าหมาย ยิ่งกรอบโครงความคิดนั้นมีความเชื่อมโยงกับประสบการณ์จริงมากเท่าใด ความสำคัญของมันก็จะยิ่งมีมากขึ้น และความสำเร็จในการระดมมวลชนก็จะยิ่งมีมากขึ้น และมิติที่สาม มิติด้านความสอดคล้องกับเรื่องเล่า (narrative fidelity) กรอบโครงความคิดที่เสนอมีความเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมอย่างไร หากสามารถเชื่อมต่อกับสิ่งที่มีอยู่เดิมในวัฒนธรรมได้ ก็หมายถึงว่า กรอบโครงความคิดนั้นมีความสอดคล้องกับเรื่องเล่าและมีผลสะท้อนสะท้อนทางวัฒนธรรม (cultural resonant) ยิ่งกรอบโครงความคิดมีความสอดคล้องกับเรื่องเล่ามากเท่าใด ความสำคัญของกรอบก็จะยิ่งมีมากขึ้นและโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการระดมมวลชนก็จะยิ่งมีมากขึ้น

จากการทบทวนแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการอธิบายขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมอันได้แก่ ทฤษฎีการระดมทรัพยากร ทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมือง และทฤษฎีการสร้างกรอบโครงความคิด เป็นแนวคิดที่จะช่วยสร้างกรอบความคิดในการศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทและการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย โดยเฉพาะอธิบายถึงเงื่อนไขปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเคลื่อนไหว บทบาทและการขยายตัว รวมทั้งการประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม กล่าวคือ ทฤษฎีการระดมทรัพยากร ได้ถูกนำมาใช้ในการอธิบายความสามารถขององค์กรการเคลื่อนไหวในการระดมทรัพยากรประเภทต่าง ๆ รวมทั้งยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวต่อสู้เพื่อขับเคลื่อนให้ขบวนการเคลื่อนไหวสามารถบรรลุเป้าหมายที่ต้องการได้ ในส่วนของทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมืองก็สามารถช่วยอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างโอกาสทางการเมือง

กับการเคลื่อนไหวประท้วงที่อาจจะเป็นทั้งการเอื้อหรือเป็นอุปสรรคในการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจที่มีความเปลี่ยนแปลงในขณะนั้น และสุดท้ายคือทฤษฎีการสร้างกรอบความคิด โดยขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจำเป็นต้องสร้างความหมายและผลิตความเชื่อหรือค่านิยมที่สร้างความชอบธรรมให้การเคลื่อนไหว เพื่อที่จะระดมมวลชนให้เข้ามาร่วมสนับสนุนขบวนการ ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่อาจส่งผลต่อความสำเร็จในการระดมพลังของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมได้ อาจกล่าวได้ว่าทฤษฎีทั้ง 3 ดังกล่าวเป็นเครื่องมือสำคัญที่ให้กรอบแนวคิดเพื่อการศึกษาและสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทและการขยายตัวของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย โดยให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้งปัจจัยภายในขบวนการและปัจจัยภายนอกขบวนการผ่านทฤษฎีโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ทฤษฎีการระดมทรัพยากร และทฤษฎีการสร้างกรอบความคิด ซึ่งช่วยในการสร้างความเข้าใจต่อปรากฏการณ์ของการเคลื่อนไหวภาคประชาชนและการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในมาเลเซียให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

บทที่ 3

การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (Coalition for Clean and Fair Elections - Bersih)

แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม หรือที่เรียกกันว่า แนวร่วมเบอร์เซห์ เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่เกิดจากการรวมตัวกันขององค์กรพัฒนาเอกชน มีบทบาทในการเคลื่อนไหวมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียปฏิรูประบบการเลือกตั้งให้มีความบริสุทธิ์และยุติธรรม แนวร่วมเบอร์เซห์ถือได้ว่าเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ได้สร้างปรากฏการณ์การเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนักในประวัติศาสตร์การเมืองมาเลเซีย นั่นคือ การได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียจำนวนหลายหมื่นคน ซึ่งมาจากทุกชนชั้น ทุกเชื้อชาติ และทุกศาสนา โดยเฉพาะส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเยาวชนและชนชั้นกลาง อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มแกนนำและผู้สนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้านอีกด้วย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 แนวร่วมเบอร์เซห์ได้มีบทบาทในการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องผ่านการณรงค์และยื่นเสนอวิธีการในการปฏิรูปต่อรัฐบาล การเดินขบวน และการชุมนุมประท้วง แต่ก็ยังไม่ได้รับการตอบสนองอย่างเป็นทางการจากรัฐบาล สำหรับเนื้อหาที่จะนำเสนอในบทนี้ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่ง บทบาทการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 และส่วนที่สอง บทวิเคราะห์ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวของแนวร่วมเบอร์เซห์ ซึ่งประกอบด้วย 3 ปัจจัยที่สำคัญคือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ได้แก่ การเมืองแบบระบบอำนาจนิยมกับการจัดการเลือกตั้งของมาเลเซียและการเปลี่ยนแปลงผู้ทางการเมืองของมาเลเซีย ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำแนวร่วมเบอร์เซห์ การขยายเครือข่ายเป็นแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติ และการขยายการสนับสนุนผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์และปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิด ได้แก่ การสร้างกรอบความคิดเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของระบบการเลือกตั้งมาเลเซีย

3.1 บทบาทของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม

แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (Coalition for Clean and Fair Elections) หรือเป็นที่รู้จักกันในชื่อ เบอร์เซห์ (Bersih) ซึ่งมาจากภาษามลายูแปลว่า ความสะอาด หรือ ความ

บริสุทธิ์ แนวร่วมเบอร์เซห์เกิดขึ้นจากความร่วมมือกันของกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคม องค์กรพัฒนาเอกชน และพรรคการเมืองฝ่ายค้านของมาเลเซีย มีเป้าหมายเพื่อเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซีย เนื่องจากกลุ่มเหล่านี้มองว่าระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียนั้นมีความไม่เป็นธรรม โดยปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นทำให้เกิดแนวร่วมเบอร์เซห์มาจากความเคลือบแคลงสงสัยต่อการจัดการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ในปี พ.ศ. 2547 ซึ่งได้มีการออกไปสังเกตการณ์เลือกตั้งและพบว่ามี ความผิดปกติที่อาจนำไปสู่การทุจริตการเลือกตั้ง ทั้งนี้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 แนวร่วมเบอร์เซห์ได้มีการชุมนุมประท้วงอย่างต่อเนื่องมาแล้ว 3 ครั้ง เนื่องจากรัฐบาลมาเลเซียยังคงไม่ได้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้งตามข้อเรียกร้องของแนวร่วมเบอร์เซห์

พัฒนาการและความเป็นมาของแนวร่วมเบอร์เซห์เริ่มต้นมาจากการที่กลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมของมาเลเซียได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการบริหารงานของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติที่นำโดยพรรคอัมโน โดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการรักษาอำนาจทางการเมืองมาได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเครื่องมือที่สำคัญของการรักษาอำนาจทางการเมืองนั้นก็คือระบบการเลือกตั้ง ในขณะที่แม้ว่ารัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติจะเริ่มได้รับความนิยมจากประชาชนลดลงหลังจากปี พ.ศ. 2546 และหันไปสนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้านเพิ่มมากขึ้น แต่แนวร่วมแห่งชาติก็ยังคงได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งมาโดยตลอด ทำให้กลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมของมาเลเซียเหล่านี้ได้ตั้งข้อสงสัยต่อความโปร่งใสในกระบวนการเลือกตั้งของมาเลเซีย ด้วยการตั้งข้อสังเกตเหล่านี้นับเป็นจุดเริ่มต้นในการเคลื่อนไหวของภาคประชาสังคมมาเลเซียในการเรียกร้องการปฏิรูประบบการเลือกตั้งให้มีความบริสุทธิ์และยุติธรรม ต่อมาหลังจากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ในปี พ.ศ. 2547 กลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมของมาเลเซียได้รวมตัวกันก่อตั้งเป็น คณะกรรมการร่วมเพื่อปฏิรูปการเลือกตั้ง (Joint Action Committee for Electoral Reform) ซึ่งก่อตั้งขึ้นในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2548 เพื่อทำหน้าที่ในการผลักดันการปฏิรูปกระบวนการเลือกตั้งของมาเลเซีย ต่อมาในเดือนกันยายน พ.ศ. 2549 มีการประชุมเชิงปฏิบัติการการปฏิรูปการเลือกตั้งที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ และผลจากการประชุมดังกล่าวทำให้มีแถลงการณ์ร่วมออกมา ซึ่งเป็นการกำหนดเป้าหมายระยะยาวและเป้าหมายเร่งด่วนในการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง

หลังจากนั้นแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรมหรือแนวร่วมเบอร์เซห์จึงได้เริ่มดำเนินการอย่างเป็นทางการในวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 จากการออกแถลงการณ์ร่วมอย่างเป็นทางการของผู้นำของพรรคการเมืองฝ่ายค้านและกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนา

เอกชน ซึ่งประกอบด้วยพรรคการเมืองฝ่ายค้าน 5 พรรค ได้แก่ พรรคประชาธิปัตย์ พรรคกิจประชาธิปไตย พรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย พรรคสังคมนิยมมาเลเซีย และพรรคแห่งรัฐซาราวัก กับองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนของมาเลเซียจำนวน 26 องค์กร อย่างเช่น วัน อาซียะห์ อีสมาอิล (Wan Azizah Wan Ismail) หัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ ลิม กวน เอ็ง (Lim Guan Eng) เลขาธิการพรรคกิจประชาธิปไตย นาซารุดดิน มัด อีซา (Nasharudin Mat Isa) รองหัวหน้าพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย ซาลาฮุดดิน อายุบ (Salahudin Ayub) ประธานยูชนพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย ไชฮิด ซาฮีห์ ไชฮิด โมฮามุด (Syed Shahir Syed Mohamud) สภาหอการค้ามาเลเซีย มาเรีย ชิน อับดุลละห์ (Maria Chin Abdullah) ผู้บริหารกลุ่มพัฒนาสตรี และเยป ซวี เซ็ง (Yap Swee Seng) ผู้อำนวยการบริหารองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย เป็นต้น (Bersih, 2007a: Online) โดยแถลงการณ์ร่วมดังกล่าวนอกจากจะเป็นแถลงการณ์ในการก่อตั้งแนวร่วมเบอร์เซห์แล้ว คณะผู้ก่อตั้งแนวร่วมเบอร์เซห์ยังได้ยื่นข้อเรียกร้องให้รัฐบาลและคณะกรรมการการเลือกตั้งของมาเลเซียปฏิรูประบบการเลือกตั้งให้เกิดความเป็นธรรม ซึ่งในปัจจุบันแนวร่วมเบอร์เซห์มีองค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาสังคมที่สนับสนุนเป้าหมายและภารกิจของแนวร่วมเบอร์เซห์เพิ่มมากขึ้นเป็น 93 องค์กร อย่างเช่น องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (SUARAM) สมาคมเยาวชนรุ่นใหม่แห่งมหาวิทยาลัยมาลาเยา (UMANY) ขบวนการนักศึกษาประชาธิปไตยและยูชนมาเลเซีย และศูนย์นักข่าวอิสระแห่งมาเลเซีย เป็นต้น

แนวร่วมเบอร์เซห์มีโครงสร้างการดำเนินงานแบ่งออกเป็น 2 หน่วยงานที่สำคัญคือ คณะกรรมการอำนวยการแนวร่วมเบอร์เซห์ (Bersih Steering Committee) และสำนักงานเลขาธิการแนวร่วมเบอร์เซห์ (Bersih Secretariat) ในส่วนของคณะกรรมการอำนวยการแนวร่วมเบอร์เซห์เป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินงาน โดยมีบทบาทและความรับผิดชอบที่สำคัญเกี่ยวกับการกำหนดและตัดสินใจทางยุทธศาสตร์ นโยบาย และกิจกรรมการเคลื่อนไหว ควบคุมและสนับสนุนการบริหารงานของสำนักงานเลขาธิการ และสร้างความมั่นใจทางการเงินและความโปร่งใสต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยคณะกรรมการอำนวยการดังกล่าวจะถูกเลือกมาจากองค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาสังคมที่ได้ลงนามสนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซห์อย่างเป็นทางการจำนวน 13 คน และมีวาระการดำรงตำแหน่ง 2 ปี ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่มาจาก 2 ประเภท ประเภทแรกคือสมาชิกคณะกรรมการอำนวยการแห่งชาติ จำนวน 7 คน ซึ่งได้แก่ตำแหน่งที่สำคัญคือ ประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ เจ้าหน้าที่การเงิน และคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และประเภทที่

สองคือ สมาชิกตำแหน่งที่ปรึกษาประธานกรรมการจาก 6 ภูมิภาคของมาเลเซีย จำนวน 6 คน นอกจากนี้ก็ยังมีสำนักงานเลขาธิการแนวร่วมเบอร์เซาะห์ซึ่งเป็นหน่วยงานปฏิบัติการของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ โดยจะมีเจ้าหน้าที่ทำงานประจำในการดำเนินการตามกิจกรรมและภารกิจของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ ซึ่งประกอบด้วยตำแหน่งผู้จัดการและเจ้าหน้าที่ประสานงานฝ่ายต่าง ๆ (Bersih, 2011b: Online)

อย่างไรก็ตาม การชุมนุมประท้วงไม่ได้เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นใหม่ในสังคมมาเลเซียแม้ว่าจะมีการจำกัดเสรีภาพโดยรัฐบาล แนวโน้มของการเดินขบวนบนท้องถนนและการชุมนุมประท้วงของมาเลเซียที่ขยายตัวขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 เริ่มมีความสำคัญตั้งแต่การปราบปรามขบวนการของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ในปี พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นครั้งแรกของการชุมนุมประท้วงเกี่ยวกับการปฏิรูปการเลือกตั้งในมาเลเซีย โดยได้รับการกระตุ้นจากการตระหนักถึงอำนาจของประชาชนในฐานะพลเมือง แสดงให้เห็นถึงการกลับมาของการเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซีย และทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมกลับมามีพื้นที่ในบริบททางการเมืองของมาเลเซียอีกครั้งหนึ่งจากการปฏิบัติการเคลื่อนไหวที่ได้รับการสนับสนุนและบ่อยครั้งมากขึ้น การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์จึงได้รับการยอมรับว่าเป็นสัญลักษณ์ของการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง และในอีกทางหนึ่งก็ยังเป็นขบวนการเคลื่อนไหวที่ส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยอีกด้วย ซึ่งการปะทุของความไม่พอใจทางการเมืองในมาเลเซียที่นั่นเกิดขึ้นจากหลายปัจจัย เช่น การทุจริต ระบบอุปถัมภ์ การละเมิดกฎหมาย และความผิดพลาดในการบริหารสถาบันของรัฐต่าง ๆ เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัจจัยจากความไม่พอใจของชาวมาเลเซียในการบริหารงานของรัฐบาลซึ่งทำให้รัฐบาลได้รับความนิยมนลดลงและขยายไปสู่การออกมาเดินขบวนบนท้องถนน ทั้งนี้ การประท้วงและการเคลื่อนไหวจึงได้กลายมาเป็นช่องทางสำคัญในการเรียกร้องทางการเมืองและการแสดงออกถึงความไม่พอใจหรือความต้องการของชาวมาเลเซีย

แม้ว่าแนวร่วมเบอร์เซาะห์จะเกิดขึ้นอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2549 แต่บทบาทของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ก็ยังคงเป็นเพียงการรวมตัวของแนวร่วมจากองค์กรต่าง ๆ และการออกแถลงการณ์เรียกร้องการปฏิรูปการเลือกตั้งผ่านการประชุมปรึกษาหารือ ในขณะที่บทบาทการออกมาเคลื่อนไหวอย่างเป็นทางการของแนวร่วมเบอร์เซาะห์เกิดขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2550 และมีการเคลื่อนไหวตามมาอีก 2 ครั้ง ในปี พ.ศ. 2554 และ พ.ศ. 2555 โดยการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2550 ยังคงเป็นการนำของพรรคการเมืองฝ่ายค้านเป็นกลุ่มที่มีบทบาทสำคัญ

ที่ออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการเลือกตั้ง ซึ่งข้อเรียกร้องประการสำคัญคือ การให้ใช้หมึกที่ล้นไม่ออกเพื่อป้องกันการสวมรอยกลับมาใช้สิทธิซ้ำสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 ที่กำลังจะเกิดขึ้นใน พ.ศ. 2551 ต่อมาในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ครั้งที่ 2 ในปี พ.ศ. 2554 ได้มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำจากที่เป็นนักการเมืองพรรคการเมืองฝ่ายค้านมาเป็นแกนนำที่มาจากองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรเอกชน เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของความเป็นกลางทางการเมือง และมีการขยายข้อเรียกร้องและเสนอวิธีการในการปฏิรูปการเลือกตั้งหลังจากที่การเรียกร้องในครั้งนี้ที่ผ่านมายังไม่ได้รับการตอบสนองจากรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ในการเคลื่อนไหวครั้งที่ 2 ยังได้เริ่มมีการชุมนุมคู่ขนานไปกับแนวร่วมเบอร์เซาะห์ที่จัดตั้งในต่างประเทศจากชาวมาเลเซียที่อาศัยอยู่ตามเมืองสำคัญต่าง ๆ ทั่วโลกอีกด้วย และการเคลื่อนไหวครั้งที่ 3 เกิดขึ้นในปีถัดมาโดยใช้ยุทธวิธีการนั่งประท้วงเพื่อแสดงออกถึงความไม่พอใจต่อการทำงานของคณะกรรมการการปฏิรูปการเลือกตั้งที่รัฐสภามาเลเซียตั้งขึ้น รวมทั้งมีการชุมนุมประท้วงของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ในต่างประเทศไปพร้อมกันด้วย การเคลื่อนไหวในครั้งนี้ของแนวร่วมเบอร์เซาะห์นับว่าเป็นการชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่ที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับ 2 ครั้งที่ผ่านมา

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า บทบาทการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ที่ไม่ว่าจะในรูปแบบของการเดินขบวนหรือการชุมนุมประท้วงในแต่ละครั้งเกิดจากการไม่ตอบสนองของรัฐบาลและหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งของมาเลเซียในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งให้เป็นไปตามข้อเรียกร้องอย่างจริงจัง จึงทำให้มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องและมีจำนวนผู้สนับสนุนที่ออกมามีส่วนร่วมกับการเคลื่อนไหวมากขึ้นตามลำดับ โดยถึงแม้ว่าการเคลื่อนไหวแต่ละครั้งจะไม่ได้รับการอนุญาตจากรัฐและการชุมนุมประท้วงมักจะยุติลงด้วยการสลายการชุมนุมและการปราบปรามจากรัฐเนื่องจากถือว่าการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่แนวร่วมเบอร์เซาะห์ก็ยังคงมีบทบาทในการเคลื่อนไหวโดยการประกาศนัดหมายเวลาและสถานที่ในการชุมนุมประท้วงล่วงหน้าเสมอ เพื่อให้ผู้สนับสนุนได้ทราบวัน เวลา และสถานที่นัดหมายอย่างชัดเจน นอกจากนี้ยังจะสังเกตได้ว่าการชุมนุมประท้วงส่วนใหญ่ของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ยังมีความสัมพันธ์กับช่วงเวลาก่อนการเลือกตั้งทั่วไปของมาเลเซียเพื่อสร้างการตระหนักถึงการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม ซึ่งในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ในแต่ละครั้งจะมีบทบาทและกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่แตกต่างกันไปตามความเปลี่ยนแปลงของบริบททางการเมืองของมาเลเซียและการตอบสนองจากรัฐบาล

การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ ครั้งที่ 1 (Bersih 1.0)

การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ครั้งแรกได้รับแรงกระตุ้นมาจากการที่ชาวมาเลเซียต้องการให้คณะกรรมการเลือกตั้งกำหนดวันเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 ซึ่งแนวร่วมเบอร์เซห์ได้มีการเข้าร่วมหารือกับคณะกรรมการเลือกตั้งหลายครั้งแต่ก็ยังไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจน จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่นำไปสู่การออกมาเคลื่อนไหวประท้วงเพื่อให้มีการเลือกตั้ง และขณะเดียวกันก็ต้องการให้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้งตามข้อเสนอแนะที่แนวร่วมเบอร์เซห์ได้เคยมีแถลงการณ์ต่อรัฐสภามาแล้วในปี พ.ศ. 2549 แต่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังคงเพิกเฉยกับข้อเสนอแนะดังกล่าว แนวร่วมเบอร์เซห์ 1.0 ต้องการที่จะสร้างแรงกดดันต่อรัฐบาลในประเด็นการปฏิรูปการเลือกตั้งโดยการใช้วิธีการชุมนุมประท้วง จึงได้มีการยื่นเรื่องขออนุญาตจากตำรวจเพื่อจัดการชุมนุมประท้วงในวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ เนื่องจากการชุมนุมประท้วงในมาเลเซียจะต้องได้รับการอนุญาตจากรัฐจึงจะสามารถกระทำได้โดยไม่ผิดกฎหมาย รวมทั้งจะมีการเดินขบวนไปยื่นหนังสือข้อเรียกร้องกับสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซียอีกด้วย แต่การขออนุญาตดังกล่าวได้รับการปฏิเสธจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่แนวร่วมเบอร์เซห์ 1.0 ก็ยังคงยืนยันที่จะเดินหน้าในการชุมนุมประท้วงต่อไป โดยก่อนที่จะถึงวันชุมนุมได้มีการออกมารณรงค์เพื่อให้ชาวมาเลเซียทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์เป็นเวลา 10 วัน ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 ทั้งนี้ แนวร่วมเบอร์เซห์ได้เลือกใช้สีเหลืองเป็นสัญลักษณ์ของการชุมนุมประท้วงซึ่งสื่อความหมายถึงความเป็นประชาธิปไตย ดังนั้นการรณรงค์ดังกล่าวจึงได้รับการขนานนามว่า คลื่นสีเหลือง (Yellow Wave) โดยได้มีการรณรงค์ด้วยการใช้วาทกรรมต่าง ๆ เพื่อเรียกร้องการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียอย่างเช่น “ปกป้องมาเลเซีย เอาสิทธิของเราคืนมา” (Save Malaysia: Restore Our Rights) และยังมีกรวิพากษ์วิจารณ์แนวร่วมแห่งชาติว่าเป็นตัวปัญหาหลักของระบบการเลือกตั้ง (Khoo, 2014a: 96)

การเคลื่อนไหวครั้งแรกของแนวร่วมเบอร์เซห์ในวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 เป็นการนัดหมายรวมตัวกันเพื่อแสดงพลังสนับสนุนเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซห์และกิจกรรมที่สำคัญคือการเดินขบวนเพื่อไปยื่นหนังสือร้องเรียนต่อสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซีย เพื่อแสดงพลังเชิงสัญลักษณ์ในการกดดันรัฐบาลให้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง เนื่องจากรัฐบาลและคณะกรรมการเลือกตั้งยังคงเพิกเฉยต่อข้อเรียกร้องของแนวร่วมเบอร์เซห์ โดยเฉพาะในประเด็นที่เรียกร้องให้นำหมึกที่ลบออกได้ยามาใช้ในการพิมพ์ลายนิ้วมือในการเลือกตั้งครั้งต่อไปที่กำลังจะเกิดขึ้น โดยหนังสือร้องเรียนที่นำไปยื่นต่อสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซียนั้นประกอบด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับการ

รวมกลุ่มกันของแนวร่วมเบอร์เซห์และข้อเสนอแนะในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซียให้มีความบริสุทธิ์และยุติธรรม รวมทั้งการกล่าวถึงความจำเป็นและเหตุผลในการเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการเลือกตั้ง กล่าวคือ “เมื่อการเลือกตั้งมีความเป็นธรรม เสียงของประชาชนจึงจะมีความหมาย และสะท้อนความต้องการของประชาชนผ่านการเลือกตั้งได้อย่างถูกต้อง ประชาชนไม่มีอำนาจในการเลือกตั้งอย่างแท้จริงมาเป็นเวลานาน และการเมืองของมาเลเซียยังคงมีการพึ่งพาระบบอุปถัมภ์จากนักการเมือง” ทั้งนี้ แนวร่วมเบอร์เซห์จึงเรียกร้องให้มีการตรวจสอบเกี่ยวกับการละเมิดอำนาจของรัฐบาล ซึ่งทั้งองค์กรภาคประชาสังคม พรรคการเมือง และผู้สังเกตการณ์จากต่างชาติต่างเห็นตรงกันว่าในการเลือกตั้งที่ผ่านมาเลเซียล้มเหลวในการสร้างกระบวนการเลือกตั้งที่เป็นธรรม โดยเฉพาะหลังจากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2547 ได้ปรากฏชัดถึงความไม่เป็นธรรมและความไม่พอใจของประชาชนต่อระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียอย่างมาก ดังนั้นแนวร่วมเบอร์เซห์จึงเห็นว่ามีความจำเป็นที่ชาวมาเลเซียจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียกร้องให้มีการตรวจสอบและผลักดันให้เกิดการปฏิรูประบบการเลือกตั้งอย่างเป็นรูปธรรม

นอกจากการกล่าวถึงความสำคัญของการปฏิรูประบบการเลือกตั้งแล้ว สารสำคัญของแนวร่วมเบอร์เซห์ คือ การเสนอแนวทางการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง ซึ่งประกอบด้วยแนวทางระยะยาวและระยะเร่งด่วน โดยแนวทางการปฏิรูปในระยะเร่งด่วนมี 4 ประการ คือ ประการแรก การใช้หมึกที่ลบออกได้ยากเช่นเดียวกับที่ใช้ในอินโดนีเซียและอินเดีย เพื่อป้องกันการกลับมาเลือกตั้งซ้ำ ประการที่สอง ปฏิรูประบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งทางไปรษณีย์ ประการที่สาม บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะต้องได้รับการปรับปรุงให้มีความถูกต้องเพื่อให้มั่นใจว่าไม่มีผู้สวมรอยมาใช้สิทธิเลือกตั้งทั้งที่ไม่มีสิทธิในการเลือกตั้ง และประการสุดท้าย พรรคการเมืองทุกพรรคควรจะสามารถเข้าถึงสื่อของรัฐได้อย่างเท่าเทียมกัน โดยเฉพาะสื่อกระแสหลักอย่างโทรทัศน์และวิทยุ

สำหรับแนวทางการปฏิรูประบบการเลือกตั้งในระยะยาวซึ่งได้เคยปรากฏในแถลงการณ์ร่วมที่เผยแพร่ต่อรัฐสภามาแล้วในวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2549 ประกอบด้วย 8 ประเด็นสำคัญ คือ ประเด็นแรก ด้านระบบการเลือกตั้ง มีข้อเสนอแนะในการคิดสัดส่วนจำนวนที่นั่งในสภาที่สร้างควมได้เปรียบให้กับรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ การแบ่งเขตเลือกตั้งเพื่อให้มีความได้เปรียบในการชนะการเลือกตั้ง และการสร้างการตระหนักรู้เกี่ยวกับการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์ยุติธรรมให้กับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในแต่ละระดับทั้งในระดับเขต เทศบาล หรือหมู่บ้าน ประเด็นที่สอง ด้านการจัดการเลือกตั้ง แนวร่วมเบอร์เซห์เห็นว่ามีความจำเป็นต้องปฏิรูปคณะกรรมการเลือกตั้ง เพื่อให้สามารถ

ดำเนินการได้อย่างอิสระและไม่ถูกแทรกแซง โดยให้มีตัวแทนจากทุกพรรคการเมืองเข้าไปเป็น คณะกรรมการเลือกตั้ง และอนุญาตให้มีการสังเกตการณ์จากทั้งองค์กรภายในและองค์กรต่างประเทศ ประเด็นที่สาม ด้านพรรคการเมืองและการเสนอชื่อผู้มีสิทธิรับเลือกตั้ง มีการเสนอแนะให้มีการ ปรับปรุงแก้ไขความไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้สมัครรับเลือกตั้งโดยเฉพาะข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้อำนาจดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ การใช้เงินในการสมัครรับเลือกตั้งที่มีมูลค่าสูงทำให้ผู้มีฐานะ ยากจนไม่สามารถลงสมัครรับเลือกตั้งได้ซึ่งเป็นการขัดขวางการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ประเด็นที่สี่ ด้านการรณรงค์หาเสียง แนวร่วมเบอร์เซาะห์เสนอให้มีการกำหนดการรณรงค์หาเสียง เลือกตั้งนานกว่าเดิมซึ่งการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ในปี พ.ศ. 2547 ผู้สมัครรับเลือกตั้งมีเวลาหาเสียง เพียง 8 วัน การปกป้องสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการชุมนุมประท้วงตามรัฐธรรมนูญ การต่อต้านการทุจริตคอร์ปชั่นที่เกิดจากการเลือกตั้ง และควรสนับสนุนให้พรรคการเมืองส่งผู้สมัครรับ เลือกตั้งที่เป็นกลุ่มสตรีหรือกลุ่มคนชายขอบ ประเด็นที่ห้า ด้านสื่อมวลชน แนวร่วมเบอร์เซาะห์เสนอให้ ยกเลิกกฎหมายที่มีการผูกขาดครอบงำสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อโทรทัศน์โดยรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ประเด็นที่หก ด้านเจ้าหน้าที่ของรัฐ การใช้ทรัพยากรและเครื่องมือของรัฐในกิจกรรมการหาเสียงทาง การเมืองอย่างไม่เป็นธรรม และการใช้ระบบอุปถัมภ์ในการกระทำที่ผิดกฎหมาย ประเด็นที่เจ็ด ด้าน บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง แนวร่วมเบอร์เซาะห์ได้เสนอให้มีการปรับปรุงบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ให้เป็นปัจจุบันและมีความถูกต้อง เพื่อป้องกันการถูกลบรายชื่อหรือโยกย้ายรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ออกจากบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง รวมทั้งป้องกันการสวมรอยเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้งและการใช้สิทธิ เลือกตั้งซ้ำซ้อน (phantom voters) อีกทั้งควรนำเครื่องมือที่เป็นระบบอัตโนมัติเข้ามาใช้ในการ ลงทะเบียนเพื่อใช้สิทธิเลือกตั้งเพื่อป้องกันความผิดพลาดและการทุจริต ประเด็นสุดท้าย ด้าน กระบวนการเลือกตั้ง เสนอให้มีการนำหมึกที่ลบได้ยากมาใช้พิมพ์ลายนิ้วมือเพื่อป้องกันการลงคะแนน เสียงซ้ำ และการปรับปรุงระบบการลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ ทั้งนี้แนวร่วมเบอร์เซาะห์ยังได้มีการ เสนอแนะให้รัฐสภามาเลเซียมีการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ในการพิจารณาและปรับปรุง แก้ไขเกี่ยวกับกระบวนการเลือกตั้ง (Bersih, 2007c: Online)

แม้ว่าแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 1.0 จะไม่ได้รับอนุญาตให้มีการชุมนุมประท้วง โดยรัฐบาลและ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้มีการเตือนและห้ามไม่ให้ประชาชนเข้าร่วมการชุมนุมประท้วง แต่แนวร่วมเบอร์ เซาะห์ 1.0 ก็ยังคงยืนยันที่จะมีการเคลื่อนไหวต่อไป โดยการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 1.0 ใน วันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 มีผู้เข้าร่วมการชุมนุมประมาณ 20,000 คน ซึ่งมาจากองค์กรภาค

ประชาสังคม องค์กรพัฒนาเอกชน และที่สำคัญคือผู้ที่สนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้าน โดยทุกคนได้พร้อมใจกันสวมเสื้อสีเหลือง ปกอกแขนสีเหลือง และริบบิ้นสีเหลืองที่มีข้อความและสัญลักษณ์ของแนวร่วมเบอร์เซห์ การที่แนวร่วมเบอร์เซห์ได้เลือกใช้สีเหลืองเป็นสีสัญลักษณ์ของการชุมนุมประท้วงเนื่องจากให้เหตุผลว่าสีเหลืองเป็นสีที่มีความหมายถึงความเป็นประชาธิปไตย สื่อถึงพลังของประชาชนและขบวนการเคลื่อนไหวอย่างเสรีในมาเลเซีย (Bersih, 2007b: Online) ทั้งนี้ แนวร่วมเบอร์เซห์ได้มีการนัดหมายตามจุดนัดหมายสำคัญ ได้แก่ มัสยิดจาเมะ (Masjid Jamek) ปาซาร์ เซอณี (Pasar Seni) และมัสยิดเนอการา (Masjid Negara) และมารวมตัวกันที่จัตุรัสเอกราช (Merdeka Square) หลังจากนั้นได้มีการเดินขบวนไปยังพระราชวังอิสตานา (Istana) เพื่อนำหนังสือร้องเรียนไปยื่นต่อสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซีย ในขณะที่รัฐบาลได้พยายามในการสกัดกั้นการเข้ามาร่วมชุมนุมของประชาชนด้วยวิธีการต่าง เช่น การปิดเส้นทางถนนสายหลักที่มุ่งไปสู่ใจกลางกรุง กัวลาลัมเปอร์ การปิดพื้นที่บริเวณจัตุรัสเอกราช และการหยุดเดินรถโดยสารสาธารณะอย่างรถประจำทางและรถไฟฟ้าที่มุ่งสู่จัตุรัสเอกราชซึ่งเป็นสถานที่นัดหมายในการรวมตัวกันแนวร่วมเบอร์เซห์ นอกจากนี้ตำรวจยังได้มีการยึดอุปกรณ์และเครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการชุมนุม เช่น เสื้อสีเหลือง ป้ายประชาสัมพันธ์ และการโจมตีเว็บไซต์ของแนวร่วมเบอร์เซห์ในช่วงก่อนหน้าการชุมนุมและระหว่างการชุมนุม โดยรัฐบาลมาเลเซียถือว่าการเดินขบวนของแนวร่วมเบอร์เซห์เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย เนื่องจากอ้างว่าแนวร่วมเบอร์เซห์เป็นกลุ่มที่ไม่ได้มีการจดทะเบียนอย่างถูกต้อง (Registrar of Societies - ROS) (Khuo, 2014a: 97) จึงตัดสินใจให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสกัดกั้นการเดินขบวนและสลายการชุมนุมด้วยการใช้แก๊สน้ำตาและการฉีดน้ำ ต่อมาหลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อนุญาตให้มีคณะผู้แทนเข้าไปยื่นหนังสือให้กับเจ้าหน้าที่ของพระราชวัง ซึ่งในคณะผู้แทนนั้นประกอบด้วยนายอับดุล ฮาดิ อาวัง (Abdul Hadi Awang) หัวหน้าพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย นายลิม กิต เซียง (Lim Kit Siang) หัวหน้าพรรคกิจประชาธิปไตย และนายอันวา อิบราฮิม (Anwar Ibrahim) หัวหน้าพรรคยุติธรรมมาเลเซียร่วมอยู่ด้วย อย่างไรก็ตาม จากเหตุการณ์การเดินขบวนประท้วงของแนวร่วมเบอร์เซห์ 1.0 ทำให้มีแกนนำและผู้เข้าร่วมชุมนุมประท้วงถูกจับกุมทั้งหมด 34 คน แต่ก็ได้รับการปล่อยตัวในคืนวันเดียวกันนั้น

การเคลื่อนไหวแนวร่วมเบอร์เซห์ ครั้งที่ 2 (Bersih 2.0)

เนื่องจากข้อเสนอของแนวร่วมเบอร์เซห์ 1.0 ไม่ได้รับการตอบสนองจากรัฐบาลและคณะกรรมการการเลือกตั้งในการนำไปปฏิรูปในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 ในปี พ.ศ. 2551 และถึงแม้ว่าผลการเลือกตั้งแนวร่วมแห่งชาติยังคงได้รับชัยชนะและได้บริหารประเทศต่อไป แต่รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติก็ไม่สามารถครองเสียงส่วนใหญ่ในสภา 2 ใน 3 ได้เช่นเดิมอย่างที่เคยเป็นมา แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับความนิยมที่ลดลงของรัฐบาล ในขณะที่ฝ่ายค้านซึ่งมีการรวมตัวกันเป็นแนวร่วมประชาชนได้รับคะแนนเสียงเพิ่มมากขึ้น โดยมีนักวิชาการบางส่วนอธิบายว่าเป็นผลมาจากบทบาทของกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมที่สร้างการตระหนักรู้ทางการเมืองจากการให้ข้อมูลข่าวสารในอีกทางหนึ่งนอกจากข้อมูลจากสื่อกระแสหลัก โดยเฉพาะบทบาทการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในช่วงก่อนการเลือกตั้ง ดังนั้นจากการไม่ตอบสนองของรัฐบาลในการปฏิรูประบบเลือกตั้งในครั้งที่ผ่านมาและบทบาทการเคลื่อนไหวที่ค่อนข้างประสบความสำเร็จในการเรียกเสียงสนับสนุนจากชาวมาเลเซียของแนวเบอร์เซห์ 1.0 ได้ส่งผลให้มีการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ครั้งที่ 2 เพื่อผลักดันให้รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติดำเนินการปฏิรูปการเลือกตั้งและปฏิรูปทางการเมืองก่อนที่จะมีการเลือกตั้งครั้งต่อไป โดยการเคลื่อนไหวครั้งนี้เกิดขึ้นในวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2554 และได้รับการขนานนามว่าเป็น การเดินเพื่อประชาธิปไตย (Walk for Democracy) และมีการประกาศอย่างเป็นทางการว่าแนวร่วมเบอร์เซห์เป็นขบวนการเคลื่อนไหวที่ไม่ได้มีการเลือกข้างทางการเมืองฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง (non-partisan) โดยแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ได้มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำจากแต่เดิมที่เป็นแกนนำจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านไปสู่แกนนำที่มาจากองค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาสังคม อีกทั้งยังมีการขยายการชุมนุมไปยังเมืองสำคัญต่าง ๆ ในต่างประเทศซึ่งมีชาวมาเลเซียอาศัยอยู่ และความเปลี่ยนแปลงสำคัญที่ต่างไปจากการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 1.0 คือ ชาวมาเลเซียที่เข้ามามีส่วนร่วมสนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซห์ได้ขยายไปยังทุกกลุ่มเชื้อชาติและศาสนาในสังคมมาเลเซีย ซึ่งแตกต่างจากการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 1.0 ที่ผู้เข้ามามีส่วนร่วมในการชุมนุมประท้วงส่วนใหญ่เป็นผู้ที่สนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้านของมาเลเซีย ทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 เกิดการขยายตัวและได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียเพิ่มมากขึ้น

แนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 เป็นผลสืบเนื่องมาจากการชุมนุมประท้วงในครั้งแรก เพื่อเป็นการรวบรวมข้อเรียกร้องและเสนอวิธีการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง เพราะจากการเดินขบวนของแนวร่วมเบอร์เซห์ 1.0 ในปี พ.ศ. 2550 รัฐบาลมาเลเซียและคณะกรรมการเลือกตั้งยังไม่ได้มีการพิจารณา

ประเด็นการปฏิรูประบบการเลือกตั้งตามข้อเรียกร้องของแนวร่วมเบอร์เซห์ โดยเฉพาะแนวทางในการปฏิรูปในระยะสั้น 4 ประการ ตามข้อเสนอของแนวร่วมเบอร์เซห์ 1.0 นางอัมบิกา ศรีเนवासัน (Ambiga Sreenivasan) แกนนำของแนวร่วมเบอร์ 2.0 จึงได้มีการเสนอวิธีการแก้ปัญหาเพื่อปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซียที่สำคัญ 8 ประการ (Bersih, 2011a: Online) ได้แก่

ประการแรก การปรับปรุงบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง เนื่องจากแนวร่วมเบอร์เซห์เห็นว่าบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีความผิดพลาดและน่าสงสัยหลายประการ เช่น การลดลงของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง การลงทะเบียนของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในทะเบียนบ้านเดียวกันจำนวนมากผิดปกติหรือแม้แต่กรณีของการไม่ปรากฏชื่อในทะเบียนบ้าน บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งจึงจะต้องได้รับการปรับปรุงให้เป็นปัจจุบันและมีความถูกต้องเพื่อไม่ให้มี “ผู้สวมรอยใช้สิทธิเลือกตั้ง” (phantom voters) ทะเบียนรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งกับผลการเลือกตั้งของประชาชนจะต้องมีความถูกต้องและสอดคล้องกัน นอกจากนี้แนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ยังได้เรียกร้องให้กับคณะกรรมการการเลือกตั้งของมาเลเซียให้หันมาใช้ระบบลงทะเบียนแบบอัตโนมัติในการลงทะเบียนสำหรับผู้ที่มิสิทธิเลือกตั้งเพื่อความโปร่งใส

ประการที่สอง การปฏิรูปการเลือกตั้งทางไปรษณีย์ ระบบการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งทางไปรษณีย์จะต้องได้รับการแก้ไขปรับปรุงเพื่อรับรองสิทธิของชาวมาเลเซียทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ไม่ควรเปิดโอกาสให้เพียงเฉพาะชาวมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศเท่านั้น แต่ควรเปิดโอกาสให้มีการลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์ภายในประเทศด้วยสำหรับผู้ที่ไม่สามารถออกไปลงคะแนนเสียงในวันเลือกตั้งได้ โดยเฉพาะ ตำรวจ ทหาร และข้าราชการ ซึ่งจะต้องปฏิบัติหน้าที่ในวันที่มีการเลือกตั้ง และระบบการลงคะแนนเสียงทางไปรษณีย์จะต้องมีความโปร่งใสและตรวจสอบได้ โดยจะต้องอนุญาตให้ตัวแทนพรรคการเมืองได้เข้าไปสังเกตการณ์การเลือกตั้งทางไปรษณีย์ในทุกขั้นตอน

ประการที่สาม การนำหมึกที่ลบออกได้ยามมาใช้ในการเลือกตั้ง แนวร่วมเบอร์เซห์ต้องการให้คณะกรรมการการเลือกตั้งนำหมึกที่ลบออกได้ยามมาใช้ในขั้นตอนของการพิมพ์ลายนิ้วมือสำหรับการเลือกตั้งในทุกครั้ง เพื่อป้องกันการทุจริตในการเลือกตั้ง ในปี พ.ศ. 2550 คณะกรรมการการเลือกตั้งได้ตัดสินใจที่จะนำหมึกที่ลบออกได้ยามมาใช้ในการเลือกตั้ง แต่อย่างไรก็ตาม ในวันสุดท้ายก่อนที่จะมีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 ในปี พ.ศ. 2551 คณะกรรมการการเลือกตั้งกลับยกเลิกการใช้หมึกดังกล่าวโดยอ้างเหตุผลทางกฎหมายและข่าวลือเกี่ยวกับการก่อวินาศกรรม แนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0

จึงได้มีการเรียกร้องให้ใช้หมึกที่ลบออกได้ยากสำหรับการเลือกตั้งครั้งที่ 13 ที่กำลังจะมาถึง ซึ่งการเพิกเฉยของคณะกรรมการการเลือกตั้งต่อข้อเรียกร้องของแนวร่วมเบอร์เซห์ยิ่งทำให้เกิดความสงสัยต่อความโปร่งใสในการจัดการเลือกตั้ง

ประการที่สี่ การกำหนดให้มีการรณรงค์หาเสียงอย่างน้อย 21 วันก่อนการเลือกตั้ง คณะกรรมการการเลือกตั้งควรกำหนดเวลาอย่างน้อย 21 วัน เพื่อให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้มีเวลาสำหรับการรณรงค์หาเสียงจากผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และเพื่อให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้มีเวลาในการพิจารณาไตร่ตรองผู้แทนทางการเมืองของพวกเขา นอกจากนี้ยังทำให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งได้มีเวลามากขึ้นในการไปหาเสียงในพื้นที่ชนบทห่างไกล โดยแนวร่วมเบอร์เซห์ได้อ้างถึงการเลือกตั้งครั้งแรกของสหพันธรัฐมลายาในปี พ.ศ. 2498 ภายใต้การปกครองของอาณานิคมอังกฤษได้มีการกำหนดให้มีการรณรงค์หาเสียงเป็นเวลา 42 วันก่อนการเลือกตั้ง ในขณะที่การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 ในปี พ.ศ. 2551 พรรคการเมืองและผู้สมัครรับเลือกตั้งกลับมีเวลาเพียงแค่ 8 วันสำหรับการรณรงค์หาเสียง

ประการที่ห้า การเปิดโอกาสให้เข้าถึงสื่อมวลชนอย่างเสรีและเท่าเทียมกัน แนวร่วมเบอร์เซห์มองว่าสื่อกระแสหลักของมาเลเซียอยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลจึงทำให้ไม่มีอิสระในการนำเสนอข่าวสารมากนัก และยังมี การปิดกั้นการนำเสนอข่าวสารของพรรคการเมืองอื่น ๆ อีกด้วย แนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 จึงได้มีการเรียกร้องต่อคณะกรรมการการเลือกตั้งเพื่อผลักดันให้ทุกพรรคการเมืองสามารถเข้าถึงสื่อต่าง ๆ ในการรณรงค์หาเสียงและการนำเสนอข่าวสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อกระแสหลักอย่างเช่น วิทยุ โทรทัศน์แห่งชาติมาเลเซีย รวมทั้งสำนักข่าวเบอานามา (Bernama) ที่ควรมีการแบ่งปันพื้นที่ในการรายงานข่าวเกี่ยวกับพรรคการเมืองทุกพรรคอย่างเหมาะสมและเท่าเทียมกัน

ประการที่หก การสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กรของรัฐ องค์กรของรัฐจะต้องปฏิบัติหน้าที่ตามความรับผิดชอบอย่างอิสระและเป็นธรรม โดยการยึดหลักนิติรัฐและหลักประชาธิปไตย องค์กรของรัฐที่สำคัญ เช่น ศาลยุติธรรม สภานายความ สำนักงานต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันแห่งชาติ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นต้น จะต้องปฏิรูปบทบาทหน้าที่ของตนเองให้มีความเป็นอิสระและเป็นธรรมจากการแทรกแซงเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน เช่นเดียวกับคณะกรรมการเลือกตั้งซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการสร้างระบบการเลือกตั้งที่เป็นมาตรฐานและน่าเชื่อถือ

ประการที่เจ็ด การต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน แนวร่วมเบอร์เซห์และประชาชนชาวมาเลเซียมีความเห็นสอดคล้องกันในการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันในทุกรูปแบบ โดยในปัจจุบันรัฐบาลได้มี

การนำเสนอการจัดการทุจริตที่เป็นเพียงการพูดเพื่อสร้างความนิยมจากประชาชน แต่ในทางปฏิบัติกลับไม่สามารถทำให้เกิดความสำเร็จได้ แนวร่วมเบอร์เซห์จึงต้องการให้มีการปฏิบัติอย่างจริงจังในการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ประการสุดท้าย การต่อต้านการเมืองที่อยู่นอกเหนือกติกา ซึ่งถือเป็นลักษณะสำคัญทางการเมืองของมาเลเซีย แนวร่วมเบอร์เซห์เรียกร้องให้นักการเมืองและพรรคการเมืองทุกพรรคยุติพฤติกรรมทางการเมืองในระบบอุปถัมภ์ แต่สิ่งที่ควรให้ความสำคัญคือนโยบายในการพัฒนาประเทศ

สถานการณ์การชุมนุมประท้วงของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ได้เริ่มขึ้นจากการที่แกนนำของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ได้มีการตกลงกับรัฐบาลก่อนหน้าที่จะมีการชุมนุม โดยยอมรับข้อเสนอของรัฐบาลที่จะใช้สนามกีฬาเป็นพื้นที่ในการชุมนุมครั้งนี้ แต่หลังจากนั้นรัฐบาลก็ได้ปฏิเสธการอนุญาตให้ใช้สนามกีฬาเมอเดกา (Merdeka Stadium) เป็นพื้นที่ในการชุมนุม อย่างไรก็ตามแนวร่วมเบอร์เซห์ยังคงยืนยันที่จะชุมนุมในสนามกีฬาต่อไปตามเดิม ในวันที่มีการชุมนุมเจ้าหน้าที่ตำรวจได้พยายามในการสกัดกั้นโดยการปิดเส้นทางจราจร และหยุดการเดินทางขนส่งสาธารณะในกรุงกัวลาลัมเปอร์ และหนึ่งวันก่อนหน้านั้นได้มีการประกาศรายชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับแนวร่วมเบอร์เซห์ โดยเฉพาะแกนนำคนสำคัญเพื่อสกัดกั้นไม่ให้เข้ามายังกรุงกัวลาลัมเปอร์ อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีความพยายามในการขัดขวางการชุมนุม แต่ผู้ชุมนุมบางส่วนก็สามารถเดินทางไปยังสนามกีฬาเมอเดกาได้สำเร็จ การชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนมากกว่าในครั้งแรกโดยมีจำนวนของผู้เข้าร่วมชุมนุมประมาณ 30,000 คน แม้ว่าแกนนำแนวร่วมเบอร์เซห์จะอ้างว่ามีผู้ชุมนุมถึงประมาณ 50,000 คน อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่ตำรวจได้มีการใช้กำลังในการปราบปรามผู้ชุมนุมด้วยการใช้แก๊สน้ำตาและการฉีดน้ำเพื่อสลายการชุมนุมทำให้มีผู้เข้าร่วมชุมนุมเสียชีวิต 1 ราย และมีการจับกุมผู้เข้าร่วมชุมนุม แกนนำ และนักการเมือง ประมาณ 1,600 คน ซึ่งได้มีการทยอยปล่อยตัวในภายหลัง (Liw and Leifer, 2015: 104) ในขณะเดียวกันพรรคอัมโนในฐานะพรรคการเมืองแกนนำของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ โดยนายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค ได้มีการแสดงความเห็นว่าการชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 เป็นเพียงแค่การสร้างควมวุ่นวายในสังคมมาเลเซียเท่านั้น และอาจนำไปสู่การประท้วงต่อต้านจากฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซห์ได้ ทั้งนี้สิ่งที่รัฐบาลให้ความสำคัญคือความปลอดภัยของประชาชนชาวมาเลเซีย

อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ได้มีการขยายไปยังชาวมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ โดยมีการร่วมชุมนุมไปพร้อมกับแนวร่วมเบอร์เซห์ที่ชุมนุมอยู่ในประเทศ

มาเลเซีย ซึ่งพบว่ามี การชุมนุมของชาวมาเลเซียตามเมืองต่าง ๆ ทั่วโลกทั้งหมด 38 เมือง มีจำนวนผู้เข้าร่วมชุมนุมรวมกันประมาณ 4,000 คน แสดงให้เห็นว่าชาวมาเลเซียในต่างประเทศมีความเป็นห่วงต่อสถานการณ์ทางการเมืองในมาเลเซีย และสนับสนุนเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซห์ในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งให้มีความเป็นธรรม นอกจากนี้แรงกดดันจากการชุมนุมประท้วงของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ทำให้รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการการปฏิรูปการเลือกตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่ในการพิจารณาและตรวจสอบประเด็นการปฏิรูประบบการเลือกตั้งตามข้อเรียกร้องของแนวร่วมเบอร์เซห์ ซึ่งนับว่าเป็นการตอบสนองต่อการเรียกร้องของของแนวร่วมเบอร์เซห์อย่างเป็นรูปธรรมครั้งสำคัญเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนหน้านี้ แม้ว่าจะมีการใช้ความรุนแรงในการต่อต้านการชุมนุม แต่แนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ก็ได้แสดงให้เห็นว่าการชุมนุมโดยสงบนั้นเป็นสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญและเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตย การชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ที่ขยายตัวมากขึ้นในครั้งนี้ได้กระตุ้นให้เกิดการถกเถียงกันเกี่ยวกับสิทธิพลเมืองและการเติบโตขยายตัวมีส่วนร่วมทางการเมืองของชาวมาเลเซียอีกด้วย

การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ ครั้งที่ 3 (Bersih 3.0)

การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ครั้งที่ 3 เป็นการนัดหมายชุมนุมประท้วงอย่างสงบที่เรียกว่า นั่งประท้วง (sit-in) จัดขึ้นในวันที่ 28 เมษายน พ.ศ. 2555 บริเวณจัตุรัสเอกราชกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่เป็นสัญลักษณ์ของการได้รับเอกราชจากอาณานิคมอังกฤษของมาเลเซีย โดยการชุมนุมประท้วงครั้งนี้มีปัจจัยสำคัญมาจากความไม่พอใจต่อการทำงานของ “คณะกรรมการของรัฐสภาเพื่อการปฏิรูปการเลือกตั้ง” (Parliamentary Selection Committee on Electoral Reform - PSC) (Khuo, 2014a: 99) ซึ่งเป็นคณะกรรมการชุดหนึ่งที่ถูกตั้งขึ้นโดยรัฐสภามาเลเซียในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2554 หลังจากการชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ซึ่งคณะกรรมการชุดดังกล่าวประกอบด้วยกรรมการ 9 ท่าน ประกอบด้วย กรรมการจากแนวร่วมแห่งชาติ 5 ท่าน กรรมการจากแนวร่วมประชาชน 3 ท่าน และกรรมการจากรัฐสภา 1 ท่าน มีหน้าที่รับผิดชอบในการรวบรวมและพิจารณาข้อเสนอและคำแนะนำจากคณะอนุกรรมการต่าง ๆ กลุ่มภาคประชาสังคมของมาเลเซีย พรรคการเมืองฝ่ายค้าน รวมทั้งการสำรวจความคิดเห็นจากประชาชน โดยในวันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2554 แนวร่วมเบอร์เซห์ก็ได้มีการเสนอร่างแนวทางการปฏิรูประบบการเลือกตั้งเพื่อให้คณะกรรมการชุดดังกล่าวพิจารณาเช่นเดียวกัน (Bersih, 2011c: Online)

หลังจากที่คณะกรรมการธิการของรัฐสภาเพื่อการปฏิรูปการเลือกตั้งได้รวบรวมและพิจารณาข้อเสนอและคำแนะนำจากทุกฝ่ายเรียบร้อยแล้ว ในวันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2555 จึงได้มีการเปิดเผยรายงานการพิจารณาฉบับสมบูรณ์ ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะเพื่อเป็นการปรับปรุงระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียทั้งหมด 22 ประการ แล้วนำเสนอพิจารณาผ่านสภาผู้แทนราษฎรโดยไม่ได้เปิดโอกาสให้มีการอภิปรายจากภาคส่วนต่าง ๆ ซึ่งรัฐสภาก็ได้ผ่านรายงานการพิจารณาฉบับดังกล่าวด้วยเสียงส่วนใหญ่เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติต่อไป ในขณะที่แนวร่วมเบอร์เซห์และพรรคการเมืองฝ่ายค้านยังคงไม่ได้เห็นด้วยกับรายงานการปรับปรุงระบบการเลือกตั้งฉบับดังกล่าวหลายประการ โดยเฉพาะในประเด็นของการติดตามและกำกับให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม หลังจากนั้น แนวร่วมเบอร์เซห์จึงได้ทำหนังสือตอบกลับไปยังคณะกรรมการธิการของรัฐสภาเพื่อการปฏิรูปการเลือกตั้ง โดยมีความเห็นว่า ข้อเสนอแนะหลายประการที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของคณะกรรมการการเลือกตั้งยังไม่ได้รับการพิจารณาแก้ไขให้ดีขึ้น จึงได้มีเสนอแนะกลับไปยังคณะกรรมการชุดดังกล่าวเพื่อตรวจสอบแก้ไขให้เป็นไปตามคำแนะนำ ทั้งนี้ แนวร่วมเบอร์เซห์ยังเห็นว่ามีอุปสรรคที่ชัดเจนอยู่ 2 ประการคือ ประการแรก คณะกรรมการการเลือกตั้งไม่มีความสามารถหรือไม่มีความตั้งใจที่จะริเริ่มในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งตั้งแต่แรก แนวร่วมเบอร์เซห์จึงไม่มั่นใจต่อการนำข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการชุดดังกล่าวไปปฏิบัติอย่างจริงจัง ประการที่สอง ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการปฏิรูปเลือกตั้งหลายข้อสามารถทำได้ทันทีโดยไม่ต้องกำหนดกรอบระยะเวลาที่เวลานาน (Bersih, 2012b: Online) จากสาเหตุเหล่านี้ทำให้แนวร่วมเบอร์เซห์ไม่มั่นใจว่าในการเลือกตั้งครั้งต่อไป (ครั้งที่ 13) ข้อเรียกร้องของแนวร่วมเบอร์เซห์จะยังคงไม่ได้รับการปฏิรูปอย่างจริงจัง จึงนำไปสู่การชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ 3.0

สำหรับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 3.0 ได้มีการเสนอข้อเรียกร้องเพิ่มเติม นอกเหนือจากที่เคยได้เสนอแล้วในการเคลื่อนไหวครั้งที่ 2 กล่าวคือ แนวร่วมเบอร์เซห์ 3.0 เรียกร้องให้คณะกรรมการการเลือกตั้งของมาเลเซียลาออกจากตำแหน่ง และการอนุญาตให้ผู้สังเกตการณ์ระหว่างประเทศมาร่วมสังเกตการณ์การเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 13 อย่างไรก็ตาม การชุมนุมประท้วงของแนวร่วมเบอร์เซห์ 3.0 ได้มีการนัดหมายที่บริเวณจัตุรัสเอกราช โดยในวันเดียวกันนั้นได้มีการนัดหมายพร้อมกันกับการชุมนุมในพื้นที่ต่าง ๆ ทั้งในประเทศและตามเมืองสำคัญต่าง ๆ ที่มีเครือข่ายแนวร่วมเบอร์เซห์ทั่วโลก ก่อนหน้าที่จะมีการชุมนุมเกิดขึ้น รัฐบาลได้เสนอให้ใช้สนามกีฬาเมอเดอกาเป็นสถานที่ชุมนุมอีกครั้งหนึ่ง แต่แกนนำของแนวร่วมเบอร์เซห์ยังคงยืนยันที่จะชุมนุมบริเวณจัตุรัสเอกราช

ราช เนื่องจากการใช้สนามกีฬาเมเดอคาทำให้ผู้เข้าร่วมชุมนุมไม่สะดวกในการเดินทางและไม่มี ความเชื่อมั่นกับข้อเสนอของทางรัฐบาลที่เกรงว่าจะไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้อีกเมื่อถึงวันที่นัดหมายชุมนุม และการชุมนุมในสถานที่ปิดจะเป็นการอุปสรรคต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชน ในขณะที่หน่วยงานของรัฐบาลได้มีกล่าวโจมตีการชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ว่าเป็นขบวนการเคลื่อนไหวหัวรุนแรง โดยสื่อที่สนับสนุนรัฐบาลมีการรายงานข่าวว่าผู้ชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์มีความพยายามจะ กระตุ้นให้เกิดการจลาจลทางเชื้อชาติ การก่อความไม่สงบทางการเมือง และการขับไล่รัฐบาล เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงมีความจำเป็นที่จะต้องป้องกันเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้นกับประชาชน ด้วยการสกัดกั้นไม่ให้ผู้ชุมนุมเข้ามายังบริเวณจตุรัสเอกราชถึงแม้ว่าจะจะเป็นสถานที่สาธารณะก็ตาม ซึ่งในช่วงเหตุการณ์ ปกติสถานที่ดังกล่าวอนุญาตให้สามารถทำกิจกรรมทางด้านกีฬาและวัฒนธรรมหรือกิจกรรมที่เป็น ประโยชน์สำหรับประชาชนได้ แต่จะไม่อนุญาตสำหรับการทำกิจกรรมทางการเมือง (Smeltzer and Pare, 2015: 125) โดยรัฐบาลอ้างว่าการชุมนุมประท้วงที่เกิดขึ้นทั่วประเทศไม่ใช่เหตุการณ์ปกติซึ่ง ส่งผลต่อความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศ จึงมีการประกาศให้การชุมนุมของแนวร่วมเบอร์ เซห์ 3.0 เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้บังคับใช้กฎหมายด้วยการปิดเส้นทาง การจราจรและหยุดการขนส่งมวลชนสาธารณะเพื่อขัดขวางการเข้าสู่พื้นที่ชุมนุม

แต่อย่างไรก็ตาม การชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ 3.0 ก็ได้เกิดขึ้นและนับว่าเป็นการชุมนุม ที่ใหญ่ที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกรชุมนุมใน 2 ครั้งที่ผ่านมา โดยข้อมูลจากฝ่ายรัฐบาลอ้างว่ามี ผู้เข้าร่วมชุมนุมประมาณ 22,000 คน แต่ข้อมูลทางแนวร่วมเบอร์เซห์ก็กล่าวว่ามีผู้ชุมนุมมากถึง ประมาณ 300,000 คน ในขณะที่ข้อมูลจากสื่อมวลชนภายในประเทศเสนอว่ามีผู้ชุมนุมประมาณ 80,000 - 100,000 คน นอกจากนี้ก็ยังมีกรชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ในต่างประเทศอีก 35 ประเทศอีกด้วย สถานการณ์การชุมนุมได้นำไปสู่การปะทะกันระหว่างผู้ชุมนุมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ ต้องการสลายการชุมนุม การชุมนุมได้เกิดความวุ่นวายเมื่อตำรวจได้ยิงแก๊สน้ำตาและฉีดน้ำใส่ผู้ชุมนุม แก๊สน้ำตาคว่า 900 กระป๋องได้ถูกยิงใส่ผู้ชุมนุมเพื่อสลายการชุมนุมและผลักดันผู้เข้าร่วมชุมนุมให้ออก จากพื้นที่ แต่สิ่งที่ทำให้เกิดความไม่พอใจให้กับผู้ชุมนุมคือการตอบโต้ที่รุนแรงจากเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่ง กระทำเกินกว่าเหตุ จึงทำให้มีการตอบโต้การกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยการตั้งสิ่งกีดขวาง การ ขวางปาสิ่งของใส่เจ้าหน้าที่ตำรวจ และการสร้างความเสียหายให้กับรถตำรวจ ซึ่งทำให้มีการจับกุมผู้ ชุมนุมจำนวน 512 คน (Bersih, 2012a: Online) หลังจากนั้นนางอัมบิกา ศรีเนวาสัน แกนนำแนว ร่วมเบอร์เซห์ และนางมาเรีย ชิน อับดุลละห์ (Maria Chin Abdullah) คณะกรรมการแนวร่วมเบอร์

เซเชที่ได้ถูกแจ้งปรับโดยศาลว่าการกรุงกัวลาลัมเปอร์ (KL City Hall) เป็นเงิน 351203.45 ริงกิต มาเลเซีย ในข้อหาสร้างความวุ่นวายและทำลายทรัพย์สินสาธารณะ ซึ่งเป็นผลจากการทำผิดกฎหมาย เกี่ยวกับการใช้พื้นที่สาธารณะ

ผลจากการชุมนุมถือได้ว่าเป็นการสร้างปรากฏการณ์ในการเคลื่อนไหวทางการเมืองของ มาเลเซียที่สำคัญ เพราะถือได้ว่าเป็นขบวนการที่ประสบความสำเร็จในการขยายตัวไปสู่การสนับสนุน ของมวลชนจำนวนมาก นอกจากการมีผู้สนับสนุนที่เพิ่มขึ้นแล้ว แนวร่วมเบอร์เซเชห์ 3.0 ยังได้ขยาย เป้าหมายของการปฏิรูปไปยังประเด็นต่าง ๆ ทางสังคมเพิ่มขึ้นอีกด้วย เช่น ประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม สิทธิทางศาสนา โครงการประกันสุขภาพแบบใหม่ และการปฏิรูปการศึกษา ทั้งนี้การชุมนุมของแนว ร่วมเบอร์เซเชห์ได้กระตุ้นให้รัฐบาลต้องหันกลับมาพิจารณาข้อเรียกร้องต่าง ๆ โดยนายกรัฐมนตรีนา จิบ ราซัค ได้ให้สัญญาว่าจะปฏิรูปและยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในที่จำกัดสิทธิเสรีภาพในการ แสดงออกทางการเมือง ในขณะที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านเองก็ได้ใช้สถานการณ์การชุมนุมของแนว ร่วมเบอร์เซเชห์ในการโจมตีการบริหารงานของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ โดยได้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาล ล้มเหลวในการทำงานและได้รับความนิยมนจากชาวมาเลเซียน้อยลง โดยเฉพาะการใช้ความรุนแรงใน การสลายการชุมนุม นำไปสู่การตั้งคำถามต่อรัฐบาลมาเลเซียในประเด็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและ เสรีภาพในการชุมนุม อย่างไรก็ตามแม้ว่าเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซเชห์จะยังไม่ประสบความสำเร็จ แต่ก็ได้สร้างขบวนการเคลื่อนไหวที่ก้าวข้ามความแตกต่างทางเชื้อชาติและศาสนาหรือแม้แต่แนวคิด ทางการเมืองให้เกิดขึ้นในสังคมมาเลเซีย ซึ่งจะส่งผลดีต่อพัฒนาการทางการเมืองของมาเลเซียใน อนาคต

3.2 ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม

บทบาทการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรมทั้ง 3 ครั้งที่ผ่านมา ข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียที่กำลัง กลับมามีบทบาทสำคัญอีกครั้งหนึ่งในบริบทการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของมาเลเซีย ความ เปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือการเกิดขึ้นขององค์กรการเคลื่อนไหวที่ประสบความสำเร็จในการได้รับการ สนับสนุนจากชาวมาเลเซียจำนวนมาก จนนำไปสู่การเคลื่อนไหวที่มีขนาดใหญ่และสามารถจัด อุปสรรคที่เกิดจากความหลายทางเชื้อชาติและศาสนา รวมทั้งความกล้าในการออกมาเคลื่อนไหวและ การกระทำรวมหมู่ซึ่งขัดต่อกฎหมายเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมและแสดงออกทางการเมืองของมาเลเซีย

จนอาจนับได้ว่าเป็นขบวนการของชาวมาเลเซียทั้งมวลที่ยังคงสามารถมีบทบาทอย่างต่อเนื่องและสร้างผลสะท้อนให้กับรัฐบาลในการรับฟังและตอบสนองข้อเรียกร้องของแนวร่วมเบอร์เซห์ ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนักในสังคมมาเลเซีย ดังนั้นการเคลื่อนไหวที่มีขนาดใหญ่ที่มีประชาชนสนับสนุนจำนวนมากจึงเท่ากับการสร้างแรงกดดันให้กับรัฐได้มากเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ ความสำเร็จและการเติบโตของบทบาทการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ได้เกิดขึ้นจากทั้งปัจจัยที่สำคัญหลายประการ โดยใน ส่วนนี้จะเป็นการนำเสนอปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและการขยายตัวของแนวร่วมเบอร์เซห์ด้วยการวิเคราะห์และอธิบายผ่านกรอบทฤษฎีขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งประกอบด้วย 3 ปัจจัยที่สำคัญคือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ได้แก่ การเมืองแบบระบบอำนาจนิยมกับการจัดการเลือกตั้งของมาเลเซียและการเปลี่ยนแปลงผู้นำทางการเมืองของมาเลเซีย ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำแนวร่วมเบอร์เซห์ การขยายเครือข่ายเป็นแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติ และการขยายการสนับสนุนผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ และปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิด ได้แก่ การสร้างกรอบความคิดเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของระบบการเลือกตั้งมาเลเซีย

3.2.1 ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง

ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมืองที่มีผลต่อโอกาสการเคลื่อนไหวและการขยายตัวของแนวร่วมเบอร์เซห์ประกอบด้วยประเด็นที่มีความสำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก ความไม่พอใจต่อระบบการเมืองอำนาจนิยมกับการจัดการเลือกตั้งของมาเลเซีย ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าระบบการเมืองของมาเลเซียนั้นมีลักษณะแบบอำนาจนิยม โดยมีเพียงรัฐบาลเดียวที่ครองอำนาจมาอย่างยาวนานจึงทำให้มีการผูกขาดอำนาจทางการเมืองจากกลุ่มการเมืองของแนวร่วมแห่งชาติเพียงฝ่ายเดียว นอกจากนี้ยังได้มีการสร้างกลไกต่าง ๆ ทางการเมืองเพื่อรักษาอำนาจหรือสืบทอดอำนาจทางการเมือง ซึ่งส่งผลต่อการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน โดยเฉพาะการบังคับใช้กฎหมายที่ละเมิดสิทธิเสรีภาพของประชาชนหรือนโยบายที่สร้างความได้เปรียบให้กับรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ แม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียจะให้การรับรองสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนทุกกลุ่มเชื้อชาติก็ตาม การสร้างกลไกเพื่อรักษาอำนาจทางการเมืองที่สำคัญของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติคือ การแทรกแซงระบบการจัดการเลือกตั้ง ซึ่งถูกวิพากษ์วิจารณ์จากแนวร่วมเบอร์เซห์ว่าเป็นการสร้างความได้เปรียบให้กับแนวร่วมแห่งชาติในการเอาชนะการเลือกตั้งทำให้เกิดความไม่

เป็นธรรมและการทุจริตในการเลือกตั้งหลายประการ นำไปสู่ความไม่พอใจของกลุ่มพรรคการเมือง ฝ่ายค้านและองค์กรภาคประชาสังคมในมาเลเซียจนเกิดเป็นการรวมตัวกันออกมาเคลื่อนไหวทางการเมือง นอกจากนี้โครงสร้างของระบบการเมืองการปกครองมาเลเซียที่เป็นกึ่งประชาธิปไตยกึ่งอำนาจนิยม ยังเป็นโอกาสที่เอื้อให้เกิดการสร้างและขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมตาม สมมุติฐานของ Eisinger เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของระบบการเมืองที่ทำให้เกิดการประท้วง ซึ่งอธิบายว่าโอกาสการชุมนุมประท้วงไม่ค่อยเกิดในระบบที่ปิดสนิทหรือเปิดกว้าง แต่จะเกิดขึ้นมากในระบบการเมืองที่เริ่มเปิด หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งได้ว่าการประท้วงจะเกิดขึ้นมากในระบบการเมืองที่กึ่งเปิดกึ่งปิด เพราะแม้ว่าระบบการเมืองจะเริ่มเปิดแต่การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นช้ากว่า ความคาดหวังของประชาชน (สมชัย ภัทรธรรณานันท์, 2559: 138) ซึ่งเป็นลักษณะของโครงสร้างทางการเมืองของมาเลเซียที่ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปสู่การตื่นตัวทางการเมืองมากขึ้นหลังสิ้นสุดยุค นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ซึ่งเปิดโอกาสให้กลุ่มคนที่เคยถูกกีดกันเริ่มมีบทบาททางการเมืองมากขึ้น และประการที่สอง ในช่วงปลายทศวรรษ 2540 จนถึงต้นทศวรรษ 2550 สถานการณ์ทางการเมืองในมาเลเซียได้มีการเปลี่ยนแปลงในหลายเหตุการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความขัดแย้งและการเปลี่ยนแปลงผู้นำทางการเมืองของมาเลเซียที่ส่งผลต่อความมีเสถียรภาพของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ซึ่งเปิดโอกาสให้เกิดการรวมกลุ่มทางการเมืองใหม่และการเกิดขึ้นของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ในการออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายของขบวนการ ทั้งนี้แนวร่วมเบอร์เซห์ก็ได้รับอิทธิพลบางส่วนมาจากโอกาสทางการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาดังกล่าว ทั้งสองประเด็นดังกล่าวข้างต้นจึงมีส่วนสำคัญในการก่อรูปของแนวร่วมเบอร์เซห์ในมาเลเซีย

ระบบการเมืองแบบอำนาจนิยมกับการจัดการเลือกตั้งของมาเลเซีย

มาเลเซียเป็นประเทศที่มีลักษณะทางการเมืองแบบอำนาจนิยม ลักษณะโครงสร้างทางการเมืองของมาเลเซียได้มีการนิยามคำอธิบายไว้หลายรูปแบบ ได้แก่ กึ่งประชาธิปไตย (semi-democracy) กึ่งอำนาจนิยม (semi-authoritarian) หรือระบบอำนาจนิยมจากการเลือกตั้ง (electoral authoritarian regime) ซึ่งถือว่าเป็นระบบที่ยังมีการละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน แม้ว่ารัฐธรรมนูญของมาเลเซียจะมีการรับรองสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานและจัดให้มีการเลือกตั้งทุก 5 ปี แต่อย่างไรก็ตาม รัฐธรรมนูญของมาเลเซียยังได้มีการจำกัดสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานหลายประการ โดยการที่รัฐบาลมาเลเซียได้มีการออกกฎหมายต่าง ๆ มาเพื่อควบคุมสื่อและ

ประชาชน รวมทั้งการปราบปรามพรรคการเมืองฝ่ายค้านและผู้ที่ไม่เห็นด้วยทางการเมือง (Balassiano and Pandi, 2013: 1582) ดังนั้นแม้มาเลเซียจะอ้างว่าปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย แต่ในทางปฏิบัติกลับมีลักษณะของระบบการเมืองแบบอำนาจนิยม โดยมีลักษณะที่สำคัญ คือ การมีเพียงพรรคการเมืองเดียวที่เป็นรัฐบาลบริหารประเทศมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งก็คือ รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ซึ่งครองอำนาจทางการเมืองมาตั้งแต่หลังจากได้รับเอกราชจากอาณานิคมอังกฤษเป็นเวลายาวนานกว่า 5 ทศวรรษ ในขณะที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านไม่เคยได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งแม้แต่เพียงครั้งเดียว ทำให้แนวร่วมแห่งชาติสามารถสร้างความเข้มแข็งและผูกขาดอำนาจทางการเมืองเพียงฝ่ายเดียวมาโดยตลอด

ทั้งนี้ การอธิบายลักษณะการเมืองแบบอำนาจนิยมของมาเลเซียมีความสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบระบบการเมืองการปกครอง การเลือกตั้ง พรรคการเมือง และองค์กรจัดการเลือกตั้งของกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งประเทศมาเลเซียก็จัดอยู่ในรูปแบบการเมืองอำนาจนิยมที่มีการสืบทอดอำนาจจากพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวมาอย่างยาวนาน เช่นเดียวกับประเทศเมียนมาร์ กัมพูชา สิงคโปร์ และบรูไน ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกันแต่อาจจะมีลักษณะทางการเมืองเฉพาะที่แตกต่างกัน ความแตกต่างของรูปแบบระบบการเมืองการปกครองเหล่านี้นำมาซึ่งความแตกต่างขององค์ประกอบอื่น ๆ ทางการเมืองอีกด้วย โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับระบบพรรคการเมือง ระบบการเลือกตั้ง และการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน (พรพนชญา ศิริวรรณบุศย์, 2558: 153) เพราะฉะนั้นประเทศที่มีลักษณะการเมืองแบบอำนาจนิยมจึงมักถูกวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิเสรีภาพทางการเมืองของประชาชน โดยเฉพาะประเด็นที่มีความเชื่อมโยงกับการจัดการเลือกตั้ง เนื่องจากระบบการเลือกตั้งเป็นวิธีการในการเข้าสู่อำนาจและสืบทอดอำนาจทางการเมืองของรัฐบาล เช่นเดียวกับประเทศมาเลเซียที่ระบบการเลือกตั้งถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการเลือกตั้งที่เสรีแต่ไม่ยุติธรรม (free and not fair) โดยเฉพาะการตั้งข้อสังเกตจากพรรคการเมืองฝ่ายค้าน กลุ่มภาคประชาสังคม และองค์กรพัฒนาเอกชนจนนำไปสู่การรวมตัวแล้วก่อตั้งเป็น แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (Coalition for Clean and Fair Elections) ซึ่งได้มีการออกมาเคลื่อนไหวเรียกร้องให้รัฐบาลปฏิรูประบบการเลือกตั้งมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550

สำหรับระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียมีลักษณะที่สำคัญโดยสังเขป คือ มาเลเซียมีรูปแบบการปกครองแบบรัฐสภาที่มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งมีการแข่งขันจากหลายพรรคการเมือง โดยมีแนวร่วมแห่งชาติที่นำโดยพรรคอัมโนครองอำนาจทางการเมืองมาจนถึงปัจจุบัน มาเลเซียใช้ระบบการเลือกตั้ง

แบบเขตเดียวเบอร์เดียว (first past the post system) ในระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียว ผู้มีสิทธิเลือกตั้งสามารถเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งได้เพียงหนึ่งคนเท่านั้น และผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ได้รับคะแนนสูงสุดในเขตนั้นจะเป็นผู้ชนะการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร โดยในปัจจุบันมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระดับสหพันธ์ทั้งหมด 222 ที่นั่ง ซึ่งระบบการเลือกตั้งดังกล่าวทำให้พรรคการเมืองขนาดใหญ่มีความได้เปรียบในการชนะการเลือกตั้ง (Weiss, 2014: 3-4) ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการเลือกตั้งของมาเลเซียจะเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการเลือกตั้ง ซึ่งมีทั้งหมด 5 คน ได้รับการแต่งตั้งจากสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซีย (Yang di - Pertuan Agong) โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี คณะกรรมการเลือกตั้งส่วนใหญ่จะแต่งตั้งจากข้าราชการอาวุโสที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติและตัวแทนจากรัฐซาบฮ์และซาราวัก ในขณะที่นายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้มีอำนาจในการกำหนดวันเลือกตั้ง การเลือกตั้งตามกฎหมายของประเทศมาเลเซียถือเป็นสิทธิไม่ได้เป็นหน้าที่ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งของมาเลเซียจะต้องเป็นพลเมืองที่มีอายุครบ 21 ปี บริบูรณ์ โดยที่พลเมืองมาเลเซียจะต้องทำการลงทะเบียนเพื่อให้มีสิทธิในการเลือกตั้งก่อนที่จะถึงวันเลือกตั้งจริงตามระยะเวลาที่กำหนดจึงจะถือว่าเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้งโดยสมบูรณ์ และทั้งการลงทะเบียนเพื่อใช้สิทธิและการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งไม่ถือเป็นการบังคับ (Funston, 2001: 181) ทั้งนี้ ในการตั้งข้อสังเกตการจัดการเลือกตั้งของรัฐบาลมาเลเซียภายใต้ความรับผิดชอบของคณะกรรมการเลือกตั้ง โดยพรรคฝ่ายค้านและกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมได้พบปัญหาและข้อสงสัยเกี่ยวกับกระบวนการเลือกตั้งหลายประการ โดยเฉพาะการทุจริตและความได้เปรียบในการเลือกตั้งของพรรครัฐบาล

การเมืองแบบอำนาจนิยมของมาเลเซียจึงมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กับระบบการเลือกตั้ง โดยเฉพาะการใช้อำนาจของรัฐบาลในการแทรกแซงการจัดการเลือกตั้งเพื่อรักษาอำนาจทางการเมือง จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการรวมตัวกันของหลายภาคส่วนในการก่อตั้งแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรมหรือแนวร่วมเบอร์เซห์ เพื่อเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซีย เนื่องจากแนวร่วมเบอร์เซห์มองว่าระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียไม่เป็นธรรม การก่อตัวขึ้นของแนวร่วมเบอร์เซห์มีปัจจัยสำคัญมาจาก การเมืองอำนาจนิยมในการจัดการเลือกตั้งของรัฐบาลมาเลเซีย โดยได้มีการสร้างอำนาจที่มีความสัมพันธ์กับการจัดการเลือกตั้งใน 4 ประเด็นสำคัญ คือ ระบบการเลือกตั้ง การผูกขาดอำนาจของพรรคการเมืองขนาดใหญ่ ความได้เปรียบในการชนะการเลือกตั้ง และการทุจริตการเลือกตั้ง

ประเด็นแรก การเมืองแบบอำนาจนิยมของมาเลเซียได้ส่งผลต่อระบบการเลือกตั้งและระบบพรรคการเมืองของมาเลเซีย โดยความสัมพันธ์ระหว่างระบบพรรคการเมืองกับระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียมีลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการแรก การใช้ระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียว สร้างความได้เปรียบให้กับพรรคการเมืองขนาดใหญ่ที่มักจะได้ผลประโยชน์จากสัดส่วนของจำนวนที่นั่งเพิ่มขึ้น ซึ่งส่งผลให้รัฐบาลมีความเข้มแข็งและสามารถสืบทอดอำนาจได้อย่างต่อเนื่อง ประการที่สอง การเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียวได้ทำให้เกิดการขยายตัวของพรรคการเมืองขนาดเล็กเพิ่มมากขึ้นในการแข่งขันการเลือกตั้ง โดยเฉพาะการแยกตัวออกมาตั้งพรรคการเมืองจากพรรคการเมืองขนาดใหญ่ ถึงแม้ว่าพรรคการเมืองขนาดเล็กจะเสียเปรียบในระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียวและมีโอกาสได้รับชัยชนะน้อยกว่าพรรคการเมืองขนาดใหญ่ก็ตาม และประการสุดท้าย ระบบพรรคการเมืองที่มีการรวมตัวกันของพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติหลักได้ประโยชน์จากวิธีการเลือกตั้งแบบระบบเขตเดียวเบอร์เดียว เพราะจะถือได้ว่าเป็นพรรคแบบพหุนิยมที่มีตัวแทนของทุกกลุ่มโดยเฉพาะกลุ่มที่เป็นประชากรส่วนใหญ่ จึงทำให้ได้รับการสนับสนุนจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งทุกกลุ่มเชื้อชาติด้วยการเลือกเพียงเบอร์เดียว (Horowitz, 2005: 397-398)

ประเด็นที่สอง การเมืองแบบอำนาจนิยมยังส่งผลต่อระบบพรรคการเมืองซึ่งทำให้มีลักษณะระบบพรรคการเมืองแบบพรรคเด่น (dominant-party system) กล่าวคือ มีพรรคการเมืองเดียวที่ได้รับเลือกตั้งและจัดตั้งรัฐบาล แม้ว่าพรรคการเมืองขนาดเล็กจะสามารถลงสมัครรับเลือกตั้งหรือดำเนินกิจการทางการเมืองได้ แต่เป็นการยากที่พรรคการเมืองขนาดเล็กเหล่านั้นจะชนะการเลือกตั้งและจัดตั้งรัฐบาลได้ ทั้งนี้เนื่องจากรัฐบาลมีการวางกฎระเบียบต่าง ๆ ที่จำกัดสิทธิหรือโอกาสของพรรคการเมืองเหล่านั้นในการชนะการเลือกตั้ง (พรรคธนู ศิริวรรณบุศย์, 2558: 156) สำหรับระบบพรรคการเมืองของมาเลเซียจะเห็นได้ชัดเจนว่ามีเพียงพรรคการเมืองขนาดใหญ่อย่างแนวร่วมแห่งชาติเท่านั้นที่ได้รับชัยชนะการเลือกตั้งมาเป็นรัฐบาล ในขณะที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านไม่เคยได้รับชัยชนะหรือเสียงข้างมากเลย แม้ว่าอาจจะมีความแตกต่างจากประเทศที่มีลักษณะการเมืองแบบอำนาจนิยมอื่น ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพราะแนวร่วมแห่งชาติเกิดจากการรวมตัวกันของพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของเชื้อชาติหลักในมาเลเซียไม่ได้เป็นพรรคเดียวเหมือนกับประเทศอื่น ๆ แต่ก็ถือว่ามีความได้เปรียบในการครองเสียงส่วนใหญ่ของประชาชน ในขณะที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านเป็นพรรคการเมืองขนาดเล็กและมีความเสียเปรียบในระบบการเลือกตั้งแบบเขตเดียวเบอร์เดียว แต่ก็เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 ในปี พ.ศ. 2551 เป็นครั้งแรกที่พรรค

การเมืองขนาดเล็กที่เป็นพรรคฝ่ายค้านมีการรวมตัวกันลงแข่งขันเลือกตั้งในนามของ แนวร่วมประชาชน ซึ่งประกอบด้วยพรรคกิจประชาธิปไตย พรรคประชาชนยุติธรรม และพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย โดยได้รับการเลือกตั้งเพิ่มมากขึ้นจนทำให้แนวร่วมแห่งชาติอาจไม่สามารถครองเสียงที่นั่ง 2 ใน 3 ของรัฐสภาได้และแพ้การเลือกตั้งในระดับรัฐถึง 5 รัฐ อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์การเมืองมาเลเซีย ต่อมาในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 13 ในปี พ.ศ. 2556 แนวร่วมประชาชนได้รับคะแนนนิยม (popular vote) ถึงร้อยละ 51 แม้ว่าจะได้สัดส่วนที่นั่งเพียงร้อยละ 40 (Weiss, 2014: 5) แต่ก็ยังไม่สามารถมีเสียงข้างมากพอในการจัดตั้งรัฐบาลได้

ประเด็นที่สาม ความได้เปรียบของแนวร่วมแห่งชาติในการชนะการเลือกตั้ง ซึ่งมีสาเหตุมาจากปัจจัยที่สำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก การแบ่งเขตเลือกตั้งเพื่อให้ได้เปรียบในการชนะการเลือกตั้ง (gerrymandering) ซึ่งหมายถึง การกำหนดหรือเปลี่ยนแปลงทั้งจำนวนประชากรและขนาดของเขตเลือกตั้งเพื่อให้มีโอกาสในการได้รับชัยชนะจากการเลือกตั้งในเขตนั้น โดยเฉพาะการแก้ไขรัฐธรรมนูญในปี พ.ศ. 2505 และปี พ.ศ. 2516 เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงขนาดของเขตเลือกตั้ง และต่อมาในเดือนเมษายน พ.ศ. 2545 รัฐบาลยังได้มีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการเลือกตั้ง (Election Act And Election Offences Act) เพื่อให้อำนาจกับคณะกรรมการการเลือกตั้งในการเปลี่ยนแปลงเขตเลือกตั้ง (Govindasamy, 2015: 117) ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงเขตการเลือกตั้งดังกล่าวจะสัมพันธ์กับจำนวนประชากร โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับผู้ที่มีสิทธิเลือกตั้งเชื้อชาติมลายูที่ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตชนบทมากกว่าการเปลี่ยนแปลงเขตเลือกตั้งในเขตเมืองซึ่งมีความหลากหลายของกลุ่มเชื้อชาติ เพื่อให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเชื้อชาติมลายูมีจำนวนมากกว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งจากเชื้อชาติอื่นในแต่ละเขตเลือกตั้ง ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงขนาดของเขตเลือกตั้งและจำนวนประชากรจึงมีผลต่อการได้รับชัยชนะของแนวร่วมแห่งชาติที่นำโดยพรรคอัมโน โดยมีกลุ่มเชื้อชาติมลายูเป็นฐานเสียงที่สำคัญและเป็นประชากรส่วนใหญ่ของมาเลเซียให้การสนับสนุน ทำให้แนวร่วมแห่งชาติสามารถชนะการเลือกตั้งและครองเสียงข้างมากในสภามาได้อย่างต่อเนื่อง ในขณะที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านก็ยากที่จะสามารถเอาชนะของแนวร่วมแห่งชาติได้ (Freedman, 2006: 115) การกำหนดหรือเปลี่ยนแปลงเขตเลือกตั้งอย่างไม่เป็นธรรมจึงได้สะท้อนถึงความขัดแย้งของโครงสร้างทางการเมืองที่ผูกติดกับความเป็นเชื้อชาติในมาเลเซีย ความพยายามในการรักษาอำนาจเหนือทางการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติมลายู และการแทรกแซงของรัฐบาลต่อคณะกรรมการเลือกตั้งและกระบวนการเลือกตั้ง ประการที่สอง การจำกัดเวลาในการรณรงค์หาเสียงที่มีระยะสั้นซึ่งสร้างความได้เปรียบให้กับพรรคฝ่ายรัฐบาล การเลือกตั้งของ

มาเลเซียมักถูกกำหนดขึ้นหลังจากการยุบสภาไม่นานนัก ทำให้เกิดปัญหาในการการรณรงค์หาเสียงของพรรคการเมือง โดยคณะกรรมการเลือกตั้งจะเป็นผู้กำหนดว่าควรจะใช้เวลาเท่าไรในการหาเสียงเลือกตั้ง สำหรับการเลือกตั้งทั่วไปที่ผ่านมาในอดีตเมื่อปี พ.ศ. 2529 2533 2538 และ 2542 ปรากฏว่ามีการจัดการเลือกตั้งเสร็จสิ้นภายใน 3 สัปดาห์ ซึ่งได้รับการอธิบายเหตุผลจากคณะกรรมการเลือกตั้งว่า การปล่อยให้มีการรณรงค์หาเสียงนานเกินไปอาจจะทำให้เกิดสถานการณ์ที่ตึงเครียดและเกิดความไม่สงบได้เนื่องจากกังวลถึงความขัดแย้งทางเชื้อชาติ (Funston, 2001: 182) ซึ่งการกระทำดังกล่าวส่งผลให้พรรคการเมืองของมาเลเซีย โดยเฉพาะพรรคการเมืองขนาดเล็กมีเวลาในการรณรงค์หาเสียงน้อย ในขณะที่พรรคฝ่ายรัฐบาลมีความได้เปรียบในการเตรียมการ เนื่องจากนายกรัฐมนตรียมีอำนาจในการกำหนดวันเลือกตั้งว่าจะจัดขึ้นเมื่อใด

ประเด็นสุดท้าย การทุจริตในการเลือกตั้ง ประเด็นนี้ถือได้ว่าเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดการเคลื่อนไหวแนวร่วมเบอร์เซห์ การทุจริตในการเลือกตั้งถูกหยิบยกขึ้นมาเสนอต่อสาธารณชนอย่างชัดเจนในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ปี พ.ศ. 2547 โดยกลุ่มผู้สังเกตการณ์การเลือกตั้งที่มาจากภาคประชาสังคมของมาเลเซียอย่างเช่น องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (Suaram) และองค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซีย ซึ่งได้มีการทำงานร่วมกันในการออกไปสังเกตการณ์การเลือกตั้งตามหน่วยเลือกตั้งต่าง ๆ และพบว่าการทุจริตในการเลือกตั้งหลายประการ (Govindasamy, 2015: 117) เช่น การซื้อสิทธิขายเสียง ความผิดพลาดของทะเบียนรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ซึ่งส่งผลให้มี “ผู้แอบแฝงใช้สิทธิเลือกตั้ง” (phantom voters) มาสวมรอยลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นจำนวนมาก การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งซ้ำ ความไม่โปร่งใสของการลงคะแนนทางไปรษณีย์ และการจำกัดการเข้าถึงสื่อโดยเฉพาะสื่อกระแสหลักที่ถูกควบคุมโดยรัฐบาล ทำให้พรรคการเมืองอื่น ๆ ไม่สามารถการรณรงค์หาเสียงได้อย่างอย่างเท่าเทียมกัน นอกจากนี้คณะกรรมการเลือกตั้งยังถูกตั้งข้อสงสัยจากผู้สังเกตการณ์การเลือกตั้งว่ามีการประพฤติมิชอบต่อหน้าที่ของเจ้าหน้าที่จัดการเลือกตั้ง และการที่รัฐบาลเข้าไปมีอิทธิพลเหนือคณะกรรมการเลือกตั้งอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าลักษณะการเมืองแบบอำนาจนิยมของมาเลเซียได้เข้าไปมีอิทธิพลต่อกระบวนการเลือกตั้ง โดยเฉพาะการใช้อำนาจของรัฐบาลในการเข้าไปมีอิทธิพลหรือแทรกแซงกระบวนการเลือกตั้งและคณะกรรมการเลือกตั้ง เพื่อให้ฝ่ายรัฐบาลได้ประโยชน์หรือได้เปรียบในการได้รับชัยชนะจากการเลือกตั้ง จึงแสดงให้เห็นถึงความพยายามในการสืบทอดอำนาจทางการเมืองของแนวร่วมแห่งชาติผ่านกระบวนการเลือกตั้งและความสัมพันธ์กับโครงสร้างทางการเมืองที่ผูกติดกับ

กลุ่มเชื้อชาติ ซึ่งส่งผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมและการทุจริตในการเลือกตั้งของมาเลเซีย ระบบการเมืองแบบอำนาจนิยมที่มีการแทรกแซงการจัดการเลือกตั้งจากรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะโครงสร้างการเมืองที่เป็นทางการหรือสภาพแวดล้อมทางการเมืองที่ Eisinger วิเคราะห์ว่ามีความสัมพันธ์อย่างมากกับการเคลื่อนไหวประท้วง จึงสร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน กลุ่มภาคประชาสังคม และองค์กรพัฒนาเอกชนของมาเลเซียจนนำไปสู่การร่วมกันก่อตั้งเป็นแนวร่วมเบอร์เซห์ เพื่อออกมารณรงค์และเคลื่อนไหวเรียกร้องให้รัฐบาลปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซียให้เกิดความเป็นธรรม เนื่องจากรัฐไม่ได้ตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของแนวร่วมเบอร์เซห์ แม้ว่าจะมีการรณรงค์และการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง จึงจำเป็นต้องใช้ปฏิบัติการรวมหมู่เพื่อกดดันให้รัฐบาลตอบสนองต่อข้อเรียกร้อง

การเปลี่ยนแปลงผู้นำทางการเมืองของมาเลเซีย

ในช่วงปลายทศวรรษ 2540 ปี มาจนถึงต้นทศวรรษ 2550 เป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของมาเลเซียที่สำคัญ กล่าวคือ เป็นช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงผู้นำทางการเมือง ซึ่งการเปลี่ยนผู้นำทางการเมืองดังกล่าวมีความสำคัญต่อเสถียรภาพหรือความไร้เสถียรภาพของพันธมิตรทางการเมือง (stability or instability of political alignment) เนื่องจากความหากเกิดความไร้เสถียรภาพทางการเมืองจะส่งผลต่อโอกาสทางการเมืองที่อาจทำให้เกิดการเคลื่อนไหวของขบวนการทางสังคมได้ จะเห็นได้ว่า การก่อตั้งแนวร่วมเบอร์เซห์เกิดขึ้นหลังจากที่มีความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของมาเลเซียที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการแรก ความขัดแย้งระหว่างนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด กับนายอันวาร์ อิบราฮิม ประการที่สอง การลงจากอำนาจทางการเมืองของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด และประการที่สาม ความนิยมที่ลดลงของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ในยุคสมัยของนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวิ โดยทั้งสามเหตุการณ์ดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับโอกาสทางการเมืองและการเคลื่อนไหวของขบวนการทางสังคมในมาเลเซีย และส่งผลต่อการขยายตัวขององค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียเช่นเดียวกัน กล่าวคือ

ประการแรก ความขัดแย้งภายในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติระหว่างนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด กับนายอันวาร์ อิบราฮิม เกี่ยวกับความเห็นที่แตกต่างของนโยบายทางเศรษฐกิจในช่วงที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจของเอเชียในปี พ.ศ. 2540 ทำให้นายอันวาร์ อิบราฮิม ต้องออกจากตำแหน่งในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ และนำไปสู่การก่อตั้งการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปที่มีบทบาทในระหว่างปี

พ.ศ. 2541 จนถึงปี พ.ศ. 2542 เพื่อเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการเมืองมาเลเซีย ผลจากการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปได้ขยายไปสู่การก่อตั้ง แนวร่วมทางเลือก (Barisan Alternatif - BA) ในปี พ.ศ. 2542 เกิดจากรวมตัวกันของพรรคการเมืองฝ่ายค้านของมาเลเซียที่สำคัญ ได้แก่ พรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย พรรคประชาธิปไตยธรรม และพรรคกิจประชาธิปไตย โดยมีนายอันวา อิบราฮิม เป็นแกนนำเพื่อลงเลือกตั้งแข่งขันกับแนวร่วมแห่งชาติ ซึ่งต่อมาได้พัฒนาปลายมาเป็น แนวร่วมประชาชน (Pakatan Rakyat - PR) ในปี พ.ศ. 2551 ซึ่งจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับการอธิบายตัวชี้วัดโครงสร้างโอกาสทางการเมืองของซึ่งอธิบายว่า ความขัดแย้งหรือการแตกแยกในหมู่ชนชั้นนำทางการเมืองมีอิทธิพลต่อการเกิดขึ้นและการเคลื่อนไหวของขบวนการทางสังคม หรือการสร้างพันธมิตรทางการเมืองขึ้นมาเป็นทางเลือกใหม่

นอกจากนี้ความแตกแยกและความขัดแย้งในหมู่ชนชั้นนำทางการเมืองยังทำให้กลุ่มที่ไม่เคยกล้าออกมาเคลื่อนไหวทางการเมือง กล้าที่จะปรากฏตัวในเวทีการเมืองสาธารณะ เพราะเป็นโอกาสทางการเมืองที่ลดต้นทุนในการรวมกลุ่ม เพิ่มทรัพยากร และประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหวประท้วง ในขณะที่ Kriesi และคณะ (1995 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 102) เรียกตัวชี้วัดโครงสร้างโอกาสทางการเมืองนี้ว่า โครงสร้างรอยปริแยกระดับชาติ (national cleavage structures) ซึ่งให้ความสำคัญกับตัวชี้วัดความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างโอกาสทางการเมืองกับสมรรถนะในการระดมทรัพยากรของขบวนการทางสังคม โดยอธิบายในทำนองเดียวกันว่า ความขัดแย้งและแตกแยกในหมู่ชนชั้นนำทางการเมืองเปิดโอกาสให้กลุ่มหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถใช้เป็นช่องทางในการเคลื่อนไหวและระดมทรัพยากร เพราะจะสามารถชักนำให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในความขัดแย้งนั้นเข้ามาเป็นพันธมิตรทางการเมืองได้ และช่องว่างที่เกิดขึ้นจากความขัดแย้งนี้ยังเปิดโอกาสให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมนำเสนอเป้าหมายของตนมาเป็นทางเลือกใหม่ให้การเมืองและสังคมได้ ซึ่งเห็นได้จากการเกิดการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปที่เกิดมาจากความขัดแย้งของผู้นำทางการเมืองและการรวมตัวกันของพรรคการเมืองฝ่ายค้านเพื่อเป็นทางเลือกใหม่ให้กับชาวมาเลเซีย

ในกรณีความขัดแย้งที่ทำให้มีการปลดนายอันวาร์ อิบราฮิม ออกจากตำแหน่งในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติเป็นแรงกระตุ้นสำคัญให้เกิดขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียมากขึ้น เนื่องจากในขณะนั้นนายอันวาร์ อิบราฮิม เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการผลักดันและขับเคลื่อนนโยบายต่าง ๆ ของแนวร่วมแห่งชาติ และก่อนที่จะเข้ามาสู่การเป็นนักการเมืองนายอันวาร์ อิบราฮิมเคยเป็นแกนนำของกลุ่มยุวชนอิสลามมาเลเซีย (ABIM) ซึ่งเป็นกลุ่มเคลื่อนไหวของปัญญาชนมาเลเซียและเป็นแกนนำ

นักศึกษาที่เคลื่อนไหวทางการเมือง ด้วยความสามารถและและบทบาทดังกล่าวจึงทำให้เขาได้เข้าไปเป็นสมาชิกพรรคอัมโนและตำแหน่งสำคัญหลายตำแหน่งในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ (นิพนธ์ โชะเฮง, 2560: สัมภาษณ์) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นายอันวาร์ อิบราฮิม มีเครือข่ายทางการเมืองที่กว้างขวางรวมทั้งเครือข่ายทางวิชาการอีกด้วย ในช่วงดังกล่าวเขาจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญและมีเครือข่ายสนับสนุนเป็นจำนวนมาก การที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ปลดเขาออกจากตำแหน่งในรัฐบาลจึงสร้างความไม่พอใจให้กับผู้ที่สนับสนุนนายอันวาร์รวมทั้งเครือข่ายของเขาเป็นอย่างมาก จนนำไปสู่การเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปในเวลาต่อมา

ในขณะเดียวกันอาจกล่าวได้ว่าการเกิดขึ้นของคณะกรรมการร่วมเพื่อปฏิรูปการเลือกตั้งที่เริ่มขึ้นมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 ก่อนที่จะกลายเป็นแนวร่วมเบอร์เซห์ในปี พ.ศ. 2549 ก็ยังได้รับอิทธิพลสำคัญมาจากบทบาทและความสำเร็จในการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูป โดยเฉพาะความสำเร็จในการระดมมวลชนเพื่อการประท้วงขนาดใหญ่และการริเริ่มนำสื่อทางเลือกอย่างอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนของแนวร่วมเบอร์เซห์ที่มาจากผู้สนับสนุนเดียวกันกับขบวนการปฏิรูปนั่นก็คือ แกนนำของพรรคการเมืองฝ่ายค้านของมาเลเซีย โดยมีนายอันวาร์ อิบราฮิม เป็นแกนนำคนผู้มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในการปฏิรูปการเลือกตั้ง หลังจากที่เขาถูกปล่อยตัวจากการคุมขังในปี พ.ศ. 2547 ซึ่งมีเป้าหมายสอดคล้องกับองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนในการปฏิรูปการเลือกตั้ง

ประการที่สอง การลงจากอำนาจทางการเมืองของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด จะเห็นได้ว่าในสมัยของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ถือว่าเป็นผู้นำที่ประสบความสำเร็จในการสร้างอำนาจของรัฐให้มีความเข้มแข็งและสามารถครองทางการเมืองอำนาจมาอย่างยาวนานถึง 22 ปี ซึ่งเป็นผลมาจากนโยบายทางการเมืองและเศรษฐกิจที่มีการพัฒนาก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด ทำให้มาเลเซียมีเสถียรภาพทางการเมืองอย่างมากภายใต้การควบคุมของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ หลังจากที่เขาประกาศลงจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2546 โดยเขาได้เลือกให้นายอับดุลละห์ บาดาวิ ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อมา ช่วงเวลาดังกล่าวถือว่ามี การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่สำคัญมากสำหรับมาเลเซีย (Liow and Leifer, 2015: 240) เนื่องจากนายอับดุลละห์ บาดาวิ ต้องเผชิญหน้ากับความท้าทายในการรักษาเสถียรภาพและความมั่นคงทางการเมือง แม้ว่าเขาจะมีประสบการณ์ทางการเมืองมาพอสมควรแต่ก็ไม่ได้มีบาร์มีเท่ากับนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ที่แม้ว่าจะลงจากตำแหน่งแล้วแต่ก็ยังมีอิทธิพลทางการเมือง

อยู่ทำให้ผู้นำทางการเมืองที่เข้ามาใหม่ไม่สามารถบริหารประเทศได้อย่างอิสระ นอกจากนี้หลังยุคสมัยของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด มาเลเซียยังต้องประสบกับปัญหาการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในระดับโลก อย่างเช่น สถานการณ์ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ วิกฤตแฮมเบอร์เกอร์ การลงทุนจากต่างชาติที่น้อยลง และปัญหาการก่อการร้าย เป็นต้น อีกทั้งรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติยังต้องประสบกับการสูญเสียความนิยมจากกลุ่มเชื้อชาติมลายูที่เป็นผลมาจากเหตุการณ์ 9/11 ในปี พ.ศ. 2544 เนื่องจากรัฐบาลมีจุดยืนในการต่อกลุ่มขบวนการมุสลิมหัวรุนแรงทำให้กลุ่มชาวมลายูมุสลิมหันไปให้การสนับสนุนพรรคอิสลามแห่งมาเลเซียเพิ่มขึ้น (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ, 2559: สัมภาษณ์)

แต่อย่างไรก็ตาม ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ในปี พ.ศ. 2547 นายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้น เนื่องจากเขามีภาพลักษณ์ของนักการเมืองที่ใสสะอาดและได้มีการสร้างความเชื่อมั่นให้กับชาวมลายูในการปฏิรูปทางการเมือง ด้วยนโยบายการทำงานที่ว่า “ทำงานร่วมกับเขา ไม่ใช่ทำงานเพื่อเขา” (Work with me, not for me) นักวิชาการอย่างโทมัส พีพินสกาย (Thomas Pepinsky) เห็นด้วยว่า ความเป็นผู้นำที่ทันสมัยและการให้ความเชื่อมั่นในการปฏิรูปทางการเมืองของนายอับดุลละห์ บาดาวี มีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อการเกิดขึ้นของแนวร่วมเบอร์เซห์ในปี พ.ศ. 2549 โดยผู้มีบทบาทสำคัญในการก่อตั้งแนวร่วมเบอร์เซห์อย่างผู้นำพรรคการเมืองฝ่ายค้านได้พิจารณาถึงท่าทีของนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ว่าเป็นผู้นำที่มีความเป็นมิตรมากขึ้นและแสดงถึงความจริงใจในการปฏิรูปอย่างแท้จริง รวมทั้งได้รับการพูดถึงในฐานะของผู้นำที่มีการรับฟังข้อเรียกร้องของประชาชนอีกด้วย ซึ่งเป็นผลการเปลี่ยนแปลงของผู้นำโดยเฉพาะท่าทีในการเปิดกว้างทางการเมืองมากขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับยุคสมัยของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ซึ่งการเคลื่อนไหวทางการเมืองเป็นไปได้ยากจากการควบคุมที่เข้มงวด จากปรากฏการณ์ดังกล่าวสอดคล้องกับการอธิบายโครงสร้างทางการเมืองของ Tarrow (1998 อ้างถึงใน มณีมัย ทองอยู่, 2557: 90-91) ที่ประกอบด้วย โอกาส (opportunity) และข้อจำกัด (constraint) ซึ่งถึงแม้ว่าในยุคของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด เป็นยุคที่ผู้นำมีอำนาจเข้มแข็งจึงทำให้เกิดข้อจำกัดของโอกาสทางการเมือง จนอาจเป็นอุปสรรคในการสร้างขบวนการเคลื่อนไหวหรือแม้แต่บทบาทการเคลื่อนไหวทำให้เกิดข้อจำกัดของโอกาสทางการเมือง แต่เมื่อมีการเปลี่ยนผู้นำซึ่งมีท่าทีที่ลดความแข็งแกร่งลงในการใช้อำนาจรัฐ ให้ความสัมพันธ์ระหว่างโอกาสทางการเมืองกับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมถูกเปิดออก การประท้วงและการเคลื่อนไหวจึงมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นและขยายตัวในช่วงเวลาที่โอกาสทางการเมืองถูกเปิดออก

ประการที่สาม ความนิยมที่ลดลงของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติครั้งสำคัญเกิดขึ้นจากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 ในปี พ.ศ. 2551 เมื่อผลการเลือกตั้งปรากฏว่าแนวร่วมแห่งชาติไม่สามารถรักษาเสียงข้างมาก 2 ใน 3 ของสภามาเลเซียเอาไว้ได้ นับเป็นความพ่ายแพ้ครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์การเมืองมาเลเซียและนั่นหมายถึงความนิยมที่ลดลงของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติที่เห็นได้อย่างชัดเจน ซึ่งสืบเนื่องมาจากความไม่พอใจของชาวมาเลเซียต่อการบริหารประเทศของนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาและการปฏิรูปทางการเมืองตามที่เคยให้คำสัญญาไว้ได้ เช่น ประเด็นปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มสูงขึ้น การปฏิรูปตำรวจและกระบวนการยุติธรรม และการปราบปรามการทุจริต เป็นต้น จากเดิมที่เขาเคยได้รับความนิยมจากการสร้างบรรยากาศของการพัฒนาประชาธิปไตย ทำให้ชาวมาเลเซียตั้งความหวังไว้กับเขาสูงมากแต่ท้ายที่สุดแล้วก็ไม่สามารถทำให้ประสบความสำเร็จได้ทำให้ความเชื่อมั่นของประชาชนลดลง ในขณะที่เดียวกันก็เกิดความขัดแย้งภายในพรรคอัมโนระหว่างนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี กับอดีตนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ซึ่งยังคงมีบทบาทอยู่เบื้องหลังมาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะปัญหาการยื้อแย่งตำแหน่งภายในพรรคอัมโนเพื่อให้มีการจัดวางตำแหน่งใหม่ ทั้งนี้อดีตนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ได้กดดันให้นายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ลาออกจากตำแหน่ง และเสนอชื่อนายนาจิบ ราซัค ขึ้นมาแทนเพื่อเป็นการขึ้นมาสวมปีกพรรคให้มีการสนับสนุน นับเป็นการสร้างกระแสกดดันให้เกิดความแตกแยกภายในพรรคอัมโนให้มีรอยร้าวมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งนายอับดุลละห์ บาดาวีต้องออกมาส่งสัญญาณในการถ่ายโอนอำนาจเพื่อบรรเทาความขัดแย้งภายในพรรค (ชปา จิตต์ประทุม, 2559: 163) ซึ่งต่อมาก็ได้มีการลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในเดือนเมษายน พ.ศ. 2552 จากการสำรวจความคิดเห็นของ Merdeka Centre ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2550 พบว่านายอับดุลละห์ บาดาวี ได้รับความนิยมที่น้อยลงอย่างมีนัยสำคัญจากร้อยละ 71 มาเป็นร้อยละ 61 หลังจากการเกิดการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์และกลุ่มฮินดราฟ (Khuo, 2014a: 93)

นอกจากนี้การกลับมาของนายอันวา อิบราฮิม ในฐานะของผู้นำพรรคการเมืองฝ่ายค้านก็ถือได้ว่าเป็นตัวเลือกใหม่ทางการเมืองในนามของแนวร่วมประชาชนซึ่งก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2551 เพื่อลงแข่งขันในการเลือกตั้งกับแนวร่วมแห่งชาติ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียที่มีอุดมการณ์ทางสายกลางเพื่อสร้างความเท่าเทียมกันระหว่างเชื้อชาติ จะเห็นได้ว่าหลายครั้งที่แนวร่วมเบอร์เซห์พยายามเคลื่อนไหวในช่วงก่อนที่จะมีการเลือกตั้งเพื่อสร้างการตระหนักรู้ให้เห็นความสำคัญในการปฏิรูปการเลือกตั้ง ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงผลการเลือกตั้ง โดยเฉพาะจากผล

การเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2551 ที่รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติได้รับคะแนนเลือกตั้งน้อยลงจนมีผลต่อเสียงข้างมากในสภา ในขณะที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านได้รับคะแนนเสียงเพิ่มมากขึ้นในช่วงหลังก็เป็นผลมาจากการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียที่มีความต่อเนื่องและมีขนาดที่ใหญ่มากขึ้น ทำให้ชาวมาเลเซียได้รับข้อมูลข่าวสารในอีกด้านหนึ่งนอกจากข่าวสารจากรัฐบาล ชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูที่เคยเป็นฐานเสียงของแนวร่วมแห่งชาติบางส่วนอาจไม่ออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งหรือบางส่วนก็ย้ายไปเลือกพรรคฝ่ายค้าน โดยศาสตราจารย์ ต้นสุน มองว่าอาจเป็นไปได้ที่ชาวมาเลเซียเหล่านั้นไม่ได้เปลี่ยนใจจากแนวร่วมแห่งชาติแต่เปลี่ยนใจจากผู้นำทางการเมืองในปัจจุบัน (ศาสตราจารย์ ต้นสุน, 2560: สัมภาษณ์) แต่อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในช่วงเวลาของการเลือกตั้งถือว่าเป็นโอกาสที่สำคัญในการนำเสนอเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซห์เพื่อให้สาธารณะชนผู้เฝ้ามองได้เห็นมาสนับสนุนหรือเข้าร่วมขบวนการมากขึ้น และการปรากฏความนิยมที่ลดลงของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติซึ่งครองอำนาจมาอย่างยาวนานอาจนำไปสู่การสร้างความมั่นใจหรือความกล้าให้กับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมให้สามารถมีบทบาทได้อย่างต่อเนื่อง

จากบทบาทการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ แนวร่วมเบอร์เซห์ได้ใช้จังหวะโอกาสที่มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่สำคัญเหล่านี้ในการสร้างบทบาทและขยายการเคลื่อนไหวให้เติบโตขึ้น โดยจะเห็นว่าความไม่พอใจต่อระบบอำนาจนิยมและการแทรกแซงกระบวนการเลือกตั้งของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติเป็นปัจจัยหลักสำคัญที่ใช้ในการขับเคลื่อนบทบาทการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ ซึ่งระบบอำนาจนิยมดังกล่าวเป็นโครงสร้างทางการเมืองที่ดำรงอยู่ในสังคมมาเลเซียมาอย่างยาวนาน แต่จะเห็นได้ว่าประเด็นนี้ได้ถูกหยิบยกหรือให้ความสำคัญขึ้นมาโดยนักเคลื่อนไหวของกลุ่มภาคประชาสังคมของมาเลเซียในปี พ.ศ. 2546 ซึ่งเป็นช่วงเดียวกับการลงจากตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดในวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2546 ซึ่งครองอำนาจมาอย่างยาวนานกว่าสองทศวรรษ โดยเฉพาะการเกิดขึ้นของขบวนการชาวมาเลเซียเพื่อการเลือกตั้งที่เสรีและยุติธรรม (The Malaysian for Free and Fair Election - MAFREL) ในปี พ.ศ. 2546 เพื่อเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้งในมาเลเซีย และหลังจากการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 11 ในปี พ.ศ. 2547 ทำให้นายอับดุลละห์ บาดาวี ได้เข้ามาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเป็นสมัยแรก ซึ่งมีการสังเกตการณ์การเลือกตั้งและพบความไม่โปร่งใสหลายประการ กลุ่มภาคประชาสังคมจึงยังได้ก่อตั้งคณะกรรมการร่วมเพื่อปฏิรูประบบการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2548 และพัฒนาไปเป็นแนวร่วมเบอร์เซห์อย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2549

จะเห็นได้ว่าช่วงเวลาของการเปลี่ยนผู้นำทางการเมืองจากนายกรัฐมนตรีนครินทร์ เทียมมาเดร์ โมฮัมหมัด ไปสู่นายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี เป็นช่วงที่กลุ่มนักเคลื่อนไหวจากภาคประชาสังคมของมาเลเซีย เริ่มมีการสร้างบทบาทการเคลื่อนไหว เนื่องจากในช่วงยุคสมัยของนายกรัฐมนตรีนครินทร์ เทียมมาเดร์ โมฮัมหมัด สามารถรักษาเสถียรภาพและความมั่นคงทางการเมืองได้อย่างเข้มแข็งทำให้กลุ่มนักเคลื่อนไหวต่าง ๆ ไม่สามารถหาช่องทางหรือโอกาสในการออกมาเคลื่อนไหวได้มากนัก แต่หลังจากการลงจากตำแหน่ง และเปลี่ยนผู้นำทางการเมืองไปสู่นายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ซึ่งมีนโยบายที่มีลักษณะ ประนีประนอมมากกว่า จึงทำให้กลุ่มภาคประชาสังคมมีความตื่นตัวและมีโอกาสในการเคลื่อนไหว มากขึ้น โดยเฉพาะในช่วงปลายสมัยแรกของนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ก่อนที่จะมีการเลือกตั้ง ทั่วไปครั้งที่ 12 แนวร่วมเบอร์เซห์ได้มีการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ในปี พ.ศ. 2550 เพื่อเรียกร้องให้มีการ ปฏิรูปการเลือกตั้งก่อนที่จะมีการเลือกตั้ง จะสังเกตได้ว่านอกจากจะมีเหตุการณ์หรือเหตุผลสำคัญใน การออกมาเคลื่อนไหวในแต่ละครั้งของแนวร่วมเบอร์เซห์แล้ว ยังได้มีการใช้โอกาสในช่วงก่อนการ เลือกตั้งทั่วไปเพื่อเคลื่อนไหวให้เกิดการตระหนักรู้เกี่ยวกับความไม่พอใจต่อระบบการเลือกตั้งและ ขับเคลื่อนเป้าหมายของขบวนการให้ขยายการสนับสนุนออกไปในวงกว้างของสังคม รวมทั้งการ ปรากฏความขัดแย้งระหว่างผู้นำทางการเมืองภายในแนวร่วมแห่งชาติหลังการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 และการรวมตัวกันของพรรคการเมืองฝ่ายค้านเป็นแนวร่วมประชาชนขึ้นมาเป็นพันธมิตรทางการเมือง กลุ่มใหม่ ยังได้ส่งเสริมให้เกิดโอกาสในการเคลื่อนไหวมากขึ้นอีกด้วย ฉะนั้นโอกาสในการเคลื่อนไหว ของแนวร่วมเบอร์เซห์ก็มาจากความเปลี่ยนแปลงของระบบการเมืองที่ดำรงอยู่ได้เปิดโอกาสให้เกิด การเคลื่อนไหว

3.2.2 ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว

ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวเป็นสิ่งสำคัญที่จะสร้าง การสนับสนุนจากกลุ่มต่าง ๆ ในสังคมและขยายการเคลื่อนไหวให้มีพลังในการสร้างแรงกดดันเพื่อให้เกิดการบรรลุเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น โดยแนวร่วมเบอร์เซห์ได้มีการสร้างและปรับเปลี่ยนยุทธวิธีใน การเคลื่อนไหวเพื่อสร้างการสนับสนุนที่กว้างขึ้นจากชาวมาเลเซีย ซึ่งประกอบด้วย 3 ประการที่สำคัญ ได้แก่ ประการแรก การเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำแนวร่วมเบอร์เซห์ ซึ่งในทฤษฎีการระดม ทรัพยากร องค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งในการพิจารณา ถึงบทบาทการเคลื่อนไหวและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมซึ่งทำหน้าที่สำคัญใน

การระดมคนและทรัพยากรเพื่อสร้างการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะหน้าที่อีกประการหนึ่งขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมคือ บทบาทในการปรับเป้าหมายและยุทธวิธีให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ในกรณีของแนวร่วมเบอร์เซห์ได้มีการปรับบทบาทของแกนนำจากในระยะแรกที่เป็นแกนนำจากนักการเมืองฝ่ายค้านเปลี่ยนไปสู่แกนนำที่มาจากกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนเพื่อสร้างการสนับสนุนจากทุกขบวนการมาเลเซียทุกกลุ่มทำให้แนวร่วมเบอร์เซห์เกิดการขยายตัวมากขึ้น นอกจากนี้ก็ยังเป็นประโยชน์ในการระดมทรัพยากร โดยเฉพาะการระดมทรัพยากรเพื่อมาสนับสนุนการเคลื่อนไหวของขบวนการ ประการที่สอง การขยายเครือข่ายเป็นแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติ เป็นยุทธวิธีการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์อีกวิธีหนึ่งในการขยายการสนับสนุนไปยังชาวมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ โดยมีการตั้งองค์กรเครือข่ายขึ้นมาและมีการเคลื่อนไหวไปพร้อม ๆ กับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในมาเลเซีย เพื่อสร้างแรงกดดันให้กับรัฐบาลมาเลเซียในการตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของแนวร่วมเบอร์เซห์ในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซีย ซึ่งการเคลื่อนไหวในต่างประเทศของแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาตินอกจากจะเป็นการขยายการสนับสนุนไปยังชาวมาเลเซียนอกประเทศแล้ว ยังเป็นการสร้างสถานการณ์ให้เกิดการจับตามองจากต่างประเทศต่อสถานการณ์ทางการเมืองในมาเลเซียอีกด้วย และประการสุดท้าย การสร้างการระดมมวลชนผ่านสื่อสังคมออนไลน์ จากการเติบโตขึ้นของเครือข่ายสังคมออนไลน์ในช่วงเวลาดังกล่าว แนวร่วมเบอร์เซห์จึงได้นำมาใช้เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ข่าวสารและกิจกรรมการเคลื่อนไหวเพื่อสร้างการสนับสนุนจากชาวมาเลเซีย นอกจากนี้ก็ยังเป็นประโยชน์ในการรณรงค์การกระทำรวมหมู่อีกด้วย โดยเฉพาะการระดมมวลชนเพื่อการเคลื่อนไหวในแต่ละครั้งของแนวร่วมเบอร์เซห์ ซึ่งได้มีการนัดหมายและสร้างเครือข่ายติดต่อประสานงานผ่านสื่อสังคมออนไลน์ที่มีต้นทุนต่ำในการสร้างการเคลื่อนไหวและการมีส่วนร่วมของประชาชน เครือข่ายสังคมออนไลน์จึงนับว่าเป็นทรัพยากรที่สำคัญประการหนึ่งของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีส่วนทำให้แนวร่วมเบอร์เซห์ขยายตัวและแพร่หลายไปสู่ชาวมาเลเซียในวงกว้างมากขึ้น

การเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำแนวร่วมเบอร์เซห์

แนวร่วมเบอร์เซห์เกิดขึ้นโดยการผลักดันจาก 2 กลุ่มที่สำคัญ ได้แก่ กลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านกับองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนของมาเลเซีย ซึ่งมีเป้าหมายที่เห็นสอดคล้องกันในการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง แม้ว่าแนวร่วมเบอร์เซห์จะก่อรูปขึ้นจากทั้งสองกลุ่มดังกล่าว

มาแล้วนั้น แต่ในการเคลื่อนไหวครั้งแรกของแนวร่วมเบอร์เซห์นั้นผู้นำที่มีบทบาทสำคัญมาจากพรรคการเมืองฝ่ายค้าน ในขณะที่ผู้สนับสนุนหรือผู้เข้ามามีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวส่วนใหญ่ก็มาจากผู้สนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้าน ซึ่งแนวร่วมเบอร์เซห์เห็นว่าเป็นข้อจำกัดในการระดมมวลชนและการขยายฐานสนับสนุนขบวนการ ต่อมาในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 จึงได้มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำที่จากเดิมเป็นแกนนำจากกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านเปลี่ยนไปเป็นแกนนำที่มาจากกลุ่มภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนแทน โดยนางอัมบิกา ศรีเนवासัน (Ambiga Sreenevasan) ได้ถูกเลือกให้มาเป็นประธานของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับจากบรรดานักเคลื่อนไหวในกลุ่มภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชน เนื่องจากเขาเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในหลายด้าน เช่น การดำรงตำแหน่งประธานสหภาพนายควม การเป็นคณะกรรมการขององค์กรที่ช่วยเหลือสตรีและสิทธิของคนพื้นเมือง เป็นต้น นอกจากนี้ยังเป็นผู้ทำงานทางด้านวิชาการในประเด็นที่เกี่ยวกับนิติรัฐ กระบวนการยุติธรรม การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย สิทธิทางศาสนา และสิทธิมนุษยชนอีกด้วย นางอัมบิกา ศรีเนवासัน จึงเข้ามารับหน้าที่เป็นแกนนำคนสำคัญในการขับเคลื่อนขบวนการของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 การปรับเปลี่ยนบทบาทผู้นำในครั้งนี้ทำให้แนวร่วมเบอร์เซห์มีลักษณะเป็นขบวนการที่มีความเป็นกลางทางการเมืองมากขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดผลดีมากกว่าผลเสียในพหุสังคมมาเลเซียที่บริบททางการเมืองผูกติดกับความเป็นเชื้อชาติ การประกาศเป็นองค์กรที่ไม่ฝักใฝ่ทางการเมืองจึงมีผลดีต่อการขยายการสนับสนุนไปยังคนกลุ่มต่าง ๆ ของมาเลเซียได้กว้างขึ้น ซึ่งการปรับเปลี่ยนบทบาทของแกนนำถือได้ว่าเป็นบทบาทและหน้าที่สำคัญขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมในการระดมทรัพยากรให้กับกิจกรรมการเคลื่อนไหวของขบวนการตามแนวคิดของทฤษฎีการระดมทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทในการปรับเป้าหมายและยุทธวิธีให้เหมาะสมกับสถานการณ์เพื่อการบรรลุเป้าหมายและการดำรงอยู่ต่อไปของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 78)

ถึงแม้ว่าจำนวนของผู้ที่สนับสนุนการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในแต่ละแหล่งข้อมูลนั้นจะมีความแตกต่างกันไป แต่จากการเคลื่อนไหวทั้ง 3 ครั้งในปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องของผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมในการให้การสนับสนุนหรือการเคลื่อนไหว โดยเมื่อเปรียบเทียบจำนวนผู้เข้าร่วมชุมนุมจะเห็นได้ว่าจากการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 1.0 ซึ่งอยู่ภายใต้การนำของพรรคการเมืองฝ่ายค้านนั้น ยังมีผู้เข้าร่วมไม่มากนัก เนื่องจากยังถือว่าเป็นขบวนการยังคงยึดติดอยู่กับพรรคการเมืองฝ่ายค้าน จึงทำให้ผู้เข้าที่เข้ามามีส่วน

ร่วมมาจากกลุ่มผู้สนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้านเป็นหลัก แต่ในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 2.0 และแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 3.0 หลังจากที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทของผู้นำที่มาจากกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชน ทำให้ภาพลักษณ์ของแนวร่วมเบอร์เซาะห์เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีความน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับของประชาชนทั่วไปมากขึ้น ด้วยความพยายามในการลดข้อจำกัดที่ยึดติดกับพรรคการเมืองฝ่ายค้านเปลี่ยนมาเป็นการเคลื่อนไหวของภาคประชาชนจึงทำให้ประสบความสำเร็จในการสร้างการสนับสนุนและการระดมมวลชนเพื่อการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะกลุ่มผู้ที่ไม่ได้สนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้านและผู้สนับสนุนที่ไม่ได้คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนา และแนวคิดทางการเมือง ทำให้การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 2.0 มีผู้เข้าร่วมมากขึ้นกว่าในครั้งแรก ซึ่งเห็นได้จากความเปลี่ยนแปลงของจำนวนผู้เข้าร่วมชุมนุมของเบอร์เซาะห์ 1.0 ที่มีผู้เข้าร่วมประมาณ 20,000 คน และเพิ่มขึ้นเป็น 50,000 คนในแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 2.0 ในขณะที่การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 3.0 มีจำนวนผู้เข้าร่วมมากที่สุดถึง 100,000 คน (Liow and Leifer, 2015: 104-105)

แต่อย่างไรก็ตาม แนวร่วมเบอร์เซาะห์ก็ยังคงยินดีที่จะทำงานร่วมกับพรรคการเมืองทุกพรรคในการสนับสนุนประเด็นการปฏิรูปการเลือกตั้ง และสมาชิกผู้สนับสนุนที่มาจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านก็ยังคงมีความสำคัญในฐานะที่เป็นผู้สนับสนุนหลักและมีการทำงานประสานกันอย่างใกล้ชิดกับแนวร่วมเบอร์เซาะห์ โดยที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านก็ยังคงมีการออกมาร่วมเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าในครั้งหลัง ๆ จะไม่ได้ออกมาอย่างเป็นทางการ แต่พรรคการเมืองฝ่ายค้านก็ไม่ได้ห้ามผู้สนับสนุนหรือนักการเมืองในพรรคออกมาเคลื่อนไหวร่วมกับแนวร่วมเบอร์เซาะห์ ในขณะที่ทางฝ่ายรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติก็พยายามสร้างเครือข่ายกับพรรคการเมืองฝ่ายค้านบางพรรค โดยพยายามยกประเด็นทางด้านเชื้อชาติขึ้นมาเพื่อที่จะเรียกความนิยมจากฐานเสียงในกลุ่มเชื้อชาติมลายูกลับมา ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่าในกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านเองก็ขาดความเป็นเอกภาพ โดยเฉพาะในประเด็นเรื่องผลประโยชน์ทางเชื้อชาติหรือเป้าหมายหลักของพรรคที่แตกต่างกันซึ่งไม่สามารถประนีประนอมกันได้ (ชัยวัฒน์ มีสีณฐาน, 2559: สัมภาษณ์) ถึงแม้ว่าในสถานการณ์ที่รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติได้รับความนิยมน้อยลง แต่กลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านก็ยังไม่สามารถดึงคะแนนเสียงส่วนใหญ่จากประชาชนได้จนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงชั่วคราวทางการเมืองในมาเลเซีย

ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าแนวร่วมเบอร์เซาะห์เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ประสบความสำเร็จในการระดมทรัพยากรและการขยายการสนับสนุนไปยังกลุ่มต่าง ๆ ในสังคมมาเลเซีย โดย

การปรับเปลี่ยนแกนนำของแนวร่วมเบอร์เซห์ดังกล่าวสามารถเชื่อมโยงไปสู่การวิเคราะห์กระบวนการระดมทรัพยากรขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม นั่นก็คือ ความพยายามในการเปลี่ยนแปลงชกุงสาธารณชนผู้เฝ้ามอง (bystander public) ให้กลายเป็น สมาชิกผู้ร่วมจุดหมายเดียวกัน (adherent) หรือแม้แต่การชกุงเปลี่ยนแปลงให้สมาชิกผู้ร่วมจุดหมายเดียวกันให้กลายเป็น สมาชิกผู้สนับสนุน (constituent) ได้จากการกลายเป็นองค์กรที่นำโดยภาคประชาสังคม เนื่องจากหากแนวร่วมเบอร์เซห์ยังให้กลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านเป็นผู้มีบทบาทน่าจะอาจทำให้ผู้ถือครองทรัพยากรต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นไม่ให้เกิดการสนับสนุนหรือเข้ามามีส่วนร่วมกับขบวนการ เพราะอาจมองว่า กลุ่มแกนนำนักการเมืองหรือผู้สนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้านเหล่านั้นถือว่าเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็น ผู้ได้รับผลประโยชน์โดยตรง (potential beneficiary) ซึ่งเป็นผลประโยชน์เฉพาะกลุ่มที่มีผลประโยชน์ทางการเมืองแอบแฝงอยู่มากกว่าการทำเพื่อประโยชน์ของสังคมโดยรวม ซึ่งการที่องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมจะพัฒนาจนนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายความสำเร็จได้นั้น McCarthy และ Zald (1977 อ้างถึงใน ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 81) เสนอว่า จำเป็นจะต้องได้รับการสนับสนุนจากทั้งผู้ที่ได้รับผลประโยชน์โดยตรงและผู้สนับสนุนที่ไม่ได้รับผลประโยชน์โดยตรง (conscience adherent) ซึ่งผู้สนับสนุนกลุ่มนี้จะกระทำด้วยจิตสำนึกที่เห็นอกเห็นใจให้ความช่วยเหลือทรัพยากรและยินดีมอบทรัพยากรบางส่วนให้กับสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม

ในขณะที่นายฮิสฮามุดดิน ราอิส (Hishamuddin Rais) ซึ่งเป็นหนึ่งในแกนนำของแนวร่วมเบอร์เซห์และเป็นนักเคลื่อนไหวภาคประชาชนได้กล่าวว่า การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ครั้งแรกนั้นมีข้อจำกัดด้านการสนับสนุน การปรับเปลี่ยนให้กลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนมาเป็นผู้ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวของเบอร์เซห์ 2.0 กลายเป็นขบวนการเคลื่อนไหวของมวลชน โดยมองว่าสถานะของกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านกับกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมแม้จะมีเป้าหมายในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งเหมือนกัน แต่ก็มี ความแตกต่างกันเพราะพรรคการเมืองเป็นองค์กรทางการเมืองที่มีความต้องการเพื่อที่จะได้รับการเลือกตั้งเข้าสู่รัฐสภาตามระบบการเมืองปกติ (Khoo, 2014b: 112-113) ในขณะที่กลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมเพียงแต่ต้องการปฏิรูประบบการเลือกตั้งให้มีความเป็นธรรม การเปลี่ยนบทบาทของผู้นำมาเป็นกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมจึงประสบความสำเร็จในการระดมมวลชนและสร้างการสนับสนุนที่เพิ่มขึ้น

การขยายเครือข่ายเป็นแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติ

การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ไม่เพียงเกิดขึ้นภายในประเทศเท่านั้น แต่ได้มีการขยายเครือข่ายไปยังต่างประเทศอีกด้วย การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในต่างประเทศนั้นได้เกิดขึ้นตามเมืองสำคัญที่มีชาวมมาเลเซียอาศัยอยู่ โดยได้มีการนัดรวมตัวกันเพื่อแสดงการเคลื่อนไหวหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่แสดงถึงการสนับสนุนเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซห์ในการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในต่างประเทศนั้นเริ่มขึ้นครั้งแรกพร้อมกับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ที่มีการนัดหมายชุมนุมกันในมาเลเซีย เนื่องจากชาวมมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศจำนวนมากก็ยังคงมีความเป็นห่วงต่อสถานการณ์ทางการเมืองภายในประเทศของตนเอง และปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้อาจเป็นครั้งแรกที่มีการสร้างการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันของชาวมมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศกับชาวมมาเลเซียในประเทศ ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยที่สำคัญคือ กลไกของความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงการเชื่อมโยงระหว่างบุคคล กลุ่มบุคคล และเครือข่ายส่วนบุคคล อย่างเช่น ความแพร่หลายของอินเทอร์เน็ต สื่อสังคมออนไลน์ และการส่งเสริมเครือข่ายข้ามชาติจากสมาชิกหรือตัวแทน เป็นต้น

สำหรับแนวร่วมเบอร์เซห์ กระบวนการยกระดับการเคลื่อนไหวในระดับนานาชาติคือ การสร้างการเชื่อมโยงระหว่างผู้กระทำการในประเทศกับผู้กระทำการต่างประเทศเพื่อเป็นการสร้างการรับรู้และความเข้าใจต่อเป้าหมายการเคลื่อนไหว โดยมมีนายหน้า (brokerage) เป็นผู้ประสานและเชื่อมเครือข่ายให้เข้ามาร่วมกระทำการ (Smith, 2004: 324) ทั้งนี้ได้มีการก่อตั้งองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมขึ้นมาทำหน้าที่ในการขับเคลื่อนกิจกรรมการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในต่างประเทศที่เรียกว่า แนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติ (Global Bersih) ซึ่งถือว่าเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของชาวมมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศโดยได้มีการจดทะเบียนเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่กรุงเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เนื่องจากเป็นเมืองที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นศูนย์กลางของสิทธิมนุษยชนสากลที่ให้ความสำคัญและส่งเสริมการทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชน ซึ่งการก่อตั้งองค์กรการเคลื่อนไหวที่เป็นเครือข่ายของแนวร่วมเบอร์เซห์ขึ้นมานั้นได้แสดงให้เห็นถึงบทบาทและหน้าที่สำคัญในการในการช่วยระดมทรัพยากรโดยเฉพาะทรัพยากรมนุษย์ซึ่งมีความสำคัญในการสร้างกิจกรรมการเคลื่อนไหวของขบวนการเพื่อสร้างแรงกดดันที่มากขึ้นกับรัฐบาลมาเลเซีย ทั้งนี้การที่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจะสามารถระดมทรัพยากรมาใช้ได้นั้น จำเป็นจะต้องเข้าไปถึงทรัพยากรเหล่านั้น โดยกลไกในการเข้าถึงวิธีการหนึ่งก็คือ การผลิตเอง (self-

production) จากภายในขบวนการ (มณีมัย ทองอยู่, 2557: 75) โดยแนวร่วมเบอร์เซห์ที่ได้ใช้วิธีการตั้งองค์กรการเคลื่อนไหวและการสร้างเครือข่ายเป็นแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติที่กระจายไปตามเมืองต่าง ๆ ทั่วโลก เพื่อระดมทรัพยากรในการเคลื่อนไหว นอกจากนี้ทั้งแนวร่วมเบอร์เซห์ในประเทศและแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติยังได้มีการสร้างผลผลิตทางวัฒนธรรม อย่างเช่น การใช้สีเหลืองเป็นสัญลักษณ์ของขบวนการ การสร้างตราสัญลักษณ์ และกรอบแนวทางในการสร้างกิจกรรมการรวมหมู่ เพื่อสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการเคลื่อนไหว

แนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติมีเป้าหมายในการสนับสนุนบทบาทและภารกิจของแนวร่วมเบอร์เซห์ในประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะการปฏิรูปการเลือกตั้งให้มีความบริสุทธิ์ยุติธรรม การสร้างความเข้มแข็งให้กับภาคประชาสังคม การพัฒนาทางด้านสิทธิมนุษยชน และการพัฒนาประชาธิปไตยของมาเลเซีย โดยที่ผ่านมาแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติได้ดำเนินกิจกรรมเพื่อสนับสนุนบทบาทของแนวร่วมเบอร์เซห์หลายประการ เช่น การเผยแพร่ข้อเรียกร้องของชาวมาเลเซียและแนวร่วมเบอร์เซห์ให้ออกไปสู่องค์กรระดับนานาชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรสิทธิมนุษยชนสากลและสื่อต่างประเทศ การสนับสนุนให้ชาวมาเลเซียทั่วโลกร่วมกันเคลื่อนไหวเพื่อสร้างแรงกดดันและกระตุ้นให้เกิดปฏิรูประบบการเลือกตั้งและการพัฒนาประชาธิปไตยในมาเลเซีย การสร้างการตระหนักรู้และเสริมสร้างศักยภาพให้กับชาวมาเลเซียในต่างประเทศในการมีส่วนร่วมกับการปฏิรูปกระบวนการเลือกตั้ง และการสนับสนุนการอภิปรายแสดงความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์ที่ไม่ก่อให้เกิดความรุนแรง (Global Bersih, 2012c: Online)

บทบาทการเคลื่อนไหวของเบอร์เซห์นานาชาติเริ่มขึ้นครั้งแรกพร้อมกับการชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ในประเทศมาเลเซียในปี พ.ศ. 2554 โดยมีการตั้งเป็นคณะกรรมการแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติ 2.0 (The Steering Committee of Global Bersih 2.0) เพื่อทำหน้าที่ในการวางแผนและดำเนินกิจกรรมตามแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 อย่างต่อเนื่อง ด้วยการให้การสนับสนุนและติดตามกิจกรรมระหว่างประเทศ โดยได้มีการร่วมกันจัดกิจกรรมและการเคลื่อนไหวที่แสดงออกถึงการสนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซห์ตามเมืองสำคัญต่าง ๆ ที่มีชาวมาเลเซียอาศัยอยู่ทั่วโลก เช่น การสวมเสื้อสีเหลืองหรืออุปกรณ์อื่น ๆ ที่มีสีเหลืองหรือสัญลักษณ์ของเบอร์เซห์ และการนัดหมายรวมตัวกันตามสถานที่สาธารณะเพื่อร่วมกันการแสดงความคิดเห็นและทำความเข้าใจต่อข้อเรียกร้องทั้ง 8 ประการของแนวร่วมเบอร์เซห์ และร่วมกันหาวิธีการในการที่ทำให้เป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซห์บรรลุความสำเร็จ นอกจากนี้ยังได้มีการจัดนิทรรศการภาพถ่ายและการฉายวิดีโอเพื่อสร้างความเข้าใจ

ต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศมาเลเซีย การขอความร่วมมือกับองค์กรพัฒนาเอกชนเพื่อให้การช่วยเหลือผู้ชุมนุมที่ถูกจับกุมในช่วงที่มีการชุมนุมของแนวร่วมเบอร์เซห์ การร่วมกันผลักดันข้อเรียกร้องระยะเร่งด่วน 4 ประการของแนวร่วมเบอร์เซห์ให้นำไปสู่การปฏิบัติจริงเพื่อพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการเลือกตั้งให้ดีขึ้น รวมทั้งการรณรงค์ให้ชาวมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศออกมาใช้สิทธิเลือกตั้ง (Global Bersih, 2012a: Online) นอกจากนี้ยังมีการเขียนข้อความสนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซห์ลงบนป้ายและโปสเตอร์ มีการร้องเพลงชาติมาเลเซีย (Negaraku) และการอ่านบทประพันธ์ร้อยกรองสนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซห์ด้วยบรรยากาศที่คึกคัก ในบางสถานที่ได้มีการเชิญสื่อมวลชนมาทำข่าวเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวผู้ที่ถูกจับกุมจากการชุมนุมภายใต้สถานการณ์ฉุกเฉิน ในหลายพื้นที่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นได้อำนวยความสะดวกและอนุญาตให้มีการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี แต่ในบางพื้นที่ก็มีตัวแทนของเจ้าหน้าที่มาเลเซียเข้ามาสังเกตการณ์และได้มีการถ่ายภาพหรือบันทึกวิดีโอ รวมทั้งพยายามบันทึกชื่อของผู้ที่มีส่วนร่วมในการชุมนุมไว้เป็นหลักฐานอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในต่างประเทศได้กระจายและขยายไปตามเมืองสำคัญที่มีชาวมาเลเซียอาศัยอยู่ทั่วโลก โดยในแต่ละประเทศอาจมีการชุมนุมในหลายเมือง จากการสืบค้นข้อมูลพบว่า การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ในปี พ.ศ. 2554 มีแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติเคลื่อนไหวไปพร้อมกันจำนวน 38 เมือง และมีจำนวนผู้เข้าร่วมชุมนุมรวมกันทั้งหมด 4,003 คน โดยเมืองที่มีชาวมาเลเซียเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก เช่น เมลเบิร์น ซึ่งมีผู้เข้าร่วมชุมนุมประมาณ 1,000 คน รองลงมาคือซิดนีย์ ประมาณ 500 คน และลอนดอนประมาณ 450 คน เป็นต้น (Global Bersih, 2012a: Online) หลังจากนั้นสำหรับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 3.0 ในปี พ.ศ. 2555 ปรากฏว่ามีการเพิ่มขึ้นของแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติที่ออกมาเคลื่อนไหวตามเมืองต่าง ๆ จากการสำรวจพบว่ามีแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติเพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 85 เมือง ใน 35 ประเทศทั่วโลก (Global Bersih, 2012b: Online) ทั้งนี้ในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ทั้งในมาเลเซียและแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติ เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชาวมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศกับประเทศแม่ ซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงความเห็นที่สอดคล้องกันในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งเพื่อให้เกิดความยุติธรรม และการก้าวผ่านความกลัวต่อกฎหมายที่จำกัดสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกทางการเมืองของมาเลเซีย และที่สำคัญคือเป็นการสร้าง

การสนับสนุนให้กับแนวร่วมเบอร์เซะห์ให้ขยายเพิ่มมากขึ้นซึ่งจะส่งผลให้เกิดแรงกดดันกับรัฐบาล มาเลเซียในการสนองตอบต่อข้อเรียกร้องของขบวนการ

การขยายการสนับสนุนผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์

แนวร่วมเบอร์เซะห์ได้ใช้ยุทธวิธีการเคลื่อนไหวโดยการให้การกระทำรวมหมู่ (collective action) ซึ่งได้แก่ การกระทำระดมมวลชนและผู้สนับสนุน (mass mobilization) และการสร้างเหตุการณ์ชุมนุมประท้วงเพื่อเรียกร้องและสร้างแรงกดดันให้รัฐมีการปฏิรูประบบการเลือกตั้งตามเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซะห์ แต่เนื่องจากรัฐบาลยังไม่สามารถปฏิรูประบบการเลือกตั้งให้ประสบความสำเร็จได้ ทำให้แนวร่วมเบอร์เซะห์ต้องมียุทธศาสตร์ในการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องไม่ว่าจะในรูปแบบของการเดินขบวน การชุมนุมประท้วง และการนั่งประท้วง ซึ่งเกิดขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งแต่เดิมบทบาทของแนวร่วมเบอร์เซะห์นั้นมียุทธศาสตร์ของการเป็นองค์กรที่มีเพียงประกาศการแถลงการณ์ข้อเรียกร้อง ต่อมาจึงได้ปรับเปลี่ยนบทบาทมาเป็นการกระทำระดมมวลชนและผู้สนับสนุนโดยมาชุมนุมประท้วงบนท้องถนนจึงทำให้แนวร่วมเบอร์เซะห์กลายมาเป็นที่รู้จักมากขึ้น และการที่แนวร่วมเบอร์เซะห์ได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียมากขึ้นก็เป็นเพราะมีความกล้าที่จะออกมาท้าทายต่ออำนาจรัฐและการเคลื่อนไหวบนท้องถนน ซึ่งมีส่วนทำให้แนวร่วมเบอร์เซะห์กลายมาเป็นการเคลื่อนไหวภาคประชาชน (Khuo, 2014b: 112)

การศึกษาเกี่ยวกับการกระทำรวมหมู่หรือการเคลื่อนไหวระดมมวลชนในทศวรรษที่ผ่านมาได้มีการให้ความสำคัญกับบทบาทของอินเทอร์เน็ต เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่มีต้นทุนต่ำ รวมทั้งยังทำให้สะดวกต่อการประสานงานกัน การเคลื่อนไหว และการมีส่วนร่วมของนักเคลื่อนไหว และขยายไปสู่การเคลื่อนไหวทางสังคม อินเทอร์เน็ตจึงถูกนำมาใช้ประโยชน์สำหรับการเคลื่อนไหวทางสังคมเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน โดยเฉพาะจากการขยายตัวขึ้นของสื่อสังคมออนไลน์ (social media) การรณรงค์การกระทำรวมหมู่ในสังคมปัจจุบันจึงมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับอินเทอร์เน็ตในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการระดมมวลชนหรือสร้างรูปแบบของการกระทำรวมหมู่ (Lee, F. L., 2015: 308) เช่นเดียวกับการของแนวร่วมเบอร์เซะห์ที่ให้ความสำคัญกับสื่อสังคมออนไลน์ในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและกิจกรรมการเคลื่อนไหว รวมทั้งยังเป็นสื่อกลางและช่องทางในการประสานงานกับเครือข่ายอื่น ๆ เพื่อสร้างการสนับสนุนจากชาวมาเลเซีย โดยเฉพาะบทบาทที่สำคัญในการระดมมวลชนเพื่อออกมาเคลื่อนไหว นอกจากนี้สื่อ

สังคมออนไลน์เหล่านี้ยังถูกใช้เป็นพื้นที่ในการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล เนื่องจากสื่อกระแสหลักของประเทศอย่างสถานีโทรทัศน์และวิทยุหรือแม้แต่สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ถูกควบคุมโดยรัฐบาล ส่งผลให้พื้นที่ในการแสดงความคิดเห็นและการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารถูกจำกัด แต่หลังจากการขยายตัวของอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ โดยเฉพาะเว็บบล็อก (Blogs) เฟสบุ๊ก (Facebook) ทวิตเตอร์ (Twitter) และยูทูป (YouTube) ได้ส่งอิทธิพลและมีบทบาทสำคัญต่อการระดมมวลชนและการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย

บทบาทที่สำคัญในการใช้ประโยชน์จากสื่อสังคมออนไลน์ของแนวร่วมเบอร์เซห์แบ่งออกได้เป็น 2 ประเด็นหลัก คือ ประเด็นแรกคือ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของแนวร่วมเบอร์เซห์โดยเฉพาะเว็บไซต์หลักที่เป็นทางการของแนวร่วมเบอร์เซห์ (<https://www.bersih.org/>) ซึ่งจะมีการเผยแพร่เกี่ยวกับข้อมูลความเป็นมาของขบวนการ แลกเปลี่ยนข้อเรียกร้อง เครือข่าย และกิจกรรมการรณรงค์เคลื่อนไหวที่ผ่านมา เป็นต้น และประเด็นที่สองคือ การระดมมวลชนเพื่อการเคลื่อนไหว แนวร่วมเบอร์เซห์ได้ใช้สื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือในการนัดหมายการประชุมประท้วงเพื่อให้ผู้สนับสนุนทราบวันเวลาและสถานที่นัดหมายในการชุมนุมที่จัดขึ้นในแต่ละครั้งซึ่งนอกจากเป็นการลงทุนที่ต่ำแล้วยังสะดวกและแพร่กระจายข่าวสารได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย พื้นที่ในสื่อสังคมออนไลน์ยังถูกใช้เป็นพื้นที่ในการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล โดยเฉพาะสื่อสังคมออนไลน์อย่างเฟสบุ๊กและทวิตเตอร์ได้กลายมาเป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ในการวิพากษ์วิจารณ์และการแสดงความคิดเห็นของชาวมาเลเซีย

ทั้งนี้ สำหรับแนวร่วมเบอร์เซห์ในระหว่างการเริ่มเคลื่อนไหวครั้งแรกในปี พ.ศ. 2550 สื่อสังคมออนไลน์ที่มีอิทธิพลหลักในขณะนั้นได้แก่ เว็บบล็อกและยูทูป หลังจากนั้นในการเคลื่อนไหวครั้งที่สองในปี พ.ศ. 2554 สื่อสังคมออนไลน์อย่างเฟสบุ๊กและทวิตเตอร์ได้รับความนิยมจากชาวมาเลเซียอย่างมาก โดยจากการศึกษาของ Yeoh (2011) พบว่าในช่วงที่มีการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ระหว่างวันที่ 9 มิถุนายน จนถึงวันที่ 14 สิงหาคม พ.ศ. 2554 มีผู้ใช้ทวิตเตอร์ประมาณ 34,000 รายที่ร่วมรณรงค์สนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซห์ 2.0 ด้วยการติดป้าย (hash tag) คำสำคัญในทวิตเตอร์ (Twitter keyword) ว่า #bersih และมีการแบ่งปันประสบการณ์หรือแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ของการชุมนุมประท้วงดังกล่าวด้วยการเล่าเรื่องและติดป้ายคำสำคัญว่า #bersihstories รวมทั้งยังมีการเผยแพร่ภาพถ่ายและวิดีโอผ่านช่องทางของยูทูปและสื่อสังคมออนไลน์อื่น ๆ ซึ่งแตกต่างจากการนำเสนอของสื่อกระแสหลักโดยเฉพาะการใช้ความรุนแรงของตำรวจกับผู้ชุมนุม (Postill, 2014: 91) นอกจากนี้ในช่วงที่มีการเคลื่อนไหวชุมนุมประท้วงสื่อเหล่านี้ถูกนำมาใช้การ

รายงานข่าวแบบ Real-time และอัปเดตการประท้วง รวมทั้งการรายงานสถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ซึ่งประชาชนสามารถเข้าถึงได้อย่างง่ายดายผ่านช่องทางเว็บไซต์ของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ เฟสบุ๊ก และทวิตเตอร์ เช่น การชุมนุมของเบอร์เซาะห์ 2.0 มีการใช้โทรศัพท์มือถือในการรายงานสถานการณ์การชุมนุมอย่างต่อเนื่องผ่านทางทวิตเตอร์ โดยเฉพาะเหตุการณ์การจลาจลระหว่างผู้ชุมนุมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งพยายามสลายการชุมนุมด้วยการใช้แก๊สน้ำตาและเครื่องฉีดน้ำแรงดันสูง และมีการจับกุมสาธารณสุขผู้เฝ้ามองที่สวมเสื้อสีเหลืองซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ โดยมีการรายงานว่ามีผู้ใช้ทวิตเตอร์มากกว่า 19,000 คน แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวในวันนั้น และภายในเวลา 2 วันหลังจากนั้นชาวมาเลเซียมากกว่า 100,000 คน ได้มีการกดติดตามหน้าเฟสบุ๊ก (Facebook page) ที่เรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค ลาออกจากตำแหน่ง (Weiss, 2012: 36-37) ทั้งนี้จากการศึกษาการชุมนุมประท้วงในระหว่างปี พ.ศ. 2553 จนถึงปี พ.ศ. 2554 ในประเด็นเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในการปราบปรามผู้ชุมนุมทั้งในกรณีของต่างประเทศอย่างเช่น ตุรกี อียิปต์ สเปน สหรัฐอเมริกา รวมทั้งในมาเลเซียที่ส่งผลให้เกิดการรวมตัวกันของผู้ที่มีความเห็นอกเห็นใจและสนับสนุนผู้ชุมนุมทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดย G.C. Khoo (2013 อ้างถึงใน Postill, 2014: 92) เสนอว่า การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ทั้ง 3 ครั้งที่ผ่านมา แสดงให้เห็นถึงลักษณะของการมองข้ามความแตกต่างทางเชื้อชาติ และมีการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของผู้ชุมนุมในการเผชิญหน้ากับการใช้ความรุนแรงจากการสลายการชุมนุมของตำรวจ ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าสื่อเหล่านี้จึงกลายมาเป็นพื้นที่ใหม่ในการสนับสนุนการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ และการรายงานข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างไปจากสื่อกระแสหลัก ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับชาวมาเลเซียในการได้รับข้อมูลข่าวสารที่รอบด้านจากหลายทางนอกจากสื่อกระแสหลักของรัฐบาล

ปรากฏการณ์การเคลื่อนไหวออนไลน์ดังกล่าวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ได้แสดงให้เห็นว่าอินเทอร์เน็ตทำให้มีการเคลื่อนไหวทางสังคมเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากอินเทอร์เน็ตช่วยให้เกิดบทบาทที่เรียกว่า การเคลื่อนไหวได้ด้วยตนเองของพลเมือง (citizen self-mobilization - CSM) ซึ่งเป็นองค์การของการกระทำรวมหมู่และการเคลื่อนไหวเพื่อกระทำการรวมหมู่ของพลเมืองทั่วไปที่ไม่ได้มาจากกลุ่มทางสังคมและการเมือง (Lee, F. L., 2015: 308) การเคลื่อนไหวได้ด้วยตนเองของพลเมืองเป็นวิธีการเคลื่อนไหวที่เริ่มต้นและสร้างขึ้นจากปัจเจกบุคคลซึ่งไม่ได้มีที่มาจากกลุ่มหรือองค์กรที่มีมาก่อน การเข้าร่วมกลุ่มสังคมออนไลน์บนอินเทอร์เน็ตและเครือข่ายทางสังคม ทำให้เกิดการพบปะส่วน

บุคคลในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่คล้าย ๆ กัน และสร้างความสัมพันธ์ข้ามพื้นที่ผ่านเครือข่ายระหว่างประเทศ อินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ยังทำให้เกิดช่องทางสำหรับการส่งข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงมีประสิทธิภาพในการทำให้เกิดการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและการประสานงานในการกระทำการรวมหมู่ ในทฤษฎีการระดมทรัพยากร อินเทอร์เน็ตเป็นองค์ประกอบของทรัพยากรที่สำคัญสำหรับการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีต้นทุนต่ำในการเคลื่อนไหวและการมีส่วนร่วม ในขณะที่การดำรงอยู่ขององค์กรการเคลื่อนไหวสามารถใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตในการสร้างการเคลื่อนไหวที่มีพลังเข้มแข็งมากขึ้น การสื่อสารกับประชาชน และการมีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวออนไลน์ ประชาชนทั่วไปสามารถจัดตั้งและเคลื่อนไหวเพื่อการกระทำรวมหมู่อย่างมีประสิทธิภาพได้ด้วยตนเองผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ทำให้อินเทอร์เน็ตกลายเป็นตัวแทนขององค์กรที่เอื้อให้เกิดการกระทำรวมหมู่ แต่อย่างไรก็ตาม องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมก็ไม่ได้ถูกแทนที่ด้วยการเคลื่อนไหวได้ด้วยตนเองของพลเมือง แม้ว่าการเคลื่อนไหวได้ด้วยตนเองของพลเมืองจะมีการขยายตัวขึ้น องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมก็ยังดำรงอยู่และถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีบทบาทสำคัญ ในขณะที่การเคลื่อนไหวได้ด้วยตนเองของพลเมืองนั้นมีความยืดหยุ่นต่อการเคลื่อนไหวและไม่สามารถจับต้องได้อย่างเป็นรูปธรรม จึงอาจกล่าวได้ว่าการเคลื่อนไหวได้ด้วยตนเองของพลเมืองนั้นเป็นส่วนเสริมให้กับองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม แม้ว่าอินเทอร์เน็ตจะเป็นช่องทางในการเคลื่อนไหวเพื่อการกระทำรวมหมู่ แต่การได้มาซึ่งทรัพยากรหลาย ๆ อย่างไม่สามารถสร้างขึ้นได้โดยพลเมืองทั่วไปผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น ทรัพยากรที่เป็นองค์กรทางสังคมในการเชื่อมต่อกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (stakeholder) องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมที่เป็นทางการยังคงมีความสามารถมากกว่าในการสร้างการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่จากทั้งทรัพยากรทางการเงินและทรัพยากรมนุษย์ (Lee, F. L., 2015: 310-311) ดังนั้นองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมยังมีความสามารถในการระดมทรัพยากรเพื่อการเคลื่อนไหวอย่างมาก

แม้ว่าแนวร่วมเบอร์เซาะห์จะให้ความสำคัญกับบทบาทในการระดมมวลชนของอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ แต่ก็ไม่ได้ละทิ้งการเคลื่อนไหวระดมมวลชนด้วยวิธีการอื่น ๆ ในขณะที่บทบาทของสื่อสังคมออนไลน์อาจจะมีประสิทธิภาพอย่างมากในสังคมเมืองและคนรุ่นใหม่ แต่สำหรับสังคมชนบทที่ห่างไกลออกไปก็ยังคงมีอุปสรรคในการสร้างสำนักของการเคลื่อนไหว การปราศรัยก็เป็นอีกวิธีหนึ่งในการระดมมวลชนเพื่อการเคลื่อนไหวที่ยังคงมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการปราศรัย (ceramah) จากแกนนำของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ที่ได้เดินทางไปทั่วประเทศโดยได้มีการปราศรัยพบปะ

กับประชาชนกลุ่มเล็กๆ ไปจนถึงการประชุมกลุ่มใหญ่เพื่อรณรงค์ในเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ โดยเฉพาะในระยะเวลา 2 เดือนก่อนที่จะมีการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 2.0 ได้มีการปราศรัยตามรัฐต่าง ๆ อย่างเช่น ยะโฮร์ บารู (Johor Bahru) บาดู ปาฮัท (Batu Pahat) และเซอรัมบัน (Seremban) เป็นต้น (Khoo, 2014b: 114)

สำหรับการรณรงค์ของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ด้วยการปราศรัยนั้น ผู้มีบทบาทหลักก็คือแกนนำของแนวร่วมเบอร์เซาะห์เอง อย่างเช่น การรณรงค์ในรัฐยะโฮร์และรัฐมะละกา แต่บางครั้งแนวร่วมเบอร์เซาะห์ยังได้มีการพึ่งพาเครือข่ายที่สนับสนุนเป้าหมายเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพรรคการเมืองฝ่ายค้านซึ่งมีบทบาทสำคัญในรัฐทางตอนเหนือของมาเลเซีย ในขณะที่ผู้สนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซาะห์ส่วนหนึ่งก็มาจากรัฐที่เป็นฐานเสียงของพรรคการเมืองฝ่ายค้าน ซึ่งผู้นำของพรรคการเมืองฝ่ายค้านเหล่านี้ อย่างเช่น นายนิอับดุลอาซิช บินนิมัต (Nik Abdul Aziz Nik Mat) แกนนำจากพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย นายอันวา อิบราฮิม (Anwar Ibrahim) ผู้นำจากพรรคประชาชนยุติธรรม และนายลิ้ม กิตเซียง (Lim Kit Siang) ผู้นำจากพรรคกิจประชาธิปไตย จะมีการปราศรัยหรือมีแถลงการณ์สนับสนุนบทบาทและเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ เนื่องจากบารมีนักการเมืองจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านเหล่านี้ยังคงมีอิทธิพลสำคัญในการยึดโยงกับประชาชนในพื้นที่ทางการเมือง ดังนั้นแนวร่วมเบอร์เซาะห์จึงได้ทำงานร่วมกับพรรคการเมืองฝ่ายค้านในการสร้างจิตสำนึกของการเคลื่อนไหวเพื่อเป้าหมายในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซีย อีกทั้งแนวร่วมเบอร์เซาะห์ยังบทบาทในการเคลื่อนไหวและทำงานร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชน อย่างเช่น Himpunan Hijau และ National Felde Settlers' Children Association (ANAK) ซึ่งเป็นองค์กรขนาดใหญ่ที่ให้การสนับสนุนการระดมมวลชน (Khoo, 2014b: 114-116) นอกจากนี้ แนวร่วมเบอร์เซาะห์ใช้ประโยชน์จากสิ่งที่ขบวนการเรียกว่า การโฆษณาแฝง (publicity by accident) กล่าวคือ ในช่วงที่มีการเคลื่อนไหวสื่อมวลชนต่าง ๆ ทั้งสื่อทางเลือกและสื่อกระแสหลักจะมีการรายงานข่าวอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าสื่อกระแสหลักที่สนับสนุนรัฐบาลมักจะมีการรายงานสถานการณ์ด้วยการโจมตีหรือวิพากษ์วิจารณ์ก็ตาม แต่การเผยแพร่ข่าวสารดังกล่าวเท่ากับเป็นการสร้างการรับรู้ให้กับประชาชนต่อเป้าหมายของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ไปในตัวซึ่งอาจทำให้ได้รับการสนับสนุนจากประชาชนมากขึ้น (Khoo, 2014b: 114)

3.2.3 ปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิดเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของระบบการเลือกตั้ง

จากทฤษฎีพฤติกรรมกรรมการรวมหมู่ ซึ่งอธิบายการเกิดและการรวมกลุ่มของปัจเจกมีสาเหตุมาจากความเดือดร้อนร่วมของผู้คน (shared grievances) เป็นปัจจัยเบื้องต้นสำคัญและเป็นเงื่อนไขที่จำเป็น (necessary condition) ที่ทำให้เกิดการกระทำร่วมหรือขบวนการทางสังคม (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 76-77) ตามการอธิบายปัจจัยการเกิดของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ความไม่เป็นธรรมของกระบวนการเลือกตั้งในมาเลเซียถือเป็นความเดือดร้อนหรือความไม่พอใจประการสำคัญของชาวมาเลเซียและแนวร่วมเบอร์เซห์ และเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดการก่อตั้งแนวร่วมเบอร์เซห์ซึ่งประกอบด้วยองค์กรภาคประชาชน องค์กรพัฒนาเอกชน และพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียไม่มีความเป็นธรรม เพราะฉะนั้นเป้าหมายที่สำคัญของแนวร่วมเบอร์เซห์คือ การปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซียให้มีความบริสุทธิ์และยุติธรรม แนวร่วมเบอร์เซห์ได้นำปัจจัย ความไม่เป็นธรรมของระบบการเลือกตั้งมาเป็นกรอบความคิดหลักในการสร้างความชอบธรรมและแรงจูงใจในการกระทำรวมหมู่ ซึ่งกรอบความคิดดังกล่าวจะมีส่วนสำคัญในการช่วยสร้างความหมาย (meaning work) ให้กับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม การเชื่อมโยงสร้างเครือข่าย และการเผยแพร่เป้าหมายของขบวนการเพื่อสร้างการเคลื่อนไหวระดมมวลชนและการสนับสนุนจากสมาชิกใหม่

กรอบความคิดถูกสร้างขึ้นเมื่อผู้ร่วมขบวนการมีการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาที่พวกเขาคิดว่าต้องมีการเปลี่ยนแปลง โดยพยายามหาเหตุผลว่าใครหรืออะไรคือสาเหตุของปัญหาและทางออกของปัญหาคืออะไร จากนั้นก็วางแนวทางและเรียกร้องให้ผู้อื่นเข้ามาร่วมมือกันเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลง โดยได้มีการจำแนกกระบวนการสร้างกรอบความคิดออกได้เป็น 3 ประเภท คือ ประเภทแรกคือ การสร้างกรอบคิดในการวินิจฉัยปัญหา (diagnostic framing) ให้มีความสำคัญกับการระบุปัญหา ประเภทที่สองคือ การสร้างกรอบคิดในการหาทางออกของปัญหา (prognostic framing) เป็นการเสนอวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสม และประเภทสุดท้ายคือ การสร้างกรอบคิดในการจูงใจ (motivation framing) เป็นการสนับสนุนให้ผู้มีส่วนร่วมที่มีศักยภาพเข้ามามีส่วนร่วมกับองค์กรการเคลื่อนไหว และอธิบายเพิ่มเติมว่า กรอบความคิดเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนตายตัวและมีความยืดหยุ่นเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ (Karagiannis, 2009: 370)

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีปัญหาในการนำเสนอปัญหา เนื่องจากขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมมีเป้าหมายในการเคลื่อนไหวเพื่อการแก้ไขปัญหาหรือหาทางเปลี่ยนแปลงสภาพปัญหาอยู่แล้ว ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ขบวนการเคลื่อนไหวจะต้องระบุที่มาหรือสาเหตุของปัญหา รวมทั้งตัวกระทำการที่ทำให้เกิดปัญหาหรือมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสิ่งที่ปัญหา ในกรณีของแนวร่วมเบอร์เซ่ซึ่งจะเห็นได้ว่าปัญหาหลักที่ขบวนการนำเสนอคือ ความไม่เป็นธรรมของระบบการเลือกตั้งของมาเลเซีย และสาเหตุของปัญหามาจากการแทรกแซงกระบวนการจัดการเลือกตั้งของแนวร่วมแห่งชาติ ซึ่งแนวร่วมเบอร์เซ่มองว่าเป็นการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน การเลือกตั้ง โดยสอดคล้องกับกรอบโครงในการวินิจฉัยปัญหาส่วนใหญ่จึงมักมีความเกี่ยวข้องกับการสร้างกรอบโครงที่เกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมหรือเรียกว่า กรอบโครงความคิดด้วยความยุติธรรม (injustice frame) โดยมักจะพบในขบวนการเคลื่อนไหวแบบต่อต้าน การชุมนุมประท้วง และการกบฏ ซึ่งผู้ร่วมขบวนการเคลื่อนไหวเห็นว่าผู้มีอำนาจได้กระทำการอันขาดความเป็นธรรม รวมทั้งพบในขบวนการเคลื่อนไหวที่เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเศรษฐกิจ ทั้งนี้กรอบโครงความคิดเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของระบบการเลือกตั้งของมาเลเซีย แนวร่วมเบอร์เซ่ได้นำมาใช้ในการสร้างความชอบธรรมในการเคลื่อนไหวและการมีส่วนร่วมในการชุมนุมประท้วงต่อรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติและคณะกรรมการเลือกตั้งของมาเลเซีย ด้วยการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเลือกตั้งที่มีความผิดปกติและพฤติกรรมการทุจริต เช่น การแบ่งเขตเลือกตั้งเพื่อให้ได้เปรียบในการชนะการเลือกตั้ง การสวมรอยใช้สิทธิเลือกตั้ง การจำกัดเวลาในการรณรงค์หาเสียง และการแทรกแซงการทำงานของคณะกรรมการเลือกตั้ง เป็นต้น มีการส่งผ่านข้อมูลเหล่านี้ไปยังประชาชนด้วยวิธีการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการแถลงการณ์ต่อรัฐสภา การยื่นหนังสือร้องเรียนต่อสมเด็จพระราชาธิบดี หรือการเผยแพร่บนสื่อสังคมออนไลน์ของแนวร่วมเบอร์เซ่เพื่อให้เกิดการรับรู้อย่างกว้างขวาง

นอกจากการสร้างความชอบธรรมในการเสนอปัญหาเรื่องความไม่เป็นธรรมของระบบการเลือกตั้งแล้วแนวร่วมเบอร์เซ่ยังได้มีการเสนอแนะแนวทางในการปฏิรูปการเลือกตั้งอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างกรอบโครงความคิด นั่นก็คือ กรอบโครงในการหาทางออกของปัญหา ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการสร้างสนับสนุนขบวนการเคลื่อนไหว โดยเริ่มตั้งแต่การแถลงการณ์ขอเรียกร้องต่อรัฐสภาในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งพร้อมกับการก่อตั้งแนวร่วมเบอร์เซ่อย่างเป็นทางการ และจะเห็นได้ว่าหลังจากนั้นการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซ่ทั้ง 3 ครั้งที่ผ่านมาได้มีการเสนอขอเรียกร้องซึ่งเป็นวิธีการหรือแนวทางในการปฏิรูปการเลือกตั้งหรือการแก้ไขปัญหาการทุจริตการ

เลือกตั้งอย่างเป็นทางการหรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ การเดินขบวนเพื่อไปยื่นหนังสือร้องเรียนต่อสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซียในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 1.0 ในปี พ.ศ. 2550 แนวร่วมเบอร์เซาะห์ได้มีการเสนอให้มีการปฏิรูปการเลือกตั้งทั้งในระยะเร่งด่วนและในระยะยาว เช่น การนำหมึกที่ลบออกได้ยากมาใช้ในการเลือกตั้งครั้งที่ 12 การปรับปรุงบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งใหม่ให้ถูกต้องและเป็นปัจจุบัน และการอนุญาตให้ทุกพรรคการเมืองเข้าถึงสื่อมวลชนได้อย่างอิสระและเท่าเทียมกัน เป็นต้น

ต่อมาในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 2.0 นางอัมปิกา ศรีเนวาสัน แกนนำของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 2.0 ก็ได้เสนอวิธีการแก้ไขปัญหาของระบบการเลือกตั้งเพิ่มเติมจากครั้งแรก โดยในครั้งนี้นี้ยังได้มีการเสนอเพิ่มเติมในประเด็นของการสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กรของรัฐเพื่อให้ปราศจากการแทรกแซงทางการเมืองและการต่อต้านการทุจริตอีกด้วย และในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2554 รัฐบาลได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสิทธิการของรัฐบาลเพื่อการปฏิรูปการเลือกตั้งขึ้นเพื่อรวบรวมและรับฟังข้อเสนอแนะจากทุกภาคส่วน แนวร่วมเบอร์เซาะห์เองก็ได้มีการเสนอแนวทางการปฏิรูประบบการเลือกตั้งอย่างเป็นทางการ โดยแบ่งออกเป็น 9 ประเด็นสำคัญ เช่น การณรงค์การเลือกตั้งการทุจริตในระหว่างการเลือกตั้ง การสังเกตการณ์เลือกตั้ง และการปฏิรูปหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้ง เป็นต้น ซึ่งในข้อเสนอต่อคณะกรรมการสิทธิการของรัฐบาลเพื่อการปฏิรูปการเลือกตั้งฉบับดังกล่าวได้มีการเปรียบเทียบให้เห็นอย่างชัดเจนระหว่างระบบการเลือกตั้งแบบเดิมและข้อเสนอใหม่จากแนวร่วมเบอร์เซาะห์ (Bersih, 2011c: Online) และก่อนหน้าการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 3.0 คณะกรรมการชุดดังกล่าวได้มีการเปิดเผยรายงานฉบับสมบูรณ์ในการปฏิรูปการเลือกตั้งของมาเลเซีย แต่แนวร่วมเบอร์เซาะห์ก็ยังคงไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของคณะกรรมการชุดดังกล่าวหลายประการ จึงได้มีการเสนอข้อสังเกตและแนวทางการปรับปรุงตอบกลับไปยังคณะกรรมการชุดดังกล่าวเพื่อพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง แต่รายงานฉบับดังกล่าวก็ได้ผ่านการพิจารณาของรัฐบาลไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวในครั้งที่ 3

ในขณะที่การสร้างกรอบโครงความคิดในการวินิจฉัยปัญหาและกรอบโครงความคิดในการหาทางออกของปัญหามีบทบาทสำคัญในการสร้างการสนับสนุน แต่ก็ยังไม่มีประสิทธิภาพพอในการขับเคลื่อนการมีส่วนร่วมเป็นผู้กระทำการของประชาชน โดย Bert Klandermands เสนอว่า การระบุปัญหาและเสนอการแก้ไขปัญหามิใช่เป็นการสร้างจิตสำนึกในการเคลื่อนไหวหรือสนับสนุนเป้าหมายขององค์กรการเคลื่อนไหวได้ แต่อาจไม่สามารถนำไปสู่การออกมาเคลื่อนไหว จึงมีการสร้างกรอบโครง

ความคิดในการจูงใจ เพื่อส่งเสริมการเข้ามามีส่วนร่วมกับขบวนการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะการจูงใจผ่านวาทกรรมต่าง ๆ ที่จะเป็นการกระตุ้นให้คนกลุ่มต่าง ๆ ในสังคมเข้าร่วมและสนับสนุนการเคลื่อนไหว อย่างเช่น การประกาศเจตนารมณ์ของแนวร่วมเบอร์เซ่ที่ว่า เป็นขบวนการที่ไม่แบ่งแยกทางเชื้อชาติและศาสนา ซึ่งในปี พ.ศ. 2555 นางอัมบิกา ศรีเนวาสน์ แกนนำของแนวร่วมเบอร์เซ่ที่ได้เคยกล่าวว่า “สิ่งที่น่าประหลาดใจสำหรับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซ่คือการที่ก้าวข้ามความกลัว เหตุการณ์การจลาจลครั้งใหญ่ของกลุ่มเชื้อชาติจีนในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2512 โดยทุกกลุ่มเชื้อชาติเข้ามาร่วมกันในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซ่” (Smeltzer and Pare, 2015: 131-132) การกล่าวถึงความจำเป็นเร่งด่วนในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งและภาระหน้าที่หรือสิทธิของพลเมือง อย่างเช่น “ปกป้องมาเลเซีย เอาสิทธิของเราคืนมา” (Save Malaysia: Restore Our Rights) การจูงใจให้มีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวผ่านสื่อสังคมออนไลน์ โดยเฉพาะในกลุ่มของแนวร่วมเบอร์เซ่นานาชาติ อย่างเช่น ชาวมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในกรุงปารีสได้มีการชักชวนให้ร่วมกันสนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซ่ผ่านการแสดงความคิดเห็นว่า “เราชาวมาเลเซียต้องแสดงการสนับสนุนต่อชาวมาเลเซียในประเทศ เราชาวมาเลเซียที่อาศัยในต่างประเทศมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นมากกว่าเราควรช่วยสนับสนุน” (Leong, 2016: Online) นอกจากนี้แนวร่วมเบอร์เซ่ยังได้มีการอ้างอิงถึงความจำเป็นประชาธิปไตยโดยมีการขนานนามในการเคลื่อนไหวครั้งที่ 2 ว่าเป็นการเดินเพื่อประชาธิปไตย (Walk for Democracy) เป็นต้น โดยในช่วงการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซ่ 2.0 ได้มีการประกาศอย่างเป็นทางการว่าแนวร่วมเบอร์เซ่เป็นขบวนการเคลื่อนไหวที่ไม่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมือง (non-partisan movement) (Khoo, 2014b: 111) แตกต่างจากการเคลื่อนไหวครั้งแรกที่แกนนำจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเคลื่อนไหว ซึ่งทำให้ผู้เข้ามามีส่วนร่วมส่วนใหญ่เป็นผู้ที่สนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้านเป็นหลัก

การพยายามสร้างภาพลักษณ์ให้แนวร่วมเบอร์เซ่กลายเป็นขบวนการที่ไม่ฝักใฝ่ทางการเมืองฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ซึ่งประเด็นที่กล่าวมานี้สอดคล้องกับกระบวนการสร้างพันธมิตรทางกรอบโครงความคิด (framing alignment processes) ที่มีการขยายกรอบโครงความคิดด้านค่านิยม (Value amplification) โดยเฉพาะการเชื่อมโยงกับความเป็นประชาธิปไตย ได้แก่ สิทธิในการแสดงออกถึงความเดือดร้อนและการแสดงความคิดเห็นคัดค้านต่อสิ่งที่ไม่ถูกต้องชอบธรรม รวมทั้งค่านิยมความหลากหลายทางเชื้อชาติและศาสนา และการปฏิรูปทางการเมือง โดยจะเห็นได้ว่าการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซ่ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 มีประเด็นเป้าหมายที่กระตุ้นให้เกิดการ

เคลื่อนไหวอย่างอื่นผสมเข้ามาด้วยนอกจากการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง อย่างเช่น การต่อต้านการทุจริตการเลือกตั้ง การสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กรภาครัฐ และการต่อต้านการเมืองที่อยู่นอกเหนือกติกา เป็นต้น ซึ่งมีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจและขยายการสนับสนุนการเคลื่อนไหวออกไปยังชาวมาเลเซียกลุ่มอื่น ๆ ได้กว้างขึ้น ซึ่งจากประเด็นดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่าลักษณะของการเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซียเริ่มเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่เป็นการเมืองแบบเชื้อชาติอันเกิดจากความไม่เท่าเทียมระหว่างเชื้อชาติเพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะหลังทศวรรษ 2540 เริ่มเปลี่ยนมาเป็นการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับประเด็นปัญหาทางการเมืองจริง ๆ เช่น ปัญหาเรื่องปากท้องของประชาชน ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชน และปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ซึ่งส่งผลให้การเมืองภาคประชาชนของมาเลเซียที่เคยอิงอยู่กับกลุ่มเชื้อชาติเพียงอย่างเดียวเปลี่ยนมาให้การสนับสนุนพรรคการเมืองที่มีเป้าหมายเดียวกัน ดังนั้นนอกจากการเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซียจะขยายตัวขึ้นแล้วยังเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปแบบและเป้าหมายในการเคลื่อนไหวด้วยเช่นกัน (ชัยวัฒน์ มีสัจฐาน, 2559: สัมภาษณ์)

จากทฤษฎีการสร้างกรอบโครงความคิดจึงอาจอธิบายได้ว่าแนวร่วมเบอร์เซห์ประสบความสำเร็จในการขยายการสนับสนุนไปยังชาวมาเลเซียจากการผลักดันเป้าหมายเพื่อการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง เนื่องจากประเด็นเกี่ยวกับระบบการเลือกตั้งนั้นถือว่าเป็นประเด็นร่วมที่มีความเกี่ยวข้องกับชาวมาเลเซียทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา หรือมีแนวคิดทางการเมืองแบบใด การเลือกตั้งถือเป็นสิทธิตามแนวทางการปกครองในระบอบประชาธิปไตย เมื่อระบบการเลือกตั้งซึ่งเป็นกติกาในการเข้าสู่อำนาจทางการเมืองในการบริหารประเทศถูกมองว่าไม่มีความเป็นธรรม การผลักดันให้เกิดการปฏิรูปการเลือกตั้งของแนวร่วมจึงมีความชอบธรรมที่ไม่ได้จำกัดเฉพาะอยู่ที่ผลประโยชน์ของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งแต่เพื่อความเป็นธรรมสำหรับทุกฝ่าย จึงทำให้ได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียมากขึ้นตามลำดับ

แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์ยุติธรรมหรือแนวร่วมเบอร์เซห์ นับได้ว่าเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ได้รับอิทธิพลมาจากการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูปในช่วงต้นทศวรรษ 2540 โดยเฉพาะความสำเร็จของขบวนการปฏิรูปในการเคลื่อนไหวระดมมวลชนขนาดใหญ่ที่ได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียทุกเชื้อชาติและไม่แบ่งแยกศาสนา การก่อรูปขึ้นของแนวร่วมเบอร์เซห์จึงได้รับอิทธิพลมากจากประสบการณ์ในการเคลื่อนไหวจากขบวนการปฏิรูปและกลุ่มแนวร่วมในการสนับสนุนก็เป็นกลุ่มเดียวกันอีกด้วยโดยเฉพาะกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนา

เอกชนกับพรรคการเมืองฝ่ายค้าน บทบาทหลักของของแนวร่วมเบอร์เซห์คือการเคลื่อนไหวระดมมวลชนเพื่อรณรงค์เรียกร้องให้รัฐบาลเร่งปฏิรูประบบการเลือกตั้งอันเนื่องมาจากความไม่โปร่งใสและไม่เป็นธรรมของระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียรวมทั้งมีการเสนอแนวทางของแนวร่วมเบอร์เซห์ในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในระหว่างปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 ได้เกิดขึ้น 3 ครั้งใหญ่ด้วยการสร้างยุทธวิธีในการระดมมวลชนผ่านการเดินขบวน การชุมนุมประท้วง และการนั่งประท้วง โดยมีชาวมาเลเซียเข้ามามีส่วนร่วมกับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์จำนวนมาก อาจกล่าวได้ว่าแนวร่วมเบอร์เซห์เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของชาวมาเลเซียทั้งหมดโดยปราศจากการแบ่งแยกทางเชื้อชาติและศาสนา

จากการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องที่ผ่านมาแสดงให้เห็นถึงการขยายตัวของแนวร่วมเบอร์เซห์ โดยจะเห็นได้ว่ามีผู้เข้าร่วมเคลื่อนไหวกับขบวนการเพิ่มมากขึ้นและมีการตอบสนองต่อประเด็นการปฏิรูปการเลือกตั้งจากรัฐบาล ทั้งนี้ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวของแนวร่วมเบอร์เซห์ประกอบขึ้นจาก 3 ปัจจัยที่สำคัญคือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ได้แก่ การเมืองแบบระบบอำนาจนิยมกับการจัดการเลือกตั้งของมาเลเซีย ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการครองอำนาจอย่างยาวนานของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติที่มีผลมาจากการแทรกแซงระบบการเลือกตั้งทำให้เกิดความไม่พอใจจากหลายภาคส่วนทั้งกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน องค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรภาคประชาสังคม และภาคประชาชน จนเป็นสาเหตุที่สำคัญในการรวมตัวเพื่อการเคลื่อนไหวเรียกร้องให้มีการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองของมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าวก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ กล่าวคือ ในช่วงการก่อตั้งและการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ทางการเมืองที่สำคัญหลายเหตุการณ์ ไม่ว่าจะเป็นความขัดแย้งระหว่างผู้นำทางการเมืองอย่างนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด และนายอันวา อิบราฮิม การเปลี่ยนผู้นำทางการเมืองจากนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ไปยังนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวิ และการได้รับความนิยมนลดลงของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติในช่วงการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 12 ในปี พ.ศ. 2551 เหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเหล่านี้เอื้ออำนวยให้เกิดโอกาสในการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางการเมืองของมาเลเซีย

ปัจจัยจากการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำแนวร่วมเบอร์เซห์ โดยในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ครั้งที่สองได้มีการปรับเปลี่ยนบทบาท

ของแกนนำในการเคลื่อนไหวของขบวนการจากเดิมที่บทบาทหลักอยู่ที่แกนนำจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านเปลี่ยนมาเป็นแกนนำจากกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชน เพื่อขยายฐานการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียให้กว้างขึ้นจากการสร้างภาพลักษณ์ของการไม่ฝักใฝ่ในอุดมการณ์ทางการเมืองฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ด้วยความพยายามในการชักจูงสาธารณชนผู้เฝ้ามองให้เข้ามาสนับสนุนเป้าหมายและการเคลื่อนไหวระดมมวลชนของแนวร่วมแห่งชาติ นอกจากนี้แนวร่วมเบอร์เซาะห์ยังได้มีการขยายเครือข่ายเป็นแนวร่วมเบอร์เซาะห์นานาชาติ (Global Bersih) เป็นการสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลเร่งปฏิรูประบบการเลือกตั้ง โดยได้มีการสร้างองค์การเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ตามเมืองสำคัญต่าง ๆ ในต่างประเทศที่มีชาวมาเลเซียอาศัยอยู่เพื่อเคลื่อนไหวพร้อมกันในการสร้างแรงกดดันกับรัฐบาลและเป็นการแสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของความสัมพันธ์ระหว่างผู้สนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซาะห์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ บทบาทการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์นานาชาติยังทำให้เกิดการรับรู้และแพร่หลายสถานการณ์ทางการเมืองของมาเลเซียไปยังสายตาของต่างประเทศการเปลี่ยนแปลงบทบาทของแกนนำแนวร่วมเบอร์เซาะห์ การขยายเครือข่ายเป็นแนวร่วมเบอร์เซาะห์นานาชาติ และการสร้างการระดมมวลชนผ่านสื่อสังคมออนไลน์ อย่างไรก็ตามการสร้างการระดมมวลชนผ่านสื่อสังคมออนไลน์เป็นอีกปัจจัยที่มีส่วนทำให้แนวร่วมเบอร์เซาะห์ขยายตัวออกไปสู่สาธารณะชนได้กว้างมากขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการเติบโตและการแพร่หลายของอินเทอร์เน็ตที่กลายมามีบทบาทสำคัญสำหรับแนวร่วมเบอร์เซาะห์ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและการระดมมวลชนเพื่อการเคลื่อนไหว อินเทอร์เน็ตถูกนำมาเป็นเครื่องมือสำหรับการเคลื่อนไหวทางสังคมเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน โดยเฉพาะจากการขยายตัวขึ้นของสื่อสังคมออนไลน์อย่างเว็บไซต์ทวิตเตอร์ และทวิตเตอร์ สื่อสังคมออนไลน์ได้กลายมาเป็นพื้นที่ใหม่ในการสนับสนุนการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ รวมทั้งการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล

และปัจจัยจากการสร้างกรอบโครงความคิด ได้แก่ การสร้างกรอบโครงความคิดเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของระบบการเลือกตั้งมาเลเซีย ซึ่งเป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ โดยการระบุถึงความสำคัญของปัญหาพร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการเลือกตั้งเพื่อสร้างการสนับสนุนจากประชาชน นอกจากนี้เป้าหมายในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ยังเป็นประเด็นร่วมของทุกเชื้อชาติในมาเลเซีย จึงทำให้เป็นขบวนการที่สามารถขยายฐานการสนับสนุนไปยังทุกกลุ่มของสังคมมาเลเซียได้ อย่างไรก็ตาม บทบาทที่สำคัญในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์คือการยึดหลักการชุมนุมอย่างสงบ แม้ว่าจะถูกใช้

ความรุนแรงจากรัฐบาลในการสลายการชุมนุม แต่ในอีกทางหนึ่งแนวร่วมเบอร์เซ่ท์ก็ได้รับความเห็นอกเห็นใจจากชาวมาเลเซียที่เฝ้ามองการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้น โดยจุดแข็งของแนวร่วมเบอร์เซ่ท์คือการนำเสนอประเด็นการปฏิรูปการเลือกตั้งซึ่งเป็นประเด็นสำคัญและประเด็นร่วมที่มีความเกี่ยวข้องกับชาวมาเลเซียทุกคนท่ามกลางความหลากหลายทางเชื้อชาติและศาสนา แนวร่วมเบอร์เซ่ท์ได้แสดงให้เห็นว่าระบบการเลือกตั้งของมาเลเซียไม่มีความเป็นธรรมด้วยการชี้ให้เห็นปัญหา และทำให้ชาวมาเลเซียเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นในการปฏิรูประบบการเลือกตั้ง พร้อมกับการเสนอแนวทางในการปฏิรูปอย่างเป็นรูปธรรม จึงทำให้บทบาทในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซ่ท์ประสบความสำเร็จและมีการขยายตัวจนเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

บทที่ 4

การเคลื่อนไหวของกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย (Hindu Rights Action Force - HINDRAF)

กองกำลังปฏิบัติการเพื่อเรียกร้องสิทธิชาวอินเดียหรือหรือกลุ่มฮินดราฟ เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียที่มีฐานการสนับสนุนมาจากองค์กรพัฒนาเอกชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย กลุ่มฮินดราฟได้เริ่มต้นเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียจากการละเมิดสิทธิทางศาสนา และต่อมาได้ขยายไปสู่การปกป้องผลประโยชน์ทั้งทางเศรษฐกิจและการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย ซึ่งกลุ่มฮินดราฟมองว่ากลุ่มเชื้อชาติอินเดียมีความเสียเปรียบจากการดำเนินนโยบายของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติมาอย่างต่อเนื่อง กลุ่มฮินดราฟนับได้ว่าเป็นขบวนการทางสังคมที่เป็นตัวแทนของการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิความเท่าเทียมทางเชื้อชาติที่มีบทบาทสำคัญมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 ซึ่งมีการระดมมวลชนเพื่อการเคลื่อนไหวทั้งการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่และการเคลื่อนไหวของกลุ่มเครือข่ายย่อยตามพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วมาเลเซีย โดยเฉพาะการประชุมประท้วงที่เกิดขึ้นตามศาสนสถานทางศาสนาของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย และบทบาทที่สำคัญในการขยายการสนับสนุนไปเป็นประเด็นการเมืองระหว่างประเทศโดยหวังให้องค์กรระหว่างประเทศที่มีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มเชื้อชาติอินเดียสนับสนุนเพื่อสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลมาเลเซียแก้ไขปัญหาความเท่าเทียมทางเชื้อชาติ โดยสำหรับการนำเสนอในบทนี้จะประกอบด้วย การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญของบทบาทของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียในพหุสังคมมาเลเซีย บทบาทการเคลื่อนไหวของกลุ่มฮินดราฟ และการวิเคราะห์ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวของกลุ่มฮินดราฟในการเรียกร้องเพื่อสร้างความเป็นธรรมทางเชื้อชาติในมาเลเซีย ความสำเร็จและการเติบโตของบทบาทการเคลื่อนไหวของกลุ่มฮินดราฟได้เกิดขึ้นจาก 3 ปัจจัยที่สำคัญคือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ได้แก่ การถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย และความล้มเหลวของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซีย ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว ได้แก่ การขยายพรมแดนการต่อสู้ทางการเมืองภายในไปสู่การเมืองระหว่างประเทศ และการขยายการสนับสนุนผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ และปัจจัยจากการสร้างกรอบโครงสร้างความคิดเกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติ แม้ว่ากลุ่มฮินดราฟจะมีความแตกต่างจากแนวร่วมเบอร์เซห์และองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย อัน

เนื่องมาจากเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องผลประโยชน์เฉพาะของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย แต่ก็นับได้ว่าเป็นการเคลื่อนไหวที่มีบทบาทสำคัญในการแสดงให้เห็นถึงการดำเนินนโยบายทางเชื้อชาติของมาเลเซียที่มีปัญหาอย่างยาวนานและอาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงจากการสร้างแรงกดดันจากทั้งในประเทศและองค์กรระหว่างประเทศเพื่อสร้างความเสมอภาคทางเชื้อชาติในพหุสังคมมาเลเซีย

4.1 บทบาทของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียในพหุสังคมมาเลเซีย

มาเลเซียมีลักษณะเป็น พหุสังคม (plural society) ที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมอย่างเด่นชัดแห่งหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประชากรของมาเลเซียประกอบขึ้นจากเชื้อชาติที่สำคัญ ได้แก่ มลายู จีน อินเดีย และชนพื้นเมืองอื่น ๆ ทั้งนี้กลุ่มเชื้อชาติมลายูและชนพื้นเมืองเป็นกลุ่มที่อาศัยอยู่บนคาบสมุทรมลายูมาแต่เดิม ส่วนกลุ่มเชื้อชาติจีนและอินเดียเป็นกลุ่มที่อพยพเข้ามาภายหลัง กลุ่มเชื้อชาติมลายูและชนพื้นเมืองเป็นกลุ่มประชากรที่มีจำนวนมากที่สุด ส่วนใหญ่จะนับถือศาสนาอิสลามและใช้ภาษามลายูเป็นหลัก กลุ่มนี้เชื่อว่าเขาเป็นผู้มีสิทธิ์ความเป็นเจ้าของประเทศที่เรียกว่า ภูมิบุตร (Bumiputera) ซึ่งหมายถึง ลูกของแผ่นดิน กลุ่มที่มีประชากรรองลงมาคือกลุ่มเชื้อชาติจีน ซึ่งส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธและศาสนาคริสต์ อพยพเข้ามาทำการค้าหรือไม่กี่เป็นกรรมกรเหมืองแร่โดยมักจะอาศัยอยู่รวมกันภายในกลุ่มภาษาเดียวกันในรูปแบบของสมาคมลับ และกลุ่มเชื้อชาติอินเดียซึ่งมีจำนวนประชากรรองจากกลุ่มเชื้อชาติมลายูและเชื้อชาติจีน ส่วนมากอพยพมาจากอินเดียตอนใต้เพื่อเข้ามาทำงานให้กับอาณานิคมอังกฤษ มักอาศัยอยู่ตามไร่การเกษตรขนาดใหญ่ในเขตชนบทและยังคงปฏิบัติตามประเพณีวัฒนธรรมตามความเชื่อในศาสนาฮินดู จะเห็นได้ว่าลักษณะของการอาศัยอยู่รวมกันตามกลุ่มเชื้อชาติ ความแตกต่างทางความเชื่อและวัฒนธรรม ไม่ได้ส่งเสริมให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์และการผสมกลมกลืนกันมากนัก จึงทำให้เกิดการก่อรูปของความเป็นพหุสังคมในมาเลเซียอย่างชัดเจน

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ยังตอกย้ำถึงลักษณะของความเป็นพหุสังคมและการแบ่งแยกทางเชื้อชาติในมาเลเซียให้มีความเข้มข้นมากขึ้นนั่นก็คืออิทธิพลจาก นโยบายแบ่งแยกและปกครอง (divide and rule) ของอาณานิคมอังกฤษ โดยเฉพาะในช่วงศตวรรษที่ 19 ที่มีการอพยพของแรงงานจำนวนมากจากทั้งจีนและอินเดียเพื่อเข้ามาทำงานตามความต้องการของอาณานิคม นโยบายแบ่งแยกและปกครองมีลักษณะของการแบ่งแยกหน้าที่ตามกลุ่มเชื้อชาติ เริ่มจากกลุ่มเชื้อชาติมลายู อาณานิคมอังกฤษได้สนับสนุนให้เป็นผู้มีบทบาททางการเมืองและการปกครองในฐานะที่เป็นภูมิบุตร มี

อำนาจในทางการเมืองและมีอิทธิพลต่อระบบสังคมของประเทศอย่างมาก ในขณะที่กลุ่มเชื้อชาติจีนและอินเดียได้รับการส่งเสริมให้เข้าไปมีบทบาทในการพัฒนาทางสังคมและเศรษฐกิจของอาณานิคม เช่น กลุ่มเชื้อชาติจีนส่วนมากจะเข้ามาเป็นกรรมกรในอุตสาหกรรมเหมืองแร่ซึ่งกำลังมีความต้องการสูงในขณะนั้น และบางส่วนก็ประกอบอาชีพเป็นพ่อค้าหรือเจ้าของกิจการ กลุ่มเชื้อชาติจีนเหล่านี้จึงมักจะตั้งหลักแหล่งอยู่ในพื้นที่ที่มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและแหล่งเหมืองแร่ นับได้ว่าแรงงานเชื้อชาติจีนเป็นผู้มีส่วนสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่ให้กับอาณานิคม

สำหรับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ในบริบทของการอพยพ ชาวอินเดียเริ่มมีการอพยพสู่มาเลเซียในช่วงหลังศตวรรษที่ 16 ส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าที่มาทำการค้าในมลายู แต่การตั้งถิ่นฐานนั้นได้เริ่มก่อรูปขึ้นหลังจากการมาถึงของแรงงานอพยพจำนวนมากจากอินเดีย เพื่อทำงานที่ใช้แรงงานหนักในพื้นที่เกษตรกรรมของอาณานิคมอังกฤษในช่วงศตวรรษที่ 19 - 20 อันเนื่องมาจากการขยายตัวทางการเกษตรที่ต้องการแรงงานจำนวนมาก นโยบายแรงงานของอาณานิคมอังกฤษได้หันมานิยมใช้แรงงานชาวอินเดียเนื่องจากแรงงานชาวจีนมีค่าแรงสูงและขั้นตอนการเดินทางมามีความยุ่งยากมากกว่า จึงทำให้แรงงานชาวอินเดียน่าสนใจกว่าโดยเฉพาะจากอินเดียใต้ ซึ่งมีการกล่าวว่า “แรงงานอินเดียได้ปรับตัวง่าย ทำงานดีภายใต้การควบคุมและมีการจัดการที่ง่ายกว่า พวกเขาไม่ทะเลาะท้อถอยมากเมื่อเทียบกับชาวอินเดียทางตอนเหนือและแรงงานชาวจีน เขามีความรับผิดชอบมากเมื่อเปรียบเทียบกับค่าจ้างที่ต่ำกว่าและค่อนข้างจะปกครองได้ง่าย” นอกจากนี้การที่อาณานิคมอังกฤษก็ยังสนับสนุนการอพยพย้ายถิ่นของชาวอินเดียก็เพื่อเป็นการสร้างความสมดุลของประชากรในอาณานิคมเพื่อไม่ให้ชาวจีนครอบงำทางเศรษฐกิจมากเกินไป (Mahalingam M, 2015: 6) การสรรหาแรงงานอินเดียมีทั้งที่ดำเนินการผ่านระบบตัวแทนและไม่ได้ผ่านตัวแทน การนำเข้าแรงงานผ่านตัวแทนที่เป็นที่นิยมเรียกว่า “ระบบกวงะนี” (Kangani) เริ่มขึ้นในปลายศตวรรษที่ 19 โดยนายงาน (กวงะนี) จะเป็นผู้จัดหาแรงงาน เนื่องจากนายงานเคยเป็นคนงานมาก่อนโดยได้รับสิทธิบัตรจากรัฐบาลอาณานิคมและตัวแทนเจ้าของสวนให้ทำสัญญาจ้างคนจากหมู่บ้านของเขาเองในอินเดีย ซึ่งนายงานจะได้รับค่านายหน้าจากกรรมกรแต่ละคน (บาร์บารา วัตสัน อันดาเย และ ลีโอนาร์ต วาย. อันดาเย, 2551: 291) จากปี ค.ศ. 1844-1938 การอพยพผ่านวิธีการตัวแทนกวงะนีมีประมาณร้อยละ 62.2 ของชาวอินเดียอพยพทั้งหมด ทำให้แรงงานชาวอินเดียเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ต่อมาได้มีการจัดหาแรงงานแบบสมัครใจ ซึ่งมีค่าใช้จ่ายถูกกว่าวิธีแบบกวงะนีเพราะไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลาง จึงได้มีการยกเลิกระบบกวงะนีในภายหลัง

แรงงานอินเดียมีบทบาทสำคัญในภาคการเกษตรและมีลักษณะดังกล่าวต่อเนื่องมาจนถึงต้นศตวรรษที่ 20 อาจกล่าวได้ว่าภาคการเกษตรของมลายาได้ถูกครอบครองโดยแรงงานอพยพชาวอินเดีย นอกจากการเป็นแรงงานในภาคเกษตรกรรมแล้วยังมีชาวอินเดียที่ทำงานประเภททักษะวิชาชีพและพ่อค้า ซึ่งเป็นการอพยพมาโดยสมัครใจ และส่วนใหญ่งานให้กับรัฐบาลอาณานิคม เช่น พวกซีกส์มักได้รับการว่าจ้างเป็นตำรวจ ทหาร เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และทำงานเอกชน เป็นต้น กลุ่มเชื้อชาติอินเดียบางส่วนได้รับการว่าจ้างจากอาณานิคมให้ทำงานในตำแหน่งข้าราชการประจำอาณานิคมของอังกฤษซึ่งกระจายไปตามรัฐมลายูต่าง ๆ โดยเฉพาะกลุ่มเชื้อสายทมิฬจากอินเดียได้เพราะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีและคุ้นเคยกับการทำงานตามระบบของอังกฤษ เพื่อเป็นสื่อกลางระหว่างเจ้าหน้าที่อาณานิคมกับแรงงานอพยพ นอกจากนี้กลุ่มเชื้อชาติอินเดียก็ยังเป็นแรงงานหลักในการก่อสร้างสาธารณูปโภคต่าง ๆ ของอาณานิคม เช่น การสร้างถนน ทางรถไฟ เป็นต้น (บาร์บารา วัตสัน อันดาเย และลีโอนาร์ต วาย. อันดาเย, 2551: 290) โดยชาวอินเดียกลุ่มนี้จะมีการตั้งหลักแหล่งอยู่ในเขตเมืองซึ่งมีความแตกต่างกับชาวอินเดียที่เป็นแรงงานในภาคการเกษตรที่จะอาศัยอยู่ในชนบท

ด้วยลักษณะของการตั้งถิ่นฐานและภูมิลำเนาของชาวอินเดียเหล่านี้จึงทำให้เกิดช่องว่างระหว่างชาวอินเดียที่อยู่ในชนบท (กลุ่มภาคการเกษตร) และชาวอินเดียที่อยู่ในเมือง (พ่อค้าและผู้ที่มีทักษะวิชาชีพ) สถานภาพของแรงงานอพยพชาวอินเดียภายใต้ระบบเกษตรกรรมมักถูกเพิกเฉยหรือไม่ค่อยได้รับความสนใจจากชาวอินเดียชนชั้นกลางที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองของมาเลเซีย ในช่วงการปกครองของอาณานิคม แนวคิดพหุวัฒนธรรมของ J. S. Furnivall ได้อธิบายว่านโยบายการแบ่งแยกและปกครองของอาณานิคมอังกฤษนำไปสู่การทำให้อัตลักษณ์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียกลายเป็นคนอื่น (otherness) ในสังคมมาเลเซีย (Mahalingam M, 2015: 7) จากนโยบายดังกล่าวทำให้มีการแยกกันอยู่ตามกลุ่มเชื้อชาติ แรงงานอพยพชาวอินเดียจึงได้มีการจัดตั้งชุมชนพลัดถิ่นขึ้น และยังมีมีการปฏิบัติและรักษาประเพณีวัฒนธรรมเอาไว้ โดยเชื้อสายทมิฬมากที่สุดในกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ทำให้ความเป็นทมิฬ (Tamil-ness) มีอิทธิพลครอบงำทางวัฒนธรรม ศาสนา และเป็นตัวแทนทางการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียจึงถือได้ว่ามีสถานภาพทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างลำบากและไม่มีอำนาจในการต่อรองทางการเมืองมากนัก การที่กลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซียต้องประสบกับสถานะที่ด้อยกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่นนั้นจึงเป็นผลกระทบมาจากนโยบายการปกครองของอังกฤษที่มีการแบ่งหน้าที่ตามกลุ่มเชื้อชาติในยุคอาณานิคม ทั้งนี้เหตุผลที่ทำให้อังกฤษ

ต้องแบ่งแยกบทบาทหน้าที่ตามเชื้อชาติก็เพื่อให้ง่ายต่อการปกครองด้วยการสร้างความสมดุลทางเชื้อชาติ แต่กลับส่งผลหรือมีอิทธิพลต่อระบบสังคมของมาเลเซียทำให้เกิดความแตกต่างและความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจหลังจากได้ให้เอกราชแก่มลายู

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่มาเลเซียได้รับเอกราชจากอาณานิคมอังกฤษในปี พ.ศ. 2500 รัฐบาลมาเลเซียในนามของแนวร่วมแห่งชาติซึ่งเกิดขึ้นจากการรวมตัวกันของพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติที่สำคัญอย่างเช่นพรรคอัมโนที่เป็นตัวแทนของเชื้อชาติมลายู พรรคสหมาคม ชาวจีนมาเลเซียเป็นตัวแทนของเชื้อชาติจีน และพรรคสหอินเดียมลายูเป็นตัวแทนของเชื้อชาติอินเดีย ถึงแม้ว่าแนวร่วมแห่งชาติจะประกอบด้วยพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มเชื้อชาติเข้ามาเป็นพันธมิตรร่วมกัน แต่การแบ่งแยกทางเชื้อชาติก็ยังคงดำเนินต่อไปในลักษณะของการประสานผลประโยชน์ (ชัยโชค จุลศิริวงศ์, 2542: 58) รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติได้ถูกครอบงำโดยพรรคอัมโนที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติมลายูซึ่งมีอิทธิพลทางการเมืองและการกำหนดทิศทางในการบริหารประเทศ ยังคงมีนโยบายที่ให้การสนับสนุนเชื้อชาติมลายูเป็นพิเศษกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ โดยเฉพาะการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซีย ปี พ.ศ. 2500 ซึ่งมีลักษณะของการต่อรองทางเชื้อชาติระหว่างเชื้อชาติมลายูและกลุ่มเชื้อชาติที่ไม่ใช่ชาวมลายู ซึ่งกลุ่มเชื้อชาติมลายูสามารถยังคงรักษาจารีตที่สำคัญไว้ เช่น การดำรงอยู่ของตำแหน่งสุลต่าน การกำหนดให้ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาแห่งรัฐและกำหนดให้ภาษามลายูเป็นภาษาราชการนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2510 และการรับรองสิทธิพิเศษของเชื้อชาติมลายูและชนพื้นเมือง เป็นต้น มีเป้าหมายเพื่อสร้างความมั่นคงและปกป้องเชื้อชาติมลายูให้ทัดเทียมกับกลุ่มที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายู โดยเฉพาะกลุ่มเชื้อชาติจีนซึ่งมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็แลกกับการที่กลุ่มเชื้อชาติที่ไม่ใช่ชาวมลายูจะได้รับการลดหย่อนกฎเกณฑ์ในการยื่นขอฐานะความเป็นพลเมือง (บุษกร กาญจนจारी, 2544: 101-102)

นอกจากนี้ก็ยังมีการกำหนดอัตลักษณ์ทางเชื้อชาติมลายูที่ผูกติดกับศาสนาอิสลาม รัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียได้บัญญัติเกี่ยวกับนิยามของบุคคลที่เป็นเชื้อชาติมลายูว่าเป็น “ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม พูดภาษามลายู และปฏิบัติตามประเพณีวัฒนธรรมมลายู” (Susan Leong, 2009: 467) แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงการให้ความสำคัญกับเชื้อชาติมลายูมากกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ ซึ่งมีนัยสำคัญต่อการแบ่งแยกประชาชนออกเป็นสองกลุ่มตามพื้นฐานทางเชื้อชาติและศาสนา คือกลุ่มประชากรเชื้อชาติมลายูและกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายู รวมทั้งยังมีความหมายโดยนัยของการแบ่งแยกทางศาสนาอีกด้วยคือกลุ่มที่เป็นมุสลิมและกลุ่มที่ไม่ใช่มุสลิม ด้วยปัจจัยที่มีการ

แบ่งแยกบทบาทหน้าที่ตามกลุ่มเชื้อชาติในยุคอาณานิคม และนโยบายที่เน้นอุดมการณ์ทางเชื้อชาติ ในช่วงหลังจากได้รับเอกราช แสดงให้เห็นได้ว่าความเหลื่อมล้ำทางเชื้อชาติในมาเลเซียได้ค่อย ๆ ถูก ทำให้กว้างขึ้นจากนโยบายทางการปกครองของรัฐตลอดมา ทำให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียมี สถานภาพทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างลำบากและไม่มีอำนาจในการต่อรองทางการเมืองมากนัก ซึ่งส่งผล กระทบต่อสิทธิและสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจโดยเฉพาะต่อกลุ่มที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายูอย่าง กลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ซึ่งก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติจนนำไปสู่การรวมตัวกันออกมา เรียกร้องเพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ในฐานะความเป็นพลเมืองมาเลเซียเช่นเดียวกับกลุ่มเชื้อ ชาติอื่น ๆ

4.2 บทบาทของกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย

ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียนับว่าเป็นกลุ่มที่มีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่ยังคง เสียเปรียบเมื่อเทียบกับกลุ่มเชื้อชาติมลายูซึ่งมีอำนาจในการตัดสินใจทางการเมือง และกลุ่มเชื้อชาติ จีนที่มีบทบาทครอบงำทางเศรษฐกิจในมาเลเซีย ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจ ระหว่างเชื้อชาติมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มเชื้อชาติอินเดียซึ่งส่วนใหญ่มีฐานะปานกลางไปจนถึง ฐานะยากจน ทั้งนี้ ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียมีความรู้สึกที่ไม่ได้รับความเสมอภาคทางเชื้อชาติจน กลายเป็นประชากรหรือพลเมืองชั้นสองของประเทศ รวมทั้งการที่รัฐบาลละเลยต่อการยอมรับ การ ดำรงความหลากหลายทางเชื้อชาติในสังคมมาเลเซีย ซึ่งจะเห็นได้ว่าในช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 เป็นต้น มา รัฐบาลมาเลเซียได้มีการดำเนินการที่ละเมิดสิทธิทางวัฒนธรรมและศาสนาของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรื้อถอนทำลายสถานที่ทางศาสนาของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย จน นำไปสู่ความไม่พอใจและความหวาดระแวงระหว่างกลุ่มเชื้อชาติ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการ รวมตัวกันขององค์กรพัฒนาเอกชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียมากกว่า 30 องค์กร เรียกว่า กองกำลัง ปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย (Hindu Rights Action Force - HINDRAF) หรือ ฮินดราฟ ในปี พ.ศ. 2549 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ทั้งทางเศรษฐกิจและการเมือง รวมทั้ง การดำรงรักษาวัฒนธรรมประเพณีและอัตลักษณ์ของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย (Farish Ahmad Noor, 2008: 2) โดยสาเหตุสำคัญที่เป็นแรงกระตุ้นให้เกิดการเคลื่อนไหวเรียกร้องของกลุ่มฮินด ราฟมาจากการดำเนินการของรัฐบาลที่ได้รื้อทำลายวิหารฮินดูที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนให้ถูกต้องและเตรียม พัฒนาพื้นที่เป็นโครงการพัฒนาที่อยู่อาศัยของทางรัฐบาล ทำให้กลุ่มชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเกิด

ความไม่พอใจและเชื่อว่าเป็นผลมาจากอคติทางเชื้อชาติและศาสนาที่ถูกครอบงำโดยกลุ่มเชื้อชาติมลายู อีกทั้งยังเป็นการละเมิดต่อรัฐธรรมนูญที่รับรองสิทธิเสรีภาพของศาสนาอื่นในมาเลเซีย ทั้งนี้ กลุ่มอินทราฟมีนายอุทยกุมาร (Uthayakumar) เป็นทั้งผู้นำและที่ปรึกษาทางด้านกฎหมาย และมีแกนนำที่สำคัญอีก 4 คน ได้แก่ นายโมโนฮารัน (Manoharan) นายวาสันทกุมาร (Vasanthakumar) นายเวทยามูรตี (Wathya Moorthy) และนายกานาบาตีเรียว (Ganabathirau) ซึ่งในกลุ่มแกนนำเหล่านี้ส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นนักกฎหมาย นักการเมือง และนักเคลื่อนไหวทางด้านสิทธิมนุษยชน โดยมีนายเวทยามูรตีและนายอุทยกุมารซึ่งเป็นนักกฎหมายได้มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนกิจกรรมการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟ โดยเฉพาะบทบาทในการเป็นทนายความยื่นฟ้องต่อรัฐบาลอังกฤษเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายให้กับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียทุกคนจากการถูกละทิ้งให้เผชิญกับความยากลำบากหลังจากที่ให้อเอกราชกับมาเลเซีย

กลุ่มอินทราฟได้มีบทบาทการเคลื่อนไหวโดยการออกมาชุมนุมประท้วงอย่างชัดเจนในปี พ.ศ. 2550 และเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางจากการต่อสู้เพื่อปกป้องรักษาวัดฮินดูในมาเลเซีย แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นให้เกิดการก่อตั้งกลุ่มอินทราฟมาจากกรณีความขัดแย้งในการฝังศพของนายมานีมมูรตี (Maniam Moorthy) ซึ่งเกิดเขาได้เสียชีวิตลงในวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2547 โดยเกิดความขัดแย้งระหว่างภรรยาของเขากับเจ้าหน้าที่ขององค์กรทางศาสนาของรัฐ ซึ่งภรรยาของเขายืนยันว่าสามีของเขาเป็นชาวฮินดูจะต้องจัดพิธีศพตามแบบฮินดู แต่เจ้าหน้าที่ทางศาสนาซึ่งเป็นมุสลิมและศาลชารีอะห์ (Syariah) ปฏิเสธข้อคำยืนยันของเขา และอ้างว่าสามีของเขานั้นเปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามแล้ว ดังนั้นพิธีศพจะต้องฝังตามหลักศาสนาอิสลาม ในขณะที่ศาลสูงของมาเลเซียก็ตัดสินว่าในกรณีนี้ไม่ได้อยู่ในอำนาจของศาลสูง แต่เป็นขอบเขตอำนาจของศาลชารีอะห์ซึ่งสามารถสั่งให้ฝังศพตามอำนาจของศาลได้ (Govindasamy, 2015: 120) จากเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ทำให้กลุ่มชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเกิดความไม่พอใจอย่างมากและเกิดการรวมตัวเป็นกลุ่มอินทราฟลุกขึ้นมาเรียกร้องต่อสถานะความไม่เสมอภาคทางเชื้อชาติและศาสนาในมาเลเซีย

บทบาทของกลุ่มอินทราฟที่เป็นรูปธรรมเริ่มขึ้นในวันที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2550 กลุ่มอินทราฟได้มีการชุมนุมอย่างสงบและยื่นเสนอข้อเรียกร้องต่อนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ อะหมัด บาดาวี โดยสรุปข้อเรียกร้องได้ 3 ประการ คือ ประการแรก ยุติความขัดแย้งที่มีมากกว่า 50 ปี ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซีย ประการที่สอง ยุติความขัดแย้งทางเชื้อชาติ นโยบายอิสลามแบบสุดโต่ง และสิทธิพิเศษของเชื้อชาติมลายู และประการสุดท้าย เรียกร้องให้มั่นนโยบายการแก้ไขปัญหาสำหรับชาว

มาเลเซียที่มีความยากจนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย การชุมนุมในครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมประมาณ 1,500 – 2,000 คน (Asha Rathina Pandi, 2014: 81) ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้นของการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟเท่านั้น แต่ยังเป็นการตอบโต้และทำให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับกิจกรรมของกลุ่มอินทราฟให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ทำให้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติได้รับความสนใจจากสื่อต่าง ๆ มากขึ้นหลังจากมีการเผยแพร่ภาพการชุมนุมออกไป หลังจากนั้นในวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นวาระครบรอบ 50 ปี แห่งการได้รับเอกราชจากอังกฤษ นักกฎหมายที่เป็นตัวแทนของกลุ่มอินทราฟก็ยื่นฟ้องร้องต่อศาลของอังกฤษเพื่อเรียกร้องให้มีการชดเชยค่าเสียหายต่อการที่อังกฤษได้นำชาวอินเดียจากประเทศอินเดียมาอยู่ในมาเลเซียในช่วงสมัยอาณานิคมเพื่อเป็นแรงงานและหาประโยชน์จากพวกเขา แต่ล้มเหลวในการปกป้องพวกเขาอย่างเหมาะสมตามรัฐธรรมนูญที่ถูกครอบงำโดยชาวมลายูมุสลิม (Liow and Leifer, 2015: 179) แม้ว่าในปัจจุบันนี้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียได้กลายเป็นชุมชนส่วนหนึ่งในมาเลเซียแต่กลับต้องตกอยู่ในสถานะที่ลำบากและมีความไม่เท่าเทียมกันจากการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ

หลังจากนั้นในระหว่างเดือนกันยายนถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2550 ได้เกิดกลุ่มที่สนับสนุนการการเรียกร้องของกลุ่มอินทราฟทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยได้มีบทบาททั้งการณรงค์และประชุมแสดงความคิดเห็นซึ่งมุ่งไปที่สถานะที่ตกต่ำของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย เพื่อเป็นการกระตุ้นและรวบรวมความต้องการในสิทธิความเป็นพลเมืองของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ทั้งนี้กลุ่มอินทราฟได้ใช้สื่อต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่เนื้อหา รูปภาพ เสียง และสิ่งพิมพ์ให้เป็นที่รับทราบในวงกว้าง ต่อมาในวันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2550 วัดฮินดูที่ชื่อ Mariamman ที่ตั้งอยู่ในรัฐสลังงอร์ได้ถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้ามาทำการรื้อถอน ทำให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นไม่พอใจอย่างมากเนื่องจากว่าวัดถูกรื้อถอนก่อนที่จะมีการจัดงานเทศกาลเดปาวาลิ (Deepavali) ซึ่งเป็นงานเฉลิมฉลองของชาวฮินดูทั่วโลกยิ่งทำให้สถานการณ์ตึงเครียดมากขึ้น จนเป็นเหตุให้เกิดการปะทะกันระหว่างมวลชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียกับเจ้าหน้าที่รัฐ โดยมีชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียคนหนึ่งกล่าวว่า “เจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นบังคับใช้กฎหมายโดยได้มีการขังคนใส่ผู้ชุมนุมและขังเข้าไปในวัดด้วยความโกรธต่อชุมชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียซึ่งเป็นภาพที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน” (Asha Rathina Pandi, 2014: 82) หลังจากนั้นในวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 กลุ่มอินทราฟได้มีการส่งข้อร้องเรียนไปถึงนายกรัฐมนตรีของอังกฤษ (Gordon Brown) เพื่อให้เข้ามาเป็นตัวกลางในการแก้ไขปัญหาให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย โดยมีการกล่าวโทษว่ารัฐบาลมาเลเซียมี

พฤติกรรมกวาดล้างชาวอินเดีย (ethnic cleansing of Indians) และเรียกร้องเรื่องดังกล่าวไปยังศาลโลกและศาลอาญาระหว่างประเทศ ประเด็นในการร้องเรียนเกี่ยวข้องกับกรณีที่ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียถูกละเมิดโดยรัฐบาลที่มีการดำเนินนโยบายแบบอิสลามอย่างสุดโต่ง และกลุ่มเชื้อชาติอินเดียยังถูกมองว่าเป็นกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายหรืออาชญากรรม อีกทั้งยังถูกละเมิดจากการใช้ความรุนแรงของเจ้าหน้าที่ของรัฐอีกด้วย โดยได้มีการอ้างอิงเกี่ยวกับการกระทำของรัฐ เช่น การทำร้ายชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียจนเสียชีวิต การเสียชีวิตจากการป้องกันตัวจากตำรวจ และการรื้อถอนทำลายวัดฮินดู เป็นต้น

การเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ที่ใหญ่ที่สุดของกลุ่มฮินดูราฟเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นการเดินขบวนของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียประมาณ 30,000 คน บนท้องถนนกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ โดยการนำรายชื่อ 100,000 ชื่อ เพื่อไปยื่นข้อร้องเรียนต่อสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งอังกฤษผ่านทางคณะกรรมการสูงของอังกฤษ (British High Commissioner) แห่งกรุงกัวลาลัมเปอร์ (Susan Leong, 2009: 470) ณ สถานเอกอัครราชทูตอังกฤษประจำประเทศมาเลเซีย เพื่อปกป้องสิทธิทางสังคมวัฒนธรรม ต่อต้านการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ และความเสียหายทางเศรษฐกิจของเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย แม้ว่าจะเป็นการท้าทายต่อรัฐบาลที่ห้ามไม่ให้มีการชุมนุมทางการเมืองก็ตาม นอกจากการเดินขบวนไปยื่นข้อร้องเรียนแล้วพร้อม ๆ กันนั้นยังได้มีการชุมนุมของคนอินเดียในหลายพื้นที่โดยเฉพาะวัดฮินดูที่สำคัญอย่าง Batu Caves ซึ่งเป็นวัดสำคัญของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย และบริเวณตึกปิโตรนาส (Petronas Twin Towers) ซึ่งเป็นย่านธุรกิจใจกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์อีกด้วย การชุมนุมในครั้งนี้รัฐบาลได้มีการสลายการชุมนุมโดยใช้แก๊สน้ำตาและการฉีดน้ำ โดยมีการจับกุมแกนนำของกลุ่มฮินดูภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act) ของมาเลเซียในข้อหาสร้างความเสียหายและการชุมนุมโดยผิดกฎหมาย โดยในช่วงที่มีการคุมขังแกนนำได้มีชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียจำนวนหนึ่งรวมตัวกันที่วัดฮินดู Batu Caves เพื่อชุมนุมประท้วงเรียกร้องให้มีการปล่อยตัวแกนนำของกลุ่มฮินดูราฟ และมีการชูป้ายรูปภาพของมหาตมา คานธี (Mahatma Gandhi) เพื่อเป็นการประท้วงต่อการกักขังโดยใช้กฎหมายความมั่นคง และกล่าวโทษต่อรัฐบาลที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้จนส่งผลต่อความนิยมที่ลดลงต่อรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ (NEWS18, 2007a: Online) นอกจากนี้รัฐบาลมาเลเซียได้ประกาศให้กลุ่มฮินดูราฟเป็นองค์กรผิดกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติสมาคมมาตรา 5 (1) (Section 5 (1) of the Societies Act) ประกาศให้กลุ่มฮินดูราฟเป็นองค์กรผิดกฎหมาย โดยซาอิด ฮามิด อัลบาร

(Syed Hamid Albar) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอ้างว่ากลุ่มอินทราฟเป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ความมั่นคงและอธิปไตยของชาติ และความสามัคคีระหว่างกลุ่มเชื้อชาติ เนื่องจากมีความเชื่อมโยงกับกลุ่มทมิฬอีแลม (Liberation Tigers of Tamil Eelam - LTTE) ในศรีลังกา ทั้งนี้แกนนำของกลุ่มอินทราฟถูกจำคุกเป็นเวลา 2 ปี โดยหลังจากที่ถูกปล่อยตัวออกมา นายอุทยากุมาร (Uthayakumar) หนึ่งในแกนนำของกลุ่มอินทราฟได้ก่อตั้งพรรคสิทธิมนุษยชน (Human Rights Party - HRP) ซึ่งเป็นพรรคที่ให้ความสำคัญกับความหลากหลายทางเชื้อชาติ มีเป้าหมายเพื่อสนับสนุนละเรียกร้องสิทธิให้กับกลุ่มคนที่ถูกผลักให้เป็นชายขอบ เนื่องจากที่ผ่านมารัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติและพรรคการเมืองฝ่ายค้านประสบความล้มเหลวในการแก้ไขปัญหาการว่างงานและการถูกจำกัดสิทธิทางศาสนาของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ในขณะที่นายเวทยามูรตี (Wathya Moorthy) น้องชายของเขายังคงเป็นแกนนำของกลุ่มอินทราฟ แต่ต้องลี้ภัยไปอยู่ที่กรุงลอนดอนประเทศอังกฤษ และได้ไปเยือนในหลายประเทศเพื่อให้เกิดการสนับสนุนกลุ่มอินทราฟ (NDTV, 2009: Online)

อย่างไรก็ตาม การเคลื่อนไหวของชาวมาเลเซียเชื้อชาติมาเลเซียจำนวนหลายหมื่นคนเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์มาเลเซีย แสดงให้เห็นว่าพวกเขามีความพร้อมและต้องการในการเข้าไปมีส่วนร่วมและการแสดงความคิดเห็นด้วยซึ่งได้รับการยอมรับจากคนจำนวนมาก เหตุการณ์ในครั้งนี้ได้สร้างความตื่นตระหนกให้กับรัฐบาลไม่น้อย โดยเฉพาะความพยายามในการรักษาความสงบด้วยการยึดพื้นที่จากการชุมนุมคืน ซึ่งตามกฎหมายถือเป็นการทำทลายอำนาจรัฐอย่างมาก นอกจากนี้รัฐบาลมาเลเซียยังได้มีการตอบโต้การชุมนุมด้วยวิธีอื่น ๆ เช่น การควบคุมสื่อกระแสหลักของรัฐโดยการครอบงำการรายงานข่าวว่าเกิดผลกระทบในทางลบทางเศรษฐกิจจากการชุมนุมประท้วง และการรับประกันว่าผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซียกำลังได้รับการพิจารณาจากรัฐ เป็นต้น แม้ว่าการเดินขบวนของกลุ่มอินทราฟในครั้งนี้จะไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในการไปยื่นข้อร้องเรียนได้สำเร็จเนื่องจากมีการขัดขวางจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ การปิดถนนสายหลัก และระบบขนส่งมวลชนที่เข้าสู่ศูนย์กลางของเมือง แต่กลุ่มอินทราฟก็ถือว่าประสบความสำเร็จในการระดมมวลชนเพื่อแสดงพลังของพวกเขาซึ่งทำให้รัฐบาลต้องหันมาให้ความสำคัญมากขึ้น

หลังจากนั้นตามมาด้วยการประท้วงใหญ่ครั้งที่ 2 เกิดขึ้นในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 กลุ่มอินทราฟไม่พอใจกับการใช้วรรณกรรมอินเตอร์ลอค (Interlok) เป็นตำราในโรงเรียน วรรณกรรมดังกล่าวถูกกำหนดในหลักสูตรวิชาวรรณกรรม โดยเป็นหนังสือภาคบังคับที่ต้องอ่านสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทั่วประเทศ อินเตอร์ลอคกลายเป็นประเด็นในการวิพากษ์วิจารณ์เนื่องจากใน

เนื้อหาที่มีคำที่ดูถูกดูแคลนคนมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย เช่น คำว่า “คนชั้นต่ำ” (pariah) และ “คนดำ” (black people) ซึ่งพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียเคยเรียกร้องให้มีการยกเลิกวรรณกรรมนี้ในชั้นเรียนมาแล้วแต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ กลุ่มฮินดราฟจึงได้ออกมาเรียกร้องให้มีการพิจารณาทบทวนเนื่องจากเป็นประเด็นที่มีความละเอียดอ่อนทางเชื้อชาติ โดยได้มีการเคลื่อนไหวเรียกร้องบริเวณอาคารศูนย์กลางของกรุงกัวลาลัมเปอร์ (Kuala Lumpur City Centre - KLCC) แม้ว่าการออกมาเรียกร้องของพวกเขาจะถูกประกาศว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และมีการจับกุมผู้เข้าร่วมชุมนุมในท้ายที่สุดเนื่องจากเป็นการรวมตัวกันอย่างผิดกฎหมาย

จากบทบาทที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นได้กลุ่มฮินดราฟได้มีพัฒนาการมาโดยเริ่มจากการถูกละเมิดสิทธิทางศาสนาที่สร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดียกลุ่มเล็ก ๆ แต่เมื่อมีการเผยแพร่ประเด็นเหล่านี้ออกไปก็ทำให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียส่วนใหญ่เกิดความไม่พอใจต่อสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจที่ขาดความเสมอภาคและเท่าเทียม ทั้ง ๆ ที่เป็นผลเมืองของมาเลเซียเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในประเด็นการปฏิเสธการรับทำงาน ค่าแรงที่มีความเป็นธรรม การเข้าถึงการศึกษา สิทธิและโอกาสที่เท่าเทียม และการปฏิรูปการเลือกตั้ง จนนำไปสู่การรวมตัวกันของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียที่มาจากหลายภาคส่วนได้ออกมาเรียกร้องสิทธิความเป็นพลเมืองของพวกเขาที่ควรได้รับการเคารพและยอมรับจากรัฐบาลมาเลเซีย โดยการรวมตัวของพวกเขามีความเป็นรูปธรรมชัดเจนขึ้นจากการตั้งขึ้นเป็นกลุ่มฮินดราฟ ถึงแม้ว่าจะมีพรรคสภาอินเดียชาวมาเลเซียซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนทางการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียมาตั้งแต่หลังได้รับเอกราช แต่ก็ยังเป็นเพียงพรรคร่วมรัฐบาลที่ไม่ได้มีอำนาจในต่อรองอย่างแท้จริงและล้มเหลวในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ในปัจจุบันกลุ่มฮินดราฟจึงได้รับการยอมรับสำหรับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียในการเป็นตัวแทนเพื่อปกป้องผลประโยชน์และเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มเชื้อชาติอินเดียจำนวนมากทั้งในมาเลเซียและชาวอินเดียพลัดถิ่นในต่างประเทศ ทำให้กลุ่มฮินดราฟได้ขยายตัวมากขึ้นทั้งในด้านการได้รับการสนับสนุนและการสร้างบทบาทการเคลื่อนไหว

4.3 ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวของกองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีลักษณะเป็นกลุ่มที่เรียกร้องเพื่อผลประโยชน์ทางเชื้อชาติของมาเลเซียเริ่มมีบทบาทการเคลื่อนไหวน้อยลงมาตั้งแต่ยุคของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด มา

จนถึงสังคมร่วมสมัยของมาเลเซียในปัจจุบัน เนื่องจากการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างรวดเร็วในช่วงเวลาดังกล่าว อีกทั้งยังมีความพยายามของรัฐบาลในการส่งเสริมความเป็นเอกภาพของชาติผ่านนโยบายของรัฐมาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จมากนักในการหลอมรวมชาวมาเลเซียให้เป็นหนึ่งเดียวกัน กลุ่มอินทราฟนั้นว่าเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีความมุ่งหมายเฉพาะทางด้านเชื้อชาติ ซึ่งมีบทบาทการเคลื่อนไหวที่โดดเด่นและสำคัญในปี พ.ศ. 2550 ในขณะที่แนวโน้มของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมอื่น ๆ ของมาเลเซียมีเป้าหมายในประเด็นร่วมทางสังคม เพื่อสร้างความเสมอภาคและความเป็นเอกภาพให้กับชาวมาเลเซียทั้งหมด แต่กลุ่มอินทราฟกลับสร้างบทบาทการเคลื่อนไหวเป็นตัวแทนของเชื้อชาติอินเดียในการเรียกร้องความเท่าเทียมทางเชื้อชาติ ซึ่งมองว่าชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียถูกผลักให้เป็นประชากรชายขอบของมาเลเซียไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจและสังคมรวมทั้งการตัดสินใจทางการเมือง การเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟมีความสำคัญในการสร้างการรับรู้และทำให้ประเด็นทางเชื้อชาติของมาเลเซียกลับมาได้รับความสนใจขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ถึงแม้ว่าประเด็นทางเชื้อชาติของมาเลเซียจะไม่ได้หายไปจากสังคมมาเลเซีย แต่ในช่วงก่อนหน้านี้ประเด็นทางเชื้อชาติกลับไม่ได้รับความสำคัญจากรัฐบาลมาเลเซียมากนักและไม่ได้เกิดความขัดแย้งขนาดใหญ่ที่นำไปสู่การเคลื่อนไหวที่มีเป้าหมายทางเชื้อชาติ

ดังนั้นบทบาทการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟที่เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2550 จึงถือได้ว่าเป็นปรากฏการณ์สำคัญในการเคลื่อนไหวเรียกร้องเพื่อผลประโยชน์ทางเชื้อชาติและได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียทั้งในมาเลเซียและชาวอินเดียพลัดถิ่นในต่างประเทศ และสร้างแรงกดดันที่ทำให้รัฐบาลมาเลเซียต้องพิจารณาทบทวนนโยบายต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความไม่เป็นธรรมของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่ากลุ่มอินทราฟจะเรียกร้องในประเด็นที่เกี่ยวข้องเฉพาะกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย แต่การเคลื่อนไหวในประเด็นเหล่านี้ก็ได้ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางการเมืองของมาเลเซีย ทำให้ได้รับความสนใจและจับตามองจากทั้งรัฐบาลมาเลเซียและองค์กรระหว่างประเทศมากขึ้น ทั้งนี้ ความสำเร็จและการเติบโตของบทบาทการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟได้เกิดขึ้นจาก 3 ปัจจัยที่สำคัญคือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ได้แก่ การถูกผลักให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ความล้มเหลวของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซีย ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว ได้แก่ การขยายพรมแดนการต่อสู้ทางการเมืองภายในไปสู่การเมืองระหว่างประเทศ และการสร้างการสนับสนุนผ่าน

อินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ และปัจจัยจากการสร้างกรอบโครงความคิดเกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติ

4.3.1 ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง

ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมืองที่ผลักดันให้เกิดการเคลื่อนไหวของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซียจนมีการรวมตัวกันตั้งเป็นกลุ่มอินทราฟเป็นผลมาจากประเด็นที่สำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก การถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ซึ่งเป็นผลมาจากการดำเนินนโยบายเชื้อชาตินิยมของรัฐบาลมาเลเซียและนโยบายอิสลามานุวัตรที่ส่งเสริมความได้เปรียบให้กับชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูอันเป็นฐานเสียงสนับสนุนที่สำคัญของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมทางเชื้อชาติระหว่างกลุ่มเชื้อชาติมลายู กลุ่มเชื้อชาติจีน และกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย อย่างเช่น นโยบายภูมิบุตรา นโยบายเศรษฐกิจใหม่ เป็นต้น โดยเฉพาะกลุ่มเชื้อชาติอินเดียที่มีสถานะที่ค่อนข้างลำบากกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีจำนวนประชากรเป็นลำดับที่สามจึงทำให้ไม่มีอิทธิพลในการต่อรองทางการเมืองและส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นแรงงานในภาคการเกษตรที่กำลังประสบกับภาวะวิกฤตเนื่องจากการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมที่กำลังเข้ามาแทนที่ แม้ว่ารัฐบาลมาเลเซียในปัจจุบันจะพยายามสร้างความเท่าเทียมและความเป็นเอกภาพทางเชื้อชาติ แต่จากโครงสร้างทางการเมืองและนโยบายทางเชื้อชาติที่ถูกใช้มาอย่างต่อเนื่องเป็นผลให้กลุ่มเชื้อชาติอินเดียยังคงประสบกับความยากลำบากในปัจจุบัน ไม่เพียงเฉพาะการถูกกีดกันทางเศรษฐกิจเท่านั้น กลุ่มเชื้อชาติอินเดียยังได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิทางศาสนาอีกด้วย ด้วยความพยายามของรัฐบาลในการให้ความสำคัญกับศาสนาอิสลามในมาเลเซีย เช่น มีการบังคับใช้กฎหมายอิสลามกับกลุ่มที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลามเช่นเดียวกับกลุ่มที่นับถืออิสลาม และการรื้อถอนศาสนสถานทางศาสนาฮินดูที่รัฐบาลอ้างว่าสร้างอย่างผิดกฎหมายและไม่ได้มีการขออนุญาต เป็นต้น ซึ่งจากสถานการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นกับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเปรียบเสมือนการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบในสังคมมาเลเซียทั้งที่ควรได้รับสิทธิในฐานะพลเมืองอย่างเท่าเทียมกับกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ ซึ่งเหตุนี้เองที่สร้างความไม่พอใจให้กับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียอย่างมากจนนำไปสู่การเกิดขึ้นของกลุ่มอินทราฟที่มีบทบาทในการเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องสิทธิของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย และประการที่สอง ความล้มเหลวของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซีย ซึ่งถือเป็นสถาบันทางการเมืองสำคัญที่เป็นตัวแทนทางการเมืองและผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย แต่กลับไม่สามารถทำหน้าที่ในการปกป้องสิทธิ

หรือรักษาผลประโยชน์ให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้ เนื่องจากพรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซียเป็นพรรคร่วมรัฐบาลกับแนวร่วมแห่งชาติซึ่งมีอิทธิพลในการต่อรองทางการเมืองน้อยมาก และแกนนำพรรคมีความจำเป็นที่จะต้องคล้อยตามนโยบายของพรรคอัมโนซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่มีอิทธิพลมากที่สุดในแนวร่วมแห่งชาติเพื่อรักษาสถานะทางการเมืองเอาไว้ ด้วยเหตุนี้จากความล้มเหลวในการเป็นตัวแทนทางการเมืองของพรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซียจึงทำให้กลุ่มฮินดราฟได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียมากขึ้น

การถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย

ประเด็นการเป็นชายขอบของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซียนั้นเป็นสิ่งที่ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียให้ความสำคัญและแสดงถึงความเป็นกังวลมาโดยตลอดต่อสถานภาพความเป็นพลเมืองที่มีความไม่เท่าเทียม ซึ่งแสดงให้เห็นได้จากการที่นายอุทยกุมาร พนนูชามี แกนนำคนสำคัญของกลุ่มฮินดราฟได้กล่าวกับรัฐบาลมาเลเซียหลังจากเหตุการณ์การปะทะกันระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐกับกลุ่มชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย โดยได้กล่าวว่า “ฉันเชื่อว่า ฉันต้องการเป็นชาวมาเลเซีย แต่ชาวมลายูมุสลิมส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้ฉันเป็นชาวมาเลเซีย พวกเขาไม่ยอมจดจำฉันในฐานะชาวมาเลเซีย และไม่ต้องการยอมรับฉันในฐานะชาวมาเลเซีย” (Farish Ahmad Noor, 2008: 1) จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียซึ่งสะท้อนถึงสถานภาพของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียที่เปรียบเสมือนพลเมืองชั้นสองของประเทศมาเลเซีย โดยไม่ได้รับการยอมรับสถานะความเป็นพลเมืองอย่างเท่าเทียมกับกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ในยุคอาณานิคมที่มีการแบ่งแยกบทบาทหน้าที่ตามเชื้อชาติดังที่ได้กล่าวมาแล้วในข้างต้นจนทำให้มีสถานะที่ยากลำบากทางสังคมและเศรษฐกิจสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ด้วยลักษณะที่ปรากฏเช่นนี้จึงทำให้เกิดลักษณะของการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ซึ่งผนวกกับการที่รัฐบาลมาเลเซียในช่วงหลังจากได้รับเอกราชก็ได้ดำเนินนโยบายที่ส่งผลกระทบต่อความเป็นชายขอบของเชื้อชาติอินเดียในหลายประการ โดยเฉพาะการดำเนินนโยบายแบบเชื้อชาตินิยมของรัฐบาลมาเลเซียที่มีความเชื่อมโยงกับสถานะทางสังคมเศรษฐกิจที่ตกต่ำของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียและประเด็นที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับศาสนา กลุ่มฮินดราฟได้สร้างและขยายการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียโดยการแสดงให้เห็นถึงโครงสร้างทางสังคมที่เป็นปัญหาของมาเลเซีย อันเนื่องมาจากนโยบายของรัฐที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมทางเชื้อ

ชาติ ซึ่งส่งผลต่อการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียทั้งทางด้านสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ ประเด็นการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียได้ถูกนำมาใช้เป็นกรอบโครงความคิด (framing) ของขบวนการในการสร้างเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟ โดยได้พยายามแสดงให้เห็นว่าสภาพความทุกข์ยากต่าง ๆ ที่ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียที่ต้องเผชิญอยู่นั้นมีสาเหตุมาจากข้อจำกัดทางโครงสร้างทางสังคมและนโยบายของรัฐบาลมาเลเซีย โดยเฉพาะประเด็นที่มีความสำคัญ 2 ประการคือ การดำเนินนโยบายแบบเชื้อชาตินิยมและนโยบายทางด้านศาสนาอิสลามของรัฐบาลมาเลเซีย โดยมีรายละเอียด กล่าวคือ

ประการแรก การดำเนินนโยบายแบบเชื้อชาตินิยมของรัฐบาลมาเลเซีย

รัฐบาลมาเลเซียหลังได้รับเอกราชจากอาณานิคมอังกฤษในปี พ.ศ. 2500 เกิดขึ้นจากการเป็นพันธมิตรทางการเมืองระหว่างพรรคอัมโน พรรค समाคมชาวจีนมาเลเซีย และพรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซีย ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของเชื้อชาติทั้งสามเชื้อชาติเพื่อรวมตัวกันเป็นรัฐบาลในการบริหารประเทศด้วยวิธีการประสานผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างกลุ่มเชื้อชาติ โดยผู้นำของพรรคอัมโนซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติมลายูได้มีการต่อรองทางการเมืองกับพรรค समाคมชาวจีนมาเลเซียและพรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซีย เพื่อให้กลุ่มเชื้อชาติมลายูยังคงสามารถรักษาสิทธิแต่เดิมเอาไว้ได้ซึ่งเรียกว่า นโยบายภูมิบุตรา (Bumiputera) โดยได้มีการกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของมาเลเซีย พ.ศ. 2500 ซึ่งตามมาตรา 153 ของรัฐธรรมนูญ ระบุว่า “ความรับผิดชอบของสมเด็จพระราชาธิบดีที่จะพิทักษ์ฐานะพิเศษของชาวมลายู และผลประโยชน์ที่ถูกต้องตามกฎหมายของชุมชนอื่น” เป็นนโยบายที่มีลักษณะของการให้สิทธิพิเศษบางประการกับกลุ่มเชื้อชาติมลายูและชนพื้นเมืองเพื่อแลกเปลี่ยนกับการลดหย่อนคุณสมบัติการเป็นพลเมืองมาเลเซียให้กับกลุ่มที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายู (เชื้อชาติจีนและอินเดีย) ให้สามารถเป็นพลเมืองได้มากขึ้น ปัจจัยสำคัญของการกำหนดนโยบายภูมิบุตราก็เพื่อเป็นการลดความแตกต่างทางด้านฐานะของกลุ่มเชื้อชาติมลายูกับกลุ่มที่ไม่ใช่เชื้อชาติมลายูที่ขยายห่างมากขึ้นโดยเฉพาะกลุ่มเชื้อชาติจีนที่มีความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจสูง และเพื่อเป็นการยืนยันถึงความเป็นเจ้าของประเทศเนื่องจากกลุ่มเชื้อชาติมลายูเป็นผู้ที่ดำรงอยู่มาแต่เดิมบนแผ่นดินมาลายา ทั้งนี้สิทธิพิเศษของกลุ่มเชื้อชาติมลายูที่เหนือกว่ากลุ่มอื่น เช่น การสงวนที่ดินบางส่วนไว้สำหรับเชื้อชาติมลายู การสงวนตำแหน่งราชการบางตำแหน่งไว้สำหรับเชื้อชาติมลายู การกำหนดโควตาการเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยให้กับเชื้อชาติมลายูถึงร้อยละ 65 และการกำหนดให้บริษัทและองค์กรต่าง ๆ

ทางธุรกิจที่ตั้งขึ้นมาจะต้องมีเชื้อชาติมลายูถือหัวถึงร้อยละ 30 เป็นต้น (ชัยโชค จุลศิริวงศ์, 2542: 64) ในระยะเวลาต่อมาสิทธิพิเศษเหล่านี้ได้สร้างความเหลื่อมล้ำทางสังคมมากขึ้นเนื่องจากการขาดความเสมอภาคเท่าเทียมระหว่างเชื้อชาติ

หลังจากนั้นการบริหารงานของรัฐบาลมาเลเซียที่เคยอยู่บนหลักการทำงานร่วมกันก็ได้มีความเปลี่ยนแปลงไป จากการที่พรรคอัมโนซึ่งเป็นพรรคที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติมลายูได้กลายมาเป็นผู้มีบทบาทนำทางการเมืองภายในรัฐบาลพันธมิตรที่ต่อมาเรียกว่า รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ (National Front) รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติที่มีพรรคอัมโนเป็นแกนนำได้เริ่มผลักดันนโยบายสาธารณะที่การสนับสนุนให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ด้วยหลักการในการสร้างความสมดุลทางสังคมและความเท่าเทียมทางเศรษฐกิจในลักษณะของการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ ยังคงได้รับมรดกมาจากการปกครองของอาณานิคมอังกฤษ โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2513 นโยบายเศรษฐกิจใหม่ได้ถูกนำมาใช้เพื่อขจัดความยากจนและการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสังคมมาเลเซีย แต่จริง ๆ แล้วเป็นการยกสถานะของสังคมเชื้อชาติมลายู โดยไม่ได้รวมกลุ่มเชื้อชาติจีนและอินเดียด้วย สถานการณ์ดังกล่าวยิ่งทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจมากขึ้นโดยเฉพาะกับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย การนำนโยบายเศรษฐกิจใหม่มาใช้หลังจากทศวรรษ 2513 ทำให้เป็นมาเลเซียมีงานในระบบราชการและงานทางด้านวิชาชีพเฉพาะมากขึ้น และกลุ่มเชื้อชาติมลายูก็ได้รับการสนับสนุนให้เข้ามาทำงานในระบบราชการแทนที่กลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ทำให้งานในระบบราชการที่ส่วนใหญ่เคยเป็นของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียมาตั้งแต่สมัยอาณานิคมลดลงเรื่อย ๆ อัตราส่วนการมีงานทำของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียลดลงอย่างชัดเจน จากร้อยละ 9.8 ในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2529 - 2533) มาเป็นร้อยละ 5.2 ในปี พ.ศ. 2546 กลุ่มเชื้อชาติมลายูมีโอกาสเข้าไปสู่งานราชการร้อยละ 83.3 จากการศึกษาของ Chakravarty และ Roslan (อ้างถึงใน Mahalingam M, 2015: 9) ยืนยันว่าการมีส่วนร่วมของเชื้อชาติอินเดียในงานวิชาชีพเฉพาะและช่างเทคนิคลดลงจากร้อยละ 10.8 ในปี พ.ศ. 2513 มาเป็น ร้อยละ 7.6 ในปี พ.ศ. 2543 และการมีส่วนร่วมของเชื้อชาติอินเดียในงานราชการลดลงจากร้อยละ 17.2 ในปี พ.ศ. 2513 มาเป็นร้อยละ 8.6 ในปี พ.ศ. 2543 เนื่องจากการให้สิทธิพิเศษและการแบ่งแยกทางเชื้อชาติในการเข้าสู่งานมีผลกระทบที่เกิดจากการเสียเปรียบทางสังคม สถานะทางเศรษฐกิจ และสถานะทางการศึกษาของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย

การถูกผลักดันให้เป็นชายขอบทางด้านเศรษฐกิจของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ส่วนหนึ่งก็เป็นผลมาจากการที่กลุ่มเชื้อชาติอินเดียส่วนใหญ่ทำงานในภาคแรงงานซึ่งมีประมาณร้อยละ 70 ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียทั้งหมด โดยปัญหาที่แรงงานกลุ่มเชื้อชาติอินเดียเหล่านี้ต้องเผชิญ อย่างเช่น การได้รับค่าแรงที่ต่ำโดยจ่ายเป็นค่าแรงขั้นต่ำประมาณ 18 ริงกิตมาเลเซียต่อวัน ความปลอดภัยในการทำงานต่ำ การจ้างแรงงานข้ามชาติแบบเป็นสัญญาจ้างมากขึ้น รายได้ไม่เพียงพอกับค่าที่พักอาศัย ราคาสินค้าที่เพิ่มขึ้นเร็วกว่าค่าแรง และการเข้าถึงบริการขั้นพื้นฐานกำลังมีราคาแพงขึ้นอย่างมากไม่ว่าจะเป็นบริการทางด้านสุขภาพหรือการศึกษา เป็นต้น (Devaraj, 2007: Online) นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าจากที่กล่าวมาข้างต้น ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียส่วนใหญ่ผู้นั้นอยู่ในภาคการเกษตรมาตั้งแต่สมัยอาณานิคมซึ่งการเกษตรกรรมมีความเฟื่องฟู แต่ในปัจจุบันภาคการเกษตรไม่ได้มีความสำคัญทางเศรษฐกิจอีกต่อไปเนื่องจากรัฐหันไปให้ความสำคัญในการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม ทำให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียถูกให้ความสำคัญลดลงด้วยเช่นกัน จากการไม่มีงานทำเนื่องจากพื้นที่ทางการเกษตรลดลงเรื่อย ๆ และถูกนำพื้นที่ไปพัฒนาเป็นโครงการพัฒนาต่าง ๆ ของรัฐ ทำให้วิถีชีวิตของพวกเขาได้รับผลกระทบและไม่ได้รับการชดเชยหรือช่วยเหลือจากทางรัฐบาล

ในบริบทของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียที่ยากจนในชนบท พวกเขาได้รับผลกระทบจากการแทรกแซงนโยบายสาธารณะ เช่น แรงงานเชื้อชาติอินเดียในภาคเกษตรกรรมไม่ได้ถูกกำหนดเป็นเป้าหมายความสำเร็จของแผนพัฒนาแห่งชาติ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะจัดเป็นกลุ่มที่มีความยากจนซึ่งต้องได้รับการแก้ปัญหาความยากจน แต่ยังคงได้รับการเพิกเฉยอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเห็นได้จากแผนพัฒนาแห่งชาติหลังจากได้รับเอกราช แผนพัฒนาแห่งชาติมาเลเซียฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ไม่ได้ตระหนักถึงสถานะความไม่มั่นคงของชนชั้นแรงงานในภาคการเกษตร แต่ตระหนักถึงกลุ่มเชื้อชาติมลายูที่ยากจนมากกว่ากลุ่มเชื้อชาติอินเดีย มีเพียงแผนพัฒนาแห่งชาติฉบับที่ 3 ที่ได้รวมแรงงานเชื้อชาติอินเดียไว้ในกลุ่มเป้าหมายที่ต้องขจัดความยากจน โดยได้มีการตระหนักถึงสวัสดิการของแรงงานภาคเกษตรกรรมซึ่งในแผนพัฒนาแห่งชาติฉบับที่ 3 ของมาเลเซียได้มีการระบุถึงกลุ่มที่มีความยากจน เช่น เจ้าของกิจการขนาดเล็ก ชาวนา ชาวประมง เจ้าของสวนมะพร้าว ผู้ที่อพยพเข้ามาอยู่ใหม่ แรงงานภาคการเกษตรอื่น ๆ คนจนในเมือง และชนพื้นเมือง แต่ก็ยังมีข้อโต้แย้งว่าแผนพัฒนาฉบับที่ 3 ของรัฐบาลประสบความสำเร็จล้มเหลว ในขณะที่เดียวกันการแก้ไขความยากจนในชนบทก็ไม่ได้รวมภาคการเกษตรซึ่งถือเป็นงานของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย แต่รัฐกลับได้มีการดำเนินการในการแก้ไขความยากจนที่มีเป้าหมายขยายไปสู่กลุ่มชาวมลายูและชาวจีนที่มีความยากจนมากกว่า เช่น การพัฒนาพื้นที่ใหม่ การ

ชลประทาน การจัดหาความจำเป็นขั้นพื้นฐาน การให้ความช่วยเหลือทางการเงิน และการสร้าง การจ้างงาน เป็นต้น แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ขยายไปสู่ภาคการเกษตร และแผนพัฒนาฉบับที่ 4 และ 5 เป็น แผนห้าปีซึ่งยังคงล้มเหลวต่อการแก้ไขปัญหาความยากจนของภาคเกษตรกรรมของชาวอินเดีย การ ขจัดความยากจนในแผนพัฒนาฉบับที่ 6 ก็ไม่ได้ขยายครอบคลุมไปสู่ภาคการเกษตรเช่นเดียวกัน จะ สังเกตได้ว่าแผนพัฒนาฉบับหลัง ๆ ไม่ได้รวมภาคเกษตรกรรมเป็นผลทำให้เกิดการผลักดันให้เป็นชาย ขอบของชนชั้นแรงงานในภาคเกษตรกรรมของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย มากไปกว่านั้นการขาดความสนใจ แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลและข้าราชการชาวมลายูมีเจตนาที่ไม่ดีกับชนชั้นแรงงานภาคเกษตรกรรมของ กลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ทำให้การอยู่ในภาคเกษตรกรรมของพวกเขาอยู่ในสภาวะที่ลำบากด้วยความ ยากจนมาอย่างยาวนาน

สถานการณ์นี้ได้ผ่านการตั้งข้อสังเกตจาก Colleta (Ramachandran, 1995 อ้างถึงใน Mahalingam M, 2015: 8) ว่า “นโยบายของรัฐบาลที่ได้เพิกเฉย ได้ถูกปิดบังจากสายตาของสังคม มาเลเซียกระแสหลัก แรงงานชาวอินเดียในภาคเกษตรกรรมได้กลายเป็นชาวมาเลเซียที่ถูกกีดกัน” ปัจจุบันรัฐบาลได้สนับสนุนในด้านโครงสร้างพื้นฐานและการส่งออกในภาคอุตสาหกรรม อุตสาหกรรม การเกษตรกำลังถูกเปลี่ยนหรือเอาออกไปเพื่อการก่อตั้งเขตอุตสาหกรรมหรือเขตเศรษฐกิจหรือ เส้นทางคมนาคมสายหลัก ชนชั้นแรงงานภาคการเกษตรชาวอินเดียถูกขับไล่และต่อต้านให้ออกจาก ภาคการเกษตรโดยปราศจากมาตรการชดเชยที่เหมาะสม ปราศจากการให้ความช่วยเหลือ พวกเขาต้องจำใจเข้ามาอยู่บริเวณชานเมืองและกลายเป็นพนักงานของพื้นที่ทางเศรษฐกิจในเมือง ด้วย ภาวะที่ยากจนทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตัวเองและเกิดความสิ้นหวัง ทำให้มีการเชื่อมโยงพฤติกรรม ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการเคลื่อนไหวต่อต้านทางสังคมโดยการตั้งเป็น ขบวนการและห้องสุขในการก่ออาชญากรรม มีทั้งหมด 38 ขบวนการ โดยที่สมาชิก 1500 คนมีพื้นเพ มาจากชนชั้นแรงงานในภาคเกษตรกรรม โดยมีข้อมูลที่มีการกล่าวอ้างต่อกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในหลาย ด้าน เช่น มีจำนวนกลุ่มเชื้อชาติอินเดียที่อาศัยอยู่ในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตในกรุง กัวลาลัมเปอร์ร้อยละ 14 ในจำนวนของคนเร่ร่อนและคนขอทานเป็นกลุ่มเชื้อชาติอินเดียร้อยละ 41 และร้อยละ 14 ของเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายเป็นชาวอินเดียที่เป็นแรงงานในภาคเกษตรกรรม (Mahalingam M, 2015: 8) ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียจึงสูญเสียอำนาจทางเศรษฐกิจและการถูก ผลักให้เป็นชายขอบไม่เพียงภาคการเกษตรเท่านั้น แต่ยังรวมในภาคส่วนอื่น ๆ ด้วย เนื่องจากนโยบาย ที่ใช้เชื้อชาติเป็นศูนย์กลางของรัฐ

ประการที่สอง นโยบายกระบวนการอิสลามานูวัตร์

ปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับประเด็นด้านศาสนานับเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่สร้างความไม่พอใจให้กับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียอย่างมาก จนทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟเต็บโตขึ้นอย่างรวดเร็วในด้านของการสนับสนุนจากกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย อันเนื่องมาจากการละเมิดสิทธิทางวัฒนธรรมและศาสนาจากรัฐบาลมาเลเซียที่มีเพิ่มมากขึ้น โดยที่ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียมองว่าถูกรอกรบงำทางศาสนาโดยกลุ่มเชื้อชาติมลายูมุสลิมในสังคมมาเลเซีย ซึ่งเป็นผลมาจากกระแสนโยบายกระบวนการอิสลามานูวัตร์ ซึ่งนิพนธ์ โชะเฮง ได้อธิบายว่า อิสลามานูวัตร์ไม่ได้หมายความว่าการทำงานทุกอย่างให้เป็นอิสลาม แต่หมายความว่า กระบวนการในการปรับเปลี่ยนบทบาทของศาสนาอิสลามและโลกมุสลิมให้ทัดเทียมกับโลกตะวันตก (นิพนธ์ โชะเฮง, 2560: สัมภาษณ์) อย่างไรก็ตาม กระบวนการอิสลามานูวัตร์ได้เริ่มต้นตั้งแต่ทศวรรษ 2523 เป็นต้นมา และมีความเข้มข้นมากขึ้นตั้งแต่การดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของนายมหาเธร์ โมฮัมหมัด ในปี พ.ศ. 2524 กระบวนการอิสลามานูวัตร์ได้ถูกนำมาใช้ในกลุ่มเชื้อชาติมลายูที่นับถือศาสนาอิสลามอย่างเข้มข้น ทั้งนี้เนื่องจากเป็นผลของการแข่งขันกันระหว่างรัฐบาลมาเลเซียภายใต้การนำของพรรคอัมโนกับขบวนการฟื้นฟูศาสนาอิสลามกลุ่มอื่น ๆ เพื่อแย่งชิงฐานมวลชนเชื้อชาติมลายูที่ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ด้วยการแข่งขันช่วงชิงการให้คำนิยามแก่ “อิสลามที่แท้จริง” ที่เหมาะสมกับสังคมมาเลเซีย (เก็ดถวา บุญปรการ, 2559: 77-78) อันเป็นผลทำให้อิสลามกลายเป็นกลไกหลักในการกำหนดอัตลักษณ์ความเป็นเชื้อชาติมลายู โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียได้นิยามความเป็นมลายูว่าคือ “บุคคลที่พูดภาษามลายู นับถือศาสนาอิสลาม และปฏิบัติตามจารีตประเพณีมลายู” ศาสนาจึงเป็นเงื่อนไขหลักของการเป็นกลุ่มเชื้อชาติมลายู และรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียก็รับรองสิทธิของเชื้อชาติมลายูให้มีสถานที่แตกต่างจากคนกลุ่มเชื้อชาติอื่นในสังคมโดยได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษตามนโยบายกัมบูตรา

กระแสกระบวนการอิสลามานูวัตร์ดังกล่าวไม่เพียงมีผลต่อการดำเนินชีวิตทางด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคมของมาเลเซียเท่านั้น แต่ยังได้ส่งผลต่อการกำหนดให้ศาสนาอิสลามมีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อชีวิตความเป็นอยู่อีกด้วย นอกจากนี้พรรคการเมืองหลักยังได้สนับสนุนให้ศาสนาอิสลามเป็นแนวทางของการบัญญัติกฎหมายและวิถีปฏิบัติของประเทศ ชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูจำนวนหนึ่งต้องการให้มาเลเซียเป็นรัฐอิสลามที่กฎหมาย การเมือง และเศรษฐกิจต้องถูกกำหนดจากคัมภีร์อัลกุรอานและประมวลกฎหมายอิสลาม โดยรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติที่มีพรรคอัมโนเป็นแกนนำ

และเป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติมลายู รวมทั้งพรรคอิสลามมาเลเซีย (PAS) ได้ให้การสนับสนุนกระบวนการอิสลามานุวัตร โดยยังคงมีการกล่าวถึงการสร้างรัฐอิสลามมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งแน่นอนว่าแนวคิดของการสร้างมาเลเซียให้เป็นรัฐอิสลามนั้นได้ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางศาสนาของชนกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ มากไปกว่านั้นแม้ว่ารัฐธรรมนูญของมาเลเซียจะไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่ามาเลเซียเป็นรัฐอิสลาม แต่ด้วยอิทธิพลของกระแสกระบวนการอิสลามานุวัตรที่แผ่ขยายเพิ่มมากขึ้นไปทั่วโลก รวมทั้งการสนับสนุนจากกลุ่มอิสลามสุดโต่งในท้องถิ่นและพรรคการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติมลายูซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายประชานิยม ทำให้นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด มีนโยบายให้ความสำคัญกับศาสนาอิสลามอย่างมากทำให้เกิดความไม่พอใจจากกลุ่มเชื้อชาติอื่นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ผลจากกระบวนการอิสลามานุวัตรได้เกิดการพัฒนาดังต่อไปนี้ ตามแบบอิสลามโดยรัฐบาลมาเลเซีย เช่น การสร้างธนาคารอิสลาม การสร้างมหาวิทยาลัยนานาชาติอิสลาม การสร้างศูนย์วิจัยอิสลาม และองค์กรต่างๆที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลาม ซึ่งเป็นการยืนยันได้ว่ารัฐบาลมาเลเซียความต้องการที่จะส่งเสริมความเป็นอิสลามในวิถีชีวิตของชาวมาเลเซีย นโยบายการกระบวนการอิสลามานุวัตรของรัฐบาลจึงได้คุกคามต่อสังคมและวัฒนธรรมของชนกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ มากไปกว่านั้นยังได้สร้างความหวาดระแวง ความลำเอียง และความวิตกกังวลกับกลุ่มเชื้อชาติที่นับถือศาสนาอื่น ๆ

ต่อมาหลังจากที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ได้ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อเดือนตุลาคมปี พ.ศ. 2546 นายอับดุลละห์ อะหมัด บาดาวี รองนายกรัฐมนตรีก็ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีต่อ โดยได้เปลี่ยนมาเน้นนโยบาย “อิสลามฮะฎอรี” (Islam Hadhari) ในการบริหารจัดการพัฒนาสังคมมุสลิม ไม่ว่าจะในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม คำว่า อิสลามฮะฎอรี เป็นคำเต็มจากภาษาอาหรับ 2 คำ คือ อิสลาม (Islam) กับ ฮะฎอรี (Hadhari) แปลว่า อารยธรรม เมื่อประกอบเข้าด้วยกันตรงกับคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ คือ Civilizational Islam แต่ในที่นี้หมายถึง “การพัฒนาสังคมมุสลิมสู่การเป็นอารยธรรมที่สอดคล้องกับหลักการศาสนาอิสลาม” (เก็ดถวา บุญปรากร, 2559: 80) ในความจริงแล้วเป็นกระแสหรือวาทกรรมทางปัญญาของรัฐบาลมาเลเซีย โดยถูกจำแนกกว่าเป็นกระบวนการองค์รวมของการกล่อมเกลางานทางศาสนา ถือเป็นหนทางที่จะนำมาซึ่งสังคมใหม่ที่อุทิศให้กับหลักคำสอนของอิสลามในแง่มุมของการพัฒนา อิสลามฮะฎอรี จึงถือเป็นกระบวนการการสังเคราะห์ที่นักวิชาการอิสลามศึกษาและนักการศึกษาที่อยู่ในพรรคอัมโนร่วมสมัยได้พยายามคิดค้นและแสวงหาทางออกให้กับสังคมมุสลิมมาเลเซียที่กำลังประสบวิกฤตการณ์พัฒนาตามแบบของอิสลาม โดยนโยบายดังกล่าวทำให้มาเลเซียซึ่งเป็นประเทศมุสลิม มีศาสนาอิสลามเป็น

ศาสนาประจำชาติ สามารถใช้หลักการศาสนาบูรณาการกับวิทยาการสมัยใหม่ในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวสังคมมุสลิมในมาเลเซียกำลังเผชิญหน้ากับกระแสโลกาภิวัตน์ ซึ่งมุสลิมมาเลเซียมีทั้งที่เป็นกลุ่มสมัยใหม่หรือก้าวหน้า และกลุ่มอนุรักษนิยมที่ต่อต้านกระแสโลกาภิวัตน์ทำให้มีการปะทะทางความคิดอย่างรุนแรงในสังคมมุสลิมมาเลเซีย จึงเกิดกลุ่มที่ต้องการแสวงหาทางเลือกในการแก้ปัญหา คือ กลุ่มแนวคิดทางสายกลางที่เปิดกว้างต่อกระแสโลกาภิวัตน์ ในขณะที่อภิเชษฐกาญจนดิษฐ มองว่านโยบายอิสลามฮะฎอรี ของนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี เป็นความพยายามของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติที่ต้องการดึงคะแนนความนิยมจากกลุ่มเชื้อชาติมลายูมุสลิมที่เริ่มไปให้การสนับสนุนพรรคอิสลามแห่งมาเลเซียเพิ่มมากขึ้น แต่นโยบายดังกล่าวได้สร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มเชื้อชาติจีนและอินเดียอย่างมาก เนื่องจากมีความกังวลว่ารัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติอาจมีความพยายามทำให้มาเลเซียกลายเป็นรัฐอิสลาม (อภิเชษฐ กาญจนดิษฐ, 2559: สัมภาษณ์)

นโยบายอิสลามฮะฎอรี (Islam Hadhari) ได้ถูกนำมาเป็นใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในสังคมมาเลเซีย ซึ่งไม่เพียงนำมาปฏิบัติกับสังคมของมุสลิมเท่านั้นแต่ยังนำมาใช้จำกัดสิทธิของกลุ่มที่ไม่ได้เป็นมุสลิมอีกด้วย จนนำไปสู่ความขัดแย้งกับระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย โดยเฉพาะเหตุการณ์การรื้อถอนวัดฮินดูและศาสนสถานทางศาสนาฮินดูจำนวนมากในช่วงรัฐบาลของนายอับดุลละห์ บาดาวี ซึ่งกลายเป็นสาเหตุในการชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่ของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียในปี พ.ศ. 2550 การรื้อทำลายศาสนสถานทำให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียและนักสิทธิมนุษยชนไม่พอใจและเชื่อว่าเกิดมาจากอคติทางเชื้อชาติและศาสนา และเป็นการละเมิดรัฐธรรมนูญที่ประกันเสรีภาพในการนับถือศาสนา ซึ่งเป็นผลกระทบมาจากการเติบโตของกระบวนการอิสลามานุวัตรในมาเลเซีย โดยมองว่ารัฐบาลดำเนินการไม่เหมาะสมซึ่งถือเป็นการละเมิดสิทธิในการนับถือศาสนา แม้ว่าศาสนาอิสลามจะถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียว่า “ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาแห่งสหพันธ์” แต่ศาสนาอื่นก็สามารถที่จะดำเนินกิจกรรมทางศาสนาด้วยความสงบและสันติในสหพันธ์” วัดฮินดูและศาสนสถานเหล่านี้ส่วนใหญ่ถูกสร้างขึ้นตั้งแต่สมัยอาณานิคมของอังกฤษซึ่งไม่ได้มีการขึ้นทะเบียนอย่างถูกต้องและเป็นการสร้างขึ้นในพื้นที่ที่ผิดกฎหมายจึงต้องทำการรื้อถอน โดยรัฐบาลให้เหตุผลว่าต้องการพัฒนาพื้นที่เหล่านี้ให้เป็นที่อยู่อาศัยซึ่งกำลังมีความต้องการสูง วัดฮินดูเหล่านี้ได้ถูกคุกคามจากเจ้าหน้าที่รัฐมามากกว่า 10 ปี แม้ว่าจะมีการต่อต้านจากชุมชนกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย โดยพื้นที่ที่มีการรื้อถอนมากที่สุดคือรัฐสลังงอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณ Shah Alam ซึ่งเชื่อกันว่ามีความพยายามในการทำให้กลายเป็นเมืองของมุสลิมโดยการล้อมกรอบสถานที่ที่ไม่ใช่มุสลิม

กลุ่มอินทราฟและกลุ่มภาคประชาสังคมจึงได้มีการรวมตัวขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวเพื่อต่อต้านการรื้อถอนวัดฮินดูและยังต่อสู้กับนโยบายที่ไม่ยุติธรรมนี้ การที่รัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญกับนโยบายอิสลามานูวัตร์อย่างจริงจังเป็นเสมือนการผลักดันให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียนกลายเป็นกลุ่มชายขอบของสังคมมาเลเซีย อีกทั้งการยืนยันของผู้นำประเทศอย่างนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ต่อการเน้นย้ำการเป็นประเทศมุสลิมของมาเลเซีย ยิ่งทำให้ความวิตกกังวลและกระตุ้นให้เกิดความไม่พอใจต่อกลุ่มที่ไม่ใช่มุสลิม

นอกจากนั้นกระบวนการอิสลามานูวัตร์ยังได้ส่งเสริมให้มีการนำกฎหมายอิสลาม หรือกฎหมายซารีอะห์ (Syariah) มาใช้ซึ่งขยายไปมากกว่าการบังคับใช้กับมุสลิมเท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมไปถึงคนที่ไม่ใช่มุสลิมอีกด้วย ในอดีตกฎหมายซารีอะห์ได้ถูกบังคับใช้กับมุสลิมมาเลเซียในสามรัฐเท่านั้น แต่ในปัจจุบันได้มีการบังคับใช้ทั่วประเทศ ทำให้เกิดความรู้สึกว่ากฎหมายซารีอะห์มีความสำคัญมากกว่ากฎหมายแพ่งหรือศาลแพ่ง ซึ่งไม่สามารถแทรกแซงหรือตั้งคำถามได้ รัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียมาตราที่ 121 (1A) ระบุชัดเจนว่าศาลแพ่งหรือศาลแห่งสหพันธรัฐไม่มีอำนาจศาลในเรื่องที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของศาลซารีอะห์ (Mahalingam M, 2015: 10) การบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวนี้มีความชัดเจนมากขึ้นจากกรณีการตายของนายมาเนียม มูรตี ในขณะที่ภรรยาของเขาต้องการที่จะประกอบพิธีกรรมตามแบบศาสนาฮินดู แต่เขาได้ถูกปฏิเสธว่าสามีของเธอได้เปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามจึงต้องมีการฝังศพตามแบบศาสนาอิสลาม จึงถือว่าศาลแพ่งไม่สามารถพิจารณาในเรื่องนี้ได้เพราะเรื่องนี้อยู่ภายใต้ขอบเขตของอำนาจศาลซารีอะห์ จึงอาจกล่าวได้ว่ากระบวนการอิสลามานูวัตร์ของรัฐบาลมาเลเซียจึงได้ละเมิดสิทธิทางศาสนาและวัฒนธรรมของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียนซึ่งถือว่าเป็นพลเมืองมาเลเซียเช่นเดียวกับกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ ทั้งในกรณีของการรื้อถอนศาสนสถานในศาสนาฮินดูและการขยายอำนาจของการบังคับใช้กฎหมายซารีอะห์ไปยังกลุ่มคนที่ไม่ใช่มุสลิม รัฐบาลมาเลเซียที่ครอบงำโดยอิทธิพลทางการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติมลายูได้ดำเนินนโยบายที่เป็นการผลักดันให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียนกลายเป็นกลุ่มชายขอบของสังคมมาเลเซีย จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียนต้องออกมาเรียกร้องเพื่อความเสมอภาคของสิทธิพลเมืองและการรักษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของกลุ่มเชื้อชาติ กลุ่มอินทราฟจึงกลายมาเป็นตัวแทนเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับสิทธิของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียน

ความล้มเหลวของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซีย

ลักษณะที่สำคัญของระบบพรรคการเมืองมาเลเซียคือ การเป็นตัวแทนของเชื้อชาติในการรักษาผลประโยชน์ทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ ส่งผลให้เกิดรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติซึ่งมาจากการรวมตัวกันของพรรคการเมืองที่มีพื้นฐานมาจากตัวแทนของสามกลุ่มเชื้อชาติหลักของมาเลเซีย ได้แก่ มลายู จีน และอินเดีย ส่งผลให้รัฐบาลของมาเลเซียเป็นรัฐบาลผสม โดยกลุ่มเชื้อชาติมลายูเป็นกลุ่มประชากรส่วนใหญ่ของมาเลเซียทำให้พรรคอัมโนซึ่งเป็นพรรคการเมืองขนาดใหญ่ที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติมลายูจึงมีอิทธิพลทางการเมืองอย่างมากในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ในขณะที่พรรคการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติจีนและอินเดียเป็นพรรคเล็กที่เข้ามาร่วมเป็นรัฐบาลเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง พรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียก็ไม่ได้มีอิทธิพลทางการเมืองมากนัก แม้ว่าจะเป็นกลุ่มประชากรที่มีขนาดเป็นลำดับที่ 3 เพราะว่าการกลุ่มเชื้อชาติอินเดียอาศัยอยู่อย่างกระจัดกระจายไปทั่วประเทศและก็ได้มีส่วนใหญ่ในรัฐสภา ทำให้การตัดสินใจทางการเมืองของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาตินั้นมาจากการกำหนดโดยพรรคอัมโนซึ่งเป็นแกนนำรัฐบาล โดยได้มีการดำเนินนโยบายที่ทำให้เกิดช่องว่างและสร้างความไม่เท่าเทียมทางเชื้อชาติในสังคมมาเลเซีย ในขณะที่พรรคการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ ไม่สามารถที่จะเข้าไปมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการดำเนินนโยบายเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติของพวกเขาได้ เนื่องจากพรรคการเมืองเหล่านี้ยังคงต้องพึ่งพาสถานะทางการเมืองในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ

พรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซีย (Malaysian Indian Congress - MIC) เป็นพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย และเป็นพรรคการเมืองที่ร่วมอยู่ในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติซึ่งประกอบด้วยพรรคอัมโนและพรรคสมาคมนักชาวจีนมาเลเซีย โดยพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียถือเป็นพรรคที่มีขนาดเล็กที่สุดเมื่อเทียบกับสองพรรคดังกล่าว ความเป็นมาของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียได้รับการก่อตั้งขึ้นในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2489 โดยนายจอห์น ธีวี (John Thivy) มีวัตถุประสงค์หลักคือ เพื่อปกป้องและส่งเสริมผลประโยชน์ต่าง ๆ ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความขัดแย้งและความไม่เข้าใจกันระหว่างเชื้อชาติ ด้วยความเป็นพรรคการเมืองขนาดเล็กและก็ไม่ค่อยได้รับการสนใจจากกลุ่มเชื้อชาติอินเดียมากนัก พรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียจึงได้ตอบรับคำเชิญจากพรรคอัมโนในปี พ.ศ. 2497 เพื่อเป็นพันธมิตรร่วมกันทางการเมืองในการต่อสู้เพื่อเรียกร้องเอกราช และเพื่อหาแรงสนับสนุนจากการได้รับการเอื้อประโยชน์

จากพรรคการเมืองใหญ่ (ชัยโชค จุลศิริวงศ์, 2546: 339) ซึ่งในปัจจุบันได้กลายมาเป็นแนวร่วมแห่งชาติที่ครองอำนาจทางการเมืองมาอย่างต่อเนื่อง

การก่อตั้งพรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซียแม้ว่าจะเป็นการแสดงออกของการรักษาผลประโยชน์ทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในสหพันธรัฐมลายา ซึ่งชาวอินเดียนั้นก็เป็นกลุ่มเชื้อชาติที่มีขนาดเป็นลำดับที่ 3 ของสังคมมาเลเซีย แต่อย่างไรก็ตาม พรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซียก็ไม่สามารถดึงชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียให้มาเป็นสมาชิกได้มากนัก โดยมาจากสาเหตุหลายประการด้วยกันคือ ประการแรก สมาชิกหลักของพรรคเป็นพวกนักธุรกิจและอาชีพเฉพาะทางกลุ่มเล็ก ๆ และที่สำคัญคือ กลุ่มเชื้อชาติอินเดียเหล่านี้มักมีเชื้อสายทมิฬที่มักจะขัดแย้งกับกลุ่มเชื้อชาติมลายูจึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากพรรคอัมโนในระยะหลัง ประการที่สอง ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียส่วนใหญ่มักยึดอาชีพในสวนยางพาราจึงมองว่าพวกเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพรรคสภาอินเดียมมาเลเซีย ประการที่สาม การเกิดขึ้นขององค์กรและสมาคมของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียจำนวนมากทำให้มีการแย่งชิงสมาชิก เช่น สมาคมชาวอินเดียมมาลายู และสมาพันธ์ขององค์กรชาวอินเดียนอกจากนี้กลุ่มเชื้อชาติอินเดียนั้นยังเป็นสมาชิกในสหภาพแรงงานจำนวนมากเนื่องจากส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในการใช้แรงงาน (ชัยโชค จุลศิริวงศ์, 2546: 339) ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นนี้ทำให้พรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซีย ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่เป็นพวกชนชั้นนำชาวอินเดียนั้นมีความร่ำรวยและยังได้รับการศึกษาแบบตะวันตกด้วย จึงไม่ค่อยได้รับการสนับสนุนจากผู้ใช้แรงงานชาวอินเดียนทั่วไป โดยเฉพาะพวกที่อาศัยอยู่ตามชนบท ส่วนการเข้าร่วมกับแนวร่วมแห่งชาติก็เพียงเพื่อเรียกร้องผลประโยชน์ใด ๆ ที่พอจะเรียกได้ ทั้งนี้พรรคของชาวอินเดียนั้นเป็นเพียงลูกไล่ของพรรคอัมโนและพรรคสมาคมชาวจีนมาเลเซียเท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซียต้องเสียเสียงสนับสนุนในหมู่ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียนไปอีกส่วน และในบางครั้งยังถูกกล่าวหาว่าไม่ส่งเสริมหรือรักษาผลประโยชน์ของชาวอินเดียน แต่กลับยอมเสียผลประโยชน์ให้แก่แนวร่วมแห่งชาติเพื่อเพิ่มพูนเป้าหมายของกลุ่มชนชั้นนำเท่านั้น (ชัยโชค จุลศิริวงศ์, 2546: 332-333)

ถึงแม้ว่าพรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซียจะเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติมาตั้งแต่ได้รับเอกราช แต่ก็ไม่ได้เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียนทั้งหมดและไม่สามารถเป็นปากเป็นเสียงในการรักษาผลประโยชน์ทั้งทางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจให้กับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียนได้ โดยเฉพาะการปกป้องกลุ่มเชื้อชาติอินเดียนจากประเด็นการถูกผลักให้เป็นชายขอบ เนื่องจากพรรคสภาชาวอินเดียมมาเลเซียมีอิทธิพลทางการเมืองน้อยมากในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ และจำเป็นต้องโอน

อ่อนผ่อนตามพรรคอัมโนซึ่งมีอิทธิพลครองอำนาจการเมืองในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติอย่างต่อเนื่องเสมอมาเพื่อการรักษาอำนาจและตำแหน่งทางการเมือง แม้ว่าจะมีความเสียเปรียบทางการเมืองและไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในการปกป้องผลประโยชน์ให้กับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย นักวิชาการอย่างนายปาลานีสามี รามาสามี (Palanisamy Ramasamy) วิพากษ์วิจารณ์ว่า เป็นที่น่าเสียดายที่ผู้ได้รับผลประโยชน์อย่างแท้จริงคือนักการเมืองของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียและเครือข่ายของพวกเขาไม่ใช่ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียทั้งหมด นอกจากนี้พรรคสภาอินเดียมาเลเซียยังประสบกับความขัดแย้งจากปัญหาโครงสร้างภายในอย่าง เช่น วิกฤตความเป็นผู้นำระบบอุปถัมภ์พวกพ้อง ความขัดแย้งภายในพรรค และการทุจริตคอร์ปชั่นที่มีสูงมาก (Mahalingam M, 2015: 10-11) นอกจากนี้ยังมีการแสดงความคิดเห็นว่าพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียมีการแบ่งแยกกันเองทาง ชนชั้น ศาสนา ภาษา และภูมิหลังทางเศรษฐกิจ ชนชั้นนำภายในพรรคจึงไม่ได้เป็นตัวแทนของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียทั้งหมดโดยเฉพาะกลุ่มคนรากหญ้า ด้วยเหตุผลนี้จึงประสบความล้มเหลวในการปกป้องผลประโยชน์และเผชิญหน้ากับปัญหาของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย โดยการยอมผ่อนผันและยอมรับการครองอำนาจของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ จากความล้มเหลวของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียในการเป็นตัวแทนเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ดังที่กล่าวมาข้างต้น มีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการรวมตัวกันขององค์กรพัฒนาเอกชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียเป็นกลุ่มอินตราฟและเปิดโอกาสให้เกิดการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ซึ่งเป็นโอกาสทางการเมืองสำคัญประการหนึ่งที่เกิดจากความขัดแย้งและแตกแยกในหมู่ชนชั้นนำทางการเมือง กลุ่ม องค์กร และสถาบันทางการเมืองต่าง ๆ ได้เปิดโอกาสให้กลุ่มหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถใช้เป็นช่องทางในการเคลื่อนไหวและระดมทรัพยากร (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 102-103) จะเห็นได้ว่าความความล้มเหลวของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียเกิดจากปัญหาความขัดแย้งของชนชั้นนำที่เกิดขึ้นภายในพรรคทั้งในเรื่องของผลประโยชน์และการแบ่งแยกกันเอง ทำให้ไม่สามารถทำหน้าที่ปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นความไม่พอใจของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียต่อพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียได้ทำให้กลุ่มอินตราฟได้สร้างบทบาทการเคลื่อนไหวผ่านทางช่องว่างทางอำนาจและโอกาสที่เอื้อให้กลุ่มอินตราฟได้นำเสนอเป้าหมายขึ้นมาเป็นตัวแทนในการปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย ซึ่งเกิดขึ้นจากความขัดแย้งภายในพรรค

นอกจากนี้พรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียยังมีปัญหาที่เกิดจากสภาวะความเป็นผู้นำของชนชั้นนำในพรรคอีกด้วย อย่างเช่น นายซามี เวลลู (Samy Vellu Sangalimuthu) ประธานของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียในยุคปัจจุบันก็ไม่ได้ให้ความสนใจในการออกมาเคลื่อนไหวชุมนุมประท้วงของกลุ่มอินทราฟเท่าที่ควร ซึ่งการออกมาเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟส่วนหนึ่งก็มาจากปัจจัยความไม่พอใจต่อรัฐบาลชุดปัจจุบันและรัฐมนตรีเชื้อชาติอินเดียในแนวร่วมแห่งชาติ โดยชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเริ่มตั้งคำถามกับนายซามี เวลลู ว่าประเด็นของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียที่ได้เสนอขึ้นไปทำไมรัฐบาลถึงไม่ดำเนินการแก้ไข ทำให้พวกเขามีความผิดหวังอย่างมากกับผู้นำไม่สามารถแก้ไขปัญหาให้พวกเขาได้ ในขณะที่นายซามี เวลลู ได้ให้สัมภาษณ์กับโทรทัศน์ช่อง RTM1 ว่า เขารู้สึกเสียใจกับการที่กลุ่มอินทราฟต้องออกมาประท้วงบนท้องถนน ซึ่งเขายังอ้างว่าประเด็นของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้รับการพิจารณาในรัฐบาลตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา และเขายังกล่าวอีกว่าปัญหาไม่ได้มีเฉพาะชาวอินเดียยังมีชาวจีนและชาวมลายูด้วย และพวกเขาก็มีความต้องการเช่นกันจึงไม่สามารถแก้ปัญหาให้ได้ตามที่ต้องการทั้งหมด (NEWS18, 2007b: Online) อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่สำคัญดูเหมือนจะอยู่ที่ความเป็นผู้นำของนายซามี เวลลู แม้ว่าเขาจะอยู่ในฐานะผู้นำทางการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซียและเป็นรัฐมนตรีเชื้อชาติอินเดียที่ครองตำแหน่งทางการเมืองมาอย่างยาวนานเป็นเวลา 29 ปี แต่ผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียกลับถูกบีบให้แคบลงและมาตรฐานทางการศึกษาของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียก็แย่ลงอีกด้วย นายซามี เวลลู ยังคงมีอิทธิพลทางการเมืองที่จำกัดในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติต่อการกำหนดหรือตัดสินใจในนโยบายและไม่สามารถผลักดันประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้ เนื่องจากเขายังคงให้ความสำคัญกับรักษาอำนาจทางการเมืองของตนเอาไว้ (Mohamed, 2007: 2)

นอกจากพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียแล้วก็ยังมีพรรคการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียอื่น ๆ อย่างเช่น แนวร่วมความก้าวหน้าชาวอินเดีย (Indian Progressive Front) และพรรคประชาชนก้าวหน้า (People's Progressive Party) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่เปิดกว้างให้มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ แม้ว่าพรรคการเมืองเหล่านี้จะมีชาวมมาเลเซียเชื้อชาติชาติอินเดียเป็นแกนนำ แต่ก็ไม่สามารถช่วยกลุ่มเชื้อชาติอินเดียให้มีสถานภาพที่ดีขึ้นได้ และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสภาวะที่เลวร้ายของพวกเขาไปสู่การให้ความสำคัญในการดำรงชีวิตของพวกเขา เพราะว่าพรรคเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งในการครองอำนาจของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ดังนั้นไม่ใช่เพียงเป็นการถูกผลักให้เป็นชายขอบทางด้านสังคมและเศรษฐกิจของเท่านั้น แต่ชาวมมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียยังเป็นการถูกผลักให้เป็นชายขอบทาง

การเมืองอีกด้วย การดำรงอยู่ของพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียเหล่านี้แทบจะไม่ได้ทำหน้าที่ในการเป็นปากเป็นเสียงเกี่ยวกับผลประโยชน์ของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเลย กลุ่มอินทราฟจึงได้กลายมาเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่เป็นตัวแทนของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ซึ่งมีบทบาทในการเคลื่อนไหวต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิความพลเมืองและปกป้องผลประโยชน์อันควรได้เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย

แม้ว่ากลุ่มอินทราฟจะเกิดขึ้นจากความไม่พอใจในประเด็นการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียและความไม่มีประสิทธิภาพของพรรคสหภาพชาวอินเดียมมาเลเซียซึ่งไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนในการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย แต่โอกาสทางการเมืองก็เป็นอีกปัจจัยสำคัญที่ทำให้กลุ่มอินทราฟสามารถสร้างบทบาทการเคลื่อนไหวได้ ซึ่งเห็นได้ชัดเจนเช่นเดียวกับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์นั่นก็คือ การเริ่มก่อตั้งกลุ่มอินทราฟเกิดขึ้นในช่วงปลายทศวรรษ 2540 หลังจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองครั้งสำคัญซึ่งเป็นช่วงที่รัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติไม่สามารถรักษาเสถียรภาพทางการเมืองได้เช่นเดิม เนื่องจากการเปลี่ยนผู้นำทางการเมืองจากนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ไปสู่นายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี แต่การเคลื่อนไหวครั้งสำคัญเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2550 อันเนื่องมาจากโอกาสทางการเมือง 2 ประการ คือ ประการแรก เมื่อนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี เข้ามาดำรงตำแหน่งเขาได้ให้สัญญากับประชาชนว่าจะเข้ามาปฏิรูปการเมืองและแก้ไขปัญหาต่าง อย่างเช่น ปัญหาอาชญากรรม การปฏิรูปตำรวจและกระบวนการยุติธรรม และปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน ซึ่งเป็นการสร้างความหวังให้กับชาวมาเลเซีย แต่ในปี พ.ศ. 2550 การปฏิรูปดังกล่าวกลับไม่มีประสิทธิภาพและล้มเหลวทำให้ความเชื่อมั่นในรัฐบาลและนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี เริ่มลดลงอย่างเห็นได้ชัด ผนวกกับในช่วงเวลาดังกล่าวรัฐบาลมาเลเซียได้มีการรื้อถอนวัดฮินดูเป็นจำนวนมากซึ่งยังเป็นการสร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดียเป็นอย่างมาก โดยมีข้อมูลจากกลุ่มอินทราฟว่าตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ปี พ.ศ. 2549 จนถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2550 หน่วยงานของรัฐได้มีการรื้อถอนวัดถึง 79 วัด (Soong, 2009: 120) และประการที่สอง อิทธิพลจากการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ในวันที่ 10 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 ที่เกิดขึ้นก่อนการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟในวันที่ 25 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าความสำเร็จของแนวร่วมเบอร์เซห์ในการระดมมวลชนขนาดใหญ่ออกมาเคลื่อนไหวได้สร้างให้เกิดการรับรู้โอกาสทางการเมืองกับกลุ่มอินทราฟและกระตุ้นให้เกิดความกล้าในการออกมาเคลื่อนไหว

4.3.2 ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว

ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินตราฟในการขยายการสนับสนุนและกระตุ้นให้กลายเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจจากทั้งในและต่างประเทศ ประกอบด้วย 2 ประการ คือ ประการแรก การขยายพรมแดนการต่อสู้ทางการเมืองภายในไปสู่การเมืองระหว่างประเทศ ซึ่งได้มีการเรียกร้องและสร้างการสนับสนุนจากองค์กรระหว่างประเทศ โดยเฉพาะการเสนอข้อเรียกร้องไปยังรัฐบาลของอินเดียที่เป็นประเทศแม่และรัฐบาลอังกฤษซึ่งเคยเป็นเจ้าอาณานิคมของมาเลเซียซึ่งนำชาวอินเดียเข้ามาสู่มาเลเซีย ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลมาเลเซียปรับปรุงนโยบายหรือแก้ไขปัญหาคความไม่เท่าเทียมทางเชื้อชาติในมาเลเซีย รวมทั้งยังเป็นการสร้างการสนับสนุนจากชาวอินเดียพลัดถิ่นที่อาศัยอยู่ตามประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก เพื่อกระตุ้นให้เกิดความตระหนักในสิทธิความเป็นพลเมืองที่ควรได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน และประการที่สอง การสร้างการสนับสนุนผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ โดยกลุ่มอินตราฟได้มีการใช้อินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ในการเผยแพร่ประเด็นเกี่ยวกับการถูกผลักให้เป็นชายขอบของกลุ่มเชื้อชาติมาเลเซียให้ออกไปสู่สาธารณชนในวงกว้างเพื่อสร้างการสนับสนุน ไม่ว่าจะเป็นประเด็นที่เกี่ยวกับนโยบายทางเศรษฐกิจที่ต้องตกอยู่ในสถานะที่ลำบากหรือเสียเปรียบเชื้อชาติอื่น ๆ หรือนโยบายที่ละเมิดสิทธิทางศาสนาของชาวมลายูเชื้อชาติอินเดีย เพื่อสร้างการรับรู้และสร้างการสนับสนุนโดยเฉพาะจากกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย นอกจากนี้สื่อสังคมออนไลน์ที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วยังถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการระดมมวลชนเพื่อการเคลื่อนไหวและวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลมาเลเซียอีกด้วย การสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินตราฟจากทั้งสองประการดังกล่าวจึงมีความสำคัญในการช่วยสร้างการสนับสนุนและขยายประเด็นความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติดังกล่าวให้กลายเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจจากทั้งในประเทศและต่างประเทศ

การขยายข้อเรียกร้องจากประเด็นการเมืองภายในไปสู่การเมืองระหว่างประเทศ

กลุ่มอินตราฟได้พยายามทำให้ประเด็นการถูกผลักให้เป็นชายขอบของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซียนั้นเป็นประเด็นระหว่างประเทศเพื่อทำให้การเรียกร้องของพวกเขาได้รับความสนใจมากขึ้นและเป็นการกดดันรัฐบาลมาเลเซียในการแก้ไขปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นการละเมิดสิทธิทางศาสนาและวัฒนธรรม แกนนำของกลุ่มอินตราฟได้หันไปเรียกร้องและสร้างการสนับสนุนจากองค์กรระหว่างประเทศ อย่างเช่น ในวันที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นวาระ

ครบรอบ 50 ปี แห่งการได้รับเอกราชจากอังกฤษ นักกฎหมายที่เป็นตัวแทนของกลุ่มอินเดราฟใต้ฟ้องร้องต่อศาลของอังกฤษเพื่อเรียกร้องให้มีการชดเชยค่าเสียหายต่อการที่อังกฤษได้นำชาวอินเดียจากประเทศอินเดียมาอยู่ในมาเลเซีย ซึ่งปัจจุบันกลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้กลายเป็นประชากรส่วนหนึ่งในมาเลเซีย โดยที่อังกฤษไม่ได้มีการปกป้องและดูแลสถานะความเป็นอยู่ที่ดีแก่ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียหลังจากที่มาเลเซียได้รับเอกราช (Sivachandralingam Sundara Raja, Thanaseelen Rajasakran, and Santhidran Sinnappan, 2013: 90) หลังจากนั้นในวันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 ยังได้มีการส่งข้อร้องเรียนถึงนายกรัฐมนตรีของอังกฤษ (Gordon Brown) โดยมีการกล่าวโทษต่อรัฐบาลมาเลเซียว่า มีพฤติกรรมในการกวาดล้างเชื้อชาติอินเดีย (ethnic cleansing of Indian) รวมทั้งได้มีการร้องเรียนประเด็นดังกล่าวไปยังศาลโลกและศาลอาญาระหว่างประเทศ ในข้อร้องเรียนได้มีการอ้างว่าชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียถูกละเมิดโดยรัฐบาลที่ดำเนินนโยบายแบบอิสลามอย่างสุดโต่งและชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียมักถูกมองว่าเป็นกลุ่มก่อการร้าย (Asha Rathina Pandi, 2014: 82) นอกจากนี้แก่นนำกลุ่มอินเดราฟยังได้รณรงค์ไปยังชนกลุ่มน้อยชาวอินเดียในประเทศต่าง ๆ รวมทั้งประเทศแม่อย่างอินเดียด้วย ซึ่งก็ได้รับการสนับสนุนจากชาวอินเดีย ทำให้รัฐบาลอินเดียหันมาให้ความสนใจและติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิด ในระหว่างเดือนกันยายนถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2550 การสนับสนุนกลุ่มอินเดราฟทั้งในประเทศและต่างประเทศประสบความสำเร็จจากการรณรงค์และการประชุมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ยากลำบากของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย เพื่อเรียกร้องสิทธิความเป็นพลเมือง

นอกจากนี้แก่นนำของกลุ่มอินเดราฟยังได้มุ่งการเรียกเสียงสนับสนุนไปยังชาวอินเดียและชาวอินเดียพลัดถิ่นทั่วโลก เพื่อทำให้อินเดราฟกลายเป็นองค์กรข้ามชาติที่ขยายเป้าหมายกว้างออกไป โดยการใช้เครื่องมือในการสื่อสารที่ทันสมัยในโลกยุคโลกาภิวัตน์อย่างอินเทอร์เน็ต แก่นนำกลุ่มอินเดราฟบางคนได้ลี้ภัยจากมาเลเซียและออกไปเคลื่อนไหวนอกประเทศ เช่น นายเวทยา มูรตี พนุชามี ได้ไปเคลื่อนไหวที่อินเดียเพื่อให้รัฐบาลอินเดียให้ความสนใจต่อสถานการณ์ความลำบากของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย และแสดงออกถึงการปกป้องพวกเขาเพื่อให้มีสถานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยมีการอ้างถึงความไม่เท่าเทียมทางโอกาสของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียและความรู้สึกที่ถูกเลือกปฏิบัติอย่างไม่เสมอภาค และอ้างถึงการที่กลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้ทำงานอย่างหนักมาหลายทศวรรษเพื่อช่วยพัฒนา มาเลเซีย แต่พวกเขากลับถูกเลือกปฏิบัติในเรื่องการศึกษา การทำงาน และโอกาสทางธุรกิจ อย่างไม่เท่าเทียมจากรัฐบาลมาเลเซีย (Flavia Cangia, 2014: 18-19) อย่างไรก็ตามรัฐบาลต่างประเทศ

รวมถึงรัฐบาลอินเดียที่กลุ่มอินทราฟได้ร้องขอการสนับสนุนยังคงสงวนท่าทีในการแสดงออกเนื่องจากไม่อยากแทรกแซงกิจการภายในของมาเลเซียและเพื่อรักษาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ดีกับมาเลเซีย

การขยายการสนับสนุนผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์

ในทฤษฎีการระดมทรัพยากรถือว่าอินเทอร์เน็ตเป็นทรัพยากรที่สำคัญประเภทหนึ่งสำหรับการเคลื่อนไหวเนื่องจากช่วยสร้างการเคลื่อนไหวและการมีส่วนร่วมที่มีต้นทุนต่ำ โดยองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมได้ใช้ประโยชน์ในการสร้างการเคลื่อนไหวที่เข้มแข็ง การสื่อสารกับประชาชนและการมีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวผ่านสื่อสังคมออนไลน์ อินเทอร์เน็ตจึงได้กลายมาเป็นเสมือนตัวแทนขององค์กรที่เอื้อให้เกิดการกระทำรวมหมู่ (Lee, F. L., 2015: 310) ซึ่งสอดคล้องกับการจำแนกประเภททรัพยากรของ Edwards และ McCarthy ซึ่งอธิบายว่าเครื่องมือสื่อสารเพื่อการเคลื่อนไหว อย่างเช่น จดหมายข่าว หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิดีโอ ถือเป็นทรัพยากรด้านวัฒนธรรมประเภทหนึ่ง ทั้งนี้ กลุ่มอินทราฟได้ใช้อินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์เหล่านี้เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเผยแพร่สภาวะการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเพื่อสร้างการสนับสนุนให้มีความเข้มแข็งขึ้นจากกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย

การสร้างจิตสำนึกร่วมในประเด็นการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียผ่านช่องทางของทั้งสื่อแบบเก่าและสื่อแบบใหม่ ทำให้กลุ่มอินทราฟสามารถสร้างบทบาทการเคลื่อนไหวที่ขยายออกไปกว้างขึ้นผ่านการใช้การกระทำรวมหมู่ (collective action) โดยเฉพาะการประชุมประท้วงในสถานที่ที่มีการรื้อถอนศาสนสถานทางศาสนาฮินดู และการประท้วงครั้งใหญ่ในปี พ.ศ. 2550 ที่มีการเคลื่อนไหวประท้วงบนท้องถนนในกรุงกัวลาลัมเปอร์เพื่อเรียกร้องความเสมอภาคของสิทธิความเป็นพลเมือง นอกจากนี้เนื่องจากรัฐบาลมาเลเซียมีความเข้มงวดทางกฎหมายในการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองทำให้มีข้อจำกัดเกี่ยวกับพื้นที่ทางกายภาพในการเคลื่อนไหวและการชุมนุมประท้วงทางการเมืองอย่างอิสระ ส่งผลให้กลุ่มอินทราฟได้ใช้ประโยชน์จากเครื่องมือทางการสื่อสารอย่างอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ในการขยายและเผยแพร่ข้อเรียกร้องของกลุ่มอินทราฟเพื่อสร้างการสนับสนุนจากกลุ่มเชื้อชาติอินเดียให้มากขึ้น เนื่องจากโครงสร้างเครือข่ายของรูปแบบการติดต่อสื่อสารที่กว้างขวางของอินเทอร์เน็ตมีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีความเฉพาะอย่างกลุ่มอินทราฟ นอกจากนี้เครือข่ายการติดต่อสื่อสารผ่านช่องทางของอินเทอร์เน็ต

และสื่อสังคมออนไลน์ยังมีความเป็นอิสระเนื่องจากรัฐบาลยังไม่สามารถควบคุมกิจกรรมหรือการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารได้เพราะเหตุผลในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ดังนั้นจึงส่งผลดีต่อการสร้างความสัมพันธ์ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และการสร้างเครือข่ายซึ่งความจำเป็นสำหรับการต่อสู้ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมด้วยการเชื่อมโยงจากพื้นที่ออนไลน์ไปยังพื้นที่ทางกายภาพได้

กลุ่มอินทราฟได้ใช้ประโยชน์จากอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์สมัยใหม่ในการเผยแพร่การเรียกร้องของพวกเขາให้สามารถแพร่กระจายออกไปอย่างกว้างขวางทั้งในประเทศและต่อสายตาของนานาชาติ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเชื่อมโยงกับกลุ่มเครือข่ายที่สนับสนุนกลุ่มอินทราฟซึ่งถือได้ว่าเป็นการระดมมวลชนโดยการสร้างการรับรู้ไปยังประชาชนทั้งที่สนับสนุนอยู่แล้วหรือผู้ที่กำลังจับตามองการเคลื่อนไหวอยู่ได้มากขึ้น กลุ่มอินทราฟได้ใช้เป็นประโยชน์จากทั้งสื่อแบบใหม่ เช่น บล็อก (Blogs) เว็บไซต์ (Website) ยูทูบ (YouTube) และสื่อแบบเก่า เช่น วิทยุ ทีวี ใบบลิว เครื่องขยายเสียง เพื่อสร้างการตระหนักรู้เกี่ยวกับความเข้าใจกับประเด็นข้อเรียกร้องของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ตัวอย่างเช่น ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 กลุ่มอินทราฟได้การผลิตวีซีดีที่เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการรื้อถอนวัดอินเดียจำนวน 50,000 แผ่น เพื่อแจกจ่ายให้กับประชาชนทั่วไปและอัปโหลดข้อมูลดังกล่าวบนสื่ออินเทอร์เน็ตอีกด้วย (Susan Leong, 2009: 470)

ทั้งนี้ในการชุมนุมประท้วงของกลุ่มอินทราฟซึ่งเกิดขึ้นตามวัดฮินดูต่าง ๆ ที่ถูกรื้อถอนยังได้มีการเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ PoliceWatchMalaysia.com (PWM) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนของเจ้าหน้าที่รัฐกับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย และนำเสนอกิจกรรมการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟเพื่อเป็นการสื่อสารแสดงความคิดเห็นกับผู้สนับสนุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่สัมพันธ์กับชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียและการระดมมวลชนสนับสนุนการเคลื่อนไหว นอกจากนี้กลุ่มชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียยังมีการใช้พื้นที่บนอินเทอร์เน็ตอย่างบล็อกในการตั้งกระทู้สนับสนุนการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟ โดยมีการเชิญคนอื่น ๆ เข้ามาร่วมในการชุมนุมประท้วงและการจัดตั้งกลุ่มบนพื้นที่สังคมออนไลน์ด้วยโดยเชื่อมโยงไปยังเว็บไซต์ของกลุ่มอินทราฟ อีกทั้งยังมีบทบาทในการกระจายข้อมูลข่าวสาร เช่น วันเวลาและสถานที่ชุมนุม และข้อมูลเกี่ยวกับวัดที่ถูกรื้อถอน ผู้ที่ติดตามก็จะได้รับการสนับสนุนข้อมูลมากขึ้นผ่าน web application เช่น “Share This” โดยได้เชื่อมโยงกับ social webpage อื่นๆ เช่น Yahoo! My web, Windows live, Google bookmark, dig, Technorati และ email ในวันที่มีการประท้วงได้มีการโพสต์ข้อความในบล็อกที่เกี่ยวกับการแนะนำการมาร่วมชุมนุม สิทธิของประชาชนในการร่วมกันชุมนุม การเชิญชวนให้

ผู้สนับสนุนออกมาประชุมกัน และมีการอัปเดตสถานการณ์และข้อมูลข่าวสารอย่างต่อเนื่อง ตลอดเวลาของการชุมนุมประท้วง (Asha Rathina Pandi, 2014: 84)

4.3.3 ปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิดเกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติ

การสร้างกรอบความคิดถือว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งมีความจำเป็นในการสร้างความหมายหรือแนวคิดเพื่อสร้างความชอบธรรมและแรงจูงใจในการกระทำรวมหมู่ นอกจากนี้ยังมีส่วนสำคัญในการขยายสมาชิกใหม่และการระดมมวลชนสนับสนุนให้กับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมได้อีกด้วย ลักษณะของกรอบความคิดจึงมีเป้าหมายเพื่อเสนอแนวคิดที่มีความชอบธรรมและเอื้อเหตุผลต่อการสร้างแรงจูงใจในการกระทำการรวมหมู่ โดยนักเคลื่อนไหวในขบวนการทางสังคมมักจะเป็นผู้ที่มิบทบาทสำคัญในการสร้างและรักษาความหมายที่ผลิตขึ้นในกลุ่มผู้สนับสนุนขบวนการรวมทั้งกลุ่มสาธารณะชนผู้เฝ้ามอง โดยกรอบความคิดของการกระทำรวมหมู่ทำหน้าที่ในการตีความสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้สามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น เพื่อที่จะระดมผู้มีศักยภาพในการเข้าร่วมขบวนการเข้ามา และเพื่อดึงคนที่เฝ้าดูอยู่เฉย ๆ ให้เข้ามาร่วมสนับสนุนขบวนการ ดังนั้นกรอบความคิดจึงมีส่วนสำคัญที่ทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถดำรงอยู่ได้และมีการขยายตัวจากการสนับสนุนที่เพิ่มมากขึ้น

กลุ่มอินทราฟได้มีการสร้างกรอบคิดในการวินิจฉัยปัญหา (diagnostic) โดยปัญหาสำคัญที่กลุ่มอินทราฟได้มีการนำเสนอขึ้นมาเพื่อเป็นการอธิบายหรือสร้างความหมายให้กับการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟ คือ การนำเสนอถึงประเด็นความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติระหว่างกลุ่มเชื้อชาติอินเดียกับกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ ในสังคมมาเลเซีย ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาสำคัญของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียที่มองว่าทำให้เกิดสภาวะที่ยากลำบากทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจ โดยส่วนใหญ่แล้วขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมมีเป้าหมายในการเคลื่อนไหวเพื่อการแก้ไขปัญหาหรือหาทางเปลี่ยนแปลงสภาพปัญหาอยู่แล้ว ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจะต้องระบุที่มาหรือสาเหตุของปัญหา รวมทั้งตัวกระทำที่ทำให้เกิดปัญหาหรือมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสิ่งที่ปัญหา โดยในกรณีของกลุ่มอินทราฟสาเหตุของปัญหาเกิดจากการดำเนินนโยบายที่มีลักษณะเชื้อชาตินิยมของรัฐบาลมาเลเซีย โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับการส่งเสริมสถานะของกลุ่มเชื้อชาติมลายูมากกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ เช่น นโยบายภูมิบุตรที่มี การให้สิทธิพิเศษกับชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูหลายประการ และนโยบายเศรษฐกิจใหม่ที่รัฐบาลอ้างว่านำมาใช้ในการพัฒนาทางเศรษฐกิจเพื่อให้เกิดความเท่า

เทียมทางเชื้อชาติ แต่่นโยบายดังกล่าวกลับถูกวิพากษ์วิจารณ์จากภาคประชาชนว่าเป็นการส่งเสริมสถานะทางเศรษฐกิจให้กับกลุ่มเชื้อชาติมลายูเป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้รัฐบาลมาเลเซียยังมีความพยายามในการสร้างรัฐอิสลามในมาเลเซีย โดยได้ดำเนินนโยบายที่กระทบหรือละเมิดต่อสิทธิในการนับถือศาสนา ซึ่งมีการนำกฎหมายอิสลามมาบังคับใช้กับกลุ่มที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม เช่น กรณีของการใช้ศาลชารีอะห์มาตัดสินคดีความในประเด็นทางศาสนา การรื้อถอนวัดฮินดูที่อ้างว่าก่อสร้างโดยไม่ได้มีการขออนุญาตอย่างถูกกฎหมาย เป็นต้น จากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ทำให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติฮินดูมองว่าพวกเขาถูกรัฐบาลผลักดันให้เป็นชายขอบของสังคมมาเลเซีย ทั้งนี้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติฮินดูยังคงเผชิญกับการถูกเลือกปฏิบัติในประเด็นต่าง ๆ อย่างเช่น ความยากในการเข้าสู่การทำงานราชการ ความขาดแคลนทางด้านการศึกษาเนื่องจากความยากจน การไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายในการถือครองที่ดินเมื่อถูกเวนคืนจากรัฐเพื่อโครงการพัฒนาพื้นที่ซึ่งทำให้เกิดกรณีการรื้อถอนวัดฮินดูหลายแห่ง และกลุ่มเยาวชนเชื้อชาติฮินดูมักถูกมองจากเจ้าหน้าที่ของรัฐว่าเป็นกลุ่มอันตราย เป็นต้น (Devaraj, 2007: Online)

ในส่วนของการสร้างกรอบโครงความคิดในการหาทางออกของปัญหา แม้ว่ากลุ่มฮินดูราฟจะไม่ได้มีการเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม แต่ก็มีข้อเสนอเป้าหมายในภาพรวมของการเคลื่อนไหวของกลุ่มฮินดูราฟที่ต้องการให้แก้ไขปัญหาความไม่เทียมทางเชื้อชาติและการให้สิทธิความเป็นพลเมืองที่เท่าเทียมกันทุกเชื้อชาติโดยไม่เลือกปฏิบัติ ข้อเสนอดังกล่าวยังคงมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับการวินิจฉัยสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นจากการดำเนินนโยบายของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ โดยในการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ในปี พ.ศ. 2550 กลุ่มฮินดูราฟได้มีข้อเสนอที่สำคัญต่อรัฐบาลได้แก่ การยกเลิกการดำเนินนโยบายภูมิบุตรา นโยบายที่รองรับสำหรับชาวมาเลเซียเชื้อชาติฮินดู และการเรียกร้องค่าชดเชยจากรัฐบาลอังกฤษที่นำพากลุ่มเชื้อชาติฮินดูมาสู่สถานภาพในปัจจุบัน (Devaraj, 2007: Online) ทั้งนี้ กรอบโครงความคิดของกลุ่มฮินดูราฟเป็นประเด็นที่มีความเฉพาะกลุ่ม ซึ่งต่างกับกรอบโครงความคิดส่วนใหญ่ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มักนำเสนอกรอบโครงความคิดที่เป็นประเด็นร่วมหรือประเด็นที่ครอบคลุมสำหรับทุกกลุ่มในสังคม ดังนั้นกรอบโครงความคิดของกลุ่มฮินดูราฟจึงมุ่งเน้นสร้างการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียเชื้อชาติฮินดูเป็นหลัก เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติฮินดูเป็นการเฉพาะ แม้ว่ากลุ่มฮินดูราฟจะเปิดกว้างในการรับสมาชิกที่มาสนับสนุนแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าสมาชิกผู้สนับสนุนหลักเป็นเพียงกลุ่มเชื้อชาติฮินดูในมาเลเซีย แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มฮินดูราฟยังได้มีการขยายกรอบโครงความคิดด้าน

ค่านิยม (value amplification) ซึ่งเป็นการระบุและการสร้างความชัดเจนให้กับค่านิยมเกี่ยวกับความเท่าเทียมและความเสมอภาคทางเชื้อชาติในมาเลเซียที่ถือเป็นเป้าหมายสำคัญในการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟ และค่านิยมเกี่ยวกับสิทธิในการแสดงออกถึงความเดือดร้อนและการแสดงความคิดเห็นคัดค้านต่อสิ่งที่ไม่ถูกต้องชอบธรรม โดยกลุ่มอินทราฟเองก็ได้มีการกล่าวถึงสิทธิขั้นพื้นฐานตามรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียที่ทำให้การรับรองสิทธิความเป็นพลเมืองอย่างเท่าเทียมกันไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติหรือศาสนาใด ดังนั้นการขยายกรอบโครงสร้างความคิดดังกล่าวจึงมีความสำคัญและเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นต่อการสร้างความเข้มแข็งและการสร้างแรงจูงใจเพื่อขยายการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย

อาจกล่าวได้ว่าการสร้างกรอบโครงสร้างความคิดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของในการสร้างการเคลื่อนไหวและการขยายการสนับสนุนความสำคัญของกลุ่มอินทราฟ เนื่องจากความสำคัญและความน่าเชื่อถือของกรอบโครงสร้างความคิดดังกล่าว โดยในด้านความน่าเชื่อถือของกรอบโครงสร้างความคิด (credibility of frame) ซึ่งกลุ่มอินทราฟได้แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องของค่านิยมหรือเป้าหมายกับการเคลื่อนไหวของกลุ่มเพื่อเรียกร้องความเท่าเทียมทางเชื้อชาติและการแก้ไขปัญหาให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย นอกจากนี้ยังได้มีการนำเสนอข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับสถานการณ์หรือนโยบายของรัฐบาลที่สร้างความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างเชื้อชาติในมาเลเซียรวมทั้งการละเมิดสิทธิทางศาสนา อย่างเช่น การรื้อถอนวัดฮินดูที่มีเพิ่มมากขึ้นในช่วงต้นทศวรรษ 2550 เป็นต้น รวมทั้งความน่าเชื่อถือของผู้สร้างกรอบโครงสร้างความคิดซึ่งในกรณีของกลุ่มอินทราฟที่มีผู้สร้างกรอบโครงสร้างความคิดเป็นนักกฎหมายจากสองพี่น้องตระกูลพูนชูหามี มีส่วนสำคัญที่ทำให้กรอบโครงสร้างความคิดมีความน่าเชื่อถือและสามารถสร้างแรงจูงใจในการสนับสนุนได้ อย่างไรก็ตาม ความสำคัญกรอบโครงสร้างความคิด (salience of frame) ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติยังขยายการสนับสนุนไปยังชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเนื่องจากสถานการณ์หรือนโยบายที่ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียมีความเชื่อมโยงกับประสบการณ์ร่วมที่เกิดขึ้นโดยตรงกับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย อย่างเช่น การใช้ความรุนแรงในการจัดการกับชุมชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียที่มีการชุมนุมต่อต้านการรื้อถอนวัดฮินดูในมาเลเซีย และการถูกตัดสิทธิความโดยใช้กฎหมายอิสลามกับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย เป็นต้น นอกจากนี้ปัจจัยจากโครงสร้างทางการเมืองจากนโยบายของรัฐบาลที่ส่งผลให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียกลายเป็นชายขอบของสังคมมาเลเซียมาตั้งแต่ยุคหลังได้รับเอกราชซึ่งเป็นผลกระทบที่เชื่อมโยงมา

จนถึงสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในปัจจุบัน ดังนั้นการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของกรอบความคิดเกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติ จึงมีส่วนสำคัญที่ทำให้ประสบความสำเร็จในการขยายผู้สนับสนุนไปยังกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย และตระหนักถึงความสำคัญในการเคลื่อนไหวของกลุ่มฮินดราฟ

กลุ่มฮินดราฟถือเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีลักษณะพื้นฐานมาจากเชื้อชาติซึ่งมีบทบาทการเคลื่อนไหวที่ชัดเจนในระหว่างปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 นับจากการลงจากตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ที่ครองอำนาจมาอย่างยาวนาน สถานการณ์ความขัดแย้งทางเชื้อชาติที่รุนแรงนับตั้งแต่การได้รับเอกราชดูเหมือนว่าจะสงบลงจากการดำเนินนโยบายที่มุ่งพัฒนาทางเศรษฐกิจ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าความขัดแย้งหรือความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติจะหมดไปจากสังคมมาเลเซียเพียงแต่ถูกกลบไปด้วยนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลที่พยายามสร้างความเท่าเทียมทางเชื้อชาติซึ่งก็ยังคงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร กลุ่มฮินดราฟนับว่าเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีบทบาทชัดเจนในช่วงเวลาดังกล่าว ในการออกมาเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องสิทธิความเป็นพลเมืองและผลประโยชน์ทางเชื้อชาติของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย โดยเริ่มต้นขึ้นจากประเด็นการละเมิดสิทธิทางศาสนาและขยายไปสู่ประเด็นการถูกผลักให้เป็นชายขอบทางด้านสังคมเศรษฐกิจ และการเมือง จึงทำให้มีการรวมตัวกันขององค์กรพัฒนาเอกชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียโดยก่อตั้งเป็นกลุ่มฮินดราฟเพื่อปกป้องสิทธิของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ซึ่งบทบาทการเคลื่อนไหวของกลุ่มฮินดราฟที่สำคัญคือการชุมนุมประท้วงเพื่อต่อต้านการรื้อถอนศาสนสถานทางศาสนาฮินดูที่เกิดขึ้นตามชุมชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียและการเคลื่อนไหวระดมมวลชนเพื่อเรียกร้องและกดดันให้รัฐบาลมาเลเซียแก้ไขนโยบายที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมและละเมิดสิทธิทางเชื้อชาติ โดยเฉพาะการชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่ของกลุ่มฮินดราฟในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2550 หลังจากการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซะ 1.0 ซึ่งทำให้บรรยากาศทางการเมืองของมาเลเซียเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวทางการเมืองกลับมามีความสำคัญอีกช่วงเวลาหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม เป้าหมายหลักของกลุ่มฮินดราฟคือการปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียทำให้มีข้อจำกัดในการสร้างการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียทั่วไป เพราะฉะนั้นกลุ่มฮินดราฟจึงได้มีบทบาทการเคลื่อนไหวเพื่อสร้างและขยายการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเป็นหลัก โดยปัจจัยที่มีส่วนทำให้เกิดการขยายตัวของกลุ่มฮินดราฟไม่ได้เกิดขึ้นจากบริบทของสังคมมาเลเซียที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวเท่านั้น แต่ยังเป็นผลมาจากพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ที่

มีความสัมพันธ์กับพหุสังคมและความขัดแย้งทางเชื้อชาติซึ่งยังคงหยั่งรากลึกอยู่ในสังคมมาเลเซียมาจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้การเคลื่อนไหวที่ประสบความสำเร็จและการขยายตัวของกลุ่มฮินดราฟประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 3 ประการ คือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง และปัจจัยจากการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวของขบวนการ สำหรับปัจจัยที่มาจากโครงสร้างโอกาสทางการเมืองซึ่งเกิดขึ้นจากปรากฏการณ์การถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย โดยเฉพาะประเด็นที่มีความสำคัญ 2 ประเด็นหลักคือ ประเด็นแรก การดำเนินนโยบายเชื้อชาตินิยมของรัฐบาลมาเลเซียที่มีการส่งเสริมการยกสถานะของชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูเป็นพิเศษ โดยที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสร้างความเท่าเทียมให้กับกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ ด้วย ซึ่งนโยบายเหล่านี้สร้างความได้เปรียบให้กับกลุ่มเชื้อชาติมลายูทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง อย่างเช่น นโยบายภูมิบุตรที่ได้สิทธิพิเศษแก่กลุ่มเชื้อชาติมลายูในการทำงานราชการ การเข้าถึงการศึกษา และการประกอบธุรกิจ ที่มีโอกาสมากกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่น เป็นต้น และประเด็นที่สอง การส่งเสริมนโยบายกระบวนการอิสลามานูวัตร์ ซึ่งเป็นความพยายามของรัฐบาลมาเลเซียมาตั้งแต่สมัยของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดและต่อเนื่องมาจนถึงนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ บาดาวี ที่พยายามสร้างมาเลเซียเป็นรัฐอิสลาม ซึ่งส่งผลกระทบต่อการละเมิดสิทธิทางศาสนาของกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ ในสังคมมาเลเซีย ดังนั้นการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในประเด็นเหล่านี้จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่กลุ่มฮินดราฟได้ใช้เป็นกรอบโครงสร้างความคิดในการเรียกร้องต่อสู้เพื่อปกป้องสิทธิความเท่าเทียมทางเชื้อชาติ

นอกจากนี้ยังมีโครงสร้างโอกาสทางการเมืองที่มีความเกี่ยวข้องกับสถาบันทางการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียอย่างพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการขยายตัวของการเคลื่อนไหวของกลุ่มฮินดราฟ กล่าวคือ ความล้มเหลวของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้กลุ่มฮินดราฟก่อตั้งขึ้นและมีบทบาทในการเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย เนื่องจากพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนทางการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียมาอย่างยาวนาน ไม่สามารถทำหน้าที่ในการรักษาผลประโยชน์และต่อรองทางการเมืองเพื่อสร้างสถานภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซียได้ เพราะพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียยังคงเป็นพรรคร่วมรัฐบาลกับแนวร่วมแห่งชาติ ซึ่งถูกครอบงำทางการเมืองโดยพรรคอัมโนที่เป็นพรรคใหญ่และเป็นตัวแทนทางการเมืองของกลุ่มเชื้อชาติมลายู อำนาจการตัดสินใจทางนโยบายจึงมาจากพรรคอัมโนเป็นหลัก ในขณะที่พรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียมีอิทธิพลน้อยมาก

สำหรับปัจจัยจากการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟประกอบด้วย การขยายพรมแดนการต่อสู้จากการเมืองภายในไปสู่การเมืองระหว่างประเทศ กลุ่มอินทราฟยังได้สร้างการกดดันรัฐบาลมาเลเซียโดยการเรียกร้องให้องค์กรระหว่างประเทศที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียให้เข้ามาช่วยเหลือและเป็นแนวร่วมในการเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียปรับปรุงนโยบาย เช่น การเรียกร้องต่อกลุ่มชาวอินเดียพลัดถิ่นทั่วโลก การส่งข้อร้องเรียนต่อนายกรัฐมนตรีของอังกฤษในฐานะที่เคยเป็นประเทศเจ้าอาณานิคม เป็นต้น ซึ่งการขยายเวทีในการเคลื่อนไหวดังกล่าวนี้ทำให้กลุ่มอินทราฟกลายเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ได้รับความสนใจมากขึ้น และกลุ่มอินทราฟยังมีการสร้างการสนับสนุนผ่านอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ ถือว่าเป็นอีกยุทธวิธีหนึ่งในการสร้างความสนใจและสร้างการสนับสนุนโดยเฉพาะในกลุ่มเชื้อชาติอินเดียให้มาสนับสนุนการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟมากขึ้น โดยกลุ่มอินทราฟได้ใช้อินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วในปัจจุบันมาเป็นเครื่องมือสำคัญในการกระจายข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกลุ่มอินทราฟ ทั้งนำเสนอข้อเรียกร้อง ข้อมูลเกี่ยวกับการถูกละเมิดสิทธิทางเชื้อชาติและศาสนา และการสร้างการระดมมวลชนเพื่อชุมนุมประท้วงรัฐบาล เป็นต้น และสำหรับปัจจัยจากการสร้างกรอบความคิดเกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติก็มีความสำคัญในการสร้างความชอบธรรมให้กับการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟ โดยเฉพาะการสร้างการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเป็นการเฉพาะเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของปัญหาการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของสังคมมาเลเซียทั้งทางด้านสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า บทบาทการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟจึงมีลักษณะของการขยายตัวที่ค่อนข้างแตกต่างจากการเคลื่อนไหวแนวร่วมเบอร์เซห์ ในขณะที่แนวร่วมเบอร์เซห์มีเป้าหมายที่เป็นประเด็นร่วมในสังคมมาเลเซียจึงสามารถสร้างการสนับสนุนที่เปิดกว้างสำหรับทุกกลุ่ม แต่ในกรณีของกลุ่มอินทราฟ เนื่องจากเป็นประเด็นที่เรียกร้องมีความเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์เฉพาะทางเชื้อชาติ ทำให้มีข้อจำกัดในการสร้างและขยายของเขตของการสนับสนุนไปยังชาวมาเลเซียทุกกลุ่มในสังคม แม้ว่ากลุ่มอินทราฟจะไม่ได้กีดกันการสนับสนุนจากเชื้อชาติอื่น แต่ก็เห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้สนับสนุนในการเคลื่อนไหวหลักของกลุ่มอินทราฟมาจากชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย ยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวเพื่อขยายการสนับสนุนของกลุ่มอินทราฟจึงต้องพึ่งพิงองค์กรระหว่างประเทศซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับชาวอินเดียเพื่อกดดันรัฐบาลในการแก้ไขปัญหา อย่างเช่น รัฐบาลอังกฤษ รัฐบาลอินเดีย และกลุ่มคนอินเดียพลัดถิ่นในประเทศต่าง ๆ รวมทั้งสื่อสังคมออนไลน์ในการแพร่กระจายกิจกรรมและข้อมูล

ข่าวสาร นอกจากนี้การเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟยังได้ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกี่ยวกับการเมืองมาเลเซีย กล่าวคือ การสร้างความตระหนักรู้ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียต่อการทำงานพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียที่เคยเป็นตัวแทนของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย เมื่อชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียส่วนใหญ่เลิกสนับสนุนพรรคสภาอินเดียชาวมาเลเซียซึ่งเห็นได้จากผลการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2551 เนื่องจากไม่สามารถทำหน้าที่ในการปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียได้

จากปรากฏการณ์การเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีลักษณะทางเชื้อชาติยังคงมีบทบาทที่สำคัญในพหุสังคมสังคมมาเลเซียเพื่อทำหน้าที่ปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ทางเชื้อชาติ トラบไคที่รัฐบาลมาเลเซียยังไม่สามารถสร้างความเป็นเอกภาพและความเท่าเทียมทางเชื้อชาติได้สำเร็จ การเกิดขึ้นและสร้างบทบาทการเคลื่อนไหวของกลุ่มอินทราฟในปี พ.ศ. 2555 ทำให้เห็นว่าสิทธิที่ไม่เท่าเทียมและความขัดแย้งทางเชื้อชาติยังคงมีอยู่ในสังคมมาเลเซียแม้จะไม่ปรากฏความรุนแรงอย่างเช่นในอดีต รวมทั้งแสดงให้เห็นลักษณะสำคัญของการเมืองมาเลเซียคือ การเป็นรัฐที่มุ่งหาการสนับสนุนจากประชากรกลุ่มใหญ่ของประเทศทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และนโยบายการเมืองสาธารณะ เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ทางการเมืองจากฐานเสียงชนกลุ่มใหญ่นั้นก็คือเชื้อชาติมลายู แม้ว่าจะมีกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ อย่างกลุ่มเชื้อชาติจีน และกลุ่มเชื้อชาติอินเดียก็ตามซึ่งถูกลดบทบาทและความสำคัญลงตามลำดับ นโยบายแบบชาตินิยมมลายูจึงได้ส่งผลกระทบต่อกลุ่มเชื้อชาติอื่น ๆ โดยเฉพาะชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียก็เป็นเหยื่อสำคัญของการดำเนินนโยบายที่ส่งเสริมประชากรกลุ่มใหญ่ของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติทำให้กลุ่มเชื้อชาติอินเดียเสียเปรียบมาตั้งแต่อดีตและได้รับผลกระทบมาจนถึงปัจจุบัน

บทที่ 5

การเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (Voice of the Malaysian People - SUARAM)

องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย นับว่าเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนองค์กรหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญมาอย่างยาวนานในการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับประเด็นทางด้านการปกป้องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยเฉพาะการณรงค์การเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act - ISA) และการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายกับผู้ที่ถูกละเมิดจากกฎหมายความมั่นคงภายใน เนื่องจากเป็นกฎหมายที่กระทบต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อชาวมาเลเซียจากการถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการรักษาอำนาจทางการเมืองของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ สำหรับเนื้อหาที่จะนำเสนอในบทนี้ประกอบด้วย การทำความเข้าใจความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายในและความสัมพันธ์กับบริบททางการเมืองของมาเลเซียในแต่ละช่วงสมัย บทบาทการเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย และการวิเคราะห์ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย ซึ่งประกอบด้วย 3 ปัจจัยที่สำคัญคือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ได้แก่ กฎหมายความมั่นคงภายในกับบริบททางการเมืองและสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย และความล้มเหลวของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเผยแพร่ความรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนไปสู่การเคลื่อนไหวทางการเมือง และการสร้างเครือข่ายทางด้านสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับชาติและนานาชาติ และปัจจัยจากการสร้างกรอบโครงสร้างความคิด ได้แก่ การสร้างกรอบโครงสร้างความคิดเพื่อปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ทั้งนี้้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียซึ่งบทบาทการเคลื่อนไหวทางการเมืองเด่นชัดขึ้นในช่วงทศวรรษ 2550 โดยเฉพาะการอาศัยความร่วมมือและการทำงานร่วมกับองค์กรทางด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ การชุมนุมประท้วง การณรงค์ผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหว และการสื่อสารข้อมูลทางด้านสิทธิมนุษยชนผ่านรูปแบบต่าง ๆ มาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้มีการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นรูปธรรมที่สำคัญในปี พ.ศ. 2554 รัฐบาลมาเลเซียได้มีการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในที่มีการใช้มากกว่า 51 ปี แม้จะมีการร่างกฎหมายความ

มั่นคงฉบับใหม่ขึ้นมาทดแทน แต่ก็ถือได้ว่าเป็นก้าวสำคัญขององค์การเสียงประชาชนมาเลเซียที่ได้เคลื่อนไหวในประเด็นนี้มาโดยตลอด

5.1 บทบาทขององค์การเสียงประชาชนมาเลเซีย

องค์การเสียงประชาชนมาเลเซีย (Voice of the Malaysian People / Suara Rakyat Malaysia) หรือที่รู้จักกันในชื่อ SUARAM ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2532 จากการรวมตัวของนักเคลื่อนไหวขององค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) ร่วมกับผู้ที่เคยได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายใน และสมาชิกในครอบครัวของผู้ที่เคยได้รับผลกระทบจากกฎหมายดังกล่าว โดยสมาชิกผู้ร่วมก่อตั้งหรือผู้มีบทบาทสำคัญมักมีภูมิหลังมาจากนักศึกษาหัวก้าวหน้า นักวิชาการ หรือนักการเมืองฝ่ายค้านหรือสื่อมวลชนที่วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล อย่างเช่นผู้มีบทบาทสำคัญอย่าง ดร. กัว เกีย ซุง (Kua Kia Soong) ผู้ก่อตั้งองค์การเสียงประชาชนมาเลเซีย และเคยมีบทบาทในการเรียกร้องสิทธิในการศึกษาให้กับกลุ่มเชื้อชาติจีนในมาเลเซีย เป็นต้น (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 70-71) องค์การเสียงประชาชนมาเลเซียเป็นองค์กรที่มีบทบาทสำคัญในการเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Hooi, 2015: 134) และมีเป้าหมายเพื่อปกป้องและสนับสนุนประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนตามหลักสิทธิมนุษยชนสากล กระตุ้นให้รัฐบาลปรับปรุงแก้ไขการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่มีความเกี่ยวข้องกับสิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมือง วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งองค์การเสียงประชาชนมาเลเซียได้ดำเนินการและทำกิจกรรมมาอย่างต่อเนื่องยาวนานมากกว่า 20 ปี โดยเริ่มต้นมาจากการรวมตัวกันของกลุ่มชาวมาเลเซียที่ได้รับผลกระทบจากการที่รัฐบาลบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งเป็นไปในลักษณะของการละเมิดสิทธิมนุษยชนและสิทธิทางการเมือง โดยกฎหมายดังกล่าวได้ให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลในการแก้ไขปัญหาความไม่สงบที่อาจเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของประเทศ ซึ่งนอกจากรัฐบาลมาเลเซียจะได้ใช้กฎหมายฉบับนี้ในการควบคุมและรักษาความสงบเรียบร้อยในประเทศแล้ว กฎหมายฉบับดังกล่าวยังถูกใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการรักษาอำนาจทางการเมืองของรัฐบาล รวมทั้งการควบคุมฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองไม่ให้อำนาจมาต่อต้านรัฐบาล ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของกฎหมายฉบับดังกล่าวกับบริบททางการเมืองและความมั่นคงของมาเลเซียตลอดมา

องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียนับเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนองค์กรหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในการปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ซึ่งเห็นได้จากการแถลงเจตนารมณ์ในการก่อตั้งดังต่อไปนี้

“องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียก่อตั้งขึ้นจากปัจเจกบุคคลที่มีความกังวลเกี่ยวกับความตกต่ำของรัฐทางด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งเกิดจากการใช้กฎหมายโดยมิชอบและมีการจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมืองจนก่อให้เกิดความแตกแยก ทำลายความชอบด้วยกฎหมาย และทำลายคุณค่าของระบอบประชาธิปไตยในมาเลเซีย จากสถานการณ์ดังกล่าวนี้จึงมีความจำเป็นที่พลเมืองจะต้องทำงานเพื่อรณรงค์ ปกป้อง และสนับสนุนสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานอย่างยั่งยืน ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการก่อตั้งองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียขึ้น” (Soong, 2009: 15)

ทั้งนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการกำหนดเป้าและวัตถุประสงค์ขององค์กรไว้ 4 ประการคือ การปกป้องและสนับสนุนสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน การสร้างสำนึกสาธารณะเกี่ยวกับสิทธิขั้นพื้นฐานและประเด็นที่มีความเกี่ยวข้อง การจัดตั้งศูนย์เพื่อเป็นที่ปรึกษาหารือและการช่วยเหลือทางด้านทรัพยากร และการสร้างเครือข่ายกับองค์กรทางด้านสิทธิมนุษยชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งยังมีการกำหนดแผนและกิจกรรมขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้แก่ การตีพิมพ์เผยแพร่และการสื่อสาร การจัดสัมมนาและการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน และการฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมความเข้าใจทางด้านกฎหมายให้กับประชาชน (Soong, 2009: 15) โดยตลอดระยะเวลากว่า 20 ปีที่ผ่านมา องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้กลายเป็นศูนย์กลางทางด้านสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย และมีบทบาทที่สำคัญในการเรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน รวมทั้งการปกป้องสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองของชาวมาเลเซียตามหลักสิทธิมนุษยชนสากล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับการละเมิดอำนาจของตำรวจและเจ้าหน้าที่รัฐที่ครอบคลุมในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ เสรีภาพในการพูดและการแสดงความคิดเห็น เสรีภาพในข้อมูลข่าวสาร เสรีภาพในการชุมนุมและการรวมกลุ่มสมาคม เสรีภาพทางศาสนา และสิทธิของผู้ลี้ภัยและการย้ายถิ่นฐาน (Soong, 2009: 2) และจากบทบาทดังกล่าวได้ทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้รับการสนับสนุนมากขึ้นจากชาวมาเลเซียที่ต้องเผชิญกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนและสิทธิทางการเมืองจากรัฐ

เมื่อกล่าวถึงบทบาทและการดำเนินงานที่สำคัญขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจะเห็นได้ว่ามีความหลากหลายและครอบคลุมในหลายด้านเพื่อให้สามารถบรรลุตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ โดย

ส่วนใหญ่มุ่งเน้นในการปกป้องและส่งเสริมทางด้านสิทธิมนุษยชนแก่ชาวมาเลเซีย เช่น การจัดตั้งศูนย์สิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย เพื่อยื่นมือเข้ามาให้ความช่วยเหลือเหยื่อและครอบครัวซึ่งเกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานจากรัฐอย่างเช่น การจับกุมและการคุมขัง การใช้กำลังขู่ข่ม การละเมิดอำนาจของตำรวจ และการผลักดันให้เป็นชายขอบของสังคม เช่น กลุ่มคนจนเมือง กลุ่มแรงงาน และกลุ่มชนพื้นเมืองที่มีแนวโน้มต้องเผชิญกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะในช่วงที่มีเหตุการณ์ฉุกเฉิน องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจะมีการประสานงานกับกลุ่มที่ถูกจับกุมอย่างรวดเร็วเพื่อสังเกตการณ์ และให้ความช่วยเหลือผู้ที่ถูกจับกุมในช่วงที่มีการชุมนุมโดยสงบ นอกจากนี้ก็ยังมี การดำเนินการเตรียมการช่วยเหลือทางกฎหมาย การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อมวลชน การเป็นพยานให้กับผู้ที่ถูกจับกุม และการสังเกตการณ์การทำงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้กับผู้ที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน (Soong, 2009: 2) โดยได้มีการขยายสาขาขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเพื่อให้สามารถดำเนินงานได้ครอบคลุมมากขึ้น ซึ่งใน พ.ศ. 2542 องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการเปิดสาขาในรัฐยะโฮร์บารู เพื่อให้ดำเนินงานให้ทั่วถึงมากขึ้นในเขตทางตอนใต้ของมาเลเซีย ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2545 องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการก่อตั้งสาขาใหม่ในรัฐปีนังเพื่อดำเนินงานให้มีความครอบคลุมพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศมาเลเซีย ทั้งนี้ในแต่ละสาขาก็จะมีเจ้าหน้าที่ทำงานประจำเป็นผู้ประสานงานและเป็นศูนย์สิทธิมนุษยชน ทำงานรวบรวมข้อมูล เฝ้าระวัง และดำเนินการกรณีของการละเมิดสิทธิมนุษยชน เช่น การให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย สร้างการสนับสนุนเครือข่ายของเหยื่อที่ถูกใช้ความรุนแรงละเมิดสิทธิมนุษยชน และส่งเสริมการให้ความรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนให้กับนักเรียน คนวัยทำงาน และกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม เป็นต้น (Soong, 2009: 8)

การจัดทำรายงานประจำปีทางด้านสิทธิมนุษยชนมาเลเซีย องค์กรเสียงประชาชนได้มีเก็บรวบรวมข้อมูลการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้วยการทำงานเป็นเครือข่ายกับองค์กรพัฒนาเอกชน โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับการทำข้อมูลเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อมูลเหล่านี้ได้มีการตีพิมพ์ทุกปีเพื่อทำข้อมูลให้เป็นปัจจุบันซึ่งประกอบด้วยจดหมายชาวสิทธิ (HAK) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 – 2544 รายงานสิทธิมนุษยชนมาเลเซีย พ.ศ. 2541 และรายงานสถานะทางด้านสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองมาเลเซีย พ.ศ. 2542 ซึ่งกำลังมีบทบาทสำคัญอยู่ในปัจจุบัน อีกทั้งยังได้มีการตีพิมพ์หนังสือทางวิชาการอีกมากมายโดยส่วนใหญ่แล้วมีเนื้อหาเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองของรัฐบาลมาเลเซียและบันทึกเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์

การเมืองมาเลเซีย เช่น 20 Years Defending Human Rights, Race and Racial Discrimination in Malaysia: A Historical and Class Perspective, 445 Days Under the ISA - Operation Lalang 1987-89 และ The Malaysian Civil Rights Movement เป็นต้น (SUARAM, 2016a: Online) นอกจากนี้ก็ยังมี การนำข้อมูลเหล่านี้เผยแพร่บนเว็บไซต์ขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียอีกด้วย ข้อมูลขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียที่ได้มีการตีพิมพ์เผยแพร่ดังกล่าวเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการสร้างองค์ความรู้และสร้างจิตสำนึกทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ปัจจุบันองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังคงเป็นองค์กรทางด้านสิทธิมนุษยชนองค์กรเดียวในมาเลเซียที่มีการตีพิมพ์ข้อมูลรายงานทางด้านสิทธิมนุษยชนเป็นประจำทุกปี รายงานประจำปีทางด้านสิทธิมนุษยชนมาเลเซียได้ให้รายละเอียดครบถ้วนและเชื่อถือได้ ทำให้รายงานดังกล่าวได้รับความสนใจจากทั้งชาวมาเลเซียเอง และชาวต่างชาติซึ่งให้ความสนใจทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ทุก ๆ ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 ในวันสิทธิมนุษยชนสากล รางวัลสิทธิมนุษยชนขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการมอบให้กับชุมชนหรือกลุ่มสมาคมที่มีบทบาทที่โดดเด่นในการปกป้องและส่งเสริมทางด้านสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย (Soong, 2009: 3)

องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังได้มีการสร้างการตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนให้กับประชาชนด้วยการให้ความรู้และการอบรมเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน ซึ่งถือเป็นบทบาทที่สำคัญประการหนึ่งขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย โดยกลุ่มเป้าหมายคือ นักศึกษา เยาวชน นักกฎหมาย นักข่าว คนเมือง แรงงาน ชนกลุ่มน้อย และกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ ในสังคม การให้ความรู้และการอบรมมีลักษณะ คือ 1) การรับทราบสิทธิของตนเอง เพื่อให้ประชาชนรู้สิทธิความเป็นพลเมืองของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรทำอย่างไรเมื่อถูกตำรวจจับกุม การให้การอบรมเหล่านี้มีความสำคัญสำหรับการพัฒนาเพื่อให้เขาสามารถปกป้องตัวเองได้และเป็นการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเครือข่าย 2) การสัมมนาเชิงปฏิบัติการทางด้านสิทธิมนุษยชน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการแสดงความคิดเห็น อย่างเช่น นักข่าว ครู นักกฎหมาย และนักศึกษา เพื่อให้พวกเขามีข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน 3) การฝึกงาน องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้รับสมัครการฝึกงานจากมหาวิทยาลัยทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ไปจนถึงมากที่สุด 3 เดือน โดยได้มีการออกแบบการฝึกงานเป็นการเฉพาะผ่านการเรียนรู้เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย 4) อาสาสมัครเพื่อนขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (Friend of SUARAM) เป็นอาสาสมัครที่สนับสนุนองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียด้วยการเสียสละเวลาหรือช่วยเหลือทางการเงิน และเป็นการเรียนรู้

เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย 5) การจัดฉายหนัง การแลกเปลี่ยนพูดคุย การสัมมนา และการจัดการประชุม องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการจัดกิจกรรมดังกล่าวอยู่เป็นระยะเพื่อสร้างการตระหนักรู้และส่งเสริมเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน และ 6) การพัฒนาเยาวชน องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมองว่าเยาวชนและนักศึกษาเป็นความหวังและอนาคตของการเคลื่อนไหวทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ดังนั้นจึงต้องควรให้การอบรมเชิงปฏิบัติการสำหรับเยาวชนเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนเนื่องจากการพัฒนายุทธศาสตร์ในการบรรลุเป้าหมายขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (Soong, 2009: 9-10)

นอกจากนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการรณรงค์ในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ เช่น สิทธิในการได้รับการพิจารณาคดี เป็นการรณรงค์ต่อต้านการจับกุมหรือคุมขังจากการใช้อำนาจโดยมิชอบหรือปราศจากการสอบสวน รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือทั้งผู้ที่ได้รับผลกระทบและครอบครัว สิทธิในการได้รับความยุติธรรม เป็นการรณรงค์เพื่อให้เกิดการตรวจสอบการทำงานของตำรวจและเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการกระทำผิดของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Independent Police Complaints and Misconduct Commission - IPCMC) และกรณีที่เกี่ยวข้องให้เกิดการเสียชีวิต การสังเวยกรรม รวบรวมข้อมูล และการค้นคว้าเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย รวมทั้งการตีพิมพ์รายงานสิทธิมนุษยชนรายปี การส่งเสริมประชาธิปไตยและธรรมาภิบาลในการบริหารประเทศ โดยเฉพาะการเลือกตั้ง เสรีภาพในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชัน เป็นต้น (SUARAM, 2016b: Online) รวมทั้งบทบาทในการชุมนุมประท้วง องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการชุมนุมประท้วงเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน โดยเฉพาะการชุมนุมครั้งใหญ่ 2 ครั้ง คือ การชุมนุมประท้วงในปี พ.ศ. 2550 ได้มีการรวมตัวกันของผู้ที่สนับสนุนองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียและผู้ที่ไม่สนับสนุนให้มีการยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในได้มีการชุมนุมด้วยการจุดเทียน บริเวณด้านหน้าทัศนสถานกามินตังเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลปล่อยตัวผู้ที่ถูกจับกุมด้วยกฎหมายความมั่นคงภายใน และการชุมนุมครั้งที่ 2 ในวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2552 โดยองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียในนามของเลขาธิการ ขบวนการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน (Anti - ISA Movement - GMI) ได้มีการนัดหมายชุมนุมเพื่อแสดงออกถึงความไม่พอใจของชาวมาเลเซียต่อการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน แม้ว่ารัฐบาลจะประกาศไม่ให้ประชาชนเข้าร่วมชุมนุมและพยายามสกัดกั้นการชุมนุมด้วยวิธีการต่าง ๆ ก็ยังมีชาวมาเลเซียจำนวนมากเดินทางมาชุมนุม จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นการชุมนุมครั้ง

ใหญ่ที่สุดในการเรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยจากข้อมูลขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียระบุว่า มีผู้เข้าร่วมชุมนุมมากกว่า 30,000 คน (SUARAM, 2010: 99) ในที่สุดรัฐบาลได้มีการสั่งให้มีการสลายการชุมนุม ทำให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บและถูกจับกุมเป็นจำนวนมาก ซึ่งในการเคลื่อนไหวครั้งนี้ได้ทำให้นายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัคได้ส่งสัญญาณว่ารัฐบาลมีแผนที่จะทบทวนกฎหมายดังกล่าว

บทบาทที่ได้กล่าวมาข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง “ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 - 2009)” ผู้วิจัยได้มีการแบ่งบทบาทการดำเนินงานขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้เป็น 2 ระยะเวลาที่สำคัญ คือ ระยะเวลาปี พ.ศ. 2532 - 2540 ซึ่งเป็นช่วงของการวางรากฐานขององค์กรและพัฒนาแนวคิดทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และระยะที่สองปี พ.ศ. 2541 - 2552 ซึ่งเป็นช่วงที่มีการขยายตัวของการเคลื่อนไหวทางการเมืองกว้างขวางมากขึ้น กล่าวโดยสรุปคือ ในระยะแรกองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังคงมีข้อจำกัดทั้งในเรื่องของบุคลากร งบประมาณ อุปกรณ์การทำงาน และการบริหารจัดการภายในองค์กรจึงยังไม่สามารถขับเคลื่อนงานในระดับที่กว้างขวาง โดยจะเป็นการมุ่งเน้นการทำงานในด้านการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน โดยเฉพาะการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย รวมทั้งการเผยแพร่ให้ความรู้เกี่ยวกับข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจากกฎหมายความมั่นคงภายในสู่สาธารณชนผ่านหนังสือและกิจกรรมเผยแพร่ความรู้ต่าง ๆ นอกจากนี้ยังได้มีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับองค์กรต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อทำงานร่วมกันในการให้ความช่วยเหลือกับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในและการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะบทบาทที่สำคัญขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียในการริเริ่มให้องค์กรพัฒนาเอกชนต่าง ๆ ทั้งมาเลเซียร่วมมือกันเพื่อร่าง “กฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย” ขึ้น ความร่วมมือดังกล่าวเป็นเริ่มต้นจุดสำคัญในการก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย (SUHAKAM) ส่วนการทำงานในระยะที่สองเป็นช่วงที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเริ่มมีประสบการณ์ในการเคลื่อนไหว รวมทั้งยังมีความพร้อมในด้านกำลังคนและการบริหารจัดการองค์กรที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น และบรรยากาศทางการเมืองและสังคมของมาเลเซียที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังรองนายกรัฐมนตรีอันวาร์ อิบราฮิม ซึ่งบรรยากาศดังกล่าวทำให้ประชาชนรู้สึกไม่พอใจ เนื่องจากมองว่าเป็นการกั้นกีดกันทางการเมือง จึงทำให้ขบวนการของการเมืองภาคประชาชนเริ่ม

ขยายตัวขึ้น โดยเฉพาะประชาชนผู้สนับสนุนนายอันวาร์ อิบราฮิมได้มีการเรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินคดีอย่างโปร่งใส ในสถานการณ์ดังกล่าวทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเริ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างชัดเจนมากขึ้น และมีการสร้างแนวร่วมกับกลุ่มการเมืองในนามของแนวร่วมทางเลือก (Barisan Alternatif) เพื่อแข่งขันทางการเมืองกับแนวร่วมแห่งชาติ (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรวัชร เจริญผล, 2553: 136-138)

อย่างไรก็ตาม กว่า 20 ปีที่ผ่านมา องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้สร้างการตระหนักรู้เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนมีความแพร่หลายมากขึ้นในกลุ่มชาวมมาเลเซีย จากปฏิบัติการลาลัง (Operation Lalang) ได้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลได้ใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองในการต่อต้านฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง ซึ่งไม่สามารถปฏิเสธได้ว่ากฎหมายความมั่นคงภายในและกฎหมายอื่น ๆ ที่ไม่เป็นประชาธิปไตยได้ถูกรัฐใช้เป็นเครื่องมือในการละเมิดสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ที่ผ่านมานักเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนจำนวนมากถูกจับจากการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชน และบางส่วนก็ถูกกักขังโดยปราศจากการสอบสวน แต่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียก็ยังมีนโยบายในการอบรมนักเคลื่อนไหวที่เป็นเยาวชนให้กลายมาเป็นผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชน ในทางการเมืององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียให้การสนับสนุนระบบพรรคการเมืองแบบสองพรรคใหญ่ในประเทศเพื่อสร้างความสมดุลทางอำนาจกับรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติที่มีการใช้ระบบอำนาจนิยม และยังคงประณามกับการใช้ความรุนแรงละเมิดสิทธิมนุษยชนแลความยุติธรรมทุกรูปแบบจากรัฐบาล ระบุว่าพรรคการเมืองไหนจะเป็นผู้ละเมิดก็ตาม การเป็นพยานถือเป็นความรับผิดชอบอีกอย่างหนึ่งขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีการให้คำปรึกษาทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ การให้ข้อมูลกับนักข่าวเกี่ยวกับประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนและประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมในมาเลเซีย ใน 20 ปีของการก่อตั้งองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้สร้างความแตกต่างจากองค์กรทางสังคมอื่น ๆ ในมาเลเซียจากการได้รับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้พยายามแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้การดำเนินงานทางด้านสิทธิมนุษยชนมีความเข้มแข็ง และขยายการศึกษาทางด้านสิทธิมนุษยชนให้กับชาวมมาเลเซียให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น เพื่อเผชิญกับความท้าทายของการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งในด้านการเมืองและเศรษฐกิจ (Soong, 2009: 13-14)

5.2 ปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย

องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้กลายมาเป็นศูนย์กลางทางด้านสิทธิมนุษยชนที่มีบทบาทสำคัญในการปกป้องการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียโดยเฉพาะที่มีผลกระทบมาจากกฎหมายอย่างเช่นกฎหมายความมั่นคงภายใน รวมทั้งกฎหมายฉบับอื่น ๆ ซึ่งมีลักษณะการจำกัดสิทธิเสรีภาพของพลเมืองมาเลเซียดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แม้ว่าองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจะมีการดำเนินงานมาอย่างยาวนานด้วยบทบาทของการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายกับผู้ที่ต้องเผชิญกับการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนและการสร้างการตระหนักรู้เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนให้กับชาวมาเลเซีย แต่ก็ไม่ได้มีการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่ที่สร้างการรับรู้ที่ขยายวงกว้างในสังคมมาเลเซีย ทั้งนี้ บทบาทขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียในระหว่างปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 ได้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือ การขยายบทบาทไปสู่การเคลื่อนไหวทางการเมืองมากขึ้น ซึ่งบทบาทในลักษณะดังกล่าวเริ่มเห็นได้ชัดเจนมาตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษ 2540 มาจนถึงต้นทศวรรษ 2550 โดยเฉพาะการกระทำระดมมวลชนและผู้สนับสนุนและการสร้างเหตุการณ์การชุมนุมประท้วง โดยในปี พ.ศ. 2550 และ พ.ศ. 2552 ได้มีการเคลื่อนไหวด้วยการชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่ที่มีชาวมาเลเซียให้การสนับสนุนจำนวนมากเพื่อผลักดันความต้องการขององค์กรเสียงประชาชน นั่นก็คือ การเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนแปลงบทบาทขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียไปสู่การเคลื่อนไหวทางการเมืองมากขึ้นนั้นมีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับปัจจัยความสำเร็จและการขยายตัวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียซึ่งเกิดขึ้นจากหลายปัจจัยที่สำคัญ โดยในส่วนนี้จะเป็นการนำเสนอปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและการขยายตัวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียด้วยการวิเคราะห์และอธิบายผ่านกรอบทฤษฎีขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งประกอบด้วย 3 ปัจจัยที่สำคัญคือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ได้แก่ กฎหมายความมั่นคงภายในกับบริบททางการเมืองและสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย และความล้มเหลวของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเผยแพร่ความรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนไปสู่การเคลื่อนไหวทางการเมือง และการสร้างเครือข่ายทางด้านสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับชาติและนานาชาติ และปัจจัยจากการสร้างกรอบโครงสร้างความคิด ได้แก่ การสร้างกรอบโครงสร้างความคิดเพื่อปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย

5.2.1 ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง

ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมืองที่ส่งผลต่อการขยายตัวขององค์กรเสียงประชาชน มาเลเซียประกอบด้วย 2 ประการที่สำคัญ ได้แก่ กฎหมายความมั่นคงภายในกับบริบททางการเมือง และสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย และความล้มเหลวของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย ซึ่ง จะเห็นได้ว่าองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีเป้าหมายที่สำคัญคือ การเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซีย ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน โดยกฎหมายฉบับดังกล่าวถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองในการรักษาอำนาจของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติและจำกัดการเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง จึงส่งผลต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน สิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมืองของประชาชนมาอย่างยาวนาน อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากฎหมายฉบับดังกล่าวจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ถึงปัญหาการละเมิดสิทธิเสรีภาพของประชาชนหลายประการ ทั้งในประเด็นของการให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่รัฐอย่างสูงในการจับกุมหรือกักขังโดยปราศจากการสอบสวน หรือแม้แต่ความคลุมเครือของการนิยามความหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดด้านความมั่นคง แต่รัฐบาลก็ยังคงยืนยันที่จะบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจึงได้รับการสนับสนุนจากประชาชนมาเลเซียอย่างมาก โดยเฉพาะจากกลุ่มที่เคยได้รับผลกระทบจากการละเมิดสิทธิมนุษยชน จากกฎหมายความมั่นคงภายในจากนั้นจึงขยายไปสู่สาธารณชนทั่วไป นอกจากนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังถือว่าเป็นหน่วยงานสำคัญหรือหน่วยงานหลักในการต่อสู้เพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย เนื่องจากแม้ว่าในช่วงต้นทศวรรษ 2540 รัฐบาลจะถูกกดดันจากกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียขึ้น แต่คณะกรรมการดังกล่าวก็ไม่มีประสิทธิภาพในการทำหน้าที่ปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนอย่างที่ควรจะเป็น เพราะถูกครอบงำทางการเมืองจากรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ ด้วยเหตุนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจึงกลายมาเป็นองค์กรสำคัญทางด้านสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะบทบาทในการเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย

กฎหมายความมั่นคงภายในกับบริบททางการเมืองและสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย

ต้นกำเนิดของกฎหมายทางด้านความมั่นคงของมาเลเซียเป็นผลสืบเนื่องมาจากยุคสงครามเย็นที่มีการแผ่ขยายของลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในสหพันธรัฐมลายา (ชื่อเดิมของประเทศมาเลเซียก่อน พ.ศ. 2506) ก็ได้รับผลกระทบจากปัญหาภัยคอมมิวนิสต์

เช่นเดียวกัน โดยมีการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์มลายา (Malayan Communist Party - MCP) และมีบทบาทในการเคลื่อนไหวต่อต้านรัฐบาลอาณานิคมอังกฤษซึ่งปกครองสหพันธรัฐมลายาอยู่ในขณะนั้น โดยพรรคคอมมิวนิสต์มลายาเริ่มมีนโยบายการต่อสู้ด้วยอาวุธกับเจ้าหน้าที่รัฐและมีการสังหารชาวยุโรปในสหพันธรัฐมลายา ทำให้รัฐบาลอาณานิคมอังกฤษกับรัฐบาลสหพันธรัฐมลายาต้องประกาศใช้ “พระราชกฤษฎีกาภาวะฉุกเฉิน” (Emergency Regulations Ordinance - ERO) ในวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2491 โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐสามารถใช้อำนาจได้อย่างเต็มที่ในการจับกุม คမ်းขัง และปราบปรามผู้ที่มีส่วนร่วมกับขบวนการคอมมิวนิสต์ในสหพันธรัฐมลายา โดยใช้ทั้งปฏิบัติการทางการทหารและปฏิบัติการทางด้านการเมืองควบคู่กันไป เป็นผลให้สหพันธรัฐมลายาต้องอยู่ในภาวะฉุกเฉินตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2491 ถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2503 โดยคาบเกี่ยวตั้งแต่ในช่วงที่เป็นอาณานิคมมาจนถึงช่วงต้นของการได้รับเอกราช (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 24) อย่างไรก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าพระราชกฤษฎีกาฉบับดังกล่าวเป็นกฎหมายความมั่นคงฉบับแรกที่ได้ให้อำนาจอย่างสูงแก่เจ้าหน้าที่รัฐในการปฏิบัติงาน เนื่องจากมีการให้อำนาจรัฐบาลในการจับกุมและคุมขังโดยไม่มีการพิจารณาคดี รวมทั้งได้ให้อำนาจในการเนรเทศประชาชนได้อีกด้วย (บาร์บารา วัตสัน อันดาเย และ ลีโอนาร์ต วาย. อันดาเย, 2551: 452) ซึ่งหลังจากประกาศภาวะฉุกเฉินรัฐบาลได้มีการสั่งยุบ พรรคการเมือง สหภาพแรงงาน และองค์การการเมืองทั่วสหพันธรัฐมลายากว่า 300 องค์การ จากการใช้กฎหมายพิเศษดังกล่าวนี้ทำให้ตั้งแต่ พ.ศ. 2491 - 2500 มีประชาชนกว่า 34,000 คนถูกจับขังโดยไม่มีการไต่สวน และกลุ่มเชื้อชาติจีนประมาณ 26,000 คน ถูกเนรเทศออกนอกประเทศ (สุรชาติ บำรุงสุข, 2550: ออนไลน์)

เมื่อสถานการณ์การเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์ในสหพันธรัฐมลายาเริ่มลดความรุนแรงลง รัฐบาลสหพันธรัฐมลายาจึงได้ประกาศยกเลิกภาวะฉุกเฉินในวันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2503 และหลังจากนั้นก็ได้ออกกฎหมายความมั่นคงฉบับใหม่ทดแทน นั่นก็คือ กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act - ISA) โดยเริ่มประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2503 หลังจากการประกาศยกเลิกภาวะฉุกเฉิน โดยรัฐบาลสหพันธรัฐมลายาได้ให้เหตุผลถึงความมีประสิทธิภาพและความเหมาะสมของกฎหมายฉบับดังกล่าวในการรักษาความมั่นคงของชาติ ดังนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงให้อำนาจสูงสุดแก่รัฐบาลและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคง คือ เจ้าหน้าที่รัฐสามารถควบคุมผู้ต้องสงสัยว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงและสันติภาพของรัฐได้ทันที และสามารถคุมขังคนเหล่านั้นได้โดยไม่จำเป็นต้องไต่สวนอย่างเปิดเผยและไม่จำกัดเวลา ทั้งนี้เจ้าหน้าที่

ของรัฐยังไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าบุคคลที่ถูกจับกุมคุมขังนั้นกระทำผิดจริงตามข้อกล่าวหา
 (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 4-5) ภายหลังจากการบังคับใช้กฎหมายความ
 มั่นคงภายใน รัฐบาลมาเลเซียมักใช้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังชาวมาเลเซียที่มีท่าที
 คัดค้านกิจกรรมต่าง ๆ ของรัฐบาล โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่สำคัญคือ ปฏิบัติการลาลัง (Operation
 Lalang) ซึ่งเกิดขึ้นในวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2530 โดยรัฐบาลมาเลเซียที่นำโดยนายกรัฐมนตรีมหาเธร์
 โมฮัมหมัด ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงปฏิบัติการในภารกิจที่เรียกว่า ปฏิบัติการลาลัง
 เพื่อจับกุมนักการเมืองฝ่ายค้าน นักวิชาการ นักศึกษา นักเคลื่อนไหวทางสังคม สมาชิกองค์กรพัฒนา
 เอกชน ที่มีทัศนคติทางการเมืองตรงข้ามกับรัฐบาลมาเลเซีย (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญ
 ผล, 2553: 5) รัฐบาลมาเลเซียจึงไม่เพียงใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อจับกุมคนที่เป็นภัยคุกคาม
 ต่อความมั่นคงของประชาชนและประเทศชาติเท่านั้น แต่ยังใช้กฎหมายฉบับนี้ในการจับกุมบุคคลที่
 เป็นภัยคุกคามต่อรัฐบาลอีกด้วย รวมทั้งกรณีของการที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ได้ใช้อำนาจ
 ของกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมนายอันวา อิบราฮิม อดีตรองนายกรัฐมนตรีในข้อหาทุจริตใน
 หน้าที่และมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และการเคลื่อนไหวขององค์กรพัฒนาเอกชนต่าง ๆ ในการคัดค้าน
 โครงการพัฒนาของรัฐบาล ก็กลับถูกรัฐบาลใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเข้าจับกุม เนื่องจากมองว่า
 บุคคลเหล่านี้มีพฤติกรรมที่กระทบต่อความมั่นคงของชาติ

เมื่อพิจารณากฎหมายความมั่นคงภายในจะพบว่าประเด็นที่สำคัญอยู่หลายประการ คือ
 ประการแรก ความคลุมเครือในเรื่องการนิยามเกี่ยวกับความมั่นคงหรือภัยคุกคามที่กระทบต่อความ
 มั่นคงของชาติไม่มีการระบุลักษณะไว้อย่างแน่ชัด เป็นเพียงการกำหนดไว้อย่างกว้าง ๆ เพื่อให้เข้าใจ
 ได้ว่า “ภัยต่อความมั่นคง” หมายถึง การกระทำใด ๆ ที่คุกคามต่อความสงบสุข ความปลอดภัยในชีวิต
 และทรัพย์สิน ตลอดจนความสงบเรียบร้อยของระเบียบสาธารณะ และเป็นเอกภาพระหว่าง
 ประชาชนกลุ่มเชื้อชาติต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ในมาเลเซีย ลักษณะข้อความกว้าง ๆ เช่นนี้ทำให้สามารถ
 ตีความเกี่ยวกับความมั่นคงได้หลากหลายและผู้ที่มิสืทธิตีความนั้นก็คือ รัฐบาลมาเลเซีย ประการที่
 สอง คือ การให้อำนาจปฏิบัติงานแก่เจ้าหน้าที่รัฐอย่างสูง เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานด้านความมั่นคงได้
 โดยสะดวกและมีประสิทธิภาพ โดยที่นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีบทบาท
 สำคัญในการบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าวในระดับนโยบาย กฎหมายฉบับนี้ยังอนุญาตให้เจ้าหน้าที่
 ระดับปฏิบัติงาน ทั้งตำรวจ ทหาร และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถใช้อาวุธและความรุนแรง
 ได้โดยชอบธรรมและถูกต้องตามกฎหมายทำให้มีข้อวิพากษ์วิจารณ์ว่าการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว

อย่างเข้มงวดก่อให้เกิดผลกระทบต่อชีวิต ทรัพย์สิน และสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียได้โดยง่าย ประเด็นที่สาม คือ ภาวะความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติงาน กฎหมายฉบับนี้ได้ให้ความคุ้มครองเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานตามกฎหมายนี้เป็นอย่างดี ทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อผลอันเนื่องมาจากการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะเมื่อปฏิบัติงานผิดพลาด โดยรัฐบาลจะเป็นผู้รับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายในเชิงพาณิชย์เท่านั้น ไม่รวมความเสียหายที่เกิดจากการบาดเจ็บและเสียชีวิต ประเด็นสุดท้าย คือ การละเมิดสิทธิมนุษยชนและขัดต่อหลักการสากลของกฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะการให้สิทธิและอำนาจการปฏิบัติงานอย่างสูงแก่เจ้าหน้าที่รัฐ และไม่ได้ให้สิทธิแก่ผู้ต้องสงสัย ผู้ต้องหา หรือผู้ต้องขังตามหลักการที่ควรจะเป็นตามหลักกฎหมายสากล (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 27-38)

นอกจากกฎหมายความมั่นคงภายในแล้ว รัฐบาลมาเลเซียยังมีกฎหมายฉบับอื่น ๆ อีกที่กระทบต่อการละเมิดสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง เช่นสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบได้มีการควบคุมโดยกฎหมายตำรวจ (Police Act 1967) ฉบับแก้ไข พ.ศ. 2531 โดยให้มีการขออนุญาตตำรวจเป็นเวลา 14 วันก่อนที่จะมีการชุมนุมเกิดขึ้น ซึ่งตำรวจมักจะมีการปฏิเสธและยังคงปฏิเสธอย่างต่อเนื่องสำหรับการจัดการชุมนุมประท้วงที่จัดขึ้นโดยพรรคการเมืองฝ่ายค้านและองค์กรพัฒนาเอกชน หากไม่เชื่อฟังหรือขัดขึ้นเมื่อมีการชุมนุมเกิน 5 คนขึ้นไปตำรวจอาจจะพิจารณาเป็นการชุมนุมโดยผิดกฎหมาย (illegal assembly) และสามารถสั่งการให้มีการสลายการชุมนุมได้ สิทธิในการรวมกลุ่มสมาคมก็ได้ถูกจำกัดโดยกฎหมายสมาคม (Societies Act 1966) การรวมกลุ่มตั้งแต่ 7 คนขึ้นไป หรือมีสมาชิกมากกว่านั้นจะต้องจดทะเบียนเป็นสมาคมอย่างเป็นทางการ ซึ่งรัฐบาลมักจะปฏิเสธการจดทะเบียนของสมาคมใหม่ ๆ มีอำนาจการกำหนดเงื่อนไขหรือการยกเลิกหรือถอดถอนจากการเป็นสมาคมได้ สมาคมอาจต้องใช้เวลายาวนานก่อนที่จะมีการรับรองอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ก็ยังมีกฎหมายมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยที่ละเมิดสิทธิการรวมกลุ่มสมาคมของนักศึกษาและนักวิชาการภายใต้มาตรา 15 (3) ของกฎหมายนักศึกษาและผู้ที่เป็นสมาชิกของคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยจะไม่ได้รับอนุญาตให้แสดงความคิดเห็นหรือการกระทำใด ๆ ที่เป็นการสนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้าน การชุมนุมที่เกิดขึ้นในสถานศึกษาจะต้องได้รับการอนุญาตจากอธิการบดี นอกจากนี้การเข้าถึงสื่อก็ยังได้ถูกจำกัดจากแนวร่วมแห่งชาติซึ่งผูกขาดสื่อมวลชนรวม ทั้งการเข้าไปเป็นเจ้าของสถานีวิทยุและโทรทัศน์ของมาเลเซีย ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมโดยตรงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสื่อสาร ส่วนช่องโทรทัศน์ของเอกชนหรือสถานีวิทยุของเอกชน และหนังสือพิมพ์รายวัน

ก็เป็นเจ้าของโดยกลุ่มผลประโยชน์ที่มีความเชื่อมโยงกับแนวร่วมแห่งชาติ (Soong, 2009: 42-43) จะเห็นได้ว่ากฎหมายเหล่านี้ขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญของมาเลเซียในหลายส่วน ซึ่งได้มีการรับรองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานเอาไว้ ทำให้เป็นการละเมิดต่อสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองในลักษณะเดียวกับกฎหมายความมั่นคงภายใน

อย่างไรก็ตาม กฎหมายความมั่นคงภายในได้ให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารอย่างมากจนผลกระทบต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนและสิทธิทางการเมืองของชาวมาเลเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้สิทธิพิเศษแก่เจ้าหน้าที่รัฐในการจับและคุมขังบุคคลต้องสงสัยได้โดยไม่จำเป็นต้องผ่านการสอบสวนผลกระทบในทางการเมืองอย่างสำคัญก็คือ อำนาจพิเศษอยู่ในมือของรัฐบาล และรัฐบาลจะใช้อำนาจนี้อย่างไรและเมื่อใดก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องรอให้มีการประกาศภาวะฉุกเฉินแต่อย่างใดด้วย ผลที่เกิดขึ้นก็คือ อำนาจถูกรวมศูนย์อยู่กับฝ่ายบริหาร อันทำให้ระบบการเมืองที่เกิดขึ้นอยู่ภายใต้การควบคุมของฝ่ายบริหาร หรือเรียกได้ว่าเป็นการเมืองแบบ “ฝ่ายบริหารเป็นใหญ่” (executive supremacy) และกฎหมายความมั่นคงภายในก็กลายเป็นเครื่องมือที่สมบูรณ์และรอบด้านที่สุดของผู้มีอำนาจ (สุรชาติ บำรุงสุข, 2550: ออนไลน์) ทำให้เกิดการรวมกลุ่มกันของภาคประชาชนในการเคลื่อนไหวเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในมาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียซึ่งมีบทบาทสำคัญในประเด็นนี้มาโดยตลอดก็ได้ขยายการรณรงค์มากขึ้น ทั้งการให้ความช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบและการชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกกฎหมายฉบับดังกล่าว แต่รัฐบาลมาเลเซียก็ยังคงบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้มาอย่างต่อเนื่อง ท่ามกลางการวิพากษ์วิจารณ์จากกลุ่มการเมืองฝ่ายค้านและองค์กรทางด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเกี่ยวกับความเหมาะสมของการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในว่ายังคงมีความจำเป็นหรือไม่ในภาวะปกติ เพราะเป้าหมายของการสร้างกฎหมายดังกล่าวขึ้นมาก็เพื่อปราบปรามการเคลื่อนไหวของขบวนการคอมมิวนิสต์ในมาเลเซีย นอกจากนี้ก็ยังมีขยายขอบเขตของการใช้อำนาจครอบคลุมในทางการเมืองเพื่อใช้จัดการกับฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองและกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยกับการดำเนินนโยบายของรัฐบาลซึ่งมีความขัดแย้งกับเจตนารมณ์เดิมของกฎหมายฉบับดังกล่าว จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2554 รัฐบาลของนายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค ได้มีการประกาศยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่อาจเป็นผลมาจากการเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย

ความล้มเหลวของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย (Human Rights Commission of Malaysia - SUHAKAM) เกิดขึ้นท่ามกลางแรงกดดันและการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างหนักในช่วงการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูป (Reformasi) ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่ามีการปล่อยให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากหน่วยงานที่สำคัญของรัฐอย่างเช่น การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจและกระบวนการยุติธรรม รัฐบาลมาเลเซียจึงได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียขึ้นโดยผ่านรัฐสภาจากการตราพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียในปี พ.ศ. 2542 ขึ้นมา ซึ่งการร่างพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียดังกล่าวปราศจากการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนและภาคประชาสังคม แต่อย่างไรก็ตามในปี พ.ศ. 2543 ก็ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียเป็นชุดแรก ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวมีอำนาจหน้าที่ที่สำคัญ 4 ประการคือ ประการแรก การส่งเสริมการตระหนักรู้และการศึกษาเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน ประการที่สอง การช่วยเหลือและให้คำปรึกษารัฐบาลในการตรากฎหมาย การบริหารงานภาครัฐ ระเบียบข้อบังคับ และคำแนะนำเกี่ยวกับมาตรการที่จำเป็นต้องทำ ประการที่สาม การให้คำแนะนำกับรัฐบาลเกี่ยวกับการพิจารณาการสนับสนุนหรือการเข้าถึงสนธิสัญญาและเอกสารสิทธิต่างประเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน และประการสุดท้าย การสอบสวนเพื่อนำไปสู่การพิจารณาร้องทุกข์เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน (Liu, 2015: 297)

ตั้งแต่ที่มีการก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียได้มีการตั้งข้อสังเกตและวิพากษ์วิจารณ์จากกลุ่มภาคประชาสังคมในมาเลเซียเกี่ยวกับการขาดความเป็นอิสระในการทำงานและการปฏิบัติตามหลักการปารีส (Paris Principle) โดยเฉพาะกระบวนการในการแต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าวซึ่งถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าขาดความเป็นอิสระทางการเมืองเนื่องจากนายกรัฐมนตรีมีอำนาจเต็มในการใช้ดุลยพินิจแต่งตั้ง แม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียมาตรา 2 จะมีการรับรองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน แต่ก็ยังปรากฏการละเมิดสิทธิมนุษยชนและได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่ามีการจำกัดสิทธิเสรีภาพจากรัฐบาล รวมทั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียที่ควรทำหน้าที่ในการปกป้องสิทธิเสรีภาพให้กับชาวมาเลเซียก็ไม่สามารถสร้างประสิทธิภาพในการทำหน้าที่ได้อย่างที่ควรจะเป็น ยังคงถูกตั้งคำถามจากสังคม ในขณะที่รัฐบาลก็ไม่ได้ให้ความสำคัญและยังคงเพิกเฉยเกี่ยวกับการรายงานสถานการณ์ทางด้านสิทธิมนุษยชนของ

มาเลเซียที่มาจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซีย ทำให้รัฐบาลไม่ได้มีการพิจารณาตามคำแนะนำและไม่ได้มีการอภิปรายหรือพูดถึงในการประชุมรัฐสภามาเลเซีย

ทั้งนี้ การขาดความเป็นอิสระและประสิทธิภาพของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียได้สร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนและภาคประชาสังคมที่ทำงานทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ซึ่งได้มีการตอบโต้การทำงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียและรัฐบาลมาเลเซียหลายครั้ง อย่างเช่น ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2545 องค์กรพัฒนาเอกชน 32 องค์กรได้ประกาศที่จะคว่ำบาตรคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียเป็นเวลา 100 วัน ด้วยการยุติข้อตกลงทุกรูปแบบที่ทำร่วมกับคณะกรรมการดังกล่าวเพื่อเป็นการประท้วงต่อการที่รัฐบาลไม่พิจารณาและดำเนินการตามคำแนะนำของคณะกรรมการดังกล่าว และในเดือนกันยายน พ.ศ. 2548 องค์กรพัฒนาเอกชน 30 องค์กรได้คว่ำบาตรการประชุมสัมมนาเนื่องในวันสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย ซึ่งนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดได้มีการเชิญบุคคลสำคัญฝ่ายต่าง ๆ มาร่วมงานจำนวนมาก การคว่ำบาตรดังกล่าวเนื่องมาจากการที่องค์กรพัฒนาเอกชนเหล่านั้นได้มีการตั้งคำถามเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือและความชอบธรรมของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียในการการจัดประชุมสัมมนาว่าด้วยเรื่องสิทธิมนุษยชน ซึ่งมีความเห็นว่าหากผู้นำมีภาพลักษณ์ของการกระทำความผิดจากการใช้ความรุนแรงในการละเมิดสิทธิมนุษยชนก็ย่อมขาดความชอบธรรมในการจัดการประชุมดังกล่าว โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดในฐานะผู้นำรัฐบาลที่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวาง และต่อมาในเดือนกันยายน พ.ศ. 2552 กลุ่มองค์กรภาคประชาสังคม 42 กลุ่ม ได้คว่ำบาตรรายงานประจำปีของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียในการประชุมสัมมนาเนื่องในวันสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย เพื่อเป็นการประท้วงเกี่ยวกับการดำเนินงานที่ขาดความเป็นอิสระและความไร้ประสิทธิภาพของคณะกรรมการดังกล่าวในการปกป้องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย (Liu, 2015: 297-298)

ในปี พ.ศ. 2551 คณะกรรมาธิการประสานงานระหว่างประเทศของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (International Coordinating Committee of National Human Rights Institutions - ICC-NHRI) ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้การกำกับของสถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (National Human Rights Institutions - ICC-NHRI) ทั่วโลกได้ส่งสัญญาณมายังคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียเพื่อให้มีการเคร่งครัดในการปฏิบัติการตามหลักการปารีส รวมทั้งการสร้างคามเข้มแข็งเพื่อให้การทำงานเป็นอิสระจากการแทรกแซงทางการเมืองด้วยการทำให้เกิดความโปร่งใสในการ

แต่งตั้งและกระบวนการพ้นจากตำแหน่ง ความล้มเหลวในการดำเนินงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมาเลเซียแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนจากการถูกลดระดับความน่าเชื่อถือจากเกรด A ไปเป็นเกรด B จากการส่งสัญญาณดังกล่าวทำให้รัฐบาลมาเลเซียได้มีการแก้ไขกฎหมายที่ก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซีย 2 ครั้ง คือ ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2552 และมิถุนายน พ.ศ. 2552 ซึ่งได้มีการเปลี่ยนแปลงกระบวนการแต่งตั้งให้มีความโปร่งใสและให้มีการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนมากขึ้น รวมทั้งการปรับปรุงแก้ไขส่วนอื่น ๆ อีกด้วย (Liu, 2015: 299) ต่อมาในเดือนกันยายน พ.ศ. 2552 ในวาระที่ครบรอบ 10 ปี ของกฎหมายที่จัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซีย ที่ประชุมได้มีการหยิบยกเกี่ยวกับประเด็นการทำงานของคณะกรรมการดังกล่าวขึ้นมาพูดคุย แสดงความคิดเห็น โดยนักกฎหมายทางด้านสิทธิมนุษยชนที่ชื่อ Ramdas Tikamdas ได้ให้ความเห็นว่า ในระหว่าง 10 ปีแรกของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียเป็นช่วงที่สูญหายไป กล่าวคือ คณะกรรมการดังกล่าวไม่ได้ทำหน้าที่การปกป้องการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียอย่างที่ควรจะเป็น เห็นได้ชัดเจนจากการปล่อยให้มีการกักขังโดยปราศจากการสอบสวนจากการบังคับใช้กฎหมาย ความมั่นคงภายใน ซึ่งยังคงปรากฏการใช้ความรุนแรงมาอย่างต่อเนื่อง มีการเสียชีวิตในช่วงที่มีการคุมขังและการเสียชีวิตจากการใช้อาวุธของเจ้าหน้าที่ตำรวจในช่วงที่มีการควบคุมสถานการณ์หรือการสลายการชุมนุมอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่สิทธิเสรีภาพทางศาสนาก็ยังคงได้รับการเพิกเฉย และการจัดอันดับดัชนีชี้วัดเสรีภาพของสื่อสิ่งพิมพ์ก็ลดลงอย่างต่อเนื่อง

จากปรากฏการณ์ที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าจากความรู้ประสิทธิภาพในการปกป้องสิทธิมนุษยชนของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียและการใช้ความรุนแรงของรัฐบาลในการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากการใช้ความรุนแรงเพื่อการปราบปรามหรือสลายการชุมนุมในช่วงที่ผ่านมาได้สร้างความไม่พอใจให้กับกลุ่มภาคประชาสังคมมาเลเซียที่สนับสนุนทางด้านสิทธิมนุษยชนและยังเป็นการเปิดโอกาสให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้เข้ามามีบทบาทที่ชัดเจนขึ้นในการเคลื่อนไหวเพื่อรณรงค์เรียกร้องในการปกป้องการละเมิดสิทธิมนุษยชน ในขณะที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียซึ่งถือเป็นหน่วยงานของรัฐไม่สามารถทำหน้าที่ในการปกป้องสิทธิมนุษยชนให้กับชาวมาเลเซียได้มีส่วนทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจรัฐและโอกาสทางการเมืองและการเคลื่อนไหวของ Tarrow ที่แม้จะเสนอว่า รัฐที่รวมศูนย์อำนาจซึ่งพร้อมที่จะใช้กำลังปราบปรามและควบคุมการประท้วงจะทำให้ผู้ประท้วงเกรงกลัว และทำให้การต่อต้านปรากฏขึ้นน้อยเมื่อเทียบกับใน

สังคมอื่น แต่เขาก็ยังชี้ให้เห็นถึงปรากฏการณ์อีกอย่างหนึ่งที่มีความขัดแย้งกัน คือ การควบคุมกตขี
 ของรัฐอาจทำให้กิจกรรมการรวมหมู่กลับมีความรุนแรงและไม่อ้อมชอมมากขึ้น (มณีมัย ทองอยู่,
 2557: 93) โดยเฉพาะการคว่ำบาตรของกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาสังคมในการ
 ทำงานร่วมกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียและการที่องค์กรเสียงประชาชนเปลี่ยนบทบาท
 มาสู่การออกมาเคลื่อนไหวต่อสู้ทางการเมืองมากขึ้นทำให้เกิดการสนับสนุนที่ขยายตัวกว้างออกไปมาก
 ขึ้น

นอกจากนี้ความล้มเหลวในการทำงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียอัน
 เนื่องมาจากการแทรกแซงจากรัฐบาลยังทำให้คณะกรรมการดังกล่าวขาดความชอบธรรมและความ
 เชื่อมั่นจากชาวมาเลเซียเป็นการเปิดโอกาสให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียกลายมาเป็นหน่วยงาน
 หลักในการปกป้องและส่งเสริมทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียและขยายไปสู่การสร้างบทบาทใน
 การเคลื่อนไหวที่เข้มแข็งมากขึ้นจากการสนับสนุนของชาวมาเลเซีย ด้วยการพยายามแสดงให้เห็นว่า
 การละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในมาเลเซียมีสาเหตุมาจากสถานการณ์และปัจจัยด้านโครงสร้าง
 สังคมซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เพื่อให้ชาวมาเลเซียตระหนักในพลังร่วมของกลุ่มตนและ
 ความสามารถที่จะดำเนินการเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงสังคม ซึ่ง McAdam เรียกองค์ประกอบในการ
 วิเคราะห์ขบวนการทางสังคมในลักษณะนี้ว่า การปลดปล่อยทางระบบคิด (cognitive liberation)
 และจิตสำนึกขบถ (insurgent consciousness) โดยได้เสนอว่า การต่อต้านและการประท้วงจะ
 เกิดขึ้นต่อเมื่อคนที่มีความหมายต่อสถานการณ์ที่พวกตนกำลังประสบ โดยเฉพาะการ
 ให้ความหมายต่อสถานการณ์ว่ามีความไม่ยุติธรรมและสมควรได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยการกระทำ
 รวมหมู่ ซึ่งจะทำให้กลุ่มคนเหล่านั้นปลดปล่อยทางระบบคิดและมีจิตสำนึกขบถเกิดขึ้น และส่งผลต่อ
 ความสามารถในการเคลื่อนไหวของขบวนการทางสังคม (มณีมัย ทองอยู่, 2557: 95-97)

ทั้งนี้ แม้ว่าองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจะเกิดขึ้นมาก่อนเมื่อเปรียบเทียบกับแนวร่วมเบอร์
 เซห์และกลุ่มฮินดราฟซึ่งเกิดขึ้นในช่วงปลายทศวรรษ 2540 แต่จะเห็นได้ว่าบทบาทในการ
 เคลื่อนไหวขนาดใหญ่ของขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้มีบทบาทอย่างสำคัญมาตั้งแต่ปลายทศวรรษ
 2540 มาจนถึงต้นทศวรรษ 2550 ซึ่งได้แสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองโดยเฉพาะการ
 เปลี่ยนรัฐบาลหรือผู้นำทางการเมืองในช่วงปลายทศวรรษ 2540 นั้นส่งผลต่อการสร้างการเคลื่อนไหว
 และขยายบทบาทการเคลื่อนไหวให้เติบโตขึ้น ซึ่งถือเป็นโอกาสทางการเมืองที่เกิดขึ้นร่วมกันของทั้ง 3
 กรณีศึกษา โดยเฉพาะสำหรับองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียที่เริ่มมีการปรับบทบาทจากการสร้างการ

ตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนและการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายมาสู่การเคลื่อนไหวขนาดใหญ่เพื่อสร้างความกดดันต่อรัฐบาลมากขึ้น ถึงแม้ว่าการเกิดขึ้นขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจะมาจากความไม่พอใจต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้วยการใช้กฎหมายความมั่นคงภายในกับประชาชน และความไม่พอใจต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียไม่มีประสิทธิภาพในการปกป้องสิทธิมนุษยชนให้กับชาวมาเลเซีย แต่โอกาสทางการเมืองที่เกิดขึ้นในช่วงการเปลี่ยนมาเป็นรัฐบาลของนายอับดุลละห์ บาตาวิ ได้เอื้อให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเริ่มขยับบทบาทการเคลื่อนไหวในการระดมมวลชนเพื่อสร้างความกดดันให้รัฐบาลยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะการชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่ในปี พ.ศ. 2552 ซึ่งเป็นปีที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียก่อตั้งมาครบรอบ 20 ปี นอกจากนี้ในช่วงทศวรรษ 2540 ยังได้มีการตีพิมพ์รายงานประจำปีทางด้านสิทธิมนุษยชนและการขยายสาขาขององค์กรไปยังรัฐยะโฮร์บารูและรัฐปีนังเพื่อทำงานทางด้านสิทธิมนุษยชนให้ครอบคลุมมากขึ้น

5.2.2 ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว

ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเพื่อเป็นการขยายการสนับสนุนและสร้างบทบาทการเคลื่อนไหวให้เป็นที่รู้จักในวงกว้างมากขึ้นซึ่งประกอบด้วย การเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเผยแพร่ความรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนไปสู่การเคลื่อนไหวทางการเมือง และการสร้างเครือข่ายทางด้านสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับชาติและนานาชาติ ทั้งนี้แม้ว่าองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจะมีบทบาทอย่างยาวนาน ซึ่งในระยะแรกเป็นเน้นไปที่การสร้างการตระหนักรู้และเผยแพร่ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนให้กับชาวมาเลเซียเพื่อสร้างฐานในการสนับสนุน โดยเฉพาะบทบาทที่ชัดเจนในการให้ความช่วยเหลือเป็นที่ปรึกษาทางด้านกฎหมายและการต่อสู้ทางด้านคดีความให้กับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดจากรัฐไม่ว่าจะเป็นผลมาจากกฎหมายความมั่นคงภายในหรือกฎหมายฉบับอื่น ๆ จึงทำให้ผู้ที่เข้ามาสนับสนุนองค์กรเสียงประชาชนในช่วงระยะแรกนั้นมาจากกลุ่มผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมถึงครอบครัวของบุคคลเหล่านั้นด้วย ความเปลี่ยนแปลงทางด้านบทบาทขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้เปลี่ยนแปลงไปสู่การเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างชัดเจนมากขึ้นในช่วงต้นทศวรรษ 2550 โดยเฉพาะบทบาทในการระดมมวลชนผู้สนับสนุนเพื่อสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน การเปลี่ยนแปลงบทบาทดังกล่าวจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการขยายการ

สนับสนุนไปยังสาธารณชนทั่วไปมากขึ้น เนื่องจากทำให้ประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนเป็นที่สนใจในวงกว้างมากขึ้น จากเดิมที่เป็นการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายมาสู่บทบาทการเป็นผู้นำในการเคลื่อนไหวทางด้านสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้องค์กรเสียงประชาชนยังได้มีการขยายเครือข่ายเพื่อสร้างการสนับสนุนทางด้านสิทธิมนุษยชนที่กว้างขึ้น โดยเฉพาะการทำงานร่วมกันในลักษณะแนวร่วมหรือเครือข่ายอาสาสมัครที่เปิดกว้างในการเข้ามาเป็นสมาชิก ซึ่งมีส่วนสำคัญที่ทำให้สามารถขยายการสนับสนุนไปยังภาคส่วนต่าง ๆ และสามารถระดมทรัพยากรเพื่อการเคลื่อนไหวได้มากขึ้น ทั้งนี้องค์กรเสียงประชาชนยังได้มีการขยายเครือข่ายทั้งในระดับชาติ โดยนอกจากจะได้รับการสนับสนุนจากองค์กรต่าง ๆ ที่ทำงานเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในประเทศแล้วยังมีการขยายสาขาขององค์กรไปยังทางตอนเหนือและตอนใต้ของประเทศเพื่อให้สามารถดำเนินงานและให้ความช่วยเหลือทางด้านสิทธิมนุษยชนได้อย่างครอบคลุม รวมทั้งยังเป็นการสร้างการตระหนักรู้ที่แพร่หลายต่อสาธารณชนทั่วประเทศ นอกจากนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังได้มีการทำงานร่วมกับองค์กรสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ โดยเฉพาะบทบาทสำคัญในการประสานงานทางด้านสิทธิมนุษยชนในระดับภูมิภาค ซึ่งทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีความชอบธรรมในการเคลื่อนไหวทางด้านสิทธิมนุษยชนและขยายการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียได้มากขึ้น รวมทั้งยังเป็นการสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลตอบสนองต่อข้อเรียกร้องในการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย

การเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเผยแพร่ความรู้ไปสู่การเคลื่อนไหวทางการเมือง

จากการศึกษาของอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และวรฉัตร เจริญผล ที่มีการศึกษาความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซียระหว่างปี พ.ศ. 2532 จนถึงปี พ.ศ. 2552 ได้มีการอธิบายถึงบทบาทการทำงานขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียออกเป็นสองระยะ กล่าวคือ ในระยะแรกระหว่างปี พ.ศ. 2532 จนถึงปี พ.ศ. 2540 เป็นการต่อสู้ด้วยการเผยแพร่ความรู้ และในระยะที่สองระหว่างปี พ.ศ. 2541 จนถึงปี พ.ศ. 2552 เป็นช่วงของการมีบทบาทในการเคลื่อนไหวทางการเมืองมากขึ้น บทบาทที่สำคัญขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียในช่วงระยะแรก คือ การให้ความช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในและเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในอย่างเช่น เช่น การช่วยเหลือผู้ต้องขังจากปฏิบัติการลาลัง การให้ความช่วยเหลือสมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชนและนักวิชาการหลายรายที่แสดงความคิดเห็นคัดค้านนโยบายด้านเศรษฐกิจและต่อต้าน

โครงการพัฒนาขนาดใหญ่ของรัฐบาลมาเลเซียและต้องโทษคุมขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน ด้วยข้อหาเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของรัฐ นอกจากนี้สมาชิกขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย ยังได้ใช้ประสบการณ์ที่เคยตกเป็นผู้ต้องหาภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในในการให้คำปรึกษากับ ครอบครัวและทนายความของผู้ต้องขังอีกด้วย (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 85-87) ต่อมาในปี พ.ศ. 2534 องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียให้ความสำคัญกับการผลิตและเผยแพร่ สื่อสิ่งพิมพ์เพื่อเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายความมั่นคงภายในและปัญหาการละเมิด สิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ดังนั้นบทบาทในระยะแรกขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจึงเป็นการ สร้างการรับรู้เกี่ยวกับข้อบกพร่องและปัญหาของกฎหมายความมั่นคงภายใน การเผยแพร่แนวคิดและ การทำงานด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และการสร้างแนวร่วมและเครือข่ายระหว่างองค์กรพัฒนา เอกชนกลุ่มต่าง ๆ ในมาเลเซียให้มีการทำงานร่วมกันมากขึ้น

แต่อย่างไรก็ตาม ในระยะที่สองระหว่างปี พ.ศ. 2541 จนถึงปี พ.ศ. 2552 บทบาทการ เคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีการขยายบทบาทไปสู่ในการเคลื่อนไหวทางการเมือง มากขึ้น การเปลี่ยนบทบาทขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจากในระยะแรกที่เป็นเพียงการให้ ความช่วยเหลือทางกฎหมายและการสร้างการตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนมีส่วนสำคัญที่ทำให้ องค์กรเสียงประชาชนเป็นที่รับรู้และขยายตัวจากการได้รับการสนับสนุนจากประชาชนชาวมาเลเซีย มากขึ้น เนื่องมาจากในระยะแรกนั้นองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังมีข้อจำกัดภายในองค์กรในด้าน การบริหารจัดการองค์กรทั้งทางด้านบุคคล อุปกรณ์ และงบประมาณ รวมทั้งข้อจำกัดจากภายนอกที่ เกิดจากโครงสร้างโอกาสทางการเมืองซึ่ง Tarrow (1998) เรียกว่า ข้อจำกัดทางการเมือง (มณีมัย ทองอยู่, 2557: 90) ซึ่งไม่เอื้อให้เกิดการเคลื่อนไหวทางการเมือง นั่นก็คือ สภาวะการเติบโตทาง เศรษฐกิจอย่างรวดเร็วของมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าวก็เป็นอุปสรรคที่สำคัญในการออกมา เคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญอย่างมากในการ พัฒนาทางเศรษฐกิจและภารกิจด้านความมั่นคงของชาติ ทั้งนี้จากความสำเร็จในการพัฒนาทาง เศรษฐกิจของรัฐบาลมาเลเซียและการตอบโต้จากรัฐบาลต่อองค์กรพัฒนาเอกชนที่เคลื่อนไหวทางด้าน สิทธิมนุษยชนว่าเป็นกลุ่มที่ขัดขวางการพัฒนาประเทศ ทำให้องค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียรวมถึง องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียที่เพิ่งก่อตั้งในขณะนั้นจึงมีอุปสรรคในการเคลื่อนไหวและยังไม่ได้รับการ สนับสนุนจากภาคประชาชนมากนัก ซึ่งแตกต่างจากบริบททางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงหลังที่ เวทีการเมืองภาคประชาชนของมาเลเซียได้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและขยายวงกว้างมากขึ้น ทำให้

องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้ขยายบทบาทไปสู่การเคลื่อนไหวทางสังคมและการเมืองมากขึ้น รวมทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียมากขึ้นเช่นเดียวกัน โดยจะเห็นได้ชัดเจนจากยุทธวิธีการเคลื่อนไหวที่มีการใช้การกระทำรวมหมู่ (collective action) องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการระดมมวลชนและผู้สนับสนุนเพื่อเคลื่อนไหวประท้วงต่อรัฐบาลมาเลเซียในการต่อต้านการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในและเรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกกฎหมายฉบับดังกล่าว ซึ่งมีการชุมนุมประท้วง 2 ครั้งที่สำคัญ คือ การชุมนุมประท้วงในปี พ.ศ. 2550 และการชุมนุมประท้วงในปี พ.ศ. 2552 ซึ่งมีผู้เข้าร่วมจำนวนมากหลายหมื่นคน แม้ว่ารัฐบาลจะประกาศห้ามไม่ให้ประชาชนเข้าร่วมชุมนุมและพยายามสกัดกั้นการชุมนุมแต่ก็ยังมีชาวมาเลเซียจำนวนมากเดินทางมาเข้าร่วมการชุมนุมประท้วงกับองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย

ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงบทบาทดังกล่าวเกิดขึ้นจากปัจจัยบริบททางการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงในมาเลเซียที่สำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก ความขัดแย้งของผู้นำทางการเมืองระหว่างนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด กับนายอันวาร์ อิบราฮิม ซึ่งเหตุการณ์ความขัดแย้งนี้ทำให้นายอันวาร์ อิบราฮิม ถูกปลดจากตำแหน่งในรัฐบาลและถูกควบคุมตัวภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน โดยหลังจากการถูกจับกุมไม่นานบรรดาผู้สนับสนุนทางการเมืองของเขา พรรคการเมืองฝ่ายค้าน และกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนได้ร่วมกันเคลื่อนไหวกดดันรัฐบาลมาเลเซียให้มีการปล่อยตัวนายอันวาร์ อิบราฮิม ในช่วงเวลาเดียวกันนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้เข้ามามีส่วนร่วมกับการเคลื่อนไหวดังกล่าวโดยเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน และองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้ร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชน 14 องค์กร และพรรคการเมืองในมาเลเซียหลายพรรคอย่างเช่น พรรคอิสลามแห่งมาเลเซียและพรรคกิจประชาธิปไตย ก่อตั้งแนวร่วมเพื่อประชาธิปไตยของประชาชน (Coalition for People's Democracy / Gasan Demokrasi Rakyat) โดยแนวร่วมดังกล่าวพยายามเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียให้ความยุติธรรมแก่นายอันวาร์ อิบราฮิม ซึ่งในเวลาต่อมาแนวร่วมดังกล่าวได้ยกระดับขึ้นไปสู่การจัดตั้งแนวร่วมทางการเมืองเป็นขบวนการปฏิรูป (Reformasi) (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 118-119) มีเป้าหมายเพื่อนำเสนอแนวทางปฏิรูปการเมืองในมาเลเซีย ในการนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียซึ่งเคลื่อนไหวในเรื่องกฎหมายความมั่นคงภายในมาโดยตลอดได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของขบวนการปฏิรูปในภารกิจด้านการเผยแพร่ข้อมูลเรื่องสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะประเด็นที่รัฐบาลมาเลเซียมักใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเพื่ดำเนินคดีต่อนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม

จะเห็นได้ว่าความขัดแย้งของผู้นำทางทางการเมืองที่เกิดขึ้นดังกล่าวได้เปิดโอกาสให้เกิดขบวนการเคลื่อนไหวอย่างขบวนการปฏิรูปขึ้นมา มีบทบาทในการเคลื่อนไหวทางการเมือง สอดคล้องกับการสร้างตัวชีวิตความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างโอกาสทางการเมืองกับสมรรถนะในการระดมทรัพยากรของขบวนการทางสังคม กล่าวคือ โครงสร้างรอยปริแยกระดับชาติ (national cleavage structures) หมายถึงความขัดแย้งและแตกแยกในหมู่ชนชั้นนำทางการเมือง กลุ่ม องค์กร และสถาบันทางการเมืองต่าง ๆ เปิดโอกาสให้กลุ่มหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถใช้เป็นช่องทางในการเคลื่อนไหวและระดมทรัพยากร เพราะจะสามารถชักนำให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดในความขัดแย้งนั้นเข้ามาเป็นพันธมิตรทางการเมืองได้ง่าย อีกทั้งช่องว่างที่เกิดขึ้นนี้ยังเปิดโอกาสให้กลุ่มหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมนำเสนอเป้าหมายของตนมาเป็นทางเลือกใหม่ให้กับการเมืองและสังคมได้ นอกจากนี้ Tarrow ยังเสนออีกว่า ความแตกแยกและความขัดแย้งในหมู่ชนชั้นนำทางการเมืองยังทำให้คนจนซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่เคยกล้าออกมาเคลื่อนไหวทางการเมือง กล้าที่จะปรากฏตัวในเวทีการเมืองสาธารณะ เพราะเป็นโอกาสทางการเมืองที่ลดต้นทุนในการรวมกลุ่ม เพิ่มทรัพยากร และประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหวประท้วง (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 102-103) นอกจากนี้ เนื่องจากขบวนการปฏิรูปเป็นขบวนการทางการเมืองที่ประกอบด้วยสมาชิกจากหลากหลายกลุ่ม การที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้เข้าร่วมเคลื่อนไหวทางการเมืองกับขบวนการปฏิรูป จึงทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียสามารถสร้างและขยายสายสัมพันธ์อันดีกับองค์กรอื่น ๆ ที่เป็นสมาชิกในขบวนการปฏิรูปได้เพิ่มเติมขึ้นจากกลุ่มองค์กรทางการเมืองและสังคม พรรคการเมือง และประชาชนทั่วไปที่เป็นสมาชิกของขบวนการปฏิรูป การเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กรเสียงประชาชนในลักษณะดังกล่าวทำให้องค์กรเสียงประชาชนสามารถขยายเครือข่ายการทำงานทางการเมืองออกไปสู่วงกว้างมากขึ้น และยังมีผลสำคัญคือทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเป็นที่รู้จักของชาวมาเลเซียมากขึ้น และทำให้ชาวมาเลเซียเริ่มสนับสนุนการเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมากขึ้น

และประการที่สอง การเติบโตของเครือข่ายการสื่อสารสมัยใหม่ ซึ่งทำให้ผู้คนสามารถส่งข่าวสารและติดต่อถึงกันได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวางขึ้น โดยในช่วงทศวรรษ 2540 เป็นต้นมานั้น เป็นช่วงเวลาที่มีการสื่อสารในระบบอินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่ มีความแพร่หลาย ภายใต้การเติบโตของเครือข่ายการสื่อสารเหล่านี้ทำให้ชาวมาเลเซียบางส่วนได้ใช้เป็นช่องทางในการสื่อสารเพื่อเคลื่อนไหวในกิจกรรมทางการเมือง เป็นการสร้างพื้นที่ใหม่ในการวิพากษ์วิจารณ์ทางการเมืองและการทำงานของรัฐบาล เช่น การสร้างเว็บไซต์หรือเว็บบล็อกเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการเผยแพร่ข้อมูล

ข่าวสารนอกจากสื่อกระแสหลักที่ถูกควบคุมโดยรัฐบาล รวมถึงการใช้บริการรับส่งข้อความสั้น (Short Message Service - SMS) ในโทรศัพท์มือถือ (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 116) อาจกล่าวได้ว่าในช่วงการเคลื่อนไหวของขบวนการปฏิรูป องค์กรพัฒนาเอกชนต่าง ๆ ในมาเลเซียรวมทั้งองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้เริ่มต้นสร้างและพัฒนา สื่อทางเลือก หรือ สื่อกระแสรอง อย่างเช่น สื่อสิ่งพิมพ์ใหม่ ๆ และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งช่องทางการสื่อสารรูปแบบใหม่เหล่านี้ทำให้ขบวนการปฏิรูป และองค์กรพัฒนาเอกชนสามารถเผยแพร่แนวคิดและการเคลื่อนไหวของตนเองไปสู่ประชาชนโดยตรงได้ง่ายขึ้น ในขณะที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียก็เริ่มเห็นความสำคัญของการสื่อสารในรูปแบบใหม่นี้เช่นกัน องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจึงเริ่มพัฒนาช่องทางการสื่อสารโดยตรงจากองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียไปสู่ผู้สนใจในสถานการณ์ทางการเมืองและประเด็นสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยช่องทางสื่อสารสำคัญที่องค์กรเสียงประชาชนจัดทำขึ้นในระยะแรก คือ การจัดทำเอกสารตีพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อรายงานการทำงานขององค์กรสู่สาธารณชน แต่สื่อชนิดนี้ไม่สามารถเผยแพร่ข้อมูลออกไปสู่ประชาชนในวงกว้างได้มากนัก ทำให้ในเวลาต่อมาองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้เริ่มจัดทำเว็บไซต์ขององค์กรเพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารขององค์กรสู่วงกว้างมากขึ้น โดยเว็บไซต์ขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (<http://www.suaram.net>) มีเนื้อหาที่สำคัญ เช่น การรวบรวมเอกสารแถลงการณ์ขององค์กร การรวบรวมเอกสารข้อเรียกร้องที่ได้มีการยื่นให้หน่วยงานต่าง ๆ ตลอดจนรายละเอียดของโครงการที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียกำลังดำเนินการในปัจจุบัน และการประชาสัมพันธ์กิจกรรมขององค์กร เป็นต้น เว็บไซต์จึงถือเป็นช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดข้อมูลและเรื่องราวการเคลื่อนไหวขององค์กรตลอดจนเป็นช่องทางในการแสวงหาแนวร่วมและเครือข่ายทางการเมืองกลุ่มใหม่ ๆ รวมทั้งการใช้เป็นช่องทางในการนัดหมายและประชาสัมพันธ์กิจกรรมทางการเมืองกับชาวมาเลเซียเองและกับผู้คนในพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลก

การเปลี่ยนแปลงบทบาทขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจึงมีปัจจัยมาจากโอกาสทางการเมืองที่เกิดขึ้นจากความขัดแย้งของผู้นำทางการเมืองทำให้เกิดขบวนการปฏิรูปขึ้นมาเคลื่อนไหวเพื่อเสนอเป้าหมายใหม่ในการปฏิรูปทางการเมืองของมาเลเซีย โดยมีองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเป็นส่วนหนึ่งของการเคลื่อนไหวที่มีบทบาทในการเรียกร้องให้มีการยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในและการปกป้องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และการเติบโตขึ้นของเครือข่ายการสื่อสารสมัยใหม่ที่กลายมาเป็นช่องทางให้สามารถเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่มีความสะดวกรวดเร็วและขยายไปยังกลุ่มชาว

มาเลเซียได้กว้างขวางมากขึ้น นอกจากนี้ก็ยังเป็นประโยชน์ในการระดมมวลชนหรือการสร้างกิจกรรม การเคลื่อนไหวให้กับองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียอีกด้วย ทั้งนี้จากการปรับเปลี่ยนบทบาทของ องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย แสดงให้เห็นถึงบทบาทขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมที่นอกจาก จะมีหน้าที่ในการระดมคนและทรัพยากรเพื่อการเคลื่อนไหวของขบวนการแล้ว ยังมีบทบาทสำคัญใน การปรับเป้าหมายและยุทธวิธีให้เหมาะสมกับสถานการณ์เพื่อบรรลุเป้าหมายและการดำรงอยู่ต่อไป ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งทฤษฎีการระดมทรัพยากรที่ให้ความสำคัญกับองค์กรการ เคลื่อนไหวทางสังคม (Social Movement Organization - SMO) ในฐานะที่เป็นเงื่อนไขหนึ่งของ การวิเคราะห์ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม

การสร้างเครือข่ายทางด้านสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับชาติและนานาชาติ

องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่พยายามแสวงหาสมาชิกเข้ามา ทำงานกันแบบหลวม ๆ ในลักษณะ “แนวร่วม” หรือ “เครือข่ายอาสาสมัคร” ที่มีความสนใจใน ประเด็นทางด้านปัญหาเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย การดำเนินงานในรูปแบบของเครือข่าย ดังกล่าวมีส่วนสำคัญที่ทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียสามารถระดมทรัพยากรที่เป็นประโยชน์ใน การขับเคลื่อนกิจกรรมได้มากขึ้น เช่น ทรัพยากรมนุษย์ เทคโนโลยี ช่องทางการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร เป็นต้น นอกจากนี้การสร้างเครือข่ายหรือพันธมิตรกับองค์กรพัฒนาเอกชน ขบวนการเคลื่อนไหวทาง สังคม และกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคม ทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียและเครือข่ายองค์กร พันธมิตรสามารถระดมกำลังสนับสนุนซึ่งเป็นการสร้างอำนาจต่อรองกับรัฐบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ มากขึ้น (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 65-66) โดยเฉพาะการประชุมประท้วง เรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญขององค์กร เสียงประชาชนมาเลเซีย

การดำเนินงานในลักษณะของแนวร่วมหรือเครือข่ายอาสาสมัครขององค์กรเสียงประชาชน มาเลเซียเกิดขึ้นจากการเปิดกว้างสำหรับสมาชิกที่มีความหลากหลายจากทุกกลุ่มในสังคมมาเลเซีย โดยองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการจัดโครงสร้างองค์กรที่มีความสำคัญต่อการดำเนินงานอย่าง มีประสิทธิภาพซึ่งประกอบด้วย ผู้อำนวยการบริหาร (Executive Director) คณะเลขาธิการ (Secretariat) คณะทำงานสนับสนุนคณะเลขาธิการ (Secretariat Staff Team) สำนักงานสาขา (Office Branch) เพื่อนขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (Friend of SUARAM) คณะกรรมการ

ปฏิบัติงาน (Working Committees) และสมาชิก (Member of SUARAM) โดยในแต่ละส่วนก็จะมีบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันไป (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 66-68) อย่างเช่น ในส่วนของสำนักงานสาขา ซึ่งในปัจจุบันองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีสำนักงานใหญ่ที่เมืองเปอร์ตาลิง จายา (Petaling Jaya) ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ รัฐสลังงอร์ สำหรับการดำเนินงานที่ผ่านมาองค์กรเสียงประชาชนได้มีการขยายสาขาไปยังทางตอนใต้และทางตอนเหนือของมาเลเซีย เพื่อให้สามารถทำงานอย่างครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2542 องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการเปิดสาขาในรัฐยะโฮร์บารู เพื่อให้ดำเนินงานให้ทั่วถึงมากขึ้นในเขตทางตอนใต้ของมาเลเซีย สาขาดังกล่าวนี้มีเจ้าหน้าที่ทำงานประจำเป็นผู้ประสานงานและเป็นศูนย์สิทธิมนุษยชนของเขตทางตอนใต้ ทำงานรวบรวมข้อมูล เฝ้าระวัง และดำเนินการเกี่ยวกับกรณีของการละเมิดสิทธิมนุษยชน เช่นการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย สร้างการสนับสนุนเครือข่ายของเหยื่อที่ถูกใช้ความรุนแรงละเมิดสิทธิมนุษยชน ส่งเสริมการให้ความรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนให้กับนักเรียน กลุ่มวัยทำงาน และกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม เป็นต้น ต่อมาในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2545 องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการก่อตั้งสาขาใหม่ในรัฐปีนังเพื่อดำเนินงานให้มีความครอบคลุมพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศมาเลเซีย โดยได้มีการดำเนินการอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2545 (Soong, 2009: 8)

“เพื่อนขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย” (Friend of SUARAM) ถือได้ว่าเป็นเครือข่ายย่อยที่มีความสำคัญอีกส่วนหนึ่งในการทำกิจกรรมและการเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย กลุ่มเพื่อนขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเกิดขึ้นจากประชาชนที่ต้องการเป็นอาสาสมัครเพื่อเข้ามามีส่วนร่วมในการต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนและช่วยเหลือการดำเนินงานขององค์กร โดยทำหน้าที่ในการช่วยระดมทรัพยากรและการรับบริจาคเพื่อหาทุนมาช่วยเหลือในโครงการต่าง ๆ อาสาสมัครเหล่านี้มีความสำคัญมากเนื่องจากเป็นตัวหลักในการช่วยเจ้าหน้าที่ขององค์กรเสียงประชาชนในการณรงค์และการเคลื่อนไหว การจัดทำข้อมูลและการสังเกตการณ์ การค้นคว้าวิจัย และการจัดพิมพ์เอกสารเผยแพร่เพื่อช่วยเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารทางด้านสิทธิมนุษยชนให้กับประชาชน (Hooi, 2015: 136) ทั้งนี้ ในการดำเนินงานในลักษณะเครือข่ายอาสาสมัครขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังมีการอนุญาตให้สมาชิกหรือแนวร่วมขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียสามารถเป็นสมาชิกขององค์กร สมาคม หรือพรรคการเมืองอื่น ๆ ได้ควบคู่กันไปโดยไม่กระทบกับการทำงานขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย อีกทั้งไม่มีนโยบายกีดกันหรือจำกัดโอกาสการทำงานไว้สำหรับคนเชื้อชาติใดเชื้อชาติหนึ่ง โดยมุ่งดำเนินงานในการปกป้องสิทธิมนุษยชน สิทธิ

พลเมือง และสิทธิทางการเมืองซึ่งเป็นประเด็นปัญหาาร่วมกันของทุกกลุ่มเชื้อชาติในสังคมนมาเลเซีย ทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียสามารถแสวงหาความร่วมมือและความช่วยเหลือได้มากขึ้น

นอกจากนี้้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังได้มีการสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้าน เนื่องจากองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีแนวคิดที่มีความใกล้เคียงหรือสอดคล้องกับความคิดเห็นทางการเมืองของนักการเมืองฝ่ายค้านของมาเลเซีย เนื่องจากสมาชิกผู้ก่อตั้งองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้รับอิทธิพลทางความคิดบางส่วนจากกลุ่มนักการเมืองฝ่ายค้านในขณะนั้น ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้มีอุดมการณ์ทางการเมืองที่คล้ายกัน และไม่เห็นด้วยกับการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง เพราะว่าบุคคลจากทั้งสองฝ่ายยังคงเคยมีประสบการณ์ร่วมกันจากการที่เคยต้องโทษภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน นอกจากนี้ทั้งสองกลุ่มยังมีแนวคิดในการปกป้องและสนับสนุนประเด็นด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียอีกด้วย จึงทำให้เกิดจุดร่วมทางด้านอุดมการณ์และนำไปสู่การมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักการเมืองของพรรคการเมืองฝ่ายค้านและกลุ่มองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย โดยเฉพาะความสัมพันธ์อันดีกับนายลิมกิต เซียง และพรรคกิจประชาธิปไตย จนกลายเป็นพันธมิตรทางการเมืองที่สำคัญขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 61-62) องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังได้มีการช่วยเหลือและสนับสนุนให้เกิดการรวมตัวของพรรคการเมืองซึ่งส่วนใหญ่มาจากกลุ่มที่สนับสนุนและทำงานร่วมกับขบวนการปฏิรูป และพัฒนาจนกลายเป็นแนวร่วมประชาชนหรือแนวร่วมพรรคการเมืองฝ่ายค้านเพื่อลงแข่งขันในการเลือกตั้งทั่วไป พ.ศ. 2551 ทำให้องค์กรเสียงประชาชนได้รับการสนับสนุนอย่างใกล้ชิดจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านเช่นกัน นอกจากนี้้องค์กรเสียงประชาชนยังได้มีการตีพิมพ์หนังสือ “May 13 Declassified Documents on the Malaysian Riots of 1969” เขียนโดยนาย Kua Kia Song ในปี พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นการเปิดเผยความจริงในเหตุการณ์การจลาจลทางเชื้อชาติและทำลายมายาคติของรัฐบาล ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดการจลาจลทางเชื้อชาติ ทำให้ชาวมาเลเซียหันมาสนับสนุนพรรคการเมืองฝ่ายค้านมากยิ่งขึ้น (Soong, 2009: 12-13) ผลการเลือกตั้งในปี พ.ศ. 2551 จึงปรากฏผลทำให้แนวร่วมแห่งชาติไม่สามารถครองเสียงข้างมาก 2 ใน 3 ของสภาเอาไว้ได้เหมือนที่เคยเป็นมา ในขณะที่แนวร่วมพรรคการเมืองฝ่ายค้านได้รับคะแนนเสียงมากขึ้นจากการรวมตัวกันลงแข่งขันทางการเมือง

กระบวนการที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการยกระดับการเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย คือ การสร้างเครือข่ายทางด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เพื่อสร้างการ

ยอมรับหรือความชอบธรรมของผู้กระทำการและการเคลื่อนไหวจากผู้มีอำนาจหรือองค์กรอื่น ๆ ในสังคม จึงอาจกล่าวได้ว่าการได้รับการรับรอง (certification) จากผู้กระทำการระหว่างประเทศทั้งที่เป็นกลุ่มพลเมืองข้ามชาติและหน่วยงานระหว่างประเทศมีความสำคัญที่ส่งผลต่อการต่อสู้ทางการเมืองภายในประเทศ (Smith, 2004: 325) และการขยายการสนับสนุนในวงกว้าง องค์กรเสียงประชาชนยังได้มีการทำงานร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาสังคมที่สนับสนุนประเด็นด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ อย่างเช่น องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ประสานงานของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้กับการประชุมสหประชาชาติด้านสิทธิมนุษยชนกับเครือข่ายที่เป็นองค์กรระหว่างประเทศ (Farouk, 2004: 16) ทั้งนี้เครือข่ายองค์กรเสียงประชาชนที่เป็นองค์กรระดับภูมิภาค เช่น Forum for Human Rights and Development (FORUM Asia) Asian Human Rights Commission (AHRC) Asia-Pacific Human Rights Facilitating Team Asia Pacific Women in Law and Development และ International Federation for Human Rights (FIDH) (Hooi, 2015: 138) นอกจากนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีบทบาทในการเฝ้าระวังการละเมิดสิทธิมนุษยชนของรัฐโดยการรวบรวมพยานหลักฐานในกรณีของการถูกกักขังโดยปราศจากการสอบสวนและรณรงค์เพื่อยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายที่ละเมิดสิทธิเสรีภาพของประชาชน นอกจากนี้ยังได้มีการขยายประเด็นในการเคลื่อนไหวไปสู่ประเด็นอื่น ๆ ในมาเลเซียอีกด้วย เช่นการพัฒนาสังคม สิ่งแวดล้อม และสิทธิของชนพื้นเมือง เป็นต้น องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ประสานงานของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้กับการประชุมสหประชาชาติด้านสิทธิมนุษยชนกับเครือข่ายองค์กรระหว่างประเทศ เช่น องค์กรนิรโทษกรรมสากล คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนอาเซียน และคณะกรรมการทนายความสากล เป็นต้น ทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีความชอบธรรมในการเคลื่อนไหวและสามารถสร้างการสนับสนุนจากทั้งในประเทศและองค์กรระหว่างประเทศ เพื่อผลักดันให้รัฐบาลตอบสนองต่อข้อเรียกร้องตามเป้าหมายขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย

การสร้างเครือข่ายทางด้านสิทธิมนุษยชนจึงเป็นปัจจัยที่ทำให้องค์กรเสียงประชาชนมีประสิทธิภาพในการรณรงค์เรียกร้องและการเคลื่อนไหวเพื่อส่งเสริมสนับสนุนประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย เนื่องจากการทำงานแบบระบบเครือข่ายทำให้สามารถระดมทรัพยากรได้มากขึ้นโดยเฉพาะทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรทางวัตถุ อย่างเช่น มีการแลกเปลี่ยนผู้สนับสนุนในการเคลื่อนไหวหรือแม้แต่การระดมเงินทุน เป็นต้น นอกจากนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังเปิดกว้าง

ให้สมาชิกเครือข่ายมีอิสระในการไปเป็นสมาชิกองค์กรหรือกลุ่มทางสังคมอื่นได้อีกด้วยจึงถือได้ว่าเป็น การขยายเครือข่ายไปในตัวอีกด้วย ทั้งนี้ องค์กรเสียงประชาชนยังมีการขยายสาขาขององค์กรไปยัง ภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศเพื่อเอื้อให้เกิดการทำงานที่ครอบคลุมและเข้าถึงชาวมาเลเซียมากยิ่งขึ้น และยังมีการสร้างสัมพันธ์กับพรรคการเมืองฝ่ายค้านซึ่งมีแนวคิดที่สอดคล้องกันในการต่อต้าน กฎหมายความมั่นคงภายในและการละเมิดสิทธิมนุษยชนของรัฐบาลมาเลเซีย อีกทั้งยังเคยร่วมกัน เคลื่อนไหวในขบวนการปฏิรูปมาก่อนอีกด้วย นอกจากนี้การสร้างเครือข่ายภายในแล้วองค์กรเสียง ประชาชนยังมีการสร้างเครือข่ายกับองค์กรระหว่างประเทศที่ทำงานทางด้านสิทธิมนุษยชน เพื่อเป็น แนวร่วมในการปกป้องและส่งเสริมทางด้านสิทธิมนุษยชน และสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลมาเลเซีย แก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย อย่างไรก็ตาม การที่จะสร้างแนวร่วมอย่างยั่งยืนย่อม เกิดจากการตระหนักรู้และจิตสำนึกของประชาชนชาวมาเลเซีย จึงจะทำให้เป้าหมายขององค์กรเสียง ประชาชนมาเลเซียประสบความสำเร็จได้ เพราะการสนับสนุนประเด็นด้านสิทธิมนุษยชนถือเป็น ประเด็นร่วมทางสังคมที่มีความเกี่ยวข้องและส่งผลกระทบต่อทุกกลุ่มเชื้อชาติในสังคมมาเลเซีย

5.2.3 ปัจจัยจากการสร้างกรอบโครงความคิดเพื่อปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้าน สิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย

จากบทบาทการเคลื่อนไหวในการช่วยเหลือทางกฎหมายกับผู้ที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนซึ่งทำ ให้ได้รับการสนับสนุนจากคนกลุ่มนี้รวมทั้งสมาชิกในครอบครัวของผู้ที่เคยได้รับผลกระทบจากการถูก ละเมิดสิทธิมนุษยชนในช่วงแรก ต่อมาองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้ขยายการสนับสนุนไปยังชาว มาเลเซียมากขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงบทบาทไปสู่การออกมาเคลื่อนไหวชุมนุมประท้วงและสร้างการ ตระหนักรู้กับชาวมาเลเซียเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมีการปรับปรุงแก้ไขประเด็นการละเมิดสิทธิ มนุษยชนของมาเลเซีย ทำให้สามารถขยายการสนับสนุนไปสู่ผู้ที่เห็นด้วยกับเป้าหมายขององค์กรเสียง ประชาชนมาเลเซียในการต่อสู้กับการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากรัฐได้ อีกทั้งประเด็นทางด้านสิทธิ มนุษยชนยังถือเป็นปัจจัยร่วมที่สามารถสร้างผลกระทบกับให้ชาวมาเลเซียได้ทุกกลุ่ม ทำให้องค์กร เสียงประชาชนมาเลเซียกลายเป็นองค์กรที่เปิดกว้างสำหรับทุกเชื้อชาติในการเข้าร่วมขบวนการ เคลื่อนไหว ซึ่งประเด็นนี้มีความสำคัญมากสำหรับสังคมมาเลเซียเนื่องจากจะทำให้ขบวนการ เคลื่อนไหวทางสังคมได้รับการสนับสนุนและการยอมรับจากชาวมาเลเซียที่กว้างขึ้นกว่าขบวนการ เคลื่อนไหวทางสังคมที่มีผลประโยชน์เฉพาะทางเชื้อชาติ

ดังนั้นเป้าหมายหลักในการผลักดันและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจึงกลายมาเป็นกรอบโครงสร้างความคิด (frame) ในการกระทำรณรงค์และสร้างความหมายรวมทั้งสร้างความชอบธรรมให้กับองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียในการเคลื่อนไหว โดยจะทำให้เกิดการขยายการสนับสนุนไปยังกลุ่มต่าง ๆ เพื่อที่จะระดมผู้มีศักยภาพและสาธารณชนผู้เฝ้ามองให้เข้ามาร่วมสนับสนุนขบวนการขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย ทฤษฎีกรอบโครงสร้างความคิดจึงเน้นไปที่การสร้างขบวนการเคลื่อนไหว การเชื่อมต่อ และการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของขบวนการเพื่อสร้างสมาชิกใหม่และสนับสนุนการระดมมวลชน เป็นความพยายามในการสร้างจิตสำนึก สร้างความชอบธรรม และแรงจูงใจในการกระทำรณรงค์ทั้งในหมู่ของผู้ร่วมขบวนการและผู้ที่อยู่นอกขบวนการ ลักษณะของกรอบโครงสร้างความคิดมีเป้าหมายเพื่อเสนอรูปแบบที่พึงประสงค์และเอื้อต่อผลต่อการสร้างแรงจูงใจในการกระทำรณรงค์

จะเห็นได้ว่าองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการสร้างความหมายและความชอบธรรมให้กับการรณรงค์เคลื่อนไหว โดยหากพิจารณาตามลักษณะของการสร้างกรอบโครงสร้างในการวินิจฉัยปัญหา (diagnostic framing) ซึ่งประกอบด้วยการระบุถึงตัวปัญหาและสาเหตุของปัญหา เป็นการกำหนดประเด็นปัญหาขึ้นมา การศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ผ่านมามีส่วนใหญ่มักพบว่าการวินิจฉัยปัญหามักเป็นเรื่องของ ความอยุติธรรม หรือเรียกว่า กรอบโครงสร้างความคิดว่าด้วยความอยุติธรรม (injustice frames) มักจะพบในขบวนการเคลื่อนไหวแบบต่อต้าน การประท้วง และการกบฏ ซึ่งผู้เข้าร่วมเห็นว่าการกระทำของผู้มีอำนาจไม่มีความเป็นธรรม รวมทั้งพบในขบวนการที่เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเศรษฐกิจ เนื่องจากขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมมีเป้าหมายอยู่ที่การแก้ไขปัญหาหรือหาทางเปลี่ยนแปลงสภาพปัญหา ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่กรอบในการวินิจฉัยปัญหาจะต้องระบุที่มาหรือสาเหตุของปัญหา รวมทั้งตัวกระทำทำให้เกิดปัญหาซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสิ่งที่ปัญหา (มณีมัย ทองอยู่, 2557: 111-112) ในกรณีขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียซึ่งมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการปกป้องสิทธิมนุษยชน มีการระบุถึงปัญหาว่าเกิดจากกฎหมายหลายฉบับของมาเลเซียที่กระทบหรือละเมิดต่อสิทธิมนุษยชน สิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมืองของชาวมาเลเซีย โดยสาเหตุของปัญหาหรือตัวกระทำมาจากรัฐบาลมาเลเซียที่ยังคงบังคับใช้กฎหมายเหล่านั้น โดยไม่ได้ปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมตามความเปลี่ยนแปลงทางสังคมของมาเลเซียในปัจจุบัน เนื่องจากรัฐบาลยังคงใช้กฎหมายเหล่านี้ในการรักษาอำนาจทางการเมืองและจำกัดการเคลื่อนไหวทางการเมืองทั้งจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านและภาคประชาชน

ทั้งนี้ องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียพยายามแสดงให้เห็นถึงปัญหาของการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียอย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงระยะ 10 ปีที่ผ่านมา เพื่อให้ชาวมาเลเซียทุกกลุ่มเชื้อชาติและทุกกลุ่มในสังคมได้ตระหนักถึงสิทธิขั้นพื้นฐานไม่ว่าจะเป็นสิทธิพลเมืองหรือสิทธิทางการเมืองที่ไม่ควรถูกละเมิดจากรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียได้ให้การรับรองสิทธิขั้นพื้นฐานเหล่านั้นไว้อย่างชัดเจน เช่น หมวดที่ 2 ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียได้รับรองสิทธิขั้นพื้นฐาน มาตรา 5 สิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล มาตรา 8 สิทธิที่จะได้รับการปกป้องอย่างเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมาย มาตรา 9 เสรีภาพในการเคลื่อนไหว มาตรา 10 เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การชุมนุม และการรวมกลุ่มสมาคม มาตรา 11 เสรีภาพในการนับถือศาสนา และมาตรา 136 การปกป้องการแบ่งแยกทางเชื้อชาติในกิจการสาธารณะของรัฐ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม การยืนยันสิทธิเหล่านี้จะต้องอยู่ภายใต้ความจำเป็นในการปกป้องเสถียรภาพทางสังคม ความมั่นคง ความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งอนุญาตให้มีการจำกัดเสรีภาพขั้นพื้นฐานหลายประการ โดยกฎหมายที่อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐมาเลเซียซึ่งอ้างสิทธิในนามของการรักษาเสถียรภาพทางสังคม ความมั่นคง และความสงบเรียบร้อยของประชาชน ได้แก่ กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act-ISA) และกฎหมายการกระทำความผิดเกี่ยวกับความมั่นคง (Security Offences Act-SOSMA) ซึ่งมีความขัดแย้งกับสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลในรัฐธรรมนูญมาตรา 5 นอกจากนี้ก็ยังมีกฎหมายเกี่ยวกับการตีพิมพ์เผยแพร่และการโฆษณา (Printing Press and Publications Act) กฎหมายความลับทางราชการ (Official Secrets Act) กฎหมายการก่อกบฏจลาจล (Sedition Act) กฎหมายตำรวจ (Police Act) กฎหมายการชุมนุมอย่างสงบ (Peaceful Assembly Act) กฎหมายสมาคม (Societies Act) และกฎหมายวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย (University and University Colleges Act) ซึ่งขัดกับมาตรา 10 ในรัฐธรรมนูญที่ให้การรับรองเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การชุมนุม และการรวมกลุ่มสมาคม (Liu, 2015: 291)

สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองก็เป็นประเด็นที่ถูกละเมิดเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล สิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น และสิทธิเสรีภาพในการในการชุมนุมอย่างสงบและการรวมกลุ่มสมาคม ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิส่วนบุคคล เช่น มาตรา 149 ของรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐให้อำนาจรัฐสภาในการผ่านกฎหมายเพื่อยับยั้งการกระทำที่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประเทศ หนึ่งในกฎหมายฉบับนี้คือ กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งถูกนำมาขยายในการใช้จัดการกับกลุ่มที่มีความไม่พอใจทางการเมือง นักเรียน และนักเคลื่อนไหวทางด้านแรงงาน โดยอ้างว่าการ

กระทำเหล่านั้นเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของประเทศมาเลเซีย และการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและทรัพย์สินของประชาชน กฎหมายความมั่นคงภายในได้ให้อำนาจตำรวจในการกักขังบุคคลอย่างน้อย 60 วัน และเป็นความลับเพื่อกระบวนการสอบสวน โดยไม่สามารถเรียกร้องให้พิจารณาคดีตามปกติได้ มีการทรมานและการทำร้ายผู้ถูกจับกุมเกิดขึ้นในระหว่างช่วงที่มีการคุมขัง หลังจากครบ 60 วัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย (กิจการภายใน) สามารถสั่งให้กักขังโดยไม่ต้องดำเนินคดีได้อีก 2 ปี และสามารถขังต่อได้โดยไม่จำกัดจำนวนครั้ง

ในปี พ.ศ. 2555 หลังจากมีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากเกี่ยวกับกฎหมายฉบับดังกล่าว กฎหมายความมั่นคงภายในถูกยกเลิกและแทนที่ด้วยกฎหมายการกระทำความผิดเกี่ยวกับความมั่นคง (Security Offences Act - SOSMA) นอกจากนี้พระราชกฤษฎีกาภาวะฉุกเฉิน (Emergency Ordinance 1969) เพื่อรักษาความสงบสุขและป้องกันอาชญากรรม ก็ถูกยกเลิกพร้อมกันกับกฎหมายความมั่นคงภายใน อย่างไรก็ตามกฎหมายการกระทำความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงที่ตราขึ้นมาแทนที่กฎหมายความมั่นคงภายในนั้นยังได้ให้อำนาจในการกักขังบุคคลเป็นเวลา 28 วัน โดยไม่จำเป็นต้องรอคำสั่งศาล โดยตำรวจได้พิจารณาเหตุผลที่เชื่อได้ว่าบุคคลดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดด้านความมั่นคง กฎหมายฉบับดังกล่าวยังมีการอ้างอิงประมวลกฎหมายอาญาซึ่งมีการแก้ไขใน พ.ศ. 2555 เช่นกัน โดยได้มีการเพิ่มเกี่ยวกับการทำกิจกรรมการเคลื่อนไหวที่เป็นอันตรายต่อระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา อย่างเช่น การสนับสนุน การเผยแพร่ และการส่งเสริมการกระทำที่กระทบต่อความมั่นคงของมาเลเซียและความสงบเรียบร้อยของประชาชน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการกระทำความผิดทางด้านความมั่นคง

ทั้งนี้ยังได้มีการออกกฎหมายจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น ห้ามการพูดให้เกิดความขัดแย้งความเกลียดชัง การกระตุนหรือการส่งเสริมความเป็นชาตินิยม ความเกลียดชังทางเชื้อชาติหรือศาสนา และการแบ่งแยกทางเชื้อชาติและการเลือกปฏิบัติ อย่างไรก็ตามมักจะมีการกำหนดมาตรการดังกล่าวผ่านกฎหมายอย่างเช่นกฎหมายเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์และการเผยแพร่ กฎหมายความลับทางราชการ กฎหมายการจลาจล โดยปราศจากการคำนึงถึงความเหมาะสมและความจำเป็น อย่างไรก็ตาม ในช่วงการบริหารของนายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค ได้อ้างถึงการปฏิรูปสิทธิพลเมืองและเสรีภาพของสื่อซึ่งได้ถูกจำกัด โดยต้องการให้มีการต่อสัญญาเป็นรายปี ในการแก้ไขกฎหมายเมื่อปี พ.ศ. 2555 ให้มีการอนุญาตเกี่ยวกับผู้ผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ โดยการให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจถอดถอนหรือระงับการอนุญาตในการตีพิมพ์เผยแพร่ ซึ่งก่อนหน้าหน้ามีอำนาจแค่การอนุญาต

หรือการไม่อนุญาตเท่านั้น อย่างไรก็ตาม จากการปรับปรุงกฎหมายดังกล่าวเป็นไปเพื่อใช้กฎหมายเหล่านี้ในการตรวจสอบและการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ตีพิมพ์เผยแพร่กับรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย รวมทั้งการเพิ่มอำนาจในการถอดถอนการอนุญาตได้ทุกเมื่อหากการตีพิมพ์เผยแพร่เหล่านั้นได้รับการพิจารณาแล้วว่ามีผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมและความมั่นคงของชาติ

ในช่วงก่อนปี พ.ศ. 2555 สิทธิเสรีภาพในการชุมนุมอย่างสงบได้ถูกกำหนดในมาตรา 27 ของกฎหมายตำรวจ (Police Act 1967) ซึ่งจะต้องได้รับการอนุญาตจากตำรวจก่อนเป็นเวลา 14 วัน ก่อนที่จะมีการชุมนุม ต่อมาในปี พ.ศ. 2555 นายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค ได้มีการปฏิรูปเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวใหม่โดยมีการตรากฎหมายการชุมนุมอย่างสงบ (Peaceful Assembly Act) ขึ้นมาแทนที่ ซึ่งได้มีการจำกัดสิทธิต่าง ๆ รวมทั้งห้ามการชุมนุมประท้วงบนท้องถนนและคนที่มีส่วนร่วมในการชุมนุมต้องมีอายุไม่น้อยกว่า 21 ปี ในส่วนของสิทธิเสรีภาพในการรวมกลุ่มสมาคมก็ถูกจำกัดโดยกฎหมายสมาคม (Societies Act 1966) องค์กรและกลุ่มทางสังคมต่าง ๆ มักจะถูกปฏิเสธในการจดทะเบียนเป็นสมาคมอย่างเป็นทางการ โดยมีการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการทำกิจกรรมการเคลื่อนไหว และองค์กรหรือกลุ่มทางสังคมเหล่านี้อาจถูกยกเลิกการดำเนินกิจกรรมได้โดยรัฐบาล นอกจากนี้กฎหมายวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย (University and University Colleges Act 1971) ก็ได้มีการห้ามนักศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องในการแสดงความคิดเห็นสนับสนุน การเข้าข้างฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง หรือพรรคการเมืองอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม การแก้ไขกฎหมายในปี พ.ศ. 2555 ได้มีการยกเลิกบทบัญญัติที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์ ทำให้การชุมนุมตั้งแต่ 5 คนขึ้นไปของนักศึกษาถือว่าการกระทำได้ตามกฎหมายของมหาวิทยาลัย จากการแก้ไขดังกล่าว นักศึกษามหาวิทยาลัยในปัจจุบันได้รับการอนุญาตให้เป็นสมาชิกขององค์กรหรือกลุ่มทางสังคมใดๆ ได้ รวมทั้งการเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองต่าง ๆ แต่กฎหมายก็ยังห้ามนักศึกษาเข้าร่วมองค์กรที่พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เหมาะสมกับนักศึกษาและมหาวิทยาลัย

จะเห็นได้ว่าการถูกจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานด้วยกฎหมายดังกล่าวข้างต้นนี้จึงทำให้องค์กรเสียงประชาชนนำมาเป็นเป้าหมายสำคัญในการผลักดันเพื่อให้เกิดการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย เนื่องจากประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคนทุกคนในสังคมที่จะต้องได้รับการรับรองและไม่ถูกละเมิด ทำให้ชาวมาเลเซียทุกกลุ่มในสังคมให้การสนับสนุนองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย โดยองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาด้วย

การให้รัฐบาลพิจารณาทบทวนปรับปรุงกฎหมายต่าง ๆ ที่กระทบต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน สิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมืองในมาเลเซีย โดยเฉพาะข้อเรียกร้องสำคัญคือ การยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งมีความคลุมเครือและมักถูกใช้เป็นเครื่องมือของรัฐบาลในการจัดการกับฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองและการรักษาอำนาจทางการเมือง โดยองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการดำเนินโครงการ ยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน (Abolish ISA) ซึ่งองค์กรเสียงประชาชนมองว่ากฎหมายดังกล่าวละเมิดต่อสิทธิมนุษยชนและสิทธิขั้นพื้นฐานตามระบอบประชาธิปไตย ทั้งนี้ นาลินี อีลูนาลไ (Nalini Elunalai) (2553 อ้างถึงใน อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล, 2553: 75) ผู้รับผิดชอบโครงการดังกล่าวได้ให้คำอธิบายว่า “การที่รัฐบาลมาเลเซียยังคงยืนกรานบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในนั้นเป็นปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่สำคัญที่สุดของประเทศนี้ เพราะนี่คือการที่รัฐบาลเป็นผู้กระทำการละเมิดและคุกคามต่อสิทธิมนุษยชนของประชาชนของพวกเขาเสียเอง ดังนั้นองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจึงมองว่านี่เป็นปัญหาที่สำคัญและเร่งด่วนที่สุดที่ต้องพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ให้ได้ ทั้งนี้เพื่อยกระดับสถานะสิทธิมนุษยชน และยกระดับสถานะการเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงในประเทศของเรา” ซึ่งถือว่าเป็นข้อเรียกร้องที่เป็นการแก้ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรมตามแนวคิดของการสร้างกรอบโครงความคิดในการหาทางออกของปัญหา (prognostic framing) ซึ่งทางออกของปัญหาจะต้องมีความเชื่อมโยงกับการวินิจฉัยถึงสาเหตุของปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น เนื่องจากกฎหมายความมั่นคงภายในนั้นมักถูกเจ้าหน้าที่รัฐนำมาใช้ในการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการจับกุมและกักขังนักการเมืองฝ่ายค้าน การจับกุมและกักขังผู้ชุมนุมประท้วงหรือเคลื่อนไหวทางการเมือง โดยปราศจากการตั้งข้อกล่าวหา และการไต่สวนตามกระบวนการยุติธรรม

ในช่วงระหว่างการเลือกตั้งทั่วไปในปี พ.ศ. 2551 ประชาชนได้เริ่มเรียกร้องให้มีการปฏิรูปและเคารพต่อสิทธิมนุษยชนมากขึ้น ในขณะที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียก็ได้กระตุ้นให้รัฐบาลของนายนาจิบ ราซัค รวมทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านมีการปฏิรูปทางด้านสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจังตามการเรียกร้องของประชาชนชาวมาเลเซีย โดยได้มีการเสนอแนวปฏิบัติในการปฏิรูปที่เรียกว่า ข้อเรียกร้องทางด้านสิทธิมนุษยชนสำหรับการเลือกตั้งทั่วไปที่กำลังจะมาถึงในปี พ.ศ. 2551 (Human Rights Demand for the General Election 2008) ซึ่งเป็นความต้องการของประชาชนทั้งหมด 12 ข้อ ที่เรียกร้องต่อผู้นำทางการเมือง เช่น การปฏิเสธรูปแบบเชื้อชาติหรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ การยกเลิกกฎหมายที่อนุญาตให้กักขังโดยปราศจากการสอบสวน การปกป้องและเคารพต่อ

เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การชุมนุม และการรวมกลุ่ม การให้อิสระกับสื่อมวลชน การปฏิรูปตำรวจ การปฏิรูประบบการเลือกตั้ง และการเคารพต่อสิทธิทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เป็นต้น (SUARAM, 2009: 214-215)

นอกจากองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจะเรียกร้องให้รัฐบาลบาลยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน และพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียแล้ว องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังมีบทบาทสำคัญในการสร้างการตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ซึ่งนับว่าเป็นความสำเร็จอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการขยายตัวของการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน สิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมืองที่ไม่ควรถูกละเมิดจากรัฐ และในขณะเดียวกันก็ทำให้ชาวมาเลเซียหันมาสนับสนุนการเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมากขึ้น การสร้างการตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนถือเป็นยุทธศาสตร์หนึ่งในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากชาวมาเลเซียบางส่วนยังไม่มี การตระหนักรู้เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของพลเมือง โดยเฉพาะเมื่อถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนจากรัฐเขามีสิทธิเรียกร้องอะไรบ้างและจะต้องปฏิบัติตนอย่างไร การให้ความรู้ทางด้านกฎหมายและการให้ความช่วยเหลือเหยื่อที่ประสบกับการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนจึงเป็นบทบาทที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียให้ความสำคัญดำเนินการอย่างต่อเนื่อง อย่างเช่น ในวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2550 องค์กรเสียงประชาชนสาขารัฐยะโฮร์ได้จัดกิจกรรม “รู้สิทธิของคุณ” (Know Your Rights) เพื่ออบรมให้กับชุมชนในรัฐยะโฮร์ และในวันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ. 2550 ได้จัดกิจกรรมที่ชื่อว่า “อำนาจของตำรวจและสิทธิมนุษยชน” (Police powers and human rights) ซึ่งเป็นโครงการฝึกอบรมและได้มีการเผยแพร่ประเด็นดังกล่าวผ่านจุลสารอีกด้วย เป็นต้น (Soong, 2009: 49) ดังนั้นการปลูกฝังและการสร้างการตระหนักรู้ให้กับชาวมาเลเซียก็เป็นยุทธศาสตร์ในการแก้ไขปัญหาที่สำคัญและยั่งยืนในการเผชิญกับการถูกละเมิดสิทธิ ตามแนวคิดของการสร้างกรอบโครงความคิดในการหาทางออกของปัญหาที่กินความถึงข้อเสนอในการแก้ไขปัญหา แผนการแก้ปัญหาหรือยุทธศาสตร์ในการแก้ปัญหาซึ่งเป็นการแสวงหาคำตอบว่าอะไรคือสิ่งที่ต้องทำ (มณีมัย ทองอยู่, 2557: 112) ซึ่งยุทธศาสตร์ในการแก้ไขปัญหาที่เป็นรูปธรรมขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีส่วนทำให้เกิดความชอบธรรมในการสร้างการณรงค์และได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียมากขึ้น

ทั้งนี้ การสร้างการตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนยังถูกนำมาใช้เป็นกรอบโครงความคิดในการเชื่อมต่อกับผู้สนับสนุนขบวนการและสาธารณชนผู้เฝ้ามองภายนอกขบวนการผ่าน การสร้างพันธมิตรทางกรอบโครงความคิด (frame alignment processes) ซึ่งมีส่วนสำคัญและเป็นเงื่อนไขที่

จำเป็นต่อการสร้างความเข้มแข็งและการขยายจำนวนผู้เข้าร่วมในขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม (มณีนมัย ทองอยู่, 2557: 114-115) โดยเฉพาะองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มี การขยายกรอบ โครงความคิด (frame amplification) เกี่ยวกับการตระหนักหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ซึ่งการขยายกรอบโครงความคิดหมายถึง การทำกรอบโครงความคิดเกี่ยวกับประเด็น ปัญหา และ เหตุการณ์ให้มีความชัดเจน การที่จะสร้างการสนับสนุนหรือทำให้ผู้คนเข้าร่วมในขบวนการเคลื่อนไหว ทางสังคมจึงขึ้นอยู่กับความชัดเจนของกรอบโครงความคิด ซึ่งจะทำให้ผู้คนสลัดจากการเพิกเฉยได้ โดยองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของรัฐบาลมาเลเซียที่ละเมิดสิทธิ มนุษยชนผ่านการบังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ ที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพ รวมทั้งบทบาทในการสร้างการ ตระหนักให้กับชาวมาเลเซียเพื่อสร้างสำนึกเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนถือเป็นการขยายกรอบโครง ความคิดด้านค่านิยม โดยเฉพาะค่านิยมที่เชื่อมโยงกับประชาธิปไตย เช่น ความยุติธรรม ความเสมอ ภาค และเสรีภาพ และยังมีการขยายไปสู่ประเด็นเรื่องสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่ให้การรับรองการ แสดงออกอย่างเสรีของบุคคลต่อประเด็นสาธารณะ ทั้งนี้องค์กรเสียงประชาชนได้ชูค่านิยมทางด้าน สิทธิมนุษยชนเพื่อการระดมมวลชนมาสนับสนุนขบวนการทั้งในการเคลื่อนไหวและรณรงค์เรียกร้อง และยังเป็น การแสดงให้เห็นว่าประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งรวมทั้งสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง เป็นสิ่งที่มีความสำคัญควรแก่การปกป้องและส่งเสริม ในขณะเดียวกันรัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐ มาเลเซียก็ได้กำหนดสิทธิครอบคลุมในประเด็นเหล่านี้ไว้แล้วด้วย ซึ่งมีส่วนช่วยในการสร้างการจูงใจ และความชอบธรรมในการเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนให้เป็นที่ยอมรับและสนับสนุนในวง กว้างมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม วิธีการหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้เกิดการตระหนักทางด้านสิทธิมนุษยชนขององค์กร เสียงประชาชนมาเลเซีย คือ การตีพิมพ์รายงานประจำปีด้านสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย (Malaysia Human Rights Report) รวมทั้งเอกสารและหนังสือที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนออกมาเผยแพร่ ซึ่ง ถือเป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลข่าวสารด้านสิทธิมนุษยชนที่เป็นทางการฉบับสำคัญที่มีความน่าเชื่อถือ และเป็น ที่จับตามองของทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ รายงานประจำปีด้านสิทธิมนุษยชนของ มาเลเซียมีที่มาจากการประชุมขององค์กรพัฒนาเอกชนมาเลเซียที่ได้จัดขึ้นในวันที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2537 ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์เพื่อเป็นการรายงานเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยในระยะแรกจะ เป็นการประมวลสถานการณ์ที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน ต่อมาก็เป็นสร้างการตระหนัก ทางด้านสิทธิมนุษยชนให้กับชาวมาเลเซียด้วย ตั้งแต่นั้นมาก็ได้กลายเป็นรายงานประจำปีที่มีการ

ตีพิมพ์ทุกปีโดยผู้มีหน้าที่หลักคือองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย รายงานประจำปีทางด้านสิทธิมนุษยชนขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการทำข้อมูลเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (civil and political rights) โดยในรายงานฉบับดังกล่าวจะเป็นการรายงานสถานการณ์ทางด้านสิทธิมนุษยชนในปีนั้น ๆ อย่างละเอียดประกอบด้วยประเด็นต่าง ๆ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับการคุมขังโดยปราศจากการไต่สวนและการจับกุมผู้ที่ออกมาเคลื่อนไหว การละเมิดอำนาจของตำรวจและเจ้าหน้าที่ของรัฐจากการใช้กฎหมาย เสรีภาพในการพูดและแสดงความคิดเห็น เสรีภาพในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร เสรีภาพในการชุมนุมและการรวมกลุ่มสมาคม เสรีภาพทางศาสนา กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมการทำงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมาเลเซีย และการรณรงค์เรื่องการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม นอกจากนี้ก็ยังมี การนำข้อมูลเหล่านี้เผยแพร่บนเว็บไซต์ขององค์กร รายงานดังกล่าวจึงมีส่วนสำคัญในการให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และยังเป็น การขยายการสนับสนุนไปยังประชาชนได้อย่างกว้างขวางมากขึ้นนอกจากจะมีเผยแพร่ข้อมูลทางด้านสิทธิมนุษยชนผ่านเอกสารแล้ว องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังมีกิจกรรมการให้ความรู้และการอบรมเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน เช่น การสร้างการรับรู้เกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน การสัมมนาเชิงปฏิบัติการทางด้านสิทธิมนุษยชน การแลกเปลี่ยนพูดคุยแสดงความคิดเห็น ซึ่งองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการจัดกิจกรรมดังกล่าวอยู่เป็นระยะ

นอกจากสื่อสิ่งพิมพ์แล้ว องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังได้ใช้สื่อสังคมออนไลน์และอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือหลักในการทำข้อมูลให้เป็นปัจจุบัน การเผยแพร่แถลงการณ์ การเสนอข้อร้องเรียน การระดมมวลชน และการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชน ปฏิเสธไม่ได้ว่ายุคนี้เป็นยุคของอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะเว็บไซต์ที่ทำให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์ต่าง ๆ และข้อมูลข่าวสารสามารถทำให้เกิดการระดมมวลชนได้ การปรากฏขึ้นของอินเทอร์เน็ตและเครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือที่ทรงพลังในการสนับสนุนการทำงานขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย อินเทอร์เน็ตได้ช่วยในการส่งเสริมการตระหนักถึงสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองของประชาชน ในปัจจุบันมีช่องทางในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไปยังประชาชนได้สะดวกและง่ายกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการรณรงค์เมื่อ 20 ปีที่ผ่านมา โดยประชาชนสามารถเข้าสู่อินเทอร์เน็ตเพื่อสืบค้นข้อมูลได้รอบด้านมากขึ้นเมื่อพวกเขาไม่รับความจริงจากทางภาครัฐ อาจกล่าวได้ว่าการสื่อสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์มีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารไปยังประชาชนได้ดีขึ้น และเป็นช่องทางสำคัญในการสร้างแนวร่วมและเครือข่ายที่สนับสนุนองค์กรเสียงประชาชน ใน

ขณะเดียวกันก็เป็นช่องทางในการนัดหมายและการประชาสัมพันธ์การทำกิจกรรมขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียอีกด้วย

อาจกล่าวได้ว่าการสร้างกรอบโครงสร้างความคิดที่เกี่ยวข้องกับประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จและการขยายตัวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย โดยเฉพาะการสร้างการสนับสนุนในการเคลื่อนไหวและการรณรงค์เรียกร้องจากชาวมาเลเซีย เนื่องจากประเด็นด้านสิทธิมนุษยชนเป็นประเด็นที่ควรได้รับการเคารพและคุ้มครองจากรัฐซึ่งเป็นอุดมการณ์หรือค่านิยมที่เป็นที่ยอมรับและรับรองในระดับสากล ซึ่งนอกจากจะเป็นการสร้างความหมายให้กับองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียแล้ว ยังเป็นการสร้างความชอบธรรมในการเคลื่อนไหวของขบวนการอีกด้วย ซึ่งก็คือเป็นทรัพยากรที่สำคัญประการหนึ่งตามทฤษฎีการระดมทรัพยากร กรอบโครงสร้างความคิดที่ช่วยสร้างความชอบธรรมให้กับองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเกิดขึ้นมาจากการระบุปัญหาและสาเหตุที่เกิดจากความไม่เป็นธรรมของรัฐในการบังคับใช้กฎหมายที่ส่งผลกระทบต่อละเมิดสิทธิมนุษยชนของประชาชน ทั้งนี้ได้มีการเสนอทางออกในการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นรูปธรรมด้วยการเคลื่อนไหวเรียกร้องให้มีการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับสำคัญที่กระทบต่อละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย นอกจากนี้บทบาทที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การสร้างการตระหนักรู้เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนให้กับชาวมาเลเซียที่ถือเป็นทั้งยุทธศาสตร์ในการแก้ไขปัญหาอย่างยั่งยืน และเป็นการขยายกรอบโครงสร้างความคิดด้านค่านิยมเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน เพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับทุกคนซึ่งควรได้รับการเคารพและปกป้องจากการถูกละเมิดจากรัฐ ด้วยเหตุนี้องค์กรการเคลื่อนไหวที่ดำเนินการสอดคล้องกับประเด็นที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นสิ่งที่ชอบธรรมโดยสถาบันหลัก ๆ ในสังคมมักจะได้เปรียบกลุ่มที่ไม่สะท้อนถึงความชอบธรรมได้ การเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียที่มีเป้าหมายในการปกป้องและส่งเสริมทางด้านสิทธิมนุษยชนจึงได้รับการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียจำนวนมาก ทั้งจากสมาชิกในขบวนการ ผู้สนับสนุนขบวนการ หรือสาธารณชนผู้เฝ้ามองขบวนการ เนื่องจากเป็นประเด็นที่สอดคล้องกับความชอบธรรมหรือหลักธรรมจริยาที่เป็นสากล

องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียนับเป็นองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีเป้าหมายเพื่อการปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยเฉพาะการเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งมีลักษณะของการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากการที่รัฐบาลนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมฝ่ายตรงข้ามทางการเมืองและจำกัดสิทธิเสรีภาพ

บางประการของประชาชน แม้ว่าองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจะดำเนินงานทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียมาอย่างยาวนานกว่า 20 ปี จากจุดเริ่มต้นในระยะแรกที่มีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่และวางรากฐานความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน และเป็นองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายกับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในในการจับกุมและคุมขังโดยปราศจากการสอบสวน หลังจากนั้นในช่วงทศวรรษ 2540 บทบาทขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียไปมีการเปลี่ยนแปลงและขยายไปสู่การเคลื่อนไหวที่เข้มแข็งมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการเข้าร่วมเคลื่อนไหวกับขบวนการปฏิรูปเพื่อเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการเมืองมาเลเซีย โดยองค์กรเสียงประชาชนได้มีบทบาทเป็นตัวแทนของขบวนการในการทำงานด้านสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการรณรงค์และส่งเสริมทางด้านสิทธิมนุษยชนไม่ว่าจะเป็นสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง อย่างไรก็ตาม ในระหว่างปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียก็ได้มีบทบาทการเคลื่อนไหวเรียกร้องที่ชัดเจนขึ้นจากการระดมมวลชนและผู้สนับสนุนโดยการชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่ที่มีผู้เข้าร่วมนับหมื่นคน แสดงให้เห็นว่าองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการขยายตัวจากการสนับสนุนของชาวมาเลเซียที่มากขึ้น

ทั้งนี้ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและการขยายตัวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียประกอบด้วย ซึ่งประกอบด้วย 3 ปัจจัยที่สำคัญคือ ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง ได้แก่ กฎหมายความมั่นคงภายในกับบริบททางการเมืองและสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย เนื่องจากกฎหมายความมั่นคงภายในถูกรัฐบาลนำมาใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองในการต่อต้านฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง และเป็นปัญหาสำคัญของการถูกนำมาใช้ละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียโดยอ้างถึงความมั่นคงและความสงบของชาติ ทำให้เกิดผลกระทบกับชาวมาเลเซียอย่างมาก การเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียในการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในจึงเกิดการขยายตัวและได้รับการสนับสนุนจากทุกกลุ่มเชื้อชาติในสังคมมาเลเซีย และโครงสร้างโอกาสทางการเมืองอีกประการหนึ่งก็คือ ความล้มเหลวของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เปิดโอกาสให้องค์กรเสียงประชาชนได้สร้างบทบาทการเป็นตัวแทนในการปกป้องการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียทำให้สามารถขยายการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียมากยิ่งขึ้น เนื่องจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซียที่ควรเป็นหน่วยงานในการปกป้องสิทธิมนุษยชนกลับถูกแทรกแซงทางการเมืองและไม่ได้ทำหน้าที่อย่างที่ควรจะเป็น

การขยายการสนับสนุนขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียยังมีผลมาจากปัจจัยจากการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว ได้แก่ การปรับเปลี่ยนบทบาทขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจากในระยะแรกที่เน้นการเผยแพร่และสร้างการตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนมาเป็นการรณรงค์และการเคลื่อนไหวทางการเมืองมากขึ้นในช่วงตั้งแต่ทศวรรษ 2540 เพื่อสร้างแรงกดดันในการแก้ไขปัญหาต่อรัฐบาล โดยเฉพาะในช่วงต้นทศวรรษ 2550 ที่มีการชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่เพื่อเรียกร้องให้ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน และปัจจัยอีกประการหนึ่งก็คือ การสร้างเครือข่ายทางด้านสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับชาติและนานาชาติ องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีการทำงานในลักษณะของเครือข่ายก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้สามารถระดมทรัพยากรที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินงานและการเคลื่อนไหวได้มากขึ้น มีการสร้างเครือข่ายขยายออกไปกว้างมากขึ้นผ่านการเป็นพันธมิตรที่สนับสนุนประเด็นด้านสิทธิมนุษยชนเช่นเดียวกันกับทั้งองค์กร ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ภาคประชาสังคม ทั้งในและต่างประเทศ ทำให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลและทรัพยากรซึ่งกันละกันอันส่งผลต่อการดำเนินงานทางด้านสิทธิมนุษยชน

นอกจากนี้ก็ยังมียังมีปัจจัยมาจากการสร้างกรอบโครงสร้างความคิดขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียในการสร้างความหมายและความชอบธรรมให้กับการเคลื่อนไหว กล่าวคือ การสร้างกรอบโครงสร้างความคิดเพื่อปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้นำเสนอกรอบโครงสร้างความคิดทางด้านสิทธิมนุษยชนมาเป็นอุดมการณ์และเป้าหมายหลักในการสร้างการสนับสนุนจากชาวมาเลเซีย เนื่องจากประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนถือได้ว่าเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่มีความเกี่ยวข้องกับคนทุกกลุ่มเชื้อชาติในสังคมมาเลเซีย ถึงแม้ว่าในมาเลเซียจะมีลักษณะพหุสังคมทางเชื้อชาติแต่ประชาชนทุกเชื้อชาติศาสนาพึงได้รับการเคารพและรับรองสิทธิมนุษยชนจากรัฐไม่ใช่การละเมิด อย่างไรก็ตาม เมื่อรัฐได้กระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนกับประชาชนจึงทำให้เกิดความไม่พอใจและนำมาสู่การเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องต่อรัฐบาล นับได้ว่าเป็นการสร้างความชอบธรรมให้กับองค์กรเสียงประชาชนในการรณรงค์และการเคลื่อนไหวเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กรนั้นก็คือการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน

อย่างไรก็ตาม องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีบทบาทสำคัญในการให้การความรู้และสร้างสำนึกทางด้านสิทธิมนุษยชนให้กับชาวมาเลเซีย เพื่อให้ชาวมาเลเซียได้ตระหนักถึงสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ในการทำกิจกรรมด้านนี้องค์กรเสียงประชาชนได้มีการทำอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าในระยะหลังจะมีการออกมาเคลื่อนไหวทางการเมืองเข้มข้นมากขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 แต่ก็ยังคงส่งเสริมการ

ตระหนักถึงด้านสิทธิมนุษยชนอันเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดความยั่งยืนผ่านหลายช่องทาง เช่น การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางเว็บไซต์ การจัดทำรายงานประจำปีทางด้านสิทธิมนุษยชน การอบรมให้ความรู้ การสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เป็นต้น โดยมุ่งเน้นไปที่การพัฒนาเยาวชนเพื่อให้กลายมาเป็นผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชนในอนาคต จะเห็นได้ว่าบทบาทและปัจจัยดังกล่าวมาข้างต้นนี้มีส่วนสำคัญที่ทำให้องค์กรเสียงประชาชนเป็นองค์กรหลักที่มีบทบาทโดดเด่นทางด้านการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียและประสบความสำเร็จในการเคลื่อนไหวอย่างน้อยก็ส่งผลให้รัฐบาลต้องพิจารณาบทบัญญัติหลายฉบับที่มีลักษณะของการละเมิดสิทธิของประชาชน เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น ถึงแม้ว่าการเคลื่อนไหวขององค์กรเสียงประชาชนจะส่งผลให้รัฐบาลยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในในปี พ.ศ. 2554 แต่รัฐบาลก็ได้มีการร่างกฎหมายฉบับใหม่ขึ้นมาทดแทน และยังคงใช้วาทกรรมเดิมเกี่ยวกับความจำเป็นที่ต้องจำกัดเสรีภาพของประชาชนเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ความมั่นคงของชาติ และเสถียรภาพของประชาชน จึงอาจกล่าวได้ว่าสถานการณ์ทางด้านสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียในปัจจุบันยังคงปรากฏทั้งความก้าวหน้าและความล่าช้าในขณะเดียวกัน กล่าวคือ แม้ว่ารัฐบาลจะยอมยกเลิกกฎหมายที่จำกัดสิทธิเสรีภาพหลายฉบับรวมทั้งกฎหมายความมั่นคงภายในในปี พ.ศ. 2555 แต่ก็ยังคงมีอุปสรรค อย่างเช่น การถูกแทรกแซงทางการเมืองในการทำงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนมาเลเซีย การกำหนดข้อจำกัดใหม่โดยกฎหมายที่ร่างขึ้นมาแทนที่ เป็นต้น รัฐบาลมาเลเซียจึงยังคงถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากเกี่ยวกับการไม่ยอมรับหลักการสากลทางด้านสิทธิมนุษยชน ความท้าทายที่สำคัญของมาเลเซียคือการก้าวผ่านวาทกรรมที่จำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนเพื่อสร้างความเป็นเอกภาพของชาติ ด้วยการให้การเคารพและยอมรับสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างแท้จริง โดยที่การต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนของชาวมาเลเซียเองก็ยังคงมีความสำคัญ

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษา

การศึกษาการขยายตัวและบทบาทของการเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย ในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 กรณีศึกษา แนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรม (BERSIH) กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดีย (HINDRAF) และองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (SUARAM) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม รวมทั้งปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งจะเห็นได้ว่าในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 การเมืองภาคประชาชนในมาเลเซียกลับมามีความเคลื่อนไหวชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากปรากฏการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมหลายกลุ่มและเป็นการสร้างการเคลื่อนไหวระดมมวลชนขนาดใหญ่ที่มีชาวมาเลเซียให้การสนับสนุนจำนวนมาก ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่า ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้ง 3 กรณีศึกษามีบทบาทที่สำคัญในการเคลื่อนไหวด้วยการชุมนุมประท้วงเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลตอบสนองต่อเป้าหมายขององค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคม และยังพบว่าความสำเร็จและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้ง 3 กรณีศึกษามีผลมาจากปัจจัยที่มีความสำคัญ 3 ประการ คือ โครงสร้างโอกาสทางการเมือง การระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว และการสร้างกรอบความคิดในการเคลื่อนไหว ซึ่งทั้ง 3 ปัจจัยดังกล่าวมีส่วนทำให้องค์กรการเคลื่อนไหวประสบความสำเร็จในการสร้างบทบาทการเคลื่อนไหวและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าว

6.1 ปัจจัยจากโครงสร้างโอกาสทางการเมือง

จากการศึกษาบทบาทและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียทั้ง 3 กรณีศึกษา พบว่า ปัจจัยเงื่อนไขที่เป็นแรงผลักดันให้ขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้ออกมาเคลื่อนไหวเกิดจากความไม่พอใจต่อลักษณะทางการเมืองของมาเลเซียที่ดำรงอยู่มาอย่างยาวนาน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับความเป็นธรรมในประเด็นทางสังคมและการเมือง โดยมีรายละเอียดในแต่ละกรณีกล่าวคือ

ในกรณีของแนวร่วมเพื่อการเลือกตั้งที่บริสุทธิ์และยุติธรรมหรือแนวร่วมเบอร์เซห์ ระบบการเมืองแบบอำนาจนิยมกับการจัดการเลือกตั้งของมาเลเซียเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ ซึ่งจะเห็นได้ว่าแนวร่วมเบอร์เซห์เกิดขึ้นจากความไม่พอใจต่อความไม่เป็นธรรมของระบบการจัดการเลือกตั้งในมาเลเซีย โดยถูกตั้งข้อสังเกตจากกลุ่มพรรคการเมืองฝ่ายค้านกับกลุ่มขององค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนของมาเลเซียที่มองว่ารัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติได้ใช้อำนาจในการแทรกแซงระบบการจัดการเลือกตั้งเพื่อสร้างความได้เปรียบในการได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งและการรักษาอำนาจทางการเมือง ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการครองอำนาจอย่างยาวนานของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ และอีกปัจจัยก็คือ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอำนาจทางการเมืองของมาเลเซีย โดยเป็นช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงผู้นำทางการเมืองทำให้ส่งผลต่อเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาลมาเลเซียที่เอื้อให้เกิดการออกมาเคลื่อนไหวทางการเมือง โดยเฉพาะสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างผู้นำทางการเมืองและการเปลี่ยนแปลงนโยบายในช่วงเปลี่ยนผ่านได้นำไปสู่การสร้างพันธมิตรทางการเมืองใหม่และเปิดโอกาสให้กลุ่มหรือขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถใช้เป็นช่องทางในการเคลื่อนไหวและระดมมวลชนผู้สนับสนุน

ในขณะที่กองกำลังปฏิบัติการเรียกร้องสิทธิชาวอินเดียนหรือกลุ่มอินตราฟ มีปัจจัยมาจากความไม่พอใจต่อการถูกผลักดันให้เป็นชายขอบของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดีย โดยเฉพาะการที่รัฐบาลดำเนินนโยบายเชื้อชาตินิยมที่ให้ความสำคัญกับเชื้อชาติมลายูซึ่งเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ของประเทศ และการดำเนินนโยบายอิสลามานุวัตรเพื่อพยายามที่จะสร้างรัฐอิสลามในมาเลเซียได้ส่งผลกระทบต่อกลุ่มเชื้อชาติอินเดียที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความไม่เท่าเทียมทางเชื้อชาติและการละเมิดสิทธิทางวัฒนธรรมและศาสนา ทั้งนี้ประเด็นความขัดแย้งทางเชื้อชาติเป็นประเด็นที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องในสังคมมาเลเซียอันเนื่องมาจากรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติซึ่งถูกครอบงำโดยพรรคอัมโนได้เริ่มเปลี่ยนแปลงนโยบายจากเดิมที่เป็นการประสานผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างเชื้อชาติมาเป็นการดำเนินนโยบายที่ผลักดันหรือส่งเสริมให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติมลายูเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายภูมิบุตราและนโยบายเศรษฐกิจใหม่ ซึ่งได้สร้างให้เกิดช่องว่างทางสังคมระหว่างกลุ่มเชื้อชาติทำให้ชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเกิดความไม่พอใจต่อนโยบายดังกล่าว นอกจากนี้ ปัจจัยจากความล้มเหลวของพรรคสภาชาวอินเดียนมาเลเซีย ก็เป็นโอกาสทางการเมืองประการหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถทำหน้าที่ในการเป็นตัวแทนของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียในการปกป้องสิทธิและรักษาผลประโยชน์ให้กับกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย โดยเฉพาะสถานการณ์ภาพ

ของพรรคสภาชาวอินเดียมาเลเซียที่ไม่ได้มีอิทธิพลทางการเมืองเนื่องจากเป็นพรรคร่วมรัฐบาลในแนวร่วมแห่งชาติ ความขัดแย้งและแบ่งแยกกันเองภายในพรรค รวมถึงความพยายามในการรักษาอำนาจทางการเมืองของผู้นำทางการเมืองของพรรค ทำให้ไม่ได้มีบทบาทในการปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียอย่างแท้จริง ทั้งสองปัจจัยดังกล่าวมีส่วนสำคัญที่ส่งผลให้เกิดการรวมตัวกันขององค์กรพัฒนาเอกชนของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียก่อตั้งเป็นกลุ่มอินตราฟอกมาเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องสิทธิของชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียจากโอกาสทางการเมืองที่เริ่มเปิดกว้างขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายของผู้นำทางการเมือง และการรับรู้ของกลุ่มอินตราฟต่อโอกาสทางการเมืองจากการประสบความสำเร็จในการระดมมวลชนผู้สนับสนุนเพื่อการเคลื่อนไหวจากแนวร่วมเบอร์เซห์ในช่วงก่อนหน้าการประชุมประท้วงของกลุ่มอินตราฟไม่นานนัก

สำหรับปัจจัยกระตุ้นขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย ได้แก่ ความไม่พอใจต่อกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยจากการที่รัฐบาลมาเลเซียยังคงบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในได้ส่งผลกระทบต่อละเมิดสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวมีลักษณะของการให้อำนาจเจ้าหน้าที่อย่างสูงในการจับกุมและกักขังผู้ต้องหาโดยปราศจากการสอบสวน และยังมีปัญหาเกี่ยวกับการนิยามการกระทำที่กระทบต่อความมั่นคงและความสงบสุขของชาติ ทำให้รัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายดังกล่าวในการเป็นเครื่องมือเพื่อรักษาอำนาจทางการเมืองและต่อต้านฝ่ายตรงข้ามทางการเมือง อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าวได้กระทบต่อสิทธิมนุษยชนของประชาชนอย่างมากจนนำไปสู่การรวมตัวกันของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายดังกล่าวและองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานทางด้านสิทธิมนุษยชนก่อตั้งเป็นองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในและสนับสนุนการปกป้องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และโอกาสทางการเมืองอีกประการหนึ่งก็คือ ความล้มเหลวของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย ซึ่งไม่มีประสิทธิภาพในการทำงานเพื่อปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชน เนื่องจากการใช้อำนาจของรัฐบาลในการแทรกแซงการทำงานของคณะกรรมการดังกล่าว ดังนั้นจึงทำให้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียจึงมีการสร้างเครือข่ายพันธมิตรกับองค์กรทางสังคมต่าง ๆ ที่สนับสนุนประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนจนกลายมาเป็นองค์กรหลักที่ทำงานทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ปัจจัยทั้งสองประการนี้จึงเอื้อให้เกิดการเคลื่อนไหวและการขยายตัวขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย

ทั้งนี้ แม้ว่าปัจจัยความไม่พอใจดังกล่าวเป็นเหตุผลสำคัญในการก่อรูปขึ้นของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม แต่ปัจจัยจากโอกาสทางการเมืองก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญเช่นเดียวกันที่เอื้อให้เกิดการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะการสร้างบทบาทและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม อันเนื่องมาจากโอกาสที่เปิดกว้างขึ้นในการออกมาเคลื่อนไหวในช่วงเวลานั้น ๆ โดยจากการศึกษา พบว่า การก่อรูปและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในช่วง พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2555 มีความสัมพันธ์กับโอกาสทางการเมืองที่สำคัญหลายเหตุการณ์ โดยเริ่มจากเหตุการณ์ความขัดแย้งของผู้นำทางการเมืองระหว่างนายกรัฐมนตรีนายกรัฐมนตรี โมฮัมหมัด กับนายอันวา อิบราฮิม ที่มีความเห็นไม่ตรงกันในการแก้ปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 จนทำให้นายอันวา อิบราฮิม ถูกปลดออกจากทุกตำแหน่งในรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ และมีการรวมตัวกับกลุ่มผู้ที่สนับสนุนเขาออกการเคลื่อนไหวในนามของขบวนการปฏิรูปในปี พ.ศ. 2541 เพื่อเรียกร้องให้เกิดการปฏิรูปทางการเมือง นับเป็นการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ที่มีผู้ให้การสนับสนุนเป็นจำนวนมาก รวมทั้งพรรคการเมืองฝ่ายค้านก็ได้ให้การสนับสนุนเช่นเดียวกัน โดยในส่วนนี้องค์กรภาคประชาสังคมอย่างองค์กรเสียงประชาชนก็ได้เป็นแนวร่วมกับขบวนการปฏิรูป โดยรับผิดชอบในการสร้างการตระหนักรู้และรณรงค์เกี่ยวกับการปกป้องจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ด้วยความขัดแย้งนี้เองที่ทำให้เกิดการรวมกลุ่มของพันธมิตรทางการเมืองใหม่ขึ้นโดยในปี พ.ศ. 2542 ได้นำไปสู่การก่อตั้งแนวร่วมทางเลือกและต่อมาในปี พ.ศ. 2551 กลายมาเป็นแนวร่วมประชาชนที่เกิดจากการรวมตัวกันของพรรคการเมืองฝ่ายค้านเพื่อลงเลือกตั้งแข่งขันกับแนวร่วมแห่งชาติ การเกิดขึ้นของพันธมิตรทางการเมืองของพรรคฝ่ายค้านจึงทำให้การเมืองมาเลเซียเปลี่ยนไปเป็นการเมืองแบบสองขั้วที่ชัดเจนมากขึ้นจากเดิมที่เป็นพรรคเดียวครองอำนาจทางการเมือง

โอกาสทางการเมืองที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การลงจากตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีนายกรัฐมนตรี โมฮัมหมัด ในปี พ.ศ. 2546 และเปลี่ยนไปเป็นรัฐบาลของนายอับดุลละห์ บาดาวี ซึ่งถือได้ว่าในช่วงปลายทศวรรษ 2540 ไปจนถึงต้นทศวรรษ 2550 เป็นช่วงรัฐบาลมาเลเซียต้องเผชิญกับความท้าทายในการรักษาเสถียรภาพและความมั่นคงทางการเมือง โดยเฉพาะภาวะความเป็นผู้นำที่แตกต่างกันของผู้นำทางการเมือง ซึ่งรัฐบาลของนายอับดุลละห์ บาดาวี มีนโยบายที่ผ่อนปรนและเปิดกว้างทางการเมืองมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับรัฐบาลของนายกรัฐมนตรีนายกรัฐมนตรี โมฮัมหมัด จึงเปิดโอกาสให้กลุ่มขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมต่าง ๆ สามารถออกมาเคลื่อนไหวทางการเมืองได้มากขึ้น โดยจะเห็นได้จากการก่อตั้งแนวร่วมเบอร์เซห์และกลุ่มฮินดราฟที่เกิดขึ้นมาตั้งแต่ปลายทศวรรษ

2540 และบทบาทในการเคลื่อนไหวของทั้ง 3 กรณีศึกษาก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงต้นทศวรรษ 2550 โดยมีปัจจัยหรือแรงกระตุ้นที่แตกต่างกันซึ่งสัมพันธ์กับเป้าหมายของแต่ละขบวนการ เช่น แนวร่วมเบอร์เซ่ท์ก็มักจะมีการเคลื่อนไหวก่อนที่จะมีการเลือกตั้งทั่วไปเพื่อณรงค์เรียกร้องให้เกิดการปฏิรูปการเลือกตั้งให้มีความโปร่งใส กลุ่มฮินดราฟก็ได้มีการเคลื่อนไหวตามวัดฮินดูต่าง ๆ ที่ทางการเข้ามารื้อถอนเพื่อแสดงถึงความไม่พอใจต่อการละเมิดสิทธิทางศาสนา และองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียก็ได้เคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลยกเลิกการใช้กฎหมายความมั่นคงภายในในช่วงที่มีเหตุการณ์การจับกุมและคุมขังประชาชนด้วยกฎหมายความมั่นคงภายใน เป็นต้น และในขณะเดียวกันพันธมิตรของพรรคการเมืองฝ่ายค้านที่เกิดขึ้นในช่วงเดียวกันก็ยังเป็นผู้ให้การสนับสนุนกับขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้อีกด้วย นอกจากนี้การขยายตัวของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสมัยใหม่ในช่วงทศวรรษ 2540 ซึ่งนอกจากจะเป็นทรัพยากรในการระดมมวลชนที่สำคัญแล้วก็เป็นยังอีกโอกาสและช่องทางหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและสร้างบทบาทการเคลื่อนไหว รวมทั้งการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลเนื่องจากสื่อกระแสหลักถูกจำกัดโดยรัฐบาล

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเกิดขึ้นและการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้ง 3 กรณีศึกษา นอกจากจะมีแรงผลักดันมาจากความไม่พอใจต่อประเด็นต่าง ๆ ในสังคมมาเลเซีย ซึ่งได้แก่ การแทรกแซงระบบการเลือกตั้ง การดำเนินนโยบายที่สร้างความไม่เท่าเทียมทางเชื้อชาติ และการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคง ขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้ยังได้ใช้โอกาสทางการเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาดังกล่าว โดยเฉพาะความขัดแย้งของผู้นำทางการเมือง การเปลี่ยนแปลงผู้นำทางการเมืองที่ส่งผลต่อนโยบายและเสถียรภาพทางการเมือง และการเกิดขึ้นของพันธมิตรทางการเมืองใหม่ ความไร้ประสิทธิภาพของสถาบันทางการเมือง และการเติบโตของสื่อสมัยใหม่ ซึ่งโอกาสทางการเมืองเหล่านี้ส่งผลให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมสามารถสร้างและขยายบทบาทการเคลื่อนไหวได้โดยเฉพาะในช่วงปลายทศวรรษ 2540 ถึงต้นทศวรรษ 2550 อันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงของโอกาสทางการเมืองที่เปิดกว้างขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับบริบททางการเมืองในสมัยนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด เนื่องจากโอกาสทางการเมืองที่เปิดกว้างขึ้นทำให้กลุ่มคนที่เคยไร้อำนาจเกิดการตระหนักรู้เกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพมากขึ้น ผนวกกับความไม่เป็นธรรมทางสังคมที่ดำรงอยู่ในสังคมมาเลเซียได้กระตุ้นให้เกิดความไม่พอใจและสามารถนำไปสู่การเคลื่อนไหวระดมมวลชน

6.2 ปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว

การระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวถือเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการใช้วิเคราะห์การเกิด การขยายตัว และความสำเร็จของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีการระดมทรัพยากร โดยทฤษฎีดังกล่าวถูกนำมาใช้ในการอธิบายเกี่ยวกับความสามารถของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในการระดมมวลชนและการระดมทรัพยากรเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายหรือความต้องการของขบวนการเคลื่อนไหว ซึ่งให้ความสำคัญกับกรอบในการวิเคราะห์เงื่อนไขที่เพียงพอ 3 ประการ คือ องค์การการเคลื่อนไหวทางสังคม กระบวนการระดมทรัพยากร และยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว การวิเคราะห์ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจึงเกี่ยวข้องกับองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมในการเข้ามาทำหน้าที่ในการรวบรวมทรัพยากรและสร้างกิจกรรมในการระดมทรัพยากรซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม นอกจากนี้องค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมยังมีภารกิจสำคัญในการคิดค้นนวัตกรรมด้านวิธีการต่อสู้ อันได้แก่ ยุทธวิธีการระดมผู้สนับสนุน ยุทธวิธีดึงสาธารณชนและชนชั้นนำ เพื่อให้เปลี่ยนมาเป็นผู้เห็นอกเห็นใจ หรือทำให้ผู้ที่ขัดขวางต่อต้านกลายเป็นผู้ที่เป็กลางเมื่อขบวนการทางสังคมกระทำการภายใต้บริบททางสังคม (ประภาส ปิ่นตบแต่ง, 2552: 77-78) โดยจากการศึกษาพบว่าขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้ง 3 กรณีศึกษาได้ใช้การกระทำรวมหมู่ (collective action) โดยเฉพาะการกระทำระดมมวลชนและผู้สนับสนุน (mass mobilization) และการสร้างเหตุการณ์การชุมนุมประท้วง เป็นยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวเพื่อบรรลุเป้าหมายและความต้องการของขบวนการ ซึ่งจากการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้ง 3 กรณีศึกษาในช่วงปี พ.ศ. 2550 จนถึงปี พ.ศ. 2550 พบว่าได้มีการสร้างบทบาทในการเคลื่อนไหวด้วยการชุมนุมประท้วงอย่างต่อเนื่องและสามารถระดมมวลชนผู้สนับสนุนได้เป็นจำนวนมากจนกลายเป็นการเคลื่อนไหวขนาดใหญ่อย่างที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยครั้งในสังคมมาเลเซีย ดังนั้นปัจจัยจากการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างการเคลื่อนไหวหรือขับเคลื่อนกิจกรรมการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งยังเป็นปัจจัยที่มีส่วนทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียเกิดการขยายตัวและเติบโตขึ้น

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้ง 3 กรณีศึกษาได้มีการระดมมวลชนและสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวที่หลากหลายในการระดมมวลชนผู้สนับสนุน โดยเฉพาะหน้าที่ที่สำคัญขององค์การการ

เคลื่อนไหวทางสังคมในการปรับเป้าหมายและยุทธวิธีให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความเปลี่ยนแปลงของบริบททางสังคม การเมือง และเศรษฐกิจในแต่ละช่วงเวลาเพื่อการบรรลุเป้าหมาย และให้ขบวนการเคลื่อนไหวยังคงดำรงอยู่ต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งยังเป็นการขยายการสนับสนุนให้กว้างออกไปมากขึ้น โดยจะเห็นได้จากการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ที่มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทแกนนำ ซึ่งการปรับเปลี่ยนบทบาทของแกนนำเกิดขึ้นในการเคลื่อนไหวครั้งที่สองหรือแนวร่วมเบอร์เซาะห์ 2.0 จากเดิมที่บทบาทของแกนนำในการเคลื่อนไหวเป็นนักการเมืองของพรรคการเมืองฝ่ายค้านเปลี่ยนมาเป็นแกนนำที่มาจากกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรเอกชน เพื่อเป็นการขยายการสนับสนุนจากทุกกลุ่มในสังคมมาเลเซีย ในขณะที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียก็มีการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวจากการเปลี่ยนแปลงบทบาทเช่นเดียวกัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าในช่วงระยะแรกองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีบทบาทสำคัญในการสร้างการตระหนักรู้ทางด้านสิทธิมนุษยชนและการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายเกี่ยวกับกรณีการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียเป็นหลัก ต่อมาในระยะหลังตั้งแต่ทศวรรษ 2540 องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้ปรับเปลี่ยนบทบาทมาสู่การเคลื่อนไหวทางการเมืองมากขึ้น โดยเฉพาะการเป็นแนวร่วมกับขบวนการปฏิรูปในการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้มีการปฏิรูปทางการเมืองและต่อต้านการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเป็นเครื่องมือทางการเมืองในกรณีของการจับกุมและกักขังนายอันวาร์ อิบราฮิม ทั้งนี้ ในช่วงต้นทศวรรษ 2550 องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีบทบาทชัดเจนในการเคลื่อนไหวด้วยการชุมนุมประท้วงเพื่อเรียกร้องและกดดันให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งจะเห็นได้ว่าการปรับเปลี่ยนยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวดังกล่าว ทั้งการเปลี่ยนแกนนำของแนวร่วมเบอร์เซาะห์และการปรับเปลี่ยนบทบาทขององค์กรเสียงประชาชน มีส่วนทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวสามารถขยายการสนับสนุนและมีบทบาทเป็นที่รู้จักในวงกว้างมากขึ้น

นอกจากการปรับเปลี่ยนบทบาทแล้ว ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเหล่านี้ยังได้มีการสร้างและขยายเครือข่ายเพื่อสร้างการสนับสนุนให้สามารถดำเนินกิจกรรมตามเป้าหมายของขบวนการเคลื่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมจำเป็นต้องมีทรัพยากรสนับสนุนโดยผู้ที่เป็นเจ้าของและครอบครองทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมก็คือปัจเจกบุคคลและองค์กรต่าง ๆ ในสังคม โดยเฉพาะในส่วนของแนวร่วมเบอร์เซาะห์ที่มีการขยายเครือข่ายขององค์กรไปยังต่างประเทศด้วยการจัดตั้งองค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมที่เรียกว่า แนวร่วมเบอร์เซาะห์นานาชาติ (Global Bersih) เพื่อให้ชาวมาเลเซียที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศซึ่งให้การ

สนับสนุนกลุ่มแนวร่วมเบอร์เซ่ท์ให้เข้ามามีส่วนร่วมกับการเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิรูประบบการเลือกตั้งของมาเลเซีย โดยแนวร่วมเบอร์เซ่ท์นานาชาติได้มีบทบาทในการสร้างการเคลื่อนไหวไปพร้อม ๆ กับการเคลื่อนไหวภายในมาเลเซีย ไม่ว่าจะเป็นการประชุมประท้วง การเสนอข้อเรียกร้อง หรือแม้แต่การณณ์แถลงการณ์ต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซ่ท์ ทำให้แนวร่วมเบอร์เซ่ท์สามารถขยายการสนับสนุนจากชาวมาเลเซียได้เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการสร้างแรงกดดันให้รัฐบาลมาเลเซียตอบสนองต่อข้อเสนอของแนวร่วมเบอร์เซ่ท์ เนื่องจากปรากฏการเคลื่อนไหวจากทั้งภายในประเทศและต่างประเทศยิ่งทำให้เป็นที่สนใจและรับรู้ในวงกว้างมากขึ้น เช่นเดียวกับกลุ่มอินตราฟที่ได้มีความพยายามในการขยายพรมแดนการต่อสู้ทางการเมืองภายในไปสู่การเมืองระหว่างประเทศ เพื่อสร้างการสนับสนุนและการตระหนักถึงประเด็นสิทธิของชาวอินเดียพลัดถิ่นในมาเลเซีย ซึ่งกลุ่มอินตราฟได้มีการเคลื่อนไหวโดยการเรียกร้องไปยังองค์กรระหว่างประเทศ เช่น การเรียกร้องค่าชดเชยจากรัฐบาลอังกฤษในฐานะเจ้าอาณานิคมเดิมของมาเลเซีย การยื่นข้อร้องเรียนต่อนายกรัฐมนตรีของอังกฤษ และกลุ่มชาวอินเดียพลัดถิ่นในประเทศต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อให้เกิดการสนับสนุนและผลักดันให้เกิดการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการถูกผลักให้เป็นชายขอบของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียในมาเลเซีย ในขณะที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียก็มีการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวและระดมทรัพยากรเช่นเดียวกัน ด้วยการสร้างความร่วมมือและเครือข่ายกับองค์กรต่าง ๆ ที่ทำงานทางด้านสิทธิมนุษยชนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ทั้งนี้องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีลักษณะสำคัญคือการทำงานแบบหลวม ๆ ในลักษณะแนวร่วมหรือเครือข่ายอาสาสมัครที่มีความสนใจในประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชน โดยองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการขยายสำนักงานสาขาจากเดิมที่มีแต่ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ก็ได้มีการตั้งสำนักงานเพิ่มเติมไปยังรัฐปีนังที่อยู่ทางตอนเหนือและรัฐยะโฮร์บารูที่อยู่ทางตอนใต้ของมาเลเซียเพื่อให้สามารถดำเนินงานได้อย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น สำหรับการขยายเครือข่ายไปยังองค์กรระหว่างประเทศ องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียได้มีการทำงานร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรภาคประชาสังคมที่ส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เช่น การได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ประสานงานของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้กับการประชุมสหประชาชาติด้านสิทธิมนุษยชนกับเครือข่ายองค์กรระหว่างประเทศ เป็นต้น

การสร้างการระดมทรัพยากรและยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าว คือ การใช้อินเทอร์เน็ตและ

สื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือในการระดมทรัพยากรเพื่อสร้างการเคลื่อนไหวของขบวนการ โดยทั้งแนวร่วมเบอร์เซห์และกลุ่มอินตราฟได้มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและสร้างกิจกรรมการเคลื่อนไหว รวมทั้งเป็นช่องทางในการประสานงานกับเครือข่ายต่าง ๆ เพื่อสร้างการสนับสนุนจากชาวมาเลเซีย โดยเฉพาะบทบาทที่สำคัญในการระดมพลผู้สนับสนุนเพื่อออกมาเคลื่อนไหวและเป็นพื้นที่ในการวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล เนื่องจากสื่อกระแสหลักของมาเลเซียถูกครอบงำโดยรัฐบาลทำให้ชาวมาเลเซียได้รับข้อมูลข่าวสารที่ถูกจำกัดโดยรัฐบาล แต่การขยายตัวของอินเทอร์เน็ตและสื่อสังคมออนไลน์ในช่วงเวลาดังกล่าวทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมอย่างแนวร่วมเบอร์เซห์และกลุ่มอินตราฟนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างการเคลื่อนไหวและการระดมทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเติบโตขึ้นของเว็บไซต์ เฟสบุ๊ก ทวิตเตอร์ และยูทูป รวมถึงเครื่องมือในการสื่อสารที่เติบโตขึ้นและเข้าถึงประชาชนอย่างรวดเร็วอย่างโทรศัพท์มือถือทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้สามารถสื่อสารไปยังมวลชนผู้สนับสนุนได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว ซึ่งบทบาทที่สำคัญของสื่อสังคมออนไลน์เหล่านี้สำหรับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม คือ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและการระดมพลชนเพื่อการเคลื่อนไหว อย่างเช่น การที่แนวร่วมเบอร์เซห์ได้มีการใช้สื่อทั้งทวิตเตอร์และเฟสบุ๊กในการนัดหมายการชุมนุมและประสานงานกับเครือข่ายเพื่อการเคลื่อนไหว การรายงานสถานการณ์การชุมนุมประท้วง และการแสดงความคิดเห็นหรือรณรงค์ร่วมสนับสนุนกับการเคลื่อนไหวของแนวร่วมเบอร์เซห์ ในขณะที่กลุ่มอินตราฟได้มีการใช้ทั้งสื่อเก่าและสื่อสมัยใหม่ในการเข้าถึงกลุ่มผู้สนับสนุนที่อาจยังไม่ได้เข้าถึงสื่อแบบใหม่ เช่น การผลิตวิดีโอซีดีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการรื้อถอนศาสนสถานของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียเพื่อแจกจ่ายให้กับประชาชนในขณะเดียวกันก็มีการอัปโหลดวิดีโอดังกล่าวบนสื่อสังคมออนไลน์ รวมถึงการนัดหมายในการชุมนุมและเผยแพร่สถานการณ์การชุมนุมประท้วงของกลุ่มอินตราฟที่เกิดขึ้นตามศาสนสถานของชาวอินเดีย เพื่อแสดงให้เห็นถึงการละเมิดสิทธิทางศาสนาของรัฐบาลมาเลเซีย เป็นต้น จะเห็นได้ว่าขบวนการเคลื่อนไหวทั้งสองกรณีศึกษาได้ใช้ประโยชน์จากความแพร่หลายของสื่อสังคมออนไลน์เป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับประเด็นเป้าหมายหรือความต้องการของขบวนการให้กระจายไปสู่ประชาชนในวงกว้างเพื่อสร้างการสนับสนุน และบทบาทที่สำคัญในการเปิดกว้างการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และการระดมพลชนเพื่อการเคลื่อนไหว

อย่างไรก็ตาม การระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวก็นับได้ว่าเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียเกิดการขยายตัวและประสบ

ความสำเร็จในการเคลื่อนไหว ซึ่งจากการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวของมาเลเซียทั้ง 3 กรณีศึกษา พบว่า มีลักษณะของการสร้างการระดมทรัพยากรและการสร้างยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวที่คล้ายคลึงกันเพื่อการขยายการสนับสนุนให้เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะการระดมมวลชนผู้สนับสนุนเพื่อการเคลื่อนไหวประท้วง ซึ่งองค์การการเคลื่อนไหวทางสังคมมีบทบาทที่สำคัญในการระดมมวลชนและทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อสร้างการเคลื่อนไหวให้บรรลุตามเป้าหมายของขบวนการ ทั้งนี้การปรับบทบาทและยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวให้เหมาะสมกับสถานการณ์ก็ถือเป็นหน้าที่หนึ่งขององค์การเคลื่อนไหวทางสังคมที่มีผลต่อการขยายตัวและการดำรงอยู่ของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ซึ่งทั้งแนวร่วมเบอร์เซห์และองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียต่างก็มีการปรับเปลี่ยนบทบาทเพื่อสร้างการสนับสนุน โดยมีความต่างกันอยู่ที่แนวร่วมเบอร์เซห์มีการปรับเปลี่ยนบทบาทของแกนนำมาเป็นกลุ่มองค์กรภาคประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชน ในขณะที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีการปรับเปลี่ยนบทบาทในการเคลื่อนไหวของขบวนการจากการให้ความช่วยเหลือและให้ความรู้มาเป็นการเคลื่อนไหวผลักดันทางการเมืองมากขึ้น ทั้งนี้ยังมีการขยายเครือข่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการตั้งสาขาเพิ่มภายในประเทศอย่างองค์กรเสียงประชาชน การสร้างเครือข่ายแนวร่วมเบอร์เซห์นานาชาติของแนวร่วมเบอร์เซห์ หรือแม้แต่การยื่นข้อเรียกร้องต่อรัฐบาลต่างประเทศในการให้ความช่วยเหลือหรือผลักดันเป้าหมายของกลุ่มอินตราฟ ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในการสร้างการเคลื่อนไหวและส่งแรงกดดันให้กับรัฐบาลมาเลเซียในการตอบสนองต่อข้อเรียกร้องของขบวนการเคลื่อนไหว นอกจากนี้ขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้ยังได้ใช้ประโยชน์จากการเติบโตขึ้นของอินเทอร์เน็ต สื่อสังคมออนไลน์ และเครื่องมือการสื่อสารสมัยใหม่ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและระดมมวลชนของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยเฉพาะแนวร่วมเบอร์เซห์และกลุ่มอินตราฟได้ใช้สื่อสมัยใหม่เหล่านี้เป็นเครื่องมือในการนัดหมายการประชุมประท้วงที่สะดวกและรวดเร็ว การรายงานสถานการณ์การประชุมประท้วงเพื่อขยายการรับรู้ในวงกว้าง หรือแม้แต่การวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลและแสดงความคิดเห็นสนับสนุนขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ของขบวนการเคลื่อนไหวทั้ง 3 กรณีศึกษาเป็นกลุ่มขบวนการเคลื่อนไหวที่มีความทับซ้อนและสนับสนุนกันซึ่งกันและกัน โดยอาจเป็นผลมาจากการที่มีเป้าหมายที่คล้ายคลึงกัน อย่างเช่น ในกรณีของแนวร่วมเบอร์เซห์กับองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย ที่มีเป้าหมายในการปฏิรูประบบการเลือกตั้งให้มีความเป็นธรรม และกลุ่มอินตราฟกับองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียที่เรียกร้องการเคารพสิทธิเสรีภาพและการปกป้องสิทธิมนุษยชน เป็นต้น หรือการ

มีความสัมพันธ์กันมาอยู่ก่อนแล้วระหว่างขบวนการ อย่างเช่น การที่แนวร่วมเบอร์เซห์กับองค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียเคยเคลื่อนไหวร่วมกันในขบวนการปฏิรูป และสองขบวนการนี้ก็มีฐานผู้สนับสนุนส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเชื้อชาติจีนเหมือนกัน หรือการมีความสัมพันธ์กับพรรคการเมืองฝ่ายค้าน อย่างเช่น ความสัมพันธ์อันดีระหว่างแกนนำขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียกับพรรคกิจประชาธิปไตย ซึ่งพรรคกิจประชาธิปไตยก็ยังสนับสนุนแนวร่วมเบอร์เซห์ด้วย แต่อย่างไรก็ตามในละขบวนการก็เปิดกว้างสำหรับทุกเชื้อชาติจึงทำให้สามารถแลกเปลี่ยนการมีส่วนร่วมในการสนับสนุนได้กับทุกขบวนการ รวมทั้งการได้รับการสนับสนุนจากพรรคการเมืองฝ่ายค้านอีกด้วย

6.3 ปัจจัยจากการสร้างกรอบโครงความคิด

การสร้างกรอบโครงความคิด เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความชอบธรรมให้กับการเคลื่อนไหวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม ในการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียทั้ง 3 กรณีศึกษาจึงได้มีการนำทฤษฎีการสร้างกรอบโครงความคิด เพื่อนำมาอธิบายกระบวนการสร้างความหมายให้กับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยให้ความสำคัญกับการสร้างกรอบโครงความคิดของการกระทำรวมหมู่ ซึ่งหมายถึงชุดของความเชื่อและความความหมายที่สร้างแรงบันดาลใจและความชอบธรรมต่อกิจกรรมและการณรงค์ขององค์กรการเคลื่อนไหว ทั้งนี้กรอบโครงความคิดจะถูกสร้างขึ้นเมื่อผู้ร่วมขบวนการมีการสร้างความเข้าใจร่วมเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาที่พวกเขาคิดว่าต้องการเปลี่ยนแปลง โดยมีการหาเหตุผลว่าใครหรืออะไรคือสาเหตุของปัญหา และทางออกของปัญหาคืออะไร จากนั้นก็วางแนวทางและเรียกร้องให้ผู้อื่นเข้ามามีส่วนร่วมกันเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลง โดยกระบวนการสร้างกรอบโครงความคิดสามารถจำแนกออกได้เป็น 3 ประการ คือ การสร้างกรอบโครงในการวินิจฉัยปัญหา การสร้างกรอบโครงในการหาคำตอบของปัญหา และการสร้างกรอบโครงในการจูงใจ (มณีมัย ทองอยู่, 2557: 110)

จากการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียทั้ง 3 กรณีศึกษา พบว่า ขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้ได้มีการสร้างกรอบโครงความคิดในประเด็นที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเป้าหมายของขบวนการเพื่อเป็นการสร้างการสนับสนุนจากชาวมาเลเซีย โดยเฉพาะการระดมผู้มีศักยภาพในการเข้าร่วมขบวนการเข้ามา รวมทั้งเพื่อดึงสาธารณชนผู้เฝ้ามองให้เข้าร่วมสนับสนุนขบวนการเคลื่อนไหว ซึ่งส่งผลต่อการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้ง 3 กรณีศึกษาในมาเลเซีย ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าในแต่ละขบวนการมีเป้าหมายในการเคลื่อนไหวที่แตกต่างกันจึงทำให้กระบวนการ

สร้างกรอบโครงความคิดมีความแตกต่างกันตามไปด้วย แต่การสร้างกรอบโครงความคิดที่มีความสำคัญก็คือ การสร้างกรอบโครงความคิดในการวินิจฉัยปัญหา ประกอบด้วยการระบุถึงตัวปัญหา และสาเหตุของปัญหา ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วกรอบโครงในการวินิจฉัยปัญหามักเป็นเรื่องของความไม่ยุติธรรม หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า กรอบโครงความคิดว่าด้วยความอยุติธรรม (injustice frames) โดยมีมักจะพบในขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมแบบต่อต้านและการชุมนุมประท้วงที่ผู้ร่วมขบวนการเห็นว่าการกระทำของผู้มีอำนาจขาดความยุติธรรม รวมทั้งพบในขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่เรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเศรษฐกิจ ทั้งนี้ในการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียพบว่า ทั้ง 3 กรณีศึกษามีการสร้างกรอบโครงในการวินิจฉัยปัญหาที่เกี่ยวข้องกับความไม่ยุติธรรมในประเด็นต่าง ๆ ของสังคมมาเลเซีย กล่าวคือ แนวร่วมเบอร์เซห์ได้มีการสร้างกรอบโครงความคิดเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมของระบบการเลือกตั้งมาเลเซีย โดยมีการระบุปัญหาคือ ความไม่เป็นธรรมของระบบการเลือกตั้ง และสาเหตุของปัญหามาจากการแทรกแซงระบบการเลือกตั้งจากรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติ สำหรับกลุ่มอินตราฟได้มีการสร้างกรอบโครงความคิดเกี่ยวกับความไม่เป็นที่ธรรมทางเชื้อชาติของชาวมลายูเชื้อชาติอินเดีย โดยมีการระบุปัญหาคือ ความไม่เป็นที่ธรรมทางเชื้อชาติจากการถูกผลักให้เป็นชายขอบของกลุ่มเชื้อชาติอินเดียทั้งทางด้านสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ และสาเหตุของปัญหามาจากการดำเนินนโยบายเชื้อชาตินิยมของรัฐบาลแนวร่วมแห่งชาติที่มีการเลือกปฏิบัติเพื่อส่งเสริมกลุ่มเชื้อชาติมลายู ในขณะที่องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียมีการสร้างกรอบโครงความคิดเพื่อปกป้องและส่งเสริมประเด็นทางด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยมีการระบุปัญหาคือ การจำกัดสิทธิเสรีภาพและการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อประชาชนในมาเลเซีย และสาเหตุของปัญหามาจากการที่รัฐบาลมาเลเซียยังคงบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการจับกุมและคุมขังผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดในประเด็นด้านความมั่นคงและความสงบสุขของชาติซึ่งส่งผลต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมทั้งการจำกัดสิทธิเสรีภาพจากกฎหมายฉบับอื่น ๆ อีกด้วย

นอกจากการสร้างกรอบโครงในการวินิจฉัยปัญหาแล้ว ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั้ง 3 กรณีศึกษายังมีการสร้างกรอบโครงในการหาทางออกของปัญหา ซึ่งเป็นข้อเสนอในการแก้ปัญหา แผนการแก้ปัญหา หรือยุทธศาสตร์ในการแก้ปัญหา โดยทางออกของปัญหาที่นำเสนอย่อมต้องเชื่อมโยงกับการวินิจฉัยถึงสาเหตุของปัญหาซึ่งจะเป็นตัวกำหนดทางเลือกต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าในแต่ละขบวนการเคลื่อนไหวมีการเสนอทางออกต่อปัญหาที่แตกต่างกันไป โดยใน

ส่วนของแนวร่วมเบอร์เซ่หัทได้มีการเสนอวิธีการหรือแนวทางในการปฏิรูปการเลือกตั้งและการแก้ไข ปัญหาการทุจริตการเลือกตั้งอย่างเป็นทางการโดยตลอด ซึ่งเห็นได้บทบาทการเคลื่อนไหวที่ผ่านมา ในแต่ละครั้งที่ได้มีการยื่นข้อเสนอกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งต่อรัฐสภาและรัฐบาล ในขณะที่กลุ่มอินตราฟก็ได้มีการสร้างกรอบโครงในการหาทางออกของปัญหาเช่นกันแต่ก็ไม่ได้มีความเป็นรูปธรรม เท่ากับข้อเสนอแนะของแนวร่วมเบอร์เซ่หัท โดยกลุ่มอินตราฟมีเพียงการเรียกร้องในภาพรวมให้ รัฐบาลมาเลเซียสร้างความเท่าเทียมทางเชื้อชาติและยกเลิกนโยบายที่มีการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการละเมิดสิทธิเสรีภาพต่อชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียในด้านต่าง ๆ แต่กลุ่มอินตราฟก็ไม่ได้เสนอวิธีการหรือแนวทางการปฏิบัติต่อรัฐบาลอย่างชัดเจน จึงทำให้กรอบโครงในการหา ทางออกของปัญหาสำหรับกลุ่มอินตราฟนั้นไม่มีความเป็นรูปธรรมมากนัก และในกรณีขององค์กร เสี่ยงประชาชนมาเลเซียก็เป็นอีกขบวนการหนึ่งที่มีการสร้างกรอบโครงในการหาทางออกของปัญหา อย่างชัดเจน โดยข้อเสนอที่สำคัญขององค์กรเสี่ยงประชาชนคือ การเสนอให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิก การบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในและปรับปรุงแก้ไขกฎหมายฉบับอื่น ๆ ที่มีการจำกัดสิทธิ เสรีภาพของประชาชนทั้งที่เกี่ยวข้องกับสิทธิพลเมือง สิทธิทางการเมือง และการละเมิดสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเหล่านี้ยังได้มีการสร้างกรอบโครงความคิดในการจูงใจ โดยเฉพาะ การเลือกใช้วาทกรรมต่าง ๆ ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะกล่าวถึงความรุนแรงของปัญหาและความจำเป็นใน การเข้าร่วมกันหาทางออกของปัญหา เพื่อเป็นการกระตุ้นให้คนกลุ่มต่าง ๆ เข้าร่วมและสนับสนุน ขบวนการ ซึ่งอาจมีความจำเป็นต้องสร้างพันธมิตรทางกรอบโครงความคิดเพื่อเชื่อมต่อกับผู้สนับสนุน ขบวนการ องค์กรการเคลื่อนไหวทางสังคมอื่น ๆ รวมทั้งสาธารณชนผู้เฝ้ามองเพื่อขยายการสนับสนุน ในวงกว้างออกไป

จากการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียทั้ง 3 กรณีศึกษา พบว่าการสร้าง กรอบโครงความคิดของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมดังกล่าวมีลักษณะแตกต่างกัน 2 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแรก คือ การสร้างกรอบโครงความคิดที่เป็นประเด็นร่วม กล่าวคือ ประเด็นเหล่านี้ที่มีความ เกี่ยวข้องสัมพันธ์หรือส่งผลกระทบต่อประชาชนทุกกลุ่มในสังคม ซึ่งจะเห็นจากการสร้างกรอบ โครงความคิดของแนวร่วมเบอร์เซ่หัทและองค์กรเสี่ยงประชาชนมาเลเซียที่ถือว่าเป็นกรอบโครง ความคิดที่เป็นประเด็นร่วมกับทุกกลุ่มในสังคมมาเลเซียซึ่งมีความเป็นพหุสังคมทางเชื้อชาติ ซึ่งได้แก่ ประเด็นความไม่เป็นธรรมของระบบการเลือกตั้งและประเด็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากการบังคับ ใช้กฎหมายของรัฐบาลมาเลเซีย โดยทั้งสองประเด็นดังกล่าวเป็นประเด็นที่กระทบและเกี่ยวข้องกับทุก

กลุ่มในสังคมมาเลเซีย และลักษณะที่สอง คือ การสร้างกรอบโครงความคิดที่เป็นประเด็นเฉพาะ ซึ่งเห็นได้จากการสร้างกรอบโครงความคิดของกลุ่มอินตราฟที่ผลักดันประเด็นเพื่อปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ทางเชื้อชาติสำหรับกลุ่มเชื้อชาติอินเดีย ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าการสร้างกรอบโครงความคิดทั้งสองลักษณะก็มีความสัมพันธ์กับการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซีย เนื่องจากการสร้างกรอบโครงความคิดที่เป็นประเด็นร่วมย่อมสร้างความได้เปรียบในการขยายการสนับสนุนจากทุกกลุ่มเชื้อชาติในมาเลเซียเพราะว่าเป็นประเด็นที่ทุกคนมีความเกี่ยวข้องและเข้ามามีส่วนร่วมได้ ในขณะที่การสร้างกรอบโครงความคิดที่เป็นประเด็นเฉพาะมีข้อจำกัดในการขยายการสนับสนุนอย่างเช่นกลุ่มอินตราฟ ซึ่งแม้ว่ากลุ่มอินตราฟจะอ้างว่าเป็นขบวนการเคลื่อนไหวที่เปิดกว้างและไม่ได้ปิดกั้นการสนับสนุนจากกลุ่มอื่น ๆ ในสังคม แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่ากรอบโครงความคิดเกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มเชื้อชาติอินเดียมีส่วนทำให้ผู้สนับสนุนของกลุ่มอินตราฟเป็นชาวมาเลเซียเชื้อชาติอินเดียเป็นส่วนใหญ่

นอกจากนี้ก็อาจจะแบ่งได้เป็นกรอบโครงความคิดที่เป็นหลักสากล นั่นก็คือ การส่งเสริมคุณค่าประชาธิปไตยและส่งเสริมแนวคิดสิทธิมนุษยชน ซึ่งทุกกรณีศึกษาได้สะท้อนให้เห็นถึงการรณรงค์เรียกร้องให้เกิดการปฏิบัติตามหรือยอมรับหลักการดังกล่าว กับอีกลักษณะคือกรอบโครงความคิดเฉพาะของกลุ่มขบวนการอันได้แก่ ความไม่เป็นธรรมของระบบการเลือกตั้ง ความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติ และความไม่เป็นธรรมจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้จะมีการสร้างกรอบโครงความคิดในลักษณะใด แต่จากการศึกษาทำให้เห็นชัดว่าการสร้างกรอบโครงความคิดของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมจึงเป็นการสร้างความเข้าใจร่วมเกี่ยวกับปัญหาของสังคมมาเลเซียที่กำลังเผชิญอยู่ ซึ่งขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงด้วยการแสดงให้เห็นว่าใครหรืออะไรที่เป็นต้นเหตุของปัญหาและเสนอทางออกต่อปัญหา รวมทั้งการสร้างแรงจูงใจต่อประชาชนกลุ่มต่าง ๆ ให้เข้ามาร่วมในขบวนการเคลื่อนไหว จึงอาจกล่าวได้ว่ากรอบโครงความคิดของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเป็นปัจจัยสำคัญต่อการสร้างความชอบธรรมและการนิยามตัวเองในการเคลื่อนไหว รวมทั้งส่งผลต่อการขยายตัวของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมเช่นเดียวกัน

ทั้งนี้ จากการศึกษาพบว่า ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของมาเลเซียทั้ง 3 กรณีศึกษาจะมีการระดมทรัพยากรและการสร้างกรอบโครงความคิดเป็นปัจจัยพื้นฐานของทุกขบวนการเพื่อสร้างการสนับสนุนจากประชาชน แต่ปัจจัยสำคัญที่เป็นตัวกำหนดให้ขบวนการเคลื่อนไหวเหล่านี้เกิดขึ้นและ

เติบโตขยายตัวคือ โอกาสทางการเมืองที่เอื้อต่อการสร้างการเคลื่อนไหวของขบวนการ ซึ่งเป็นผลมาจากสถานการณ์ทางการเมืองของมาเลเซียที่เปลี่ยนแปลงไปในระหว่างปลายทศวรรษ 2540 มาจนถึงช่วงต้นทศวรรษ 2550 โดยเฉพาะการเปลี่ยนผู้นำทางการเมืองของมาเลเซียที่ส่งผลต่อการรักษาเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาล ซึ่งเปิดโอกาสให้ขบวนการเหล่านี้สร้างการเคลื่อนไหวและเกิดการขยายตัวในช่วงดังกล่าว

รายการอ้างอิง

ภาษาอังกฤษ

- Asha Rathina Pandi. (2014). Insurgent space in Malaysia: Hindraf movement, new media and minority Indians. *International Development Planning Review*, 36(1), 73-90.
- Balassiano, K. and Pandi, A. R. (2013). Civic space and political mobilisation: Cases in Malaysia and Thailand. *Journal of Development Studies*, 49(11), 1579-1591.
- Bersih. (2007a, June 10, 2017). Background. Retrieved from <https://www.bersih.org/about/background/>
- Bersih. (2007b, August 13, 2016). BERSIH 1 (10 November 2007). Retrieved from <https://www.bersih.org/rallies/bersih1/>
- Bersih. (2007c, August 13, 2016). Memorandum to His Majesty Yang DiPertuan Agong. Retrieved from <http://www.bersih.org/rallies/bersih1/memorandum-to-yang-dipertuan-agong/>
- Bersih. (2011a, August 13, 2016). Our 8 Demands. Retrieved from <https://www.bersih.org/about/8demands/>
- Bersih. (2011b, August 13, 2016). Steering Committee and Secretariat. Retrieved from <https://www.bersih.org/about/background/>
- Bersih. (2011c, August 13, 2016). Submission to The Parliamentary Select Committee for Electoral Reform. Retrieved from <http://www.bersih.org/wp-content/uploads/2016/05/BERSIH2-FINAL-PSC-SUBMISSION.pdf>
- Bersih. (2012a, August 13, 2016). BERSIH 3: Duduk Bantah (28 April 2012). Retrieved from <http://www.bersih.org/rallies/bersih3/>
- Bersih. (2012b, August 13, 2016). Response from Bersih 2.0 to the Recommendations of the Parliamentary Select Committee on Electoral Reform. Retrieved from <http://www.bersih.org/response-from-bersih-2-0-to-the-recommendations-of-the-parliamentary-select-committee-on-electoral-reform/>

- Cress, D. M. and Snow, D. A. (1996). Mobilization at the margins: Resources, benefactors, and the viability of homeless social movement organizations. *American Sociological Review*, 1089-1109.
- Della Porta, D. and Diani, M. (2006). *Social movements: an introduction*. Malden, Mass., U.S.A.: Blackwell Pub.
- Devaraj, K. (2007, June 13, 2017). The Hindraf Campaign: A Critique. Retrieved from <https://partisosialis.org/en/node/634>
- Edwards, G. (2014). *Social movements and protest* (1st ed.): Cambridge : Cambridge University Press.
- Embong, A. R. (2016). The Noisy Right and the Not-So-Silent Moderates: Democracy and All that in Malaysia. In B. R. Chantana Banpasirichote, and Surichai Wungaeo, (Ed.), *Globalization and democracy in Southeast Asia : Challenges, responses and alternative futures*. London: Palgrave Macmillan.
- Farish Ahmad Noor. (2008). *The Hindu Rights Action Force (HINDRAF) of Malaysia: Communitarianism across borders?* Paper presented at the RSIS Commentaries, No 163, Singapore: Nanyang Technological University.
- Farouk, A. F. A. (2004). Social Capital, Civil Society and Democracy: The Case of Selected Malaysian Civil Society Organizations. *Kajian Malaysia*, 22(2), 1-22.
- Flavia Cangia. (2014). The Hindu Rights Action Force and the Definition of the Indian Community in Malaysia. *Sociological Research Online*, 19(4), 1-14.
- Flesher Fominaya, C. (2014). *Social movements and globalization : How protests, occupations and uprisings are changing the world* (1st ed.). New York: Palgrave Macmillan.
- Freedman, A. L. (2006). *Political change and consolidation: Democracy's rocky road in Thailand, Indonesia, South Korea, and Malaysia*. New York: Palgrave Macmillan.
- Funston, J. (2001). Malaysia Developmental State Challenged. In J. Funston (Ed.), *Government & politics in Southeast Asia* (pp. 160-202). Singapore: ISEAS.
- Global Bersih. (2012a, August 13, 2016). Global Bersih 2.0 The Awakeing of the Malaysian diaspora. Retrieved from

<http://www.globalbersih.org/2012/04/16/global-bersih-2-0-the-awakening-of-the-malaysian-diaspora/>

- Global Bersih. (2012b, August 13, 2016). Global Bersih 3.0. Retrieved from <http://www.globalbersih.org/global-bersih-3-0/>
- Global Bersih. (2012c, August 13, 2016). Who We Are. Retrieved from <http://www.globalbersih.org/about/who-are-we/>
- Govindasamy, A. R. (2015). Social movements in contemporary Malaysia: the cases of BERSIH, HINDRAF and Perkasa. In M. L. Weiss (Ed.), *Routledge handbook of contemporary Malaysia* (1st ed., pp. 116-126). London : Routledge.
- Hooi, K. Y. (2015). Human Rights Advocacy in Malaysia: The Case of the Suara Rakyat Malaysia (SUARAM). *Malaysian Journal of International Relations*, 2(1), 130-150.
- Horowitz, D. L. (2005). Political Goals and First-Past-The-Post. In M. Puthuchery & O. Norani (Eds.), *Elections and democracy in Malaysia* (pp. 385-401). Bangi: Penerbit Universiti Kebangsaan Malaysia.
- Jha, P. (2008). Changing political dynamics in Malaysia: Role of ethnic minorities. *Strategic Analysis*, 33(1), 117-125.
- Karagiannis, E. (2009). Hizballah as a Social Movement Organization: A Framing Approach. *Mediterranean Politics*, 14(3), 365-383.
- Khoo, Y. H. (2014a). Electoral Reform Movement in Malaysia: Emergence, Protest, and Reform. *SUVANABHUMI*, 6(2), 85-106.
- Khoo, Y. H. (2014b). Mobilization Potential and Democratization Processes of the Coalition for Clean and Fair Elections (Bersih) in Malaysia: An Interview With Hishamuddin Rais. *Austrian Journal of South-East Asian Studies*, 7(1), 111-120.
- Lee, F. L. (2015). Internet, citizen self-mobilisation, and social movement organisations in environmental collective action campaigns: Two Hong Kong cases. *Environmental Politics*, 24(2), 308-325.
- Lee, H. G. (2008). Malaysia in 2007: Abdullah administration under siege. *Southeast Asian Affairs*, 2008, 187-206.

- Leong, C. (2016, June 13, 2017). Malaysia's Bersih movement shows social media can mobilise the masses. Retrieved from <http://theconversation.com/malaysias-bersih-movement-shows-social-media-can-mobilise-the-masses-63725>
- Liow, J. C. and Leifer, M. (2015). *Dictionary of the modern politics of Southeast Asia*. New York: Routledge.
- Liu, J. (2015). Civil liberties in contemporary Malaysia Progress, retrogression and the resurgence of Asian values. In M. L. Weiss (Ed.), *Routledge handbook of contemporary Malaysia* (pp. 290-300). London : Routledge.
- Loong, W. M. (2014). Social Media, Power and Democratisation in Malaysia : Weapons of the Weak? . Retrieved from https://www.iseas.edu.sg/images/pdf/ISEAS_Working%20Paper_No%204.pdf
- Mahalingam M. (2015). *Indian ethnic civil society movement in Malaysia: The case of Hindu Rights Action Force (HINDRAF)*. Paper presented at the Global Research Forum on Diaspora and Transnationalism, New Delhi.
- Mohamad, M. (2008). Malaysia—democracy and the end of ethnic politics? *Australian Journal of International Affairs*, 62(4), 441-459.
- Mohamed, N. M. O. (2007). *Marginalisation and the Indian community in Malaysia*. Paper presented at the RSIS Commentaries, No 131, Singapore: Nanyang Technological University. กรมมหาวิทยาลัย
- Moten, A. R. (2008). Society, Politics and Islam: An Overview. In A. R. Moten (Ed.), *Government and politics in Malaysia* (pp. 1-24): Singapore : Cengage Learning.
- Nain, Z. (2002). Media fortunes, changing times : ASEAN States in transition. In R. H. K. Heng (Ed.), (pp. 119-137). Singapore: Institute of Southeast Asian Studies.
- Nair, S. (2007). The limits of protest and prospects for political reform in Malaysia. *Critical Asian Studies*, 39(3), 339-368.
- NDTV. (2009, June 8, 2017). Hindraf leader launches political party. Retrieved from <http://www.ndtv.com/world-news/hindraf-leader-launches-political-party-398262>
- NEWS18. (2007a, June 8, 2017). Ethnic Indians in Malaysia take to Gandhigiri. Retrieved from <http://www.news18.com/news/india/ethnic-indians-in-malaysia-take-to-gandhigiri-278656.html>

- NEWS18. (2007b, June 8, 2017). Indians in Malaysia want issues to be resolved: Vellu. Retrieved from <http://www.news18.com/news/india/indians-in-malaysia-want-issues-to-be-resolved-vellu-278648.html>
- O'shannassy, M. (2011). Malaysia in 2010. *Asian Survey*, 51(1), 173-185.
- Postill, J. (2014). A Critical History of Internet Activism and Social Protest in Malaysia, 1998-2011*. *Asiascape: Digital Asia*, 1(1-2), 78-103.
- Singh, B. (2009). Malaysia in 2008: The elections that broke the tiger's back. *Asian Survey*, 49(1), 156-165.
- Sivachandralingam Sundara Raja, Thanaseelen Rajasakran and Santhidran Sinnappan. (2013). Malaysia's Hindu Rights Action Force (HINDRAF): A Perspective From A Malay Mainstream Daily. *International Journal of Academic Research Part B*, 5(5), 89-93.
- Smeltzer, S. and Pare, D. J. (2015). Challenging electoral authoritarianism in Malaysia: the embodied politics of the Bersih movement. *Interface: A Journal on Social Movements*, 7(2), 120-144.
- Smith, J. (2004). Transnational Processes and Movements. In S. A. S. a. H. K. David A. Snow (Ed.), *The blackwell companion to social movements*. New York: Blackwell Publishing.
- Snow, D. A. (2004). Framing Processes, Ideology, and Discursive Fields. In S. A. S. a. H. K. David A. Snow (Ed.), *The blackwell companion to social movements*. New York : : Blackwell Publishing.
- Soong, K. K. (2009). *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*. Petaling Jaya: SUARAM KOMMUNIKASI.
- SUARAM. (2009). *Malaysia Human Rights Report 2008: Civil and Political Rights*. Selangor: SUARAM Komunikasi.
- SUARAM. (2010). *Malaysia Human Rights Report 2009: Civil and Political Rights*. Selangor: SUARAM Komunikasi.
- SUARAM. (2016a, October 3, 2016). Books. Retrieved from http://www.suaram.net/?page_id=7162
- SUARAM. (2016b, October 3, 2016). Our Work. Retrieved from http://www.suaram.net/?page_id=6707

- Susan Leong. (2009). *The Hindraf saga: media and citizenship in Malaysia*. Paper presented at the ANZCA09 Communication, Creativity and Global Citizenship, Curtin University of Technology.
- Weiss, M. L. (2006). *Protest and possibilities: civil society and coalitions for political change in Malaysia*. Stanford: Stanford University Press.
- Weiss, M. L. (2010). What will become of reformasi? ethnicity and changing political norms in Malaysia. In A. Hicken (Ed.), *Politics of Modern Southeast Asia: Critical Issues in Modern Politics* (1st ed., pp. 103-127): London and New York: Routledge.
- Weiss, M. L. (2012). *Politics in cyberspace: New media in Malaysia*: Friedrich-Ebert-Stiftung.
- Weiss, M. L. (2014). *Electoral dynamics in Malaysia : Findings from the grassroots* (1st ed.): Selangor, Malaysia : Strategic Information and Research Development Centre.
- Weiss, M. L. and Hassan, S. (2003). *Social movements in Malaysia: from moral communities to NGOs*. London: RoutledgeCurzon.

ภาษาไทย

- เก็ดถวา บุญปรากฏ. (2559). ผู้ค้าข้ามแดนไทย-มาเลเซีย และพื้นที่ชีวิตในตลาดปาดังเบซาร์. เชียงใหม่: ศูนย์อาเซียนศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชปา จิตต์ประทุม. (2559). มาเลเซีย: การเมือง เศรษฐกิจ และการต่างประเทศ. In สีดา สอนศรี (Ed.), *เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ : หนึ่งทศวรรษก่อนเข้าสู่ประชาคมอาเซียน* (พ.ศ.2550-2558) (พิมพ์ครั้งที่ 1 ed.). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยโชค จุลศิริวงศ์. (2542). การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองมาเลเซีย กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ชัยโชค จุลศิริวงศ์. (2546). พรรคการเมืองมาเลเซีย. In สีดา สอนศรี (Ed.), *พรรคการเมืองในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: ศึกษาเฉพาะประเทศอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ ไทย และมาเลเซีย* (pp. 295-359). [ม.ป.ท.]: บริษัทพัฒนาวิจัย.
- ชัยวัฒน์ มีสีณฐาน. (2559, 29 เมษายน 2559) การเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย/ผู้สัมภาษณ์: เฉลิมชัย โชติสุทธิ. โครงการเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา, คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ตีรณ พงศ์เมฆพัฒน์. (2542). ข้อสังเกตเกี่ยวกับทางออกของนโยบายเศรษฐกิจมาเลเซีย. In อุกฤษณ์ ปัทมานันท์ และชปา จิตต์ประทุม (Ed.), *วิกฤตการณ์มาเลเซีย : เศรษฐกิจ การเมือง-วัฒนธรรม* (1 ed., pp. 19-46). กรุงเทพฯ: สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิพนธ์ โชะเอง. (2560, 24 พฤษภาคม 2560) การเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย/ผู้สัมภาษณ์: เฉลิมชัย โชติสุทธิ. สถาบันเอเชียศึกษา, คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บาร์บารา วัตสัน อันดาญา และ ลีโอนาร์ด วาย. อันดาญา. (2551). *ประวัติศาสตร์มาเลเซีย*: กรุงเทพฯ : มุลนิธิโตโยต้าประเทศไทย.
- บุษกร กาญจนจारी. (2544). *เปลวไฟล้อมลายนาค : รวมบทอ่านคัดสรรประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้*: กรุงเทพฯ : อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- ประภาส ปันตบแต่ง. (2552). *กรอบการวิเคราะห์การเมืองแบบทฤษฎีขบวนการทางสังคม*. เชียงใหม่: มุลนิธิไฮนริค เบิลล์ สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้.
- พรรณชญา ศิริวรรณบุศย์. (2558). การศึกษาวิจัยเปรียบเทียบระบบการเมืองการปกครอง การเลือกตั้ง พรรคการเมือง และองค์กรจัดการเลือกตั้ง ของกลุ่มประเทศอาเซียน. *สังคมศาสตร์*, 45(2), 149-173.
- มณีนัย ทองอยู่. (2557). *แนวคิดทฤษฎีทางสังคมวิทยาว่าด้วยขบวนการทางสังคม*: ขอนแก่น : ศูนย์วิจัยพหุลักษณะสังคมลุ่มน้ำโขง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศาสตรินทร์ ต้นสุน. (2560, 26 พฤษภาคม 2560) การเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย/ผู้สัมภาษณ์: เฉลิมชัย โชติสุทธิ. *ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์, คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.
- สมชัย ภัทรธนานันท์. (2559). *ทฤษฎีขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม และ การประท้วงทางการเมือง*: กรุงเทพฯ : อินทนิล.
- สุรชาติ บำรุงสุข. (2550, 10 กันยายน 2559). *กฎหมายความมั่นคงมาเลเซีย ข้อคิดสำหรับประเทศไทย*. Retrieved from <http://www.prachatai.com/journal/2007/11/14800>
- อภิเชษฐ กาญจนดิฐ. (2559, 11 เมษายน 2559) การเมืองภาคประชาชนในมาเลเซีย/ผู้สัมภาษณ์: เฉลิมชัย โชติสุทธิ. สาขาประวัติศาสตร์, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ วรฉัตร เจริญผล. (2553). *ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ.1989 - 2009)*: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายเฉลิมชัย โชติสุทธิ เกิดเมื่อวันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2532 ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ประวัตินิติการศึกษาศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภูมิภาควิชาศึกษา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ ปีการศึกษา 2555 และรัฐศาสตรบัณฑิต แขนงวิชาทฤษฎีและเทคนิคทางรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ปีการศึกษา 2556 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองและการจัดการปกครอง ภาควิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2556

